

ПЕТЪР ДЪНОВ

МУЗИКА

ACTA M

ПЕТЪР ДЪНОВ

МУЗИКА

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪЩНОСТ / 5

ТРИТЕ СВЯТА

ПСИХИЧНА, ОРГАНИЧНА И МЕХАНИЧНА МУЗИКА / 15; ЛЮБОВТА / 20; МЪДРОСТТА / 25; ИСТИНАТА / 28

ПРОЯВЛЕНИЯ

КОСМОС / 32; ПРИРОДА / 37; РАСТЕНИЯ И ЖИВОТНИ / 42; ИЗКУСТВО, ПОЕЗИЯ / 49; ЦВЕТОВЕ / 56; ЧИСЛА / 61; ГОВОР / 62; ДВИЖЕНИЕ И ДИШАНЕ / 67; ХРАНЕНЕ И МОЛИТВА / 71

РАЗВИТИЕ НА МУЗИКАТА

ЕВОЛЮЦИЯ И ИНВОЛЮЦИЯ / 74; МЕЛОДИЯ И ХАРМОНИЯ / 82; БЪЛГАРИТЕ И МУЗИКАТА / 94

МУЗИКАЛЕН СТРОЙ

ТРЕПТЕНИЯ / 106; РИТЪМ, ТАКТ, ДИНАМИКА, ТЕМПО / 117; КАЧЕСТВА НА ТОНА / 129; ОКТАВИ / 139; БАС, СОПРАН, ТЕНОР И АЛТ / 144; ГАМИ / 152

СЕДЕМТЕ ОСНОВНИ ТОНА

СЪЩНОСТ / 161; СЪДЪРЖАНИЕ / 168

СВИРЕНЕ

ПРАВИЛА / 187.; ЦИГУЛКА / 196; ДВОЙНИКЪТ / 206; ПАГАНИНИ / 210

ПЕЕНЕ

СЪЩНОСТ / 213; ПРАВИЛА ЗА ДОБРИЯ ПЕВЕЦ / 217

ПЕТЪР ДЪНОВ
МУЗИКА
© 2008 „АСТРАЛА“

Първо издание

Съставител *Свилен Чорбаджиев*
Предпечатна подготовка и компютърно оформление
на корицата *Мария Найденова*

ISBN 978–954–562–118–5

Печат и подвързия „АБАГАР“ АД – В. Търново
Издателство „АСТРАЛА“
E-mail: astra123@abv.bg

МУЗИКАНТЪТ

ИЗВОРЪТ, КОМПОЗИРАНЕ / 240; ДАРБА / 247; НАСЛЕДСТВЕНОСТ / 262; УЧИТЕЛ И УЧЕНИК / 265; ДИРИГЕНТ И ОРКЕСТЪР / 271; ПУБЛИКА / 273; СТИМУЛИ / 287; РАБОТА / 296

ХАРМОНИЯ

СЪЩНОСТ / 314; ДИСОНАНСИ / 322; КРИТИКА / 329; ХАРМОНИЗИРАНЕ / 335 МУЗИКАЛНИЯТ ЧОВЕК / 347

ЧОВЕКЪТ

ЦЕНТРОВЕ / 357; УШИ, НОС, ЗЪБИ / 364; РЪЦЕ / 367; СЪРЦЕ / 371; ЛАРИНКС / 375

ТРАНСФОРМАЦИИ

ВРЪЗКА С НЕВИДИМИЯ СВЯТ / 379; ДОБРОТО / 386; ВЪЗПИТАНИЕ / 392; ЗДРАВЕ И БОЛЕСТ / 401; ПОДМЛАДЯВАНЕ / 422; ТОНИРАНЕ / 427; ПОСТИЖЕНИЕ / 435; РАДОСТ И ТЪГА / 446; ВЪЗДЕЙСТВИЕ / 454

ОКУЛТНА МУЗИКА

СЪЩНОСТ / 473; ПЕСНИ / 478; ПАНЕВРИТМИЯ / 486; ОСВОБОЖДЕНИЕ 488

СЪЩНОСТ

Музиката не е светска, нито духовна, тя е един принцип, но има различни преводи.

Музиката е наука, човек трябва да я изучава съзнателно, за да проникне в нейния дълбок смисъл.

Ако не изучавате музиката, нищо не можете да постигнете! Всичките ви постижения без музика ще бъдат като сняг, който един ден ще се стопи и нищо няма да остане. Без музика животът е цвят, който ще цъфне, няма да завърже и ще окапе. Без музика животът е едно зърно – ще го посееш, ще изникне, после ще изсъхне и няма плод да даде. Туй е, което наричат Дух в света, Духът всичко твори. То е вечна хармония. Външната страна на Духа, която се проявява, е музиката в света, то е проявлението на света. Човек, който не се подчинява на външните подбудителни причини на Духа, нищо не може да достигне. То е достъпен метод, чрез който Духът иска да ни се изяви. Когато Бог е създал света, Духът е бил там.

Великото в света, то е това, което не може да се изрази. Това, което не може да се изрази, то е Духът. Духът е изявление на Незнайното. То е Великото! В Духа влиза всичко. Всичко в света е разумно. Разумно е всичко! Оттам започва всичко. Началото е това!

Второто нещо, това е човешката душа. С явяването на Духа животът се явява. След явяването на душата се явява свещеният трепет, то е хармонията, която се явява в света. Това е третият принцип. То е първият син. Хармонията на света е първият син, който се е родил. Като почнеш да пееш, ти си се родил. Хармонията означава раждането на човека. Човек, който пее, празнува рождението си. Третият принцип го наричам „свещеният трепет“. Наричат го „трептения“, „вибрации“. Аз го наричам „свещен трепет“, „хармония“.

След това четвъртият принцип е поляризирането. Разделянето на човека на две страни, на мъж и жена. Мъжът пее

по права линия, а жената – по крива линия. Мъжът пее от центъра към периферията, а жената от периферията към центъра. Тук спадат всички противоположности: баща и син, брат и сестра и пр.

Петият принцип е ритъмът – всички неща в света идат периодично. Даровете на Бога идат чрез ритъма. Човек трябва да разбира закона на ритъма.

Първо Духът, после Душата, след това иде свещеният трепет, после поляризирането, после ритъмът и след ритъма иде принципът за причини и последствия. След причини и последствия иде родът. Това е седмият принцип, с който човек трябва да борави. Та всеки принцип човек трябва да използва.

Дойде във вас приливът на Любовта – Любовта е прилив. Тя ще дойде и ще се оттегли. Когато Любовта се оттегли от физическото поле, тя отива в духовния свят и после в Божествения свят. Та затова всички хора се качват в Божествения свят, при Бога и пак слизат на Земята, понеже Бог е навсякъде. Ние сме дошли на Земята, понеже Бог е тук. И когато Бог престане да работи на Земята, ние се качваме горе, пак при Него. Да се раждаме, значи да идем там, дето е Господ, а да умираме, това е за да отидем там, дето е Той. Тъй като се разбере животът, има вече смисъл.

Тоновите са свързани с планетите, с всички небесни тела. Целият свят е една музикална композиция. Всички планети имат особен тон. Всички безбройни светове пеят на разни гами. Възвишените същества и всички йерархии пеят. Без музика изключено е да бъдете щастливи. Без музика не можете да разберете християнството.

Когато светът се е създавал, всички са пели. Този свят е създаден музикално. Първо ангелите пяха, а после създадоха света, и то по всички музикални правила, точно определено. Те наредиха музикално всички орбити, по които Слънцето се движи, както и звездите. Това е една велика идея! За да пееш, първо трябва да съзнаваш защо пееш, да има една све-

щена идея, един свещен трепет в душата ти. Когато споменеш името Бог, ти трябва да чувстваш Бога и Той трябва да се проявява в тебе. Дето и да си, трябва да имаш този свещен трепет. И тогава ще видиш, че на такова състояние и камъните, и дърветата отговарят, и всичко в природата отговаря. Споменеш ли с този трепет свещеното име на Бога, всичко ще ти отговори. Достатъчно е да имате това благоговение към Бога в себе си.

Музиката върви паралелно с живота. Във връзка с нея се определят два пътя на живота – възходящ и низходящ. Възходящият път на живота съдържа в себе си всички възходящи сили – форма има, съдържание има и смисъл има в себе си. Той се нарича „правият път“. Низходящият път съдържа всички низходящи форми, съдържание и смисъл на низходящия живот. Той се нарича „левият път“. Музиката е едно от средствата на правия път, на възходящия път – едно от великите средства на възходящия прав път на живота.

Без музика не може да разберете живота, без музика не може да разберете добродетелите, без музика не може да разберете Любовта!

Музиката е един реален израз на Истината. Без музика нищо не може да се постигне.

Каква е тази музика, която не може да се чува? Музика, която човешкото ухо не може да усеща, която човешката душа не може да възприема и човешкият ум – да присвоява и да използва, това не е музика! Музикалният свят е свят на човешкия дух, свят на човешката душа, свят на човешкия ум и свят на човешкото сърце. Музиката е най-организиращият свят! Някой казва: „Музиката не ми трябва“. Щом не ти трябва музика, то е друг въпрос.

Ние вярваме в нашите сетива. „Ти – казва – видял ли си нещо?“ Но виждане има само когато е пробудено съзнание-

то. Който вижда, съзнанието му е пробудено. И ако у някой човек съзнанието не е пълно, той не е пробуден човек. Защото съзнанието диша чрез музика. Музиката това е дихание на съзнанието в човешкия ум. Музикалният свят, това е една среда, чрез която душата на Земята се проявява. То е, в което висшият свят може да се прояви. Средата за рибата е водата. Рибата без вода не може да живее. Тъй както е устроена птицата, без въздух не може да се прояви. Човешката душа, човешкият дух, висшето в човека, ако съзнанието не се е пробудило като среда, не може да се прояви. Музикалната страна това е активната среда, в която съзнанието се проявява. В света всичките нещастия произтичат, че хората не знаят какво нещо е музиката. Не мислете, че това, което един цигулар може да ви свири, е музика. Това е предисловие на музиката. Музиката, за която говоря, като засвирят, умрелите да скочат. Умрелите ще бъдат кротки при обикновената музика, но при музиката на съзнанието умрелите възкръсват, нищо повече! Единственото, силното нещо е музиката.

Музиката у вас ще бъде едно средство, за да изразите вашите чувства, а чувствата ще бъдат една форма, за да изразите разумния си стремеж към Бога. Затова всички религии започват обредите си с песни. Отнемете песните на хората в света, и те няма да се женят. С песни се движи колелото на живота. Песента е парата, спре ли парата, и колелото се спира. Когато хората са съгрешили, те са престанали да пеят.

В музиката трябва да има форма, поезия, сила. Магическа трябва да бъде музиката! Човек трябва да направи нещо с музиката, а така, да свири само като обикновен човек, това е длъжност. Музиката има смисъл, когато може да послужи на човека. В природата съществува едно пиано, което има 25 хиляди клавиша и 3 500 октави. Дали вярвате в това или не, аз не искам да ви убеждавам. Ако човек може да изпее тона ДО във всичките октави на това пиано, никой музикант не би могъл да се сравни с него. Този човек ще бъде един маг на Земята. Сега ние докъде сме достигнали в музиката? Ние

имаме само няколко октави. Та, когато говоря за музиката, аз разбирам това пиано, което съществува в природата. Докато се научи човек да вземе само тона ДО от тия 25 хиляди клавиша, ще минат хиляди и милиони години.

Музиката е връзка, съединителна нишка между човешкия и Божествения свят. Тя не принадлежи на физическия свят и не се създава от хората, тя се отразява съобразно законите на невидимия свят. Целият органически свят е създаден върху законите на музиката. Светът е една неизявена музика.

Музиката започва в умствения свят, и то във висшето поле, не в нисшето поле. Или музиката е място в рая – туй, което индусите наричат „будическо поле“. В този, съзнателния живот, там започва музиката. Понякоя път вие не сте разположени да пеете – щом не сте разположени да пеете, вие сте болни. Щом сте разположени, то е диагноза – вие сте се повдигнали. Щом човек се повдигне, влиза в рая. Защо всеки ден да не можете да бъдете в рая, в будическото поле? Някои чакате да умрете, че тогава да идете в рая. Щом сега не можете да влизате в рая, и като умрете, няма да можете да влезете в рая. Щом ти можеш да пееш и ти тупти сърцето, ти си в рая. Сега заблудението – онези, които не разбират закона, казват: „Ти трябва да се приготвиш, че като умреш, ще идеш в рая“. Че раят не е механическо място, да идеш.

Музиката се възприема и предава чрез ума, чрез сърцето и чрез душата на човека. Те са инструменти, подобно на цигулката, които трябва да се развиват. За тяхното развитие именно е потребна музиката. Тя внася в душата на човека разширение, в сърцето – мекота и топлина, а в ума – светлина и свобода. Човек трябва да чувства музиката в душата си, за да може тя да излезе отвътре навън. Може да се долови музиката, която излиза от човека. Тя е един вътрешен процес на живота. Тя излиза от човека и е израз на онази вечна хармония.

Велико изкуство е музиката! С нея може да се изразят характерът, мислите и чувствата на човека. Как ще изразите музикално трептенията на ума и на сърцето? Сърцето трепти бързо, а умът – тържествено.

Възвишените същества лесно прилагат музиката, но обикновените хора мъчно си служат с нея. Нека се опита един обикновен музикант да изправи една своя погрешка чрез музиката!

Листата на дърветата в Божествения свят свирят по-добре, отколкото най-големият цигулар тук.

В Царството Божие не приемат човек, който не знае да пее и да свири. И Питагор на времето си не е приемал ученици, които не знаят да свирят, които не познават музика. Дойде ли до музиката, порядъчно ще пееш и ще свириш. В музиката всички хора се сближават. Там има равенство. В музиката и богати, и сиромаси се примиряват. (...) Следователно музиката дава онова, което другите изкуства не могат да дадат. Тя задоволява човека.

Господ е решил всеки от вас да се научи да пее и свири. Той не иска на Небето деца, които не искат да се научат да пеят и свирят. И апостол Павел казва, че се пренесъл на Третото небе и чул нещо, което не може да се изкаже с човешки език. Той е чул пеене и свирене. Йоан също казва, че е чул пеене и свирене.

Музиката е цяла наука и иде от един специален свят. За да изпееш нещо както трябва, ще заживееш в света на музиката и тогава всички задачи на живота ти ще бъдат разрешени. Ако един човек живее музикално, това не може да не се отрази върху неговия физически живот, върху неговото лице. Музиката трябва да се разглежда като един Божествен метод за служене на Бога.

Ти, като се съединиш с музикалния свят, ще видиш, че

музиката съществува някъде извън Земята, далече в пространството. Вие ще ме запитате, къде е. Най-добрите певци на Слънчевата система са на Слънцето. Най-възвишените същества, които управляват цялата Слънчева система, живеят на Слънцето. Всички други планети са апартаменти, предградия на Слънцето, където те някой път отиват да живеят. Запример Венера е предградие, Меркурий е предградие, Земята е предградие, Марс е предградие, Юпитер е предградие, Сатурн е предградие, Уран, Нептун са все предградия. Нали богатите хора през лятото отиват в предградията? Лятно време им става много горещо и те отиват в предградията на хладина, да прекарат лятото. Аз ви говоря на ваш език. Запример вие лятно време отивате в планински места на курорт, на високо, не отивате на горещо, но отивате някъде на хладно да е.

Според моите изчисления, на Слънцето има 25 милиона градуса топлина. Тази температура от 25 милиона градуса, ако мине през тялото, ще го пречисти, но няма да го измени. Вие ще станете гении, ще светнете, лицето ви ще стане ангелско. Това е именно музиката – тя е огън, който не разрушава. Мисъл без музика руши, това са страстите, любов без музика разрушава.

Чрез физическия свят протичат ред сили, които човек непременно трябва да използва. Музиката спада към тъй наречените „формативни сили“, които служат като съединителни нишки между всички други сили.

Това, което хората наричат музика, представлява вълни, отражение на Божествената музика, които долитат до човешкия ум и сърце и се изнасят навън.

На физическия свят музиката има за цел повдигането на човешката душа. Тя е едно средство от духовния свят за повдигане на падналата душа на човека, която е слязла на Земята. Всички музикални тонове имат повдигане и когато човек пее, душата му се разширява, а когато не пее, неговата

душа се стеснява. И затова е дадена музиката – за вътрешна услуга на хората, за да разширят с нейна помощ душите си и да се повдигнат.

Ние имаме едно криво понятие – ние мислим, че многото в света е, което прави човека велик. Човек е велик само от онова, което в дадения случай употребява. Сега вие искате нещата да ги завладеете. Да завладееш нещо, значи да си собственик. На човека е дадено власт да употребява нещата, не да ги завладява. Ти музиката не може да я завладееш. Казват: „Да завладеем музиката!“ Музиката не се владее. Къде ще туриш един тон? Тонът минава и ще остави отпечатък. Тонът по никой начин не можеш да задържиш – един лъч не можеш да задържиш. Отпечатък от този лъч може да остане – лъчът е свободен. Музиката е свободна в себе си, може само да се сприятелиш с тона. Музиката обича приятели, не обича господари – тя единственото нещо, което не търпи господари. Приятел ще бъдеш с музиката! Някой иска да бъде господар на музиката. Тонове идат от един висок свят, възвишен свят. На туй, възвишеното, ти не можеш да бъдеш господар. Ти ще се учиш от него.

Музиката спада към изящните изкуства, към тези, които украсяват човека вътрешно с ония велики добродетели, които при никакви положения не изчезват, към тези, които придават на човека истинска красота.

В Любовта законът е както в музиката. Бог е светлината в нас и ни опитва какви сме. Едно време Бог пратцаше ангелите да ни опитва какви сме и понеже ангелите не можеха да Му предадат, Той сам дойде да ни изпита. Музиката е душата на Любовта. Тя е родена от Любовта в Божествения свят. Тя представя най-красивото в света, което може да бъде достигнато от хората. Музиката е история, която показва как е създаден Божественият свят в битието вътре. И ако искаш да знаеш как е създаден светът, трябва да слушаш музиката. Това е историята на човешкия живот. И за да разберем

живота, трябва да слушаме тази музика. Онзи живот, който е съграден на дисонанс, това не е живот.

Такива са условията на физическия свят, че много неща на Земята губят своята красота – заличават се. На Земята красивите неща губят своята музикалност. Затова земната музика, която е много хубава за хората, ако се изпее пред ангелите, ще прилича на един джаз-бенд, толкова е шумна. И все пак музиката на съвременните хора представя малка светлинка, един ден тя ще се усили. Тя е начало на бъдещата музика, без която новата култура не може да дойде на Земята. Сега трябва да се започне работа отдолу, от физическия свят и да се върви нагоре.

Човек е музикално направен и сега трябва да се върнете към онази музика, с която сте направени. Господ поставя всички ноти на място в човешкото тяло. Човек трябва да започне да мисли, да чувства, да пее тъй, както Господ го е направил, за да може песента на цветята да чува – уханието е тяхното пеене; песента на звездите, на целия всемир. Сега схваща само статичната, определената музика, но цветята по съвременната музика не пеят, нито водите, нито звездите, нито ангелите пеят така, както днес се пее. Сега и ушите ни не са пригодени за друга музика, но за бъдеще тази музика ще я слушате.

Без музиката светът не може да се подобри. Тя е едно от средствата на възходящия, прав път на живота. Всеки един живот трябва да започне с музика, защото тя е един метод за повдигането на живота.

Природата започва с музика и пеене, т.е. природата започва с Любов и живот. Музиката съществува в природата като един от най-добрите начини за постижение. Тя е процес, при който работите се нареждат. В този смисъл тя не е изкуство, тя е една необходимост като въздуха. Без музиката никакви постижения не може да има човек. Най-добрите условия за

пее са на Земята. Тук човек трябва да се учи да пее. Целият физически свят е едно предметно учение, за да подкрепи човека, да се учи да пее, т.е. да се учи правилно да живее. В човешкия свят всичко е разбъркано, а музиката е едно средство за внасяне на ред и порядък. Тя е едно Божествено средство. Новото в света трябва да дойде по закона на музиката!

Трябва да пеем, за да можем да мислим. Трябва да пеем, за да можем да чувстваме и да сме здрави. Трябва да пеем, за да се радва душата. Трябва да пеем, за да се весели нашият дух. Трябва да пеем, за да се веселят всички, които ни слушат.

Пейте и възхвалявайте Бога, за да текат изворите на вашия живот!

ТРИТЕ СВЯТА

ПСИХИЧНА, ОРГАНИЧНА И МЕХАНИЧНА МУЗИКА

Понякоя път хората вземат музиката като забавление. За мене музиката не е забавление. Никаква добра мисъл в света не може да се изкара без една музикална форма! Да се яви една форма, изисква се среда.

Музиката има три степени на проявление: проявление в Божествения свят, проявление в духовния свят и проявление във физическия свят.

В музикалния процес хората са, които осигуряват направата на инструментите – грубата част е човешката – направата на цигулката, струните, лъка. Вибрирането на звука е от ангелския свят, а смисълът, който музиката може да донесе, е от Божествения свят.

Вие стоите в гората и чувате шум, но това ни най-малко не е шум. Понеже слушате отдалеч, чувате шум, но ако дойдете на фокуса на музика, ще чувате музика. Ако сте пред или зад фокуса, не може да възприемете музиката. Има музика механична, органична и най-последно – психична. Механичната музика всеки може да свири.

Психичната музика е на смисъла, органичната е на съдържанието, а механичната е на формата. Психичната музика е музика на принципите, органичната музика е музика на законите, механичната музика е музика на фактите.

Цигулката е човешкото тяло, струните са нервната система, по която човешкият ум работи, свири. Ти, като напругаш нервната си система, няма да преминаваш границата на

туй нагласяване – ако стегнеш повече, скъсват се струните. Казвам: всеки един от вас трябва да е цигулар, да изучава нервната система, понеже там, като минава през нервната система енергията, образува се човешката мисъл. Всяка една мисъл съставя един тон. Всяко едно чувство съставя един тон. Всяка една постъпка съставя един тон. Но вече имате три вида музика. Има една музика, която аз наричам „органическа музика“, която създава човешкият организъм. Има и психическа музика. А статическата музика, тя е механична – тя само може да даде един подтик на движението. Когато говоря за органическа музика, разбирам онази музика, която влияе върху чувствата. Щом говоря за психическата музика, разбирам музиката, която влияе на човешката мисъл. Двете музики – механическата и органическата, са отражение на психическата. Музиката слиза отгоре надолу.

В мозъка има три области: на Божествения, духовния и физическия свят. Когато си меланхоличен и изсвиря известни музикални парчета, ще изчезне меланхолията ти, ще се освободиш, ще излезеш от затвора. Някое радио предава музиката грубо, а друго – по-близо до реалността. Сега хората не са добри приематели на музиката, която иде отгоре. Колкото повече се развиват, толкова ще станат по-добри проводници на музиката от невидимия свят. Човешкият живот без музика не може да бъде разбран. В Божествения свят има музика с толкова ситни трептения, че човешкото ухо не може да я схваща.

В музиката нека да влязат движение, широчина, дълбочина и височина. Движението е във физическия свят, широчината – в духовния, а дълбочината и височината – в Божествения.

В музиката например вземете ДО, МИ, СОЛ. От ДО до МИ е терца, от МИ до СОЛ е пак терца, от СОЛ до МИ е пак терца, от МИ до ДО е пак терца. Какво значи това? От ДО

до МИ е от физическия до духовния свят, от МИ до СОЛ е от духовния до Божествения свят, от СОЛ до МИ – от Божествения до духовния, от МИ до ДО е от духовния до физическия. ДО – МИ, отношение съществува от физическия до духовния, МИ – СОЛ, от духовния до Божествения. После се връщате. Има ли някакво престъпление, че си се върнал назад?

Ти не можеш да приложиш един Божествен закон правилно без музика. В музиката имате ДО – МИ – СОЛ – ДО. Желанието, което имаш, е този закон. Какъв е начинът, по който можеш да изпълниш? СОЛ – то е завършеният резултат на изпълнението на този закон. Ако тия трите тона може да ги вземеш правилно, то закона си го изпълнил. Щом си изпълнил добре закона, ти вече влизаш в Божествения свят. Щом изпееш трите тона, ще влезеш в Божествения свят, после пак ще свършиш. Понеже има тясна връзка между принципите, законите и фактите, законите се справят с фактите, принципите се справят със законите. Всичко туй съставя едно цяло. Един факт, то е една истина. Тя нито се доказва, нито се опровергава. Нещо, което е станало вече.

Сгъстяване – това е физическият свят, това е яденето. Разреждане – това е духовният свят. Разширяване – това е умственият свят.

Можете ли да дадете един тон на сгъстяването? Толкоз сте пели! ДО е сгъстяване, МИ е разреждане, СОЛ е разширяване. Винаги разреждането и разширяването образуват правилно сгъстяване на нещата, хармонично сгъстяване. Но ако вземете ДО в музиката, то е за тялото, ако вземете МИ, то е за сърцето, ако вземете СОЛ, то е за ума. Аз говоря за ония звукове, които са в законите – не в съвременната музика. Съвременната музика е сянка на реалността. Когато ти вземеш един тон в природата, ти ще почувстваш сила: ако вземеш ДО вярно, веднага ще почувстваш сила в тялото, ако вземеш МИ вярно, ще почувстваш приятно разположение в сърцето си, ако вземеш СОЛ вярно, ще дойде светлина в ума.

Щом светлината не се явява, щом топлината не се явява и щом силата не се явява, обикновено пеене е. Можете да пеете, колкото искате! Но при закона на самовъзпитанието тия промени трябва да станат.

Всички ще изпълнят Волята Божия! Питате вие: каква е целта на една жена? Да изпълни Волята Божия. Каква е целта на един мъж? Да изпълни Волята Божия. Каква е целта на един учител? Да изпълни Волята Божия. Изпълняването на Волята Божия винаги внася сила. Един народ, който изпълнява Волята Божия, по сърце става добър. Един народ, който изпълнява Волята Божия, по ум става умен. Съвременното човечество се нуждае от една нова основа. Добротата за основа, справедливостта за градеж и разумността за обхода – три неща се изискват. Тази доброта трябва да я носим в тялото, справедливостта трябва да я носим в сърцето си и разумността трябва да я носим в ума си. Трябва да се определи: справедлив е човек само по сърце, разумен е по ум, добър е по тяло.

Казвам: то е една музикална терца: ДО, МИ, СОЛ. Терцата е един музикален интервал с два тона и един потенциал. Според моето схващане имате терца между ДО и СОЛ. Тогава ДО е тон, и СОЛ е тон – едновременно звучат, МИ е потенциал. Терца е, понеже ДО и СОЛ поемат сила от потенциала МИ.

Музикалният свят е, който свързва. Единственото нещо, което свързва света, то са трептенията на музиката. Най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки се предават чрез музикални трептения. Колкото по-добре предадеш една мисъл музикално, тя е по-устойчива; колкото по-музикално предадеш едно чувство, то е по-устойчиво; колкото по-музикално предадеш една постъпка, тя е по-устойчива. От предаването зависи устойчивостта на самия предмет.

Та казвам: в самата ви мисъл трябва да има музика, в самите ви чувства трябва да има музика и в постъпките ви трябва да има музика. Тогава ще дойде външната музика. Тя ще се изрази обективно в мислите, чувствата и постъпките.

Тогава външната музика може да изразите. Много мъчно е да изразите живота музикално! Трябва една отлична мисъл, трябва едно отлично чувство и една отлична постъпка. Ако вие имате едно усилено усещане, щяхте да познаете музикално ли е. В музиката има една специална топлина. Ако музиката е развита в моралните чувства, там, като си турите ръката, ще усетите една специална топлина. Всяко чувство има специална топлина.

Много мъчно е да нагласиш цигулката както трябва! Най-първо трябва да настроите ума си. Казваш: „Аз зная да пея“. Да пееш в трите свята, това е пеене. Да пееш в духовния свят, да пееш в умствения свят – това е пеене. Като пееш, да се събуди своята мисъл, като пееш, да се събудят твоите чувства, като пееш, да се събуди своята воля. Това е пеене. Музика е това! Туй, което събужда едновременно мисълта, чувствата и волята на човека, е музика.

Музиката принадлежи на умствения свят. В твоите разумни чувства също има музика, и в постъпките, и във волята ти. Във всичко, което направиш, има музика. Вие не можете да бъдете музикални, ако не мислите, не чувствате и не постъпвате добре. Ако не мислите, ако не чувствате и ако не постъпвате добре, учете музика. Чрез музиката ще се научите как да постъпвате добре. Туй, което наричаме „добро“, е отмерено, музикално. Всеки един тон е мярка, съчетание. Човек сам по себе си е арфа с няколко милиона струни – ключове. И вие сте все музиканти, които не знаете как да свирите. Човек мисли, когато докосне струната на една правилна мисъл. Не постъпва добре, значи не знае да свири. Чувствата му не са в ред – не знае как да нагласи арфата си.

Благодарение на пианото светът е по-добър, благодарение на цигулката светът е по-добър. На цигулка който знае да свири, той помага на света. Разнасянето на тия тонове омокотява човешкия характер. По който и да е начин, каквато

и да е човешката музика, тя е едно благословение за хората. Някои казват: „Светски песни са това!“ Няма светски песни. Имате три качества ориз. Има ли съществена разлика? Няма съществена разлика: на първото качество зърната не са строшени, отделни са, цели са; на второто качество някои семена са строшени, счупени са; в третото качество повечето от зърната са натрошени.

Казвам сега: как е вашата арфа? Сърцето ви как е? Сърцето е вашата арфа. В мисълта си вие не знаете да свирите. Вашият мозък е едно пиано. Вашата душа, това е една цигулка. Сърцето е арфа, човешкият ум е пиано, човешката воля е цигулка.

Между мислите и чувствата на човека трябва да има хармония. Само музикалният човек е напълно хармонизиран в своите мисли, чувства и постъпки. В него всичко е музикално, отмерено, а оттам, чрез музиката, която носи в себе си, се хармонизират и неговите мисли и чувства. А щом мислите и чувствата му са хармонични, и постъпките му ще бъдат хармонични. Това се нарича музикален живот.

Няма по-хубаво нещо от правата мисъл!

Няма по-хубаво нещо от благородното чувство!

Няма по-хубаво нещо от възвишената постъпка!

Те са музиката на живота.

ЛЮБОВТА

Музиката подразбира проява на Любовта във физическия свят. Без музика Любовта не може да се прояви в този материален свят, защото в нея всичко е отношения на хармонизащи помежду си музикални тонове. Любовта е център. При нея отива Мъдростта, а от нея излиза Истината. Любовта в своето първо проявление е звук. Тя е първият тон на музиката – тонът ДО, който създава в човека импулс, подтик към живот, самоопределение да се живее в една на-

сока. Първият подтик, животът, иде от Любовта, затова ДО, който създава формите на живота и движението, е основен тон на Любовта.

Животът на хората започва с Любовта. Тя иде като връзка между Разумното начало и живота. В Божествения свят Любовта представя обективната страна на живота. На физическия свят Любовта е нещо невидимо и неосезаемо, а в Божествения свят тя е толкова материална, колкото материални са нещата на Земята. Значи ДО – това е подтикът на Любовта в материалния свят. За да разбере този подтик, човек трябва да мине през седемте стъпала – пет с цели тонове и две по половин тон. Най-добрият подтик е ДО, подтикът за всяко нещо, което имаш – като извор, който извира – това е ДО! Всъщност дали вярва човек в тона ДО, не е важно. Този тон съществува в природата.

Вие сте загубили ритъма на песните, които съм дал. Сега в пеенето имаше малко живот. Някои хора са взели метода на Мъдростта и на Истината, а те са трудни пътища. Никой не е минал по тези пътища! Трябва да се тръгне по пътя на Любовта и след това да дойдат Мъдростта и Истината. Всички хора вървят сега към най-трудните пътища – те трябва да се върнат. Тези пътища са хубави, не че са лоши, но не са готови хората за тях. Да се добиват знания без Любав, да се добие сила без Любав – там е всичкото препятствие.

В човешкия свят всичко е разбъркано. Човек едва сега започва да се организира и да трансформира енергиите си. Той още не е организиран. Материя има, но органът не е развит, чрез който да се използват енергиите. От човешките мисли, от човешките чувства зависи да се организират клетките. Чак когато организира клетките си, т.е. хармонизира силите на своя организъм, човек ще познае себе си. В него съществува все още един неуреден свят, където се правят погрешки. Този свят го измъчва. Този свят е, който Божествената Любав организира. Много мъчно се организира той! Но когато Божестве-

ната Любов влезе в човека, тя ще започне да го организира. Тя ще повика на помощ Мъдростта, ще повика на помощ и Истината, и всичките добродетели, и ще започне да работи. Как се проявява Любовта на физическия свят? Като топлина, която събужда благородни чувства. Любовта оживява и организира клетките в човешкия организъм, тя дава импулс за работа, тя събужда мислите и облагородява чувствата му. Любовта е най-хубавата музика, която съществува в света. И като организира клетките си, човек ще стане проводник на тази музика. Тя, като проява на Любовта, е велико благо, което слиза от Бога в човешката душа. Божието благо иде чрез музиката.

Изучавайте музиката като необходим метод на Природата! „Не мога да бъда музикален!“ Това е твоя работа. Щом не си музикален, ще страдаш. Ще мислиш, чувстваш и постъпваш музикално – нищо повече! Любовта не търпи немусикални хора. Любещият е музикален. Не можеш да обичаш без музика. В музиката ДО е основният тон, а в живота Любовта е основният тон. Без основния тон човек е в мъгла.

С основния тон ти разработваш всичко. Тогава и мисълта, и волята ти действат правилно. Където има музика, там всичко върви напред.

Основният ключ в живота, това е Любовта. В своите слизания и качвания, каквото и да прави, човек трябва да се ръководи от този ключ. Гори ли свещеният огън на Любовта в човешката душа, той всякога ще си служи с този основен ключ. И музиката има смисъл дотолкова, доколкото е в състояние да разпали в човека този свещен огън.

Животът без музика е живот без Любов. Животът с музика е живот на Любовта и на доброто. Най-възвишеният израз на Любовта е музиката. Човек не може да възприеме музиката, ако няма Любов в себе си. Само ако вложи Любовта като едно силно подбуждение, тогава той ще може да възприеме музиката.

Любовта не може да се прояви без музика, тя е дреха, с която Любовта трябва да се облече.

Един човек с песен може да се занимава, но то не е музика. Може да се занимаваш с резултатите на пеенето. Пеене е, като раздвижиш въздуха. Този въздух все ще трепти, но самата музика, която чувстваме в дадения случай, много малко е.

Колко може да предадете от вашата музика? Музиката е първата форма, единствената дреха, с която Любовта се облича. Музиката е една от най-красивите дрехи. Ако вие, само с крачето на тази дреха, с която е облечена Любовта, ако може да засегнете кой да е мъртъв човек, той ще оживее. В който и дом да влезете, ако достигне едно трептене до ушите на хората, всичките спорове веднага ще престанат.

Някои говорят за живота – и владици, и попове, и всички говорят такава неразбрана работа. То е голямо невежество! Без да са музиканти, те говорят за любов, за обич и всичко това е една галиматия. Че и за правда говорят. Правдата има сила, когато е турена в законите на музиката, Любовта действа само по законите на музиката. Ако Любовта действа не по музикален начин, тя прилича на един порой, отвлича всичко. Трябва да знаеш какъв наклон да дадеш на Любовта. Трябва да знаеш какъв наклон да дадеш на мисълта си и на чувствата си. Понякоя път ще дадеш не наклон надолу, но наклон нагоре, на подигане.

Когато говори за Любовта, човек трябва да я разбира в нейните тънки прояви. Когато говори за музиката, той трябва да я чувства вътрешно.

Любовта е музикален свят. Нещата стават хармонично само по закона на Любовта. Когато хората са нещастни, това показва, че те не разбират законите на Любовта. Започнат ли да живеят по тези закони, за тях всичко ще се нарежда хармонично, без спънки и усложнения.

Без светли мисли, без топли чувства, без добри постъпки и без музика, нищо не става в света. Пеенето е външен израз на Любовта. Някой когато пее, всички мъчнотии се стопяват. Хармонията на сферите е мировата музика, чрез която слизат към нас Любовта, мирът, радостта. Всичко е музика! Новата музика, която иде, ще събуди във вас вярата, друго музикално парче ще събуди Любовта, трето музикално парче – милосърдието.

Музиката е прилагане на Божествените добродетели. Имам предвид музиката като метод за прилагане на Любовта. Ако не сте музикални, не можете да обичате хората. Любовта е велико благо за всички. Първото нещо, което тя дава на човека, е музиката.

Какво нещо е Любовта? Наука за музиката. Сама по себе си Любовта е неуловима. Само музикалният човек може да я разбере.

Когато човек носи Божествената Любов в себе си, той говори музикално.

Където е Любовта, там има музика. Като обича, човек трепти, а като трепти, той издава тон. Ако не трепти, никакъв тон не издава. Човек живее, докато трепти. Трептенията на Любовта са особени. Те са най-хубавите, най-меките трептения.

Всеки тон трябва да е верен, както и всяка една добра мисъл трябва да е права. Правата мисъл, също като тоновете, има определен брой трептения. В гамата на живота тоновете се движат – те са живите тонове на живота. В тази жива музика ти понякога можеш да пееш механически, само да чувстваш нещата или само да ги мислиш. Когато почувстваш, че между ума и сърцето ти има отношение, това значи, че си получил вдъхновение.

Музиката регулира чувствата. Страшно е, ако чувствата на

човека не са регулирани. Такъв човек се отличава с голяма разсеяност. Каквато работа започне, не може да я свърши. Приложи ли обаче музиката в живота си, чувствата му постепенно се уравновесяват.

Всеки човек носи музиката и Любовта в съзнанието си. Тези способности имат своите центрове в мозъка и щом се проявят, обогатяват човека. Музиката и Любовта не се проявяват еднакво във всички хора, но те вървят успоредно. И колкото човек е по-близо до Любовта, толкова музиката е по-силна.

Музиката – това е дихание на съзнанието. Чрез музиката човешкото съзнание диша. Музикалният свят е среда, чрез която душата се проявява на Земята. Без музика, без музикалната среда, която светът на тоновете образува, душата и духът на човека не могат да се проявят. Любовта без подходяща музикална среда също така не може да се прояви. А Любовта, това е великата реалност в живота. И когато казваме, че Любовта не може да се прояви без музика, ние подразбираме оня разумен ред в проявите на Природата, който в случая се изразява по следния начин: музиката е среда на съзнанието, съзнанието е среда на човешкия ум, а умът е среда на Любовта. Така вървят нещата във възходяща степен. Ето защо ние твърдим, че музиката, разбрана във висок и широк смисъл, е като подготвителна среда на най-великата реалност в света – Любовта.

МЪДРОСТТА

Светът на светлината е Божественият свят. Светлината е музика за ума, с който ще възприемаш Мъдростта. Подтик на Мъдростта е тонът СОЛ.

В Божествения свят музиката е проявление на Мъдростта. Онова разумно съчетание, което съществува в абсолютната

хармония на Божествения свят, е израз на Мъдростта. От нея изтича светлината, носеща Божествените идеи в цялата Вселена. Светлината е онази форма, по която Бог изпраща живота в света. Тя засяга преди всичко човешкия ум, дава му подтик. Божествената светлина е нещо разумно. Тя е необходима за живота, защото чрез нея се проявяват всички светли, разумни същества и предлагат услугите си на хората.

Божественият свят е свят на велика хармония. Светлината е неговата външна страна. Всеки един лъч на светлината е съставен от седем цвята. От този лъч се чува музика. Щом влезе в Божествената светлина, т.е. в света на Мъдростта, човек чува една хармония, едно съзвучие. Висшият свят може да се прояви само чрез музиката.

Между мисълта и музиката има известно отношение. С музиката заедно в човека се събужда и мисълта. Музиката е закон вътре в човешката мисъл. Затова музиката и човешката интелигентност вървят заедно.

Колкото и да се говори на хората за тоновете в музиката и за мислите в човешкия живот, малцина имат ясна представа за тях. Както тонът, така и мисълта са сложни неща, но между тях може да се направи връзка, защото каквито са законите на музиката, такива са и на мисълта.

Добрата мисъл, това е изкуството, топлата мисъл, това е музиката, светлата мисъл, това е молитвата.

Мисълта е музикална. Всяка права мисъл представлява правилно съчетание на тонове. Затова, който не различава тоновете, той не може да различава и мислите.

Музиката без мисъл нищо не представлява, но и без музика права мисъл на съществува. Човешката мисъл е построена по законите на музиката. Мисълта е музикално творчество на човека. Да мислиш правилно, значи музикално да четеш.

Мислите това са ноти. Има ли музика в себе си, човек може да разчита ноти, т.е. може да мисли. Щом музиката изчезне, и мисълта престава.

Пеене, мислене и добър живот спадат все в една разумна област. Мисълта на човека е в зависимост от пеенето. Каквото е пеенето му, такава ще бъде и неговата мисъл. Който може да пее, той може и да мисли. Пеенето винаги съдържа мисъл. Човек не може да събуди ума си без хармония. Ако не искаш да пееш, умът ти не може да мисли. Той трябва да спазва закона на хармонията. Гениалният музикант едновременно пее и мисли.

Докато човек не развие своето музикално чувство, той не може да мисли право. Правата мисъл, това е музика. Да мисли човек и да разбира правилно, това е най-хубавата музика, която съществува на физическия свят.

На Земята най-гениалният израз на разумността е музиката.

Когато човек стане разумен, всички негови прояви са музикални, защото разумността се обуславя от музиката. Колкото по-музикален е човек, толкова и разсъдителните му способности са по-развити. Доказано е, че музикалното чувство е добре развито във всички хора на умствения труд – поети, художници, философи.

Всеки човек трябва да мине през пеенето, като закон за реализиране на нещата, и през мисълта, като условие за постигане на Божественото. Ако в мислите на хората има музика, те непременно ще се реализират. Който пее, той има условия да мисли добре, и работите му се нареждат добре.

Мислите на двама души, между които съществува разбирателство, звучат в пространството като една приятна музика.

Ако човек може да слуша мислите, той щеше да чуе най-хубавата хармония.

Не прекъсвайте хода на вашата мисъл, нито хода на музиката в себе си! Дали сте скръбни или радостни – мислете добре. Дали сте скръбни или радостни, пейте и свирете!

Мнозина философи казват: „Човек трябва да мисли“. Ти не можеш да мислиш правилно само с ума си – трябва да съединиш една мисъл и едно чувство. По какъв закон ще ги съединиш? Мисълта има известен тон и чувството има известен тон. Не да съединиш мисъл с мисъл, но мисъл с чувство. Трябва да ги съединиш, трептения да имат. Постъпките, които имаш, или стремежите на човешката душа, тоновете, които душата образува, и тях трябва да ги съединиш.

Днес хората не искат да пеят, понеже се отвлича вниманието им. Те турят в пеенето чувства, а предимно мисълта трябва да присъства в него.

В сърцето има доста музика. Някой път сърцето пее с мелодии, някой път с акорди. На земята певецът пее с един глас, а в музикалния, в умствения свят един певец пее всякога едновременно на три гласа. Той взима едновременно три тона. Като запее, той пее трио. На земята трима души трябва да пеят едновременно, а на небето само един може да пее трио. На някои хора гласът е раздвоен. Рядко са такива хора, но има ги. А що се отнася до такива, които могат едновременно да пеят на три тона, те са съвършено рядко. Сега няма да питате как е това. Като не сте слушали такива певци, не можете да разберете. Пък и аз не съм слушал такива певци на Земята.

ИСТИНАТА

„Аз съм Пътя, Истината и Живота.“

Пътят, това е Мъдростта, през която човек трябва да мине, защото в нея се крият от незапомнени времена всички неща, които Бог е създал, всички неща, които възвишените духове са създали и всички неща, които човеците са създали. Пътят е символ на светлината, без светлина пътят не съществува. А светлината има отношение към знанието, без което тя не може да се изяви. За да се изяви светлината в човешкия ум, нужен е стремеж, подтик към онзи път, в който всички науки са събрани в едно цяло. Когато се роди в ума на човека този подтик, тогава той ще чуе светлината като съзвучие от тонове. Тази постоянно звучаща хармония в мисълта му ще стане извор на знание и мъдрост за неговия ум. И само онзи човек, който е развил музиката на своето съзнание, той ще може да влезе в Божествения свят и да разбере музиката като път, по който Бог е създал всичко в света.

Ако нашата музика не може да ни издигне до вечното, да разберем Бога, ако пеенето и музиката не могат да ни приближат към истинската наука, ако не могат да внесат в нас истинския живот, каква е тази музика? Защо ни е тази музика? Защо ни са парите, които не ни приближават към Бога? Защо ни е мисълта, която не ни приближава към Бога? Аз съм за онова, което ни приближава към Бога. Какво аз разбирам под думата „Бог“? Под думата „Бог“ разбирам най-хубавото, най-красивото в света, най-великото в живота. Затова всеки, който не се приближава към това великото, той губи. А който губи, е осъден на големи страдания.

Светът на топлината е ангелският свят. Топлината е музика за сърцето, с което ще обичаш най-висшето проявление на Любовта – Истината. Подтик на Истината е тонът МИ.

Истината е Божественият закон, чрез който е създаден разумният свят. Тя е мощното в света, в което Бог се изявява. По същество Бог е Любов, но без Истината човек не може да познае Бога. И знанието без Истина е непонятно за хората.

Само Истината прави Любовта и Мъдростта понятни за тях. Затова Истината е целта, към която всичко се стреми.

Светът на Истината е свят на свобода и красота, на цялостна хармония и закономерност. Човешката душа принадлежи на този свят, носи го в себе си, той е нейна същина.

Истината има отношение към свободата. Тя е процес на освобождаване. Затова, докато не влезе в пътя на Истината, човек не може да бъде свободен. Влезе ли в нейния възвишен свят, той вече е свободен в своите мисли, чувства и постъпки.

За да намери човек Истината, той трябва да придобие освен свобода, още и красота. Красотата е израз на Истината. Тя е едно духовно качество, което се ражда от добродетелите. Съдържание на красотата е топлината на човешкото сърце, а топлината е обратен процес на светлината. Светлината изхожда от Бога, а топлината се връща към Бога. Значи в топлината на човешкото сърце се отразява неговият стремеж към Бога. Как може да бъде щастлив човек? Той може да бъде щастлив само ако обича Истината, т.е. ако в стремежа си към Бога, той е поставил красотата и свободата за свой идеал.

Човек трябва да обикне Истината, за да получи нейната помощ при прилагането на онова знание, което Мъдростта носи. Нейната задача е да възприеме Любовта и да я предаде на другите по начините на Мъдростта. Истината е най-висшето проявление на Любовта, но тя работи само там, където има светлина и знание, т.е. където Мъдростта присъства.

Истината е в приложението на нещата. Тя има изисквания. И понеже музиката е един реален израз на Истината, човек трябва да пее по всички правила и изисквания на музикалното изкуство, за да влезе в духовния свят и да се разговаря с ангелите. Истината е свързана с ларинкса на човека, затова в пеенето му Истината трябва да се изразява като най-хубавата музика на неговата душа.

Вие искате да бъдете музиканти в света, без да се упражнявате. Такъв закон няма. Кой хора най-много се упражняват? Човек, който много се упражнява, той обича Истината. Човек, който малко се упражнява, не обича Истината. Който никак не се упражнява, никак не обича Истината. От степента на упражнението се вижда любовта към Истината. Колкото повече се упражняваш, толкова повече обичаш Истината; колкото по-малко се упражняваш, толкова по-малко обичаш Истината. Аз вземам Истината като обяснение. Колкото повече мислиш, толкова повече обичаш Истината, колкото по-малко мислиш, толкова по-малко обичаш Истината. Колкото по-правилно чувстваш, толкова повече обичаш Истината.

Един от начините за изясняване на окултните истини е музиката. Духът всякога работи музикално. Казано е: „А кога дойде онзи, Духът на Истината, ще ви настави на всяка истина...“ Затова, за да откликне на този Велик Дух, идващ отгоре да му помогне, човек трябва да се занимава съзнателно с музиката като изкуство. Спазвайки нейните правила и закони, той ще може да се повдигне и влезе в онзи съвършен свят.

ПРОЯВЛЕНИЯ

КОСМОС

Ако отидете във възвишените светове като екскурзианти, ще се учудите на музиката, която съществува там. В световите въвн от Слънчевата система съществува голяма музикалност.

Някои питат – какво нещо е музиката. Аз казвам така: ДО представя Слънцето – 1, РЕ представя Меркурий – 2, МИ представя Венера – 3, ФА представя Месечината и Земята – 4, СОЛ представя Марс – 5, ЛА представя Юпитер – 6 и СИ – Сатурн – 7. Цяла една история как е създаден светът. Сега това го давам само за обяснение, може да се измени. Не трябва да го вземете догматично, че съм казал туй. То е едно сравнение. Човек има 5 сетива, до първичната музика още не е дошъл.

Под ДО се разбира онази първична енергия, която организира. ДО-то е проводник на тази енергия. Не е въпрос да сложа ДО, но този основен тон, основните трептения – Слънцето дава ДО. Сега, съчетание има: за да вземеш вярно ДО, трябва да мислиш за Слънцето. За да вземеш РЕ вярно, трябва да мислиш за Меркурий. За да вземеш МИ вярно, трябва да мислиш за Венера. За да вземеш ФА вярно, трябва да мислиш за Месечината, за Земята. За да вземеш СОЛ вярно, трябва да мислиш за Марс. За да вземеш ЛА вярно, трябва да мислиш за Юпитер. За да вземеш СИ вярно, трябва да мислиш за Сатурн. Значи който не може да вземе СИ вярно, не може да мисли правилно, критически да мисли. И тогава подозрението иде. Защото всякога, когато човек не може да пее СИ, пада в мрачното на живота. Когато човек не може да пее ЛА вярно, няма благородство. Когато не може СОЛ вярно да пее, той не може да бъде юнак, да се състезава за

истината. Ако не може ФА да пее вярно, въображение няма, всичко за него е безсмислено.

Един тон, за да го вземеш в природата, трябва да бъде свързан със Слънцето – Слънцето за тебе трябва да бъде живо. После, според Писанието кога е създадено Слънцето? На четвъртия ден. Значи в квартата. Първият ден е ДО, вторият е РЕ, третият е МИ, четвъртият е ФА, петият е СОЛ, шестият ден е ЛА, седмият ден е СИ. В седмия ден Господ си почива, в СИ си почива. В шестият ден, на ЛА, човек е създаден. Шестият ден е ден на Любовта. Изменя се, друга гама имаме. Значи имаме един друг музикален строеж.

Небесните жители на Слънцето пеят. Слушам жителите на Венера, и те пеят. Слушам жителите на Юпитер да пеят. Слушам жителите на Сатурн да пеят, слушам жителите на Сириус да пеят. Слушам жителите на Алфа Центуриус да пеят. Учените казват: „Дали има живот на другите планети?“ Всички пеят на един много разбран език. Какво да кажа на съвременните хора? Как да им докажа това, което чувам? Аз знам какво ще ми кажат, ако им изнеса истината. Хората ще го сметнат най-малко за моя халюцинация. Но при тази „халюцинация“ аз виждам, че мъртвите са живи.

Различават се музикантите – има войнствени музиканти, които са станали музиканти в епохата на Марс. На тези, които са станали музиканти в епохата на Венера, музиката им е сърдечна. Други, от епохата на Меркурий, пишат практична и интелектуална музика. Музиката на Месечината е пропита с фантазия, а музиката на Слънцето е музика на живота и е най-хубава. Вие, музикантите, имате стар произход – вие сте пели, когато се е създавал светът.

Слънчевата система музикално е създадена. Това са интервали от планетите до Слънцето. От Слънцето до Меркурий – един интервал, вторият интервал е до Венера, третият интервал – до Земята, четвъртият интервал е до Месечината,

после до Марс, после имате интервал до Юпитер, интервал до Сатурн, Уран, Нептун. Това са музикални интервали. Ако идете на Юпитер, как ще звучи музиката? Юпитерианската музика каква е? В Юпитер музиката е висока и тържествена. В Марс музиката е войнствена. На Венера музиката е много мека, като я чуеш, сълзи ще ти потекат.

И после – песните не трябва да бъдат еднообразни, не трябва една и съща песен да се свири постоянно. Не, разнообразни песни трябва да се пеят, от всичките родове. Трябва да има слънчеви песни, които носят живот, меркуриански песни, които носят практичност в живота, венерини песни, любовни, с чувство. После – земни, да дадат съдържание, после юпитеровски песни, да изразят благородното, лунни песни, с въображение, мечтание, после – сатурнови песни, интелектуални. Сатурна не можеш да го лъжеш, той е критик. После имаш нептонови песни, уранови песни и още много други песни.

Сега, каква е една меркурианска песен? Работите ти не вървят в света, понеже нямаш меркуриански песни. В любовта не ти върви, понеже нямаш венерини песни. На Земята не ти върви, понеже нямаш земни песни. Основният тон на земята е ФА. Като не можеш да вземеш ФА, не ти върви. Или да кажем, че не разбираш песните на Луната. Нали сте били млади! Вечерно време младите се разхождат, гледат Луната и пеят тези песни. Някой ще каже: „Това са глупави работи!“ Всяко неразбрано нещо е глупаво. Ако ти не си разбрал защо си дошъл на Земята, глупава работа е. Ако не знаеш как да мислиш, глупава работа е. Ако не знаеш как да чувстваш, глупава работа е. Ако не знаеш как да постъпваш, глупава работа е.

Та казвам: животът е музика сам по себе си. Ти, като музикант, трябва да разбираш тия тонове, да разбираш смисъла на тия ноти. Имаш цяла нота – това е нота на Слънцето. Имаш половин нота – това е нота на Месечината. Имаш четвъртна нота – това е нота на Земята. Имаш осмина нота – това е нота на Сатурн. Имаш шестнайсетина – това е нота на Ве-

нера. Имаш тридесетивторина – това е нота на Юпитер и на Месечината съединени. Имаш шестдесетичетвъртина – то е на Венера и на Земята.

Месечината пее вечер, Слънцето пее денем. Пеенето на Слънцето е ДО. Шестте радиуса в кръга са дневните тонове, другите 6 са лунните. Две гами има: едната гама е на Слънцето, другата е на Луната. Мажорната гама е на Слънцето, миньорната е на Месечината.

ЛА е основен тон на движение в природата. В СОЛ вие имате движение нагоре, а в ЛА движението е надолу. Следователно с тона СОЛ вие сте свързани с материалния свят. Напрежението от центъра на Земята излиза нагоре.

Ако вие отидете горе между ангелите и там слушате един симфоничен оркестър, като се върнете на Земята, няма да пишете повече вашите инструменти. Вашата музика е отлична, но в сравнение с Божествената музика тя е едно дрънкало. Ще ме извините, но така е. Тя представлява един тъпан, една обтегната магарешка кожа. И пианото е такова нещо. Аз правя само едно сравнение.

Ние говорим за оня свят, но нашият свят в сравнение с техния е говедарски. Ние тук, на Земята, в сравнение с оня свят сме като затворници. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестър. Там има оркестри от 20 хиляди оркестранти, има хорове от 144 хиляди! Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата Земя в туй пеене се върти и върви по своя път. Казвате: „Това не са реални работи“. Всичко онова, което ние имаме в тоя свят, реално ли е? Не е реално. Реално е само туй, което не се изменя, което постоянно седи в съзнанието. Загубиш нещо, забравиш го, то не е реално. Реалните неща не се губят, реалните неща не се забравят.

Цялата Вселена пее, Слънцето, Земята, звездите – всички пеят, всичките планети пеят.

Като отправи очите си към небето, човек ще види, че той е една музикална пиеса, и че всичките звезди са ноти на Божествената хармония. Има планети, които са настроени специално в тона ДО. Има слънца, които издават тона СОЛ. Тази музика постоянно се възпроизвежда в природата. Някой път човек изпее някой тон и след това го прекъсне. Преставя ли той да звучи? Не, онази планета, на която принадлежи този тон, например тонът ДО, непрекъснато се качва и слиза по тия кръгове от горно ДО до долно ДО. В този тон ДО има голямо разнообразие.

Тези звезди, които светят, са разумни – светлината е израз на разумност. Всяка звезда има и тон, музиката идва от звездите. Пеенето и свиренето на сферите е нещо величествено.

Астрономите казват, че има хармония на сферите. Всяка звезда има свой път, има една хармония. Колко произведения е писал Бетовен, колко симфонии? Девет, значи една симфония на битието. Един ден, ако вашият ум се развие, ще слушате симфонията на вселената, когато всички разумни светове пеят.

Музикантите често трябва да гледат звездите, защото музиката иде от звездите. Всяка една звезда има тон. Всичките, като се движат из пространството, има една симфония – Бетовеновата симфония е нищо пред симфонията на звездите. Пеенето на сферите, свиренето на сферите – то е от „Хиляда и една нощ“. Някой казва: „Докажи го!“ Стига човек да има тънко ухо, мога да му докажа. Но когато е глух, мъчно може да се докаже.

Един ден хората ще направят много чувствителни инструменти. Най-първо ще чуем мелодията на Земята, после – хармонията на Слънцето. Ще чуем тези тонове чрез апарат. От Слънцето иде музика и влияе на слънчевия възел. Музиката

от Луната влияе на ума. Нашата музика не е още слънчева, а е лунна. Всяка планета издава по един особен основен тон на небесната музика и който я слуша, ще схване целокупността на всички тези основни тонове. Невидимият свят е музикален и когато влезеш в него, дори само прахът му да се полепи по краката ти, то пак си получил много нещо.

Един ден ние ще приемем по радиото музикалните творби от Слънцето. И може би няма да се минат повече от хиляда години, някои ще слушат музика от Слънцето. Колко чувствително трябва да бъде радиото, за да чуете тези плочи! Ако един виртуоз от Слънцето пее, ще произведете една слънчева мелодия. Тя ще се отличава по това, че ако вие подложите тази слънчева мелодия на опит, ако имате анемичен човек, веднага ще се поправи неговото положение.

ПРИРОДА

Някои музиканти са дошли до там, че схващат цялата природа като една симфония. Всяка планета, всяко слънце, всяко малко тяло в природата си има свой тон. И нашето Слънце си има своя симфония. И Земята, и Марс, и Венера, и Сатурн – всички планети изобщо си имат своя определена симфония. Всичко това представя една величествена музика. Ако някой музикант би могъл да чуе тази музика и след това да слезе на Земята, все ще му остане нещо от нея.

Не е лесно да разбере човек музиката на природата, докато не я превърне в математически отношения, а после – в геометрични форми. Например, какво са цветята и плодовете във физическия свят? Това е реализирана ангелска музика. Музиката е един реален свят. Тя също е създадена от мускули, от нерви и от жизнена енергия.

Опитното ухо на музиканта долавя в природата никъде нечувани мелодии, но ухото на обикновения човек не ги чува.

Вятърът е първият певец. Щом има буря, цялата природа пее. В такъв момент за музиканта музиката на вятъра е величествена, но за повечето хора неговата песен е само шум и бучене.

Когато седи човек при някой извор, при някоя река, той не подозира даже, че в реката има музика, има смисъл. Когато вятърът духа, когато реките текат, когато растенията растат, ако има развит слух, човек ще чува тяхната музика. Сутрин, в слабото шумолене на листата също има музика. Дори в зрението на плода човек може да чуе музика. Дърветата пеят. И животните пеят. В пеенето на птиците, например, е скрит мислещият живот. Навсякъде има музика. Слънцето изгрива – музика е това. Небето е чисто, светло – музика е това. В чистия изгрев на Слънцето, в светкавиците и гръмотевиците на бурната нощ може да се схване великият концерт на природата. Всяка капка дъжд, която пада, напомня такава музика, каквато и най-великият музикант не може да създаде.

Който иска да чуе великия концерт на природата, нека отиде някоя бурна нощ сред природата и да застане близо до някоя канара. Там той ще слуша ехото на всички гръмотевици, ще гледа как мълните разкъсват небето, ще чува падането на дъждовните капки, придружено от бученето на вятъра. Във всичко това той ще схване великата хармония на природата. Падането на дъждовните капки е говор. Може ли някой да назове всяка дъждовна капка с нейното име, както музикантът нарича всяка нота? Може ли някой да схване песента на вятъра и да пее с него, да следи гръмотевицата спокойно и да чува в нея повишавания и понижавания, каквито в музиката има? И най-после може ли някой, докато се изпълнява тази симфония, да определи нейното темпо, къде е анданте, къде е алегро, къде е адажио? Няма по-хубави часове в живота на човека от тия, които той е прекарал в тъмните бурни нощи. Но за да разбере тази музика, музикантът трябва да я нагоди към ухото на слушателите, т.е. да направи превод от нея. Ако тази музика не се нагоди според трептенията на човешкото ухо, тя ще остане незабелязана.

Вие вземате тона ДО. Знаете ли колко се харчи за един тон, за да го изпееш? Един тон, за да го изпееш вярно, една цяла нота струва 100 хиляди английски лири. Да го изпееш правилно, толкоз материал се изразходва. Да го преведем на български: 100 хиляди лева. Половин тон взема 50 хиляди лева златни, не книжни пари, защото в невидимия свят не функционират книжните пари. Четвърт тон ще струва 25 хиляди, една осмина – 12 хиляди и половина и тъй ще ги делите. Тогава ще сметнете една песен, която ще изпее, колко струва. В „Началото бе Словото“ колко струва? Трябва да имаме една цена. Пеем песните, харчи се. В природата има едно изобилие на благата, които ние не оценяваме, казваме: „То нищо не струва!“ Как не струва? Ние като пеем тази песен, не я пеем само ние. Едновременно се пее навсякъде.

В природата съществува един правилен ритъм, който се изразява в прилив и отлив на Божествена енергия. Има музикални вълни в природата, които човек не може да схване. Това са виспи трептения, които слизат от Божествения свят, организират материята, творят всички форми в природата. Под ритъма на музиката се гради светът. Музиката играе много по-голяма роля в живота на природата, отколкото хората си мислят. Без музика не може да се изрази животът.

Където и да отидете в природата, навсякъде има музика. В пустините, в канарите, в бученето на вятъра, във водите – цялата природа пее. Цялата природа и цялата Вселена са като една музикална зала.

Щом запееш какъвто и да е тон, природата те разбира. Природата разбира този език. Ти не можеш на природата с друг език да говориш. Някои искат да знаят кой е езикът на природата – то е музиката. Ако пееш хубаво, даже когато има буря, бурята ще утихне. Защото бурята е направена пак от същества. Щом пееш, те ще се спрат да те послушат. Щом пееш музикално, ще се спрат, щом не пееш, ще си гледат работата. Като мине бурята, дигне се прах, прахът влезе в очите

и започнеш да плачеш. Ако си от добрите певци, веднага ще се спрат, ще кажат: „Ето един, който знае добре да пее!“ Като пееш, чакат малко, половин час може би, после бурята пак започне. Казваш: „Защо започна бурята?“ Работа се върши. Бурята не е безпредметна, вятърът не е безпредметен.

Казвам: музиката е едно вътрешно състояние, разбиране с ония, които направляват света. Няма същество на Земята, което да не разбира музиката. Даже когато цъфтят дърветата, то е по закона на музиката, когато реките текат, то е по закона на музиката, когато вятърът духа, то е по закона на музиката, когато Слънцето изгрява и залязва, музика има, когато силно се сменят теченията на облаците, музика има. Навсякъде има музика.

Когато хората започнат да възприемат музика от камъните и цветята, ще се разшири тяхното съзнание. Всеки плод си има своите музикални трептения, но за да ги възприемем, трябва да участва свръхсъзнанието ни. От всяко цвете излиза специална музика, даже музиката, която се излъчва от отделните му части, е различна. Когато цветето цъфти, когато Слънцето изгрява, когато пролетта идва, това е нотата СОЛ.

Ако се качим горе, във възвишения свят, ще чуем, че всяко едно растение има свой тон. Ако слухът ви е развит и влезете в една гора, вие ще чуete разнообразните тонове на дърветата, от които може да се образува цяла мелодия. Когато ние схващаме тоновете на дърветата като шум, като шумолене, това показва, че слухът ни не е добре развит, не може да схваща тоновете.

Питам: какво би било вашето положение, ако бихте чували, че и камъните пеят, и дърветата пеят, и изворите пеят, и вятърът пее, и светлината, която иде от Слънцето, пее? Пееене има навсякъде, но ние виждаме само външната форма на цветовете, например на червения цвят, и не можем да схванем тона, който излиза от този цвят. Това е една разумна музика, до която съвременните хора не са дошли.

Казвам: вярно без музика не може да се реализира, Любов без музика не може да се реализира. Всички ония работи, в които музиката не влиза като фактор, те изчезват. Там, дето е музиката, всичко е постоянно, то е един непреривен процес в природата.

Благодарение на тази музика всичко в природата се проявява. Трябва да ви се отворят ушите да видите какво пееене има, когато дърветата цъфтят, какво пееене има в дървото вътре. Да чуete каква музика има в ония, хубавите извори. Не само това, но и светлината, когато сутрин изгрява Слънцето, има най-хубавата музика. За вбъдеще хората ще чуват тази музика, цели оркестри из пространството. Съвременните глухи хора казват: „В този мъчителен свят защо съм дошъл, в тази плачевна юдол!“ За глухите светът е плачевна юдол. За тия, с отворените очи, е Царство Божие.

Някой ще каже: „Нас смятане не ни трябва!“ Трябва ни. Трябва ни едно правилно смятане, трябва ни една правилна логика, трябва ни един правилен говор, трябва ни музика в света, но онова, което носи в себе си Божественото начало.

Когато човек органически е добре тониран, взема тоновете правилно; когато органически не е добре тониран, не взема тоновете правилно. Вземеш ли ДО-то вярно, започни, направи усилие да се тонираш, да вземеш и останалите тонове правилно. Защото природата си служи с музиката. Природата е крайно музикална. Ние виждаме само опакоето на тази природа, в която ние сме вложили известен дисонанс. Целият живот на хората от 8 000 години е внесъл един дисонанс. Този дисонанс е човешки, той не е на природата. Ако отмахнем този дисонанс, ще дойдем до истинската природа и веднага ще почувстваш една мощна сила, която ще те свърже с една строго определена мисъл, с едно строго определено чувство и с една строго определена постъпка, с установения хармоничен ред на нещата.

Ще дойде време, когато ще слушате музиката на природата. Нейните вълни са много фини, нежни и трябва да бъдем

твърде чувствителни, за да можем да ги възприемем. Ако бъдем спокойни и се вслушваме, постепенно ще развием в нас този усет и тогава ще чуем музиката всред природата. Всяко помръдване на листенцата, на тревите, звучи музикално, но зад тази музика от шумолене има друга музика, която може да се слуша само чрез яснослушане. В природата всичко е музика и когато минавам покрай цветята, чувам, че пеят.

За вбъдеще ще слушате как пеят цветята, горите, скалите, водите. Вие сте направени музикално. И когато Господ създаде човека, музиката го създаде: „Пейте и възпявайте Господа в сърцата си!“ Всеки от вас да почне да пише, да мисли, да пее, както Господ го е създал.

РАСТЕНИЯ И ЖИВОТНИ

Ако иска да изучава законите на дълговечността, човек трябва да изучава растенията, ако иска да добие красотата – да изучава растенията. После, растенията, като растат, вие не сте се вслушвали – те издават музика. Тревите, като растат, издават музика. Пукането на цветята – цветята като цъфтят, образуват известни музикални тонове. Цветята разбират доста хубаво музика. В света, в който живеят, пеят. Когато са облечени, това е най-хубавата музика.

Движението на листата на дървото представя пеене, музикален говор. В този смисъл може да се каже, че растенията се разговарят помежду си музикално. Когато цветята растат, чува се едно слабо пукане. Това са музикални тонове, които човешкото ухо не може да схване. Цветята се разговарят. Тяхната реч е като тази на поета. Най-хубавите опери се изпълняват от растенията.

Вбъдеще човек ще слуша как пеят цветята, горите, скалите, водите. Сега небето е място на истинската музика. Там всички пеят. От там музиката е свалена на Земята. Тя е един

извор без канали. Горے започват една мелодия, постепенно тя се усилва, усилва и така като дойдат на върха, тук, на Земята изгрява Слънцето! Има сутрини, когато небето е тъй лазурно, има един цвят с една мека астрална светлина, която прониква. Като че нещо вълшебно се носи върху Слънцето. Това са ония тънки отзвuci от песента на ангелите, които се предават на Земята. Това става през месец май. Тогава някак има прекръстосване, понеже през месец май Земята минава през орбитата. Има един възел, през който Земята минава. Тогава сме най-близо до ангелския свят. Всички цветенца започват да оживяват. Затуй в този месец всички чувстват нещо вълшебно.

Някои четат Библията и като дойдат казват: „Ти чел ли си Библията?“ Аз съм чел тази Библия и по-голяма съм чел от тази, не помага това. Може да четеш колкото искаш! Казва: „Аз разбирам от музика“. Я, вземи основния тон!

Тук имаме един лимон и от много знание го осакатиха. Казвам веднъж: да се тури малко тор на лимона. Един брат донесе тор от овце, но който още не е изгорял, и като тури на лимона, щеше да умре. Казват: „Отиде лимонът!“ Казвам: ще го съживя. Цяла година седи така и един ден аз му изпях основния тон и се показа една малка пъпка. Тая година вече даде два плода.

Има дървета, които издават тона ДО, други издават тона РЕ и т.н. Цветята още по-сложно предават музиката.

На Земята басът е майката. Сопранът не е майката. Бащата в този случай ражда – майката я няма. В дърветата мъжете раждат, не жените. Ще ви смутя сега. Между хората жените раждат, в дърветата е точно обратното: мъжът ражда, жената е свободна, не ражда, тя е девица. Под думата „раждане“ разбирам, че знае да пее. Мъжът в дърветата пее, жената тепърва ще се учи. Сега в човешкия живот жената се учи да пее. Мъжът е на заден план в пеенето. Като казвам, че мъжът се учи да пее, с това чувствата стават по-изящни.

Колкото едно животно е по-немузикално, толкова животът му е по-тежък. При рибите няма музика и там, където живеят, е цял ад – една риба е нагълтала друга, а следващата по-голяма риба е нагълтала първата, така че в някоя риба може да се намерят три риби една в друга. Но някои риби са излезли от водата и се реят свободно във въздуха като птици. Затова птичките чуруликат и се радват, че е минал периодът им във водата.

Светът е толкова красив, че аз се чудя, дето при тази красота сме нещастни! Ако живеете с Любов, ще чувате навред такава симфония, каквато никога не сте слушали. Тогава всички неща, всички явления ще придобият за вас дълбок смисъл. Някоя птичка пее, превеждам песента ѝ и знаей какво означава, а друг казва: „Какво ли чурулика?“ Представете си, че разумното същество е горе, а птичката е апарат, чрез който това същество ви говори. Кое е дало повод на славия да научи тези песни? Славейт си пее известни вече мелодии, но с голямо разнообразие във вариациите. И ние, когато говорим, трябва да сменяме височината на тоновете, за да стане говорът ни музикален.

Следвай пътя на жабите, защото жабите най-много пеят, когато наближи време локвата да изсъхва. Думите на жабешката песен са: „Кум-кво-ква – дойде време за човешкото спасение!“ В началото на лятото вие слушате вестта на тези пророци, които се провикват от изсъхналите блатата: „Свестете се, хора, и тръгнете в пътя, който води към голямото море“.

Не е лесна работа да си певец! Да пееш като жабите, които сега се учат. Аз ги слушам, те са нови певци. Доста музикални са жабите. Три месеца постоянно пеят. Казвам: в жабите има постоянство да пеят, не се уморяват. Само когато ще се развали времето, млъкват. Когато времето става сухо, пеят, като започне да става много влажно, размекват им се гърлата, млъкват да си починат. Когато жабите млъкнат да пеят, показва, че влага има.

(Учителя пее „Ма“ от „Махар“.) Това пеење е на бивола. Как започват яретата? Гласът им е креслив. Как е гласът на едно яре? (Учителя подражава гласа на ярето.) Вижте, в този звук, в гласа на едно животно е изразен и характерът му. Една коза ще попасе малко трева, но после ще се качи и ще огризе някое дърво. Онези, с кресливия глас, имат един характер да огризват. Запример ти някой път започваш да критикуваш някой свой приятел. Ти огризваш кожата му. Не го критикувай! Щом го критикуваш, ти огризваш кожата, ти си коза. В козата има една хубава черта: тя от охтика не страда. Здравно е козето мляко. Но козата може да направи пакост. Защо е така? То е същото: един болен човек може ли да ти направи пакост? Един човек, който лежи от някаква болест, е толкова миролюбив, че не може да ти направи една пакост. Но здравият може да ти направи пакост съзнателно или несъзнателно.

Как гугуцат гълъбите? Някой от вас ще каже ли как гугуцат гълъбите? Аз съм слушал, казват: „гу-гу“. Слушали ли сте гълъбите? Не е глупав гълъбът. Казва: „Трябва да има нещо, за което да се хванеш – „г“, после – „у“, да приемеш нещо!“ Той, когато е в най-добро разположение, казва: „гу-гу“. Но то е мощна дума това „гу“.

Аз наблюдавам, когато котката казва „мяу“, то значи: какво трябва да се яде? Тази котка, която стои при моята врата, казва „мър-мяу“. Когато не е при моята врата, казва „мяу-мяу“. Погледнеш – хване някоя птичка. При вратата казва, аз тълкувам сега: „Аз не искам да употребявам тия котешки прийоми, ти си благороден човек, каквото има – дай!“ Това „мър-мяу“ го произнася много меко: „мър-мяу, мър-мяу“. Казва: „Решила съм да не употребявам насилие. Аз мога да хвана мишка или птичка, но искам да постъпя благородно, така че ако има нещо друго за ядене...“ Това са мои тълкувания. Дали всъщност е така, то е въпрос, но приблизително, като наблюдавам и като говоря, слухът ѝ е толкова изтънчен, че ако взема нещо за ядене отзад вратата, тя казва „мър-мяу“.

Като бутна само да взема хляба, казва „мър-мяу“. Ако взема книга да чета, „мър-мяу“ няма. Тогава тя мълчи. Някой път взема дърва да туря в собата, тя мълчи, но бутна ли хляба или нещо друго за ядене, веднага казва „мър-мяу“. Значи като бутам нещо за ядене, разбира. Казва: „За мене няма ли нещо?“

Та сега ще ви приведа законът какъв е, тази котка ме подсеща. Като ми каже „мър-мяу“, разбирам. Щом ми каже „мър-мяу“, вземам хапката, натопявам я с мляко, значи вече „мър-мяу“ има смисъл. Вземам сирене, отрязвам някакъв сладкиш, туй „мър-мяу“ забелязвам много музикално става, не казва грубо, но много мекичко. Аз съм внимателен.

Мнозина от вас не знаят, че в пчелите има музика. Аз бих препоръчал един певец да иде при един кошер сутрин рано или на обед, или вечер, да си тури ухото до кошера и да чуе как бръмчат пчелите – само тогава той може певец да стане. Когато ще се роява кошертът, каква хармония има, как пеят! Карат бръмбарите да пеят: „бъм!“ И царицата, и тя пее. Чува се един глас, има един сопран.

Тази сутрин излязох рано. Гледам – ясно небе. Минавам покрай едно дърво, гледам, един петел с единия си крак се държи за дървото, другият – надолу пуснат. С левия крак се държи за дървото, десният отгоре седи. Не съм видял друг петел с единия си крак да се държи. Разсъждавам: дали не е някаква мода у птиците – петел с един крак да се държи? Не е мода, модата е в това, че този петел го боли кракът. И при това пак пее! Боли го кракът, ударен е нещо, седи с единия си крак. Казвам: боли го кракът, но пак пее. Длъжност му е да кукурига. Когато хората се разболеят или ги ударят, никога не кукуригат.

Щом страдаш, петелът да ти кукурига. Ако заболееш и петелът кукурига, ще оздравееш. Ако започнеш една работа и петелът кукурига, ще ти върви. Ако отиваш в училище и петелът кукурига, бъди уверен, че ще свършиш училището.

Отиваш на изпит и петелът кукурига, ще издържиш изпита си.

Никога пеенето на петела не предвещава нещо лошо. За другите животни може, но петелът, когато и да пее, вярно предсказва. Петелът показва кога времето ще се развали. Петелът показва кога времето ще се подобри. Петелът показва кога хазаяинът ще бие съседа си, кога мъжът ще бие жена си, кога ще я милва, каква рокля ще ѝ купи. Като иде някъде, петелът като пее, значи, че рокля ще има, особен начин има в пеенето. Не мислете, че това, което ви говоря, е измислица. То е едно същество много деликатно. Като кукурига, петелът може да показва поп ли ще дойде, учител ли ще дойде, търговец ли ще дойде, войник ли. Понеже енергията на войника се предава на петела и той става войнствен. Казва: „Войник ще дойде!“ Поп като дойде, по-благородно пее – той като попа пее. Това не е за подигравка. Има нещо, което показва особената интонация на духовните неща.

Пеенето е един Божествен метод за човека. Само човек пее. Дето пеят петлите, то е отглас на човешкото пеене. Петелът кукурига, той не пее. В какво седи пеенето на петела? Какъв тон взема? То е една сянка на пеенето. Кукуригането е една сянка. Пеенето на славея е отглас, сянка е пеенето на славея. В музиката има сенки. Та, казвам: кога славеят пее? При любовта. Работа е пеенето на славеите. Те пеят, когато женската мълчи – тогава мъжкият пее. Щом пеят, излюпват се депата; щом не пеят, не се излюпват. Ако не пее, яйцата не се измътват. Докато петелът кукурига, кокошките снасят яйца. Ако кокошките престанат да носят яйца, и петелът няма да кукурига. Понеже някоя кокошка носи яйца, той кукурига. Казва: „Ще се оправи светът!“ Щом има едно яйце в света, петелът кукурига. Казва: „Животът произлиза от яйцето“.

В сегашната музика СОЛ е най-тържественният тон, величествен и тържествен. В него има едно изобилие. Когато едно цвете се разцъфтява и изпуска своето благоухание, това е СОЛ. Когато една работа хубаво се завършва, това е СОЛ. А

пък когато едно яйце се снесе, то е ДО. Когато се снесе яйцето и има кудкудякане, това е ДО. Който иска да изучи ДО, да се вслуша в кокошката, когато кудкудяка. Пилете е излюпено – СОЛ, ЛА, СИ, ДО – взема се горно ДО. Ще смесим долно ДО.

Много мъчно може да се подражава на една кокошка. Вие можете да кажете „кудкудяк“, но не е така. И в кукуригането на петела има нещо специфично, което много мъчно може да се подражава. Ти, ако можеш да кукуригаш правилно, като някой петел, то всичките си работи ще можеш да наредиш. Щом ти се случат някои неприятни работи, кажи: „Кукуригу!“ Ще кажеш: „Като петел ли ще пея?“ Ти тъкмо си неразположен, обидил те някой. Петелът казва: „Кукуригу!“ Значи казва: „Ще се оправи тази работа“. Изгубил си парите. „Ще ги намериш!“ Болен си – „Ще оздравееш! Кукуригу!“ Та ви казвам: всеки трябва да има по един петел.

Разправят един случай за дъщерята на един професор в Америка. Колегията била на едно хубаво място. Един от студентите обичал да пее. Излиза дъщерята на професора да се разходи. Той пеел, но като я видял, запял по-силно, кряскал. Като чула това пеене, тя хукнала да бяга. Той я настига и я пита защо бяга. Казва: „Бият някого, станало е някое голямо нещастие, някой вика!“ Той не искал да каже истината, че той пеел. Ако вие ревете така, че се разтреперват хората, пеене ли е това! Лъвът, и той реве, и той пее – на всичките животни настръхват космите. Най-после и вълците като вият, и те пеят зимно време в глутници в гората, в хор пеят. Като завият, много лошо е тяхното пеене. Най-после и гаргите, и свраките пеят. В сравнение със славеичето, с канарчето, колко назад са останали! Някои казват, че нямат условия да пеят. Кой създаде условия на славея? Той е отличен певец! Ето една музикална душа. Славеят е един музикант, избран е да пее. Учи се да пее без пари. Не иска да продава музиката – с пари да пее, който мине, го слуша.

Имаме славеи в България, взели човешка форма. Всички

славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казват: „Това е славей“. Нищо в света не се дава даром. Този славей хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, за да му дадат после един човешки глас. Всичко онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства. Човечеството е минало през всичките форми: минало е през школата на минералите, минало е през школата на растенията, през школата на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Сега е в тази форма, но вече се създава една нова форма. Бялата раса дава мястото на шестата раса, хората на която ще бъдат другояче устроени.

ИЗКУСТВО, ПОЕЗИЯ

Ние сме развалили Божествения порядък, опетнили сме Божествената материя. Всичката тази материя трябва да се пречисти. Казвам: ние сме дошли на Земята, за да изправим своите погрешки. Бог поправя чрез нас. Вие казвате понякога път, че ви е дотегнало да живеете. Хубаво е, че ви е дотегнало. Този живот е несъвместим! Да бъдеш кърт и постоянно да ровиш земята, какъв смисъл има? Да излезеш из дупката на този кърт, да станеш цигулар, да свириш, има смисъл. Да станеш художник, има смисъл, да станеш пианист и оратор, има нещо хубаво в това. Или да добиеш туй знание на един ангел, да пътуваш от една слънчева система в друга, но може би тия неща след милиони години ще ги добиете. Вие сега не можете да хвъркате от една система в друга, но музиканти можете да станете, художници можете да станете, певци можете да станете, но да хвъркате не можете. Мнозина има, които казват: „Да се преместим в някоя друга слънчева система!“ Казали гарджетата на майка си: „Мамо, извади ни от туй гнездо да идем на друго!“ Тя им казала: „Ще вземете ли вапите седалища?“ „Ще ги вземем.“ „И новото гнездо ще оцапате!“

Духовният свят е основан на пълна хармония и закономерност. Там няма произвол, несъгласия и противоречия. Следователно който може да излезе от живота на противоречията, само той може да влезе в духовния свят. Къде е духовният свят? Около човека, както и физическият. И двата свята са на едно и също място, но за да ги разбира, човек трябва да има съответни органи.

Духовният свят е свят на музика. Тази музика е изкуство на ангелите. Тя е съединителна нишка между ангелския и човешкия свят. Когато за първи път се събудили ангелите в небето, започнали да пеят. Тогава светът почнал да се създава. Те и до сега пеят. За кого пеят ангелите? За хората. В красивата форма на ангелите е скрита разумността, която иде да помогне на човечеството.

Духовният свят е съществувал преди физическия. Човек се стреми към духовния свят, но не може лесно да влезе в него. Духовният свят представлява абсолютна реалност по форма, съдържание и смисъл. Физическият свят е реален само по форма. За да влезе в духовния свят, човек трябва да расте в Дух и Мъдрост. Хората ще разберат духовния свят, когато се вгълбят в себе си. Да се вгълбиш в себе си, т.е. да влезеш в себе си, това значи излизане от физическия свят и влизане в духовния. Във физическия свят има граници, а в духовния – няма.

Едновременно човек е същество духовно и същество физическо. Връзката, която съединява духовното и физическото, това е душата. Тя е съзнанието на човека, чрез което той се проявява в духовния свят между ангелите, където всичко е музика. И затова, за да се прояви душата тук долу, на Земята, пак е нужна музиката. Тя е една среда, чрез която душата се проявява.

Ние още не сме готови: ако се изпее един тон тъй, както е в органическият свят, малко хора ще издържат на трептенията. Ако се изпее така, те ще се стопят като восък. Сегашният тон

е нагоден според сегашните условия. Сегашната музика, технически както са наредени тоновете, тя механически е много вярна. Но тази музика в органическият свят не е вярна. Не е вярна, понеже като свириш органически, като пееш, едно растение расте, ако свириш технически, спира се растенето. Може да направите опит. Може да свирите с тъпан на някое цвете. Правили са опити: свирали са му с медна тръба, свирали са му с кавал, пели са на цветето...

Музикалните тонове имат каймак, тъй както е млякото от кравата. Няма да го кръщаваш, да му туряш вода. Като го издоиш и го свариш, образува се дебел каймак отгоре. Някои изияждат каймака на тона и остава само суроватката. Аз ви говоря за неща, за които съм правил опит. За мене музиката съставя съвсем друго нещо. Има една Божествена сила и там правят фалшификации. Като чуеш, веднага разбираш какъв е тонът. Онзи, който е страхлив, предава на музиката страх, онзи, който е недоверчив, предава на музиката недоверието си. Още като запее, предава ти недоверие. Онзи, който няма вяра, чрез пеенето ти предава и ти се обезвериш. Музиката е туй, което предава, понеже тя е един от най-добрите методи да се предаде едно качество на духовния свят. Музиката е най-добрата среда. Ако чрез музиката не можем да предадем Божествените качества, за които човешката душа мечтае, защо ни е такава музика?

Музиката в духовния свят, това е свободата на живота – свобода в ума, свобода в чувствата, свобода в духа. Тя е възходящ път към Бога. И затова всеки, който иска да влезе в духовния свят, трябва да се стреми към възвишеното, т.е. към един идеал, който да го освободи от ограниченията на обикновения живот. Този идеал човек може да намери в изкуството.

Две са главните качества, които изкуството трябва да притежава: първо, то трябва да събуди в човека подтик, стремеж да се приближи към Бога, и второ, то трябва да свърже човека с Божественото, с вечните идеи. Музиката е изкуство във възходяща степен и всеки, който иска да бъде духовен,

трябва да пее и свири по всички правила на онова изкуство, което ще внесе в него възвишения живот и ще му покаже пътя към свободата.

Казвате: „Ние знаем да пеем гамата“. Някой е музикант, пее, но е болен – аз не вярвам в неговата музика. Някой музикант е сиромах – аз не вярвам в неговата музика. Някой пее, но е невежа – аз не вярвам в неговата музика. Един музикант е гений, най-простият музикант е гений от първа степен, нищо повече! Говорят за музикалните плочи. Аз говоря за същността на нещата. Няма да се учиш от музикалните плочи, но ще се учиш от гениалния музикант, който е изпратен от Бога. Някой е поет. Аз не вярвам в поет, който не знае да пее. Някой е философ, аз не вярвам във философ, който не знае да пее. За мене музиката е брашното, от което трябва да се създадат всичките форми. За хляб, за баница, за баклави – брашно трябва. Трябва да знаеш как да го направиш. Има брашно, всичко има. Няма брашно, няма ядене.

Животът може да се разглежда от три становища: индивидуално, социално и общочовешко. Индивидуалното гледище има отношение към материалния живот на човека, т.е. към земеделието; социалното гледище има отношение към духовния живот на човека, т.е. към музиката и пеенето; общочовешкото гледище има отношение към умствения, идейния или Божествения живот, т.е. към поезията. Значи земеделието, музиката и поезията представят живота. Който може да оре, да пее и да поетизира, той разбира живота и се справя с него. Ако не може да оре, да пее и да поетизира, той не разбира живота и гледа на него като на загадка.

Ние отделяме духовния живот от музикалния, от светския, разпокъсваме живота. Ние разглеждаме живота по един особен начин, който не е полезен. Ако ти искаш да разгледаш един човек, ще му отделиш пръстите, главата, брадата, броиш костите, мускулите и търсиш човека – така ти никъде не може да го намериш. Трябва да търсиш човека в онази

цялост вътре, която съществува. Музиката е една дреха, в която човек е облечен. Музиката е една дреха, говорът е друга дреха. Ти с тия двете дрехи трябва да бъдеш облечен. Едната дреха е поезията, с която е облечен човешкият ум. Музиката е една дреха, с която е облечено човешкото сърце. Музиката е забавление за сърцето, музиката е създадена за забавление на човешкото сърце. Поезията е забавление за предметния ум на човека.

Певците се раждат при особени условия. В тази епоха има добри условия за музика и могат да се развият някои певци. Слънцето много благоприятства за развитието на музиката и поезията.

Ти си одарен, не ударен, но одарен – имаш дарба за музика. Имаш желание да свириш, нямаш условия отвън. Щом имаш тази дарба, музикант можеш да станеш. Музиката е изкуство за трансформиране на жизнената енергия в човека. Ако не може да трансформира тези енергии, той музикант не може да бъде или той не разбира изкуството. Някой казва: „Мене музика не ми трябва“. Тебе ти трябва музика, да трансформираш енергиите. Ако можеш повече да даваш, по-добре. Ако можеш да трансформираш енергиите в себе си, това е равнодействащата сила. Човек се отличава от животните и по това, че той има тази равнодействаща сила, има възможност. Без музика не можеш да учиш. Музика и поезия така вървят. Музика и поезия – тези са най-хубавите неща, които въодушевяват човека. То е отворен път за постижение на съвършенството. Защото идеалът на човека е съвършенството.

Зъбите и всичко друго у музикалните хора са другояче устроени, също и у поетите. Един музикант трябва да бъде поет. Музиката и поезията вървят заедно, съдържанието на музиката е поетично. Хората, които трябва да бъдат музиканти, са определени. Има нужда от такива проводници, за да влезе музикална енергия в света.

Музиката и поезията са най-хубавите пътища за възприемане на Божествената мисъл.

Някой път хората сравняват музиката и поезията. Музиката и поезията вървят заедно. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален. И музикантът не може да бъде музикант, ако не е поет. Едновременно те вървят. Поетът, за да изрази своя опит, той трябва да има музика вътре в себе си. Ако няма музика, той не може да бъде поет. Онова, което прави впечатление на хората, е не само изказването на думите, но и гласът, с който се изказват думите. Много пъти ти може да изнесеш думата любовно, но ако тази дума не произнесеш музикално, ще направи друго впечатление. Колкото един човек е по-музикален, толкова е по-благороден.

Музика има в четенето, в поезията има музика. Музика има в постепенното вдигане на гласа, но ако веднага вдигнеш гласа си, правиш една пречупена линия, това се отразява всякога зле на тъпанчето на ухото и когато човек се разгневи, повдига изведнъж тона си и той вече няма музика в себе си или пък музиката му няма отмерен такт.

Музикантът същевременно трябва да бъде и поет. При окултната музика поезията е скрита вътре в самата музика. В нея има образи, израз има, идея има. Онези от вас, които искат да бъдат поети, езикът им трябва да бъде картинен, идеен, образи да има. И бъдещите поезия и музика трябва да бъдат картинни, да имат много живи образи.

Има много песни, в които думите не отговарят на тоновете, защото идеята на тоновете е съвсем различна от тази на думите.

Не всички думи могат да бъдат включени в една песен, защото някой път трептенията на думите не съответстват на трептенията на тона и тогава има дисонанс.

Съвременните композитори в своите песни не избират думи, съответни на тоновете, вследствие на което те не произвеждат нужния ефект. За да има хармония между тоновете и думите, композиторът трябва да се вслушва в своята интуиция, т.е. той трябва да се ползва от разположението на ума и сърцето си.

Музика е това, което туря нещата в порядък. Онова нещо, което туря нещата в един порядък, в знаен порядък, което можем да го слушаме, да говори порядъкът, то е музика. Поезията е обяснение. Поезията дава ценност на този порядък. Музиката го създава, поезията го прогласява.

Музиката е изкуство във възходяща степен, а поезията – в низходяща. Музиката днес е по-напреднала от поезията. Това, което художникът не може да нарисува, поетът може да изкаже. Това, което четката не може да обхване, словото го изнася. Но това, което поетът не може да изкаже, музиката го изнася. Там, където художникът спира, почва поетът, а там, където поетът спира, почва музиката.

За благородството на човека е нужна музика и поезия заедно, затова човек трябва да ги обикне. Писането, пеенето – това са средствата за развитие на човешката душа. Те имат висока цел. Чрез тях човек се учи да концентрира своя ум.

Истинска музика, истинска поезия е тази, която засяга целия душевен живот на човека. Скръбта е създавала истинската музика и поезия в живота. Тя е създавала дълбочина в музиката, дълбочина в поезията. Никаква музика, никаква поезия не могат да съществуват, ако човек не пригответи в своето сърце жертвеник, олтар, на който ангелите да принасят своята жертва на Бога.

Поезията и музиката са почивки в живота на онзи, който е работил.

Животът е музика, животът е поезия. Те са реални неща. С тях човек ще влезе в този висш Божествен път и като слезе, пак ще го носи със себе си.

Съзнателният живот всякога започва с музика, без нея не може да се мине в духовния свят. Тя е признак на висока култура. Цялата природа пее, всички велики същества пеят. Без пеене никой не може да се домогне до музиката на висшите светове. Само пеещият може да се хармонизира с духовния свят. Чрез песента той може да разговаря със съществата там. Затова човек трябва да се занимава с музиката като изкуство. Тя е едно необходимо условие за изграждане на човешкия характер. Чрез нея се дава подтик на Висшето, Божественото в човека, за да създаде най-възвишеното.

ЦВЕТОВЕ

Благодарете, че от невидимия свят свирят и пеят, ако там не свиреха и не пееха! Хубавите цветя се дължат на слънчевите музиканти. Като изсвирят едно парче – бял цвят, като изсвирят друго – червен цвят. Като свирят, плодовете се раждат. В туй свирене се повдига температурата, молекуларните трептения се повдигат. Понякоя път трябва да направите опит: когато си неразположен, свири, за да стане една промяна. Пет минути – то е Меркурий, 10 минути е Слънцето, 12 минути ако се свири, е Юпитер.

Камъните пеят, дърветата пеят, вятърът пее, светлината, всичко пее, но ние не чуваме тази песен. Ние виждаме само външната форма на нещата и цветовете, но същността им не познаваме. Например още не познаваме, не можем да схванем музикалния тон, който излиза от този червен цвят. Това е една разумна музика, до която съвременните хора още не са дошли.

Божията Любов, щом докосне човека с най-малкия лъч,

веднага внася светлина, веднага внася чистота и веднага внася сила в тялото. То е основният тон, червеният цвят. Този червен цвят си има един основен тон и щом вземеш тона, този цвят иде. Вземете думата „добър“. Срецаш един човек, ще му кажеш: „Ти си добър човек!“ Щом му кажа: „Ти си добър човек“, той ми услужва. Той знае основния тон. Щом като чуе доброто и на туй добро отговаря, той е добър човек.

Житеното зърно разбира свойствата на червения лъч. Чрез свойствата на червения лъч приема живота. Чрез свойствата на портокаления лъч, своята индивидуалност. Чрез свойствата на жълтия цвят възприема силата да расте, укрепва своята мисъл. А чрез зеления цвят добива сила да расте. Чрез синия цвят укрепва своето сърце. А чрез виолетовия цвят укрепва своята сила. Изкарва цялата гама – ДО, РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА, МИ. Цялата музика е създадена от слънчевите лъчи. Започва от червения цвят до тъмносиния. И там има полутонове. Само че в светлината има полутона, три тона, четири тона.

Светлината е по-висша музика. Понякоя път аз обичам да слушам светлината. Слушам тоновете на светлината. Някой път и вие трябва да слушате тоновете на светлината, за да разберете какво нещо е музика. Светлината е музика, музика на ангелите. Ако вие развиете ясновидство, като изпеете ДО, щяхте да видите един цвят, като изпеете РЕ – друг цвят, като изпеете МИ – друг цвят. Като изпеете цялата гама, ще видите цялата цветна гама. Колкото по-правилно изпявате тоновете, толкова цветовете ще бъдат по-ярки, по-правилни. Колкото по-неправилни са тоновете, и цветовете ще бъдат неправилни. Цветовете ще съответстват на пеенето ви.

Съвременната наука е дошла до положение да разлага светлината на седем различни цвята или краски. Те представляват сигнали, които се пращат от седемте свята на небесния, невидимия свят за връзка със Земята. Също така те са седем пътища, през които човешкият ум е вървял в развитието си.

В тях са скрити още седем правила, които умът трябва да прилага и да има постижения.

В седемте краски на светлината човек може да разпознае седем велики добродетели, необходими за духовното му повдигане. В този случай отделният цвят е само пасивен израз на дадена добродетел. За да стане тя активна, трябва да мине през центровете на ума. Следователно всеки цвят има известна стойност тогава, когато е минал през човешкия ум и се е съсредоточил в известен негов център.

Като види човек небесната дъга, той си спомня Стария завет, където е казано, че Бог е поставил дъгата за знак на човечеството, че втори път потоп няма да става. Това значи, че когато човек живее съобразно седемте велики добродетели на дъгата, в неговия живот потоп няма да стане и мъчнотиите му лесно ще се разрешават.

Най-хубавите симфонии са тия на светлинните вълни. Светлината свири. И в чувствата на хората има музика, такава, каквато те не са сънували. Всички цветове на спектъра имат особени тонове. А всяко нещо, което пее, е разумно. Следователно в цветовете на светлината има разумност. Това показва, че цветовете излизат от един разумен център, от един разумен свят. Те представляват сенките на нещата. Ако знае свойствата на всеки цвят, човек би могъл да се лекува с тях, както и да сменя своите състояния.

Между музиката и седемте цвята на светлината съществува тясна връзка. Всеки цвят има свой специфичен тон и специфично влияние върху човека.

ЧЕРВЕНИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона ДО, основният тон в музиката. Той е врата, през която животът влиза. Когато слухът на човека се развие силно, той ще може да чуе тона на червения цвят. Този цвят е израз на съзнателния живот. Той внася енергия, движение. Докато човек е под влияние на природния червен цвят, той е активен, буен, готов за работа.

Този цвят действа още на чувствата, на афекциите. Когато някой слуша хубаво свирене или пеене, в него се заражда амбиция и той да пее – това е резултат на червения цвят. Честолюбието, тщеславието и ред още лични чувства също са резултат на червения цвят.

Човек, който няма ясна представа за червения цвят, никога не може да вземе правилно ДО. Онзи, който има ясна представа за червения цвят, веднага взема много вярно тона. Аз съм правил опити и виждам, че между червения цвят и основния тон на живота има отношение. Защото основният цвят е червеният, аленият. Има един червен цвят като огън. Червения цвят като гледаш, ще оздравееш. Ако гледаш пламък, като накладеш огън, болестта изчезва.

ПОРТОКАЛОВИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона РЕ. Той развива чувството за индивидуалност, дава направление. Ако този цвят се внесе в организма на човека, последният става самостоятелен, започва да мисли свободно.

ЖЪЛТИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона МИ. Той дава простор на ума и представлява разумността. Този цвят дава мъдрост и знание. Той много мъчно се възпроизвежда в музиката.

ЗЕЛЕНИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона ФА. Той регулира електромагнитните течения в човека. Ако се внесе в организма му, той започва да гради, да създава. От този цвят зависи успеха на човека. От недоимъка му се ражда сиромашията, а когато е в излишък, той развива скъперничеството. В зеления цвят е потопена цялата сегашна еволюция. Той е преобладаващ в нея. Още, в зеления цвят е органът на развитието, на растежа. Когато човек иска да расте, той трябва да премине през всички степени на зеления цвят.

СВЕТЛОСИНИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона СОЛ. Само този цвят може да даде на човека понятие за хубавото. Той е цвят на Духа и подхранва духовния живот на човека. Светлосини-

ят цвят има връзка с вярата и моралните чувства на човека. С появата на този цвят човек чувства вдъхновение, веселие. Окултната музика започва със синия цвят. Той внася подем, разширение, внася енергия, чистота на ума и сърцето. Щом човек слуша музика със син цвят, тя го отнася от този свят, в него се зараждат най-възвишени състояния.

ТЪМНОСИНИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона ЛА. Той дава благодатта и милосърдието в човека.

ВИОЛЕТОВИЯТ ЦВЯТ е свързан с тона СИ. Той има връзка със силата на Духа. Той е цвят на силния, на справедливия човек. Внесен в организма, той дава кротостта и смирението. Този цвят подразбира още смелост и непоколебимост, също така победа над греха. С него се извършва спасението на човечеството.

Синият и белият цвят трябва да бъдат двата преобладаващи цвята в музиката. Чрез белия цвят се внася мир и спокойствие в човека. Сегашната музика е виновна за характера на хората, защото композиторите са създали много малко произведения със син цвят. Сегашните музикални творби имат зелен, портокалов, жълт, рядко ще срещнете творба със син цвят.

Съществуват седем гама на дъгата. Червеният цвят на втората гама има повече трептения, отколкото виолетовият от първата гама, т.е. червеният цвят на втората гама седи по-високо от виолетовия на първата. Коя е тази втора гама на дъгата? Може да се даде следното обяснение за нея: за обикновения човек е достатъчна светлината на философския ум, но за онзи, на когото умът е организиран вече, друга светлина е нужна – мека, бяла светлина, наречена „духовна“. Тази светлина именно се отнася към втората гама на дъгата.

В третата октава цветовете показват едно възвишено състояние.

За човека е важно да живее в енергията на цветовете. Който иска да преобрази живота си, той трябва да се свърже със самата светлина, да се ползва от енергията ѝ. Пеейки отделните тонове, човек се свързва с техните цветове и те му влияят. Ако при пеенето цветовете се стъстяват, човек не разбира смисъла нито на тоновете, нито на думите, но ако той може да разрежи цветовете, да станат те по-чисти и светли, тогава пеенето му има смисъл. Значи, когато някой пее, образуват се съответни цветове на тоновете. И силата на музиката зависи именно от цвета, който тя възпроизвежда.

Законът на обновлението, т.е. законът на безсмъртието изисква от човека да се запознае с Живата светлина, която храни ума и сърцето. Човек не може правилно да се развива, докато не проучи и разбере пътищата на светлината, която разкрива цялото Битие.

ЧИСЛА

Както тоновете се различават по броя на трептенията си, така и числата се различават по енергията си.

Музиката има свои математически правила, които не приличат на сегашните правила. Тези правила именно съставляват тъй наречената „математика на музиката“.

Съвременната европейска музика е построена на известни математически съотношения. Онези, които композират, не работят произволно, а по законите на математиката. Великият музикант трябва да бъде и математик. Ако не е математик, никакъв музикант не може да бъде.

Ако някой от вас разбира свойствата на числата, може да ги превърне на звукове, както музикантът. Тия звукове той може да ги тури на цигулката си, да вземе лъка, да даде концерт и да стане виден човек. Всичката мъчнотия седи в 7-те числа, които той ще превърне в тонове. Този човек е изуча-

вал законите на числата. Ако иска някой да бъде музикант, трябва да знае тайните на числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 – тогава той става музикант.

Музиката си служи със седем тона, а математиката – с десет числа. В това отношение музиката седи по-долу от математиката. Още три тона са нужни на музиката, за да се изравни с математиката. Тия три тона съществуват, но хората не са в състояние да ги възпроизведат. Един ден, когато се развият повече, те ще си служат с десет тона.

Когато математикът решава задачи, пише формули – той свири. За него математиката е музика. Числата са ноти, по които той свири. Всеки, който разбира формулите и може да решава задачи с тях, чува музика, отдалечена, отвлечена, но дълбока. Формулите оживяват в неговия ум и той вижда отношението, което съществува между тях.

Математиката няма духовен произход, но музикантът трябва да владее математиката и геометрията. Ако музиката не се изучава заедно с геометрията и математиката, тя развива излишни чувства и човек започва да се афектира.

Както се нареждат числата в гами, така се нареждат мислите, чувствата и желанията на хората. Ако човек не изучава математика и музика, той не може да води морален живот. Като си служи с музиката и математиката в живота, той ще проучва себе си и ще може да си въздейства.

ГОВОР

Първоначалният език е бил чисто музикален, но с грехопадението на хората са останали звукове, които нямат музика в себе си. Сега човек трябва да започне отново да говори музикално. Ако не говори музикално, той ще попадне в областта на грешните хора.

Музиката, това е резултат на живота. Ти не можеш да бъдеш музикален, ако дълго време не си мислил. Човешкият говор, това е първата музика, с която човек е започнал. Изобщо всички хора са музикални. Има някои същества, които не издават глас. Те не са музикални. Всички същества, които издават глас, са все музикални. Рибите музикални ли са? Не. Ако човек не обича музиката, това е най-ниското състояние. Щом е музикален, той е извън водата. Музиката започва извън водата. Във водата няма музика. Там има само движение. Движението после се превръща. Механичното движение после е превърнато в звук.

Човек трябва да разбира музиката, за да разбере живота. Той не трябва да я отделя от същинския живот, а да наблюдава как нейните трептения влизат в живота, влизат в чувствата, влизат в мислите, а също така влизат и в говоримата реч. Наистина музиката влиза навсякъде. Без нея животът не може да се изяви.

При сегашното развитие на човека тя му е необходима, защото се явява като съединителна връзка между всички явления в живота. Всички явления, които се извършват между причините и последствията на нещата, са тясно свързани, както са свързани тоновете един с друг. Всъщност всяко нещо в живота, всяка негова проява има свой специфичен тон. Първичният живот, който представя начало на битието, има свой основен тон. Разумният, добрият живот, който човек води, също има точно определен основен тон. Изобщо цялата природа е построена върху тоновете на музиката. Нейният език – това е нещо като стенография на живота. Всеки тон в нея е сбор от думи, които трябва да се разчитат и превеждат. И само онзи, който е разбрал музиката, той може да разбере Божествената поезия на нещата.

Пеете, но у вас има желание за покой. Пеете, но не е съсредоточена мисълта ви. Песните изпявате как да е, за да се отървете. Започвате друга песен, пак гледате да се освободи-

те от нея, като че ви тежи. Или казваш: „Аз тази песен съм я пял“. Може да си пял една песен много пъти, но дали си я изпял както трябва, то е въпрос. Може да си казал една дума много пъти, но законът е да научиш произношението на тази дума, защото всички езици са образувани въз основа на неизвестни гами. Говорът е наука за музиката. Може да пееш равномерно, монотонно, само с тона СОЛ. Това не е пеене. Трябва в говора и в пеенето да има най-малко четири-пет тона. Ако са седем – още по-добре. Но вие знаете колко е мъчно. Някои от тоновете изискват слизание, други – качване. За да спазва това движение, човек трябва да бъде буден.

Музиката се изразява със същите органи, с които и говорът се изразява, т.е. същата онази ципица на гърлото, която служи за говора, служи и за пеенето. Музиката и говорът са брат и сестра, защото излизат от един и същ център. Затова човек не може да се научи да пее, докато не се научи да говори музикално.

Говорът е музика, която има две страни: външна страна – самите думи и вътрешна страна – музиката. Една дума може да се произнесе меко, грубо, тихо, силно – по разни начини. Но за да прозвучи една дума музикално, в нея трябва да се чуят различни тонове. В говора на един човек тези тонове са възходящи, когато той е радостен, и низходящи, когато той е скръбен.

Думите сами по себе си съдържат една магическа сила. Затова трябва да се изучават законите, по които те са построени. Човек носи магията в устата си. Той търси магията в книгите, а не знае, че тя е в думите, които излизат от устата му. Христос каза само три думи на Лазар и той излезе от гроба. На какво се дължи силата на изказаните думи на Христа? На тяхната музикалност. Ако човек взима правилно съдържателните се във всяка една дума музикални тонове, тогава думите произвеждат нужния ефект.

Често от устата на някой човек излизат благи думи, но сърцето му не е благо. Случва се и обратното – думите са груби, а сърцето е меко. Това показва, че вътрешните подбуждения на човека са добри, благородни. Щом подбужденията му са добри, благородни, те са в състояние да смекчат неговия говор. Най-правилно е, когато между външните и вътрешните прояви има пълно съответствие. Когато човек говори, всяка изказана от него дума трябва да е в съгласие със смисъла, със съдържанието и с интонацията. Няма ли това единство между думите и начина, по който те се изказват, ще се яви голям дисонанс.

Музиката трябва да бъде една необходимост както въздуха. Всички ученици в школата трябва да се учат да пеят и да декламират музикално с всички модуляции. И говорът е цяла музика! Няма да говориш по този начин: „Аз ти казвам, че така и така трябва да направиш!“ Модулацията трябва да има с повишение и понижение на тоновете. Трябва да кажеш: „Ще бъдете ли така добри, можете ли да направите една малка услуга?“

Когато човек говори, той първо си служи с отделни звукове, които се съчетават в срички, сричките в думи, думите в изречения, а изреченията в непрекъснатото слово. Разумното слово също е музикален говор.

Когато човек носи Божествената Любов, той говори музикално, тогава вие преживявате тоновете. Вие можете да постигнете, музиката да стане за вас говор, реч.

Правилният говор в света зависи от музиката. При него всяка дума се нарежда правилно, всички срички са музикални. Ако музиката е правилно развита, и говорът ще бъде правилно развит. Човек трябва да пее, за да се научи правилно да говори. Правилният говор е музика!

Колкото по-разумен е човек, толкова по-добре си служи със своя език. Изкуство има в говоренето! В окултната наука на първо място се изучават законите на говоренето. Когато говори човек, трябва да бъде тих и спокоен. Това са качества, с които се регулират вътрешните сили на човешкото естество. Човек не трябва да бърза, когато говори. В говора му трябва да има музика. Ако всички хора говореха музикално, по-малко дисхармония щеше да има.

Речта на човека ще бъде музикална, ако той има силно развито музикално чувство. Музикалният човек говори естествено. Говорът му е мек, приятен. Който иска да придобие тези качества, той трябва да обича музиката. Ако не обича музиката, той не може да говори правилно, музикално. Само когато човек носи в себе си Божествената Любов, той говори музикално.

Музикалният говор подразбира още изявяване на Истината. Човек не може да говори музикално, ако не говори истината. Когато говори истината, той най-първо трябва да я прекара през своето гърло, през своя ларинкс и тези отмерени вибрации ще я предадат до ухото. Който говори истината, тоновете на неговия глас са тихи, меки и музикални. Той нито другите смущава, нито сам се смущава. Да знаеш да говориш истината, това е най-голямото изкуство!

Има хора сладкодумни, аз съм слушал, има селяни глупости говорят, но и глупостта е сладкодумна. Музикално говорят. Слушай музикална реч! Ако се спреш при един сладкодумен човек за една-две минути, ти ще спечелиш много.

Езиците са добри за говорене, но за пеене не са така музикални. Има дълбоко в душата един друг музикален език за пеене, който сме подпушили, като че ли сме с вързани уста, не можем да говорим.

ДВИЖЕНИЕ И ДИШАНЕ

На физическия свят музиката се проявява в три направления: музика в движенията, музика в дишането и музика в храненето. По-голямо богатство от движението на физическия свят не съществува. Земният живот на човека се изразява чрез движенията. Всяко едно движение изразява известен музикален тон. Когато движението съвпада с тона, който му съответства, той е една велика сила. Във вървежа на човека има музикалност – като върви някой, във вървежа му има музика, друг като върви, няма никаква музика, движенията му са разбъркани. И в свиренето на цигуларя всеки тон се отразява в едно малко движение, което е тъй деликатно, че само едно остро око може да го съгледа. Изобщо на физическия свят всяко разумно движение е музика, хармония.

Под думата „движение“ аз разбирам един тон взет правилно. Що е тон? Песента е един организъм, в който един тон съставя една малка частица и е свързан с цялата песен. Всичките тонове в едно образуват цялата песен. Ако всичките тонове се организират и ако се вземат нормално, ние имаме една песен, която носи живот в себе си, защото всяка една песен е едно Божие благословение. Всяка една песен е едно зърно, всяка песен е един плод, всяка една песен е един еликсир. Чудни са хората, като казват: „Защо са песните?“ Благодарение на песните живеем! Дърветата като живеят, пеят, птиците като живеят, пеят, и ние като дишаме, пеем. Някой казва: „Не пея“. Ти като дишаш, пееш.

При сегашните условия на живот движението е един резултат. Онзи човек, който е здрав, той е пъргав, той работи. Онзи човек, който има малко живот в себе си, малко пъргавина има и движението му е малко. Движението е мярка, с която се мери степента на живота.

За да пее човек и за да мисли, той трябва да има някого

да обича. Ти, като не обичаш никого, ще бъдеш мълчалив като риба. Като обичаш, ти веднага ще пееш, веднага ще мислиш и движение ще има. Музиката е вече движение в света, вечната хармония, която съществува. Човек, който пее, показва, че е във вечно движение. Неговият ум, сърце и дух постоянно работят и са в хармония с Божия закон. Той не може да бъде в противоречие. В музиката много лесно се разрешават въпросите.

Човек трябва да може да превръща ритъма в движение. Как става това? Ето един от начините: ритъмът на Любовта, която слиза отгоре, се предава на човешкия ум като един подтик. Ако умът е буден, той приема тези подтици на Любовта и ги превръща в разумни движения.

Музиката има свои вътрешни изрази в движенията. На първо място човек трябва да се научи да ходи ритмично, защото ритъмът внася хармония в живота. Всяко нещо, лишено от ритъм, навява безутешна тъга, резултат от някаква дисхармония. Правилният и хармоничен ритъм освобождава човека от дисхармонията и от непотребната, чужда материя в него.

Всяко движение, което не е музикално, е престъпление.

Във всяко едно движение се проектират известни струи от човека навън, той взима и дава едновременно. И ако човек развали някои от тези струи, той сам ще пожъне последиците. Човек трябва да е искрен в движенията си. Всяко движение на очите, на ръцете му, във всички негови пози, трябва да бъде свършено естествено.

Пеенето и свиренето също имат връзка с движенията. Ако човек пее и прави ритмични движения, той ще изпита нещо приятно в себе си. Обаче, ако той прави движения и в това време гледа критично на тях, той сам ще се сгъне. Понеже на всеки тон отговаря съответно движение, ако човек не може да изрази движението правилно, той не може да вземе правилно и тона на песента.

Когато волята на човека се парализира, то е, защото той не прави правилни движения. Кой са правилните движения? Който са съгласувани с природата. Всяко движение на истинския музикант е съобразено с движенията на разумната природа. Но правилното движение не се отнася само до музиката. То има значение и за писателя, и за артиста.

Всяко движение трябва да бъде израз на музикални вибрации. Бих желал и вие от главата до петите да бъдете музикални.

Движенията на човека трябва да са музикални. Музиката има свои вътрешни изрази в движенията. Ако не може да милва, човек не е музикален. Всяко хармонично движение е музика. Постиганията на човека зависят от неговите хармонични движения. Хората не са достигнали още до великата хармония на живата природа. Много от движенията им са подсъзнателни и те сами не знаят какво означават тези движения. Когато висшето съзнание на човека се пробуди, той ще разбере своите движения и ще ги осмисли.

Когато движенията на човека се диктуват от хармонични мисли и чувства, те всякога са красиви. Колкото по-голяма хармония съществува в човека, толкова по-красиви са неговите движения.

Като прави някакъв жест, някакво движение, човек трябва да знае как да го направи. Това е цяла наука, цяло изкуство! В движенията на хората трябва да има разнообразие, пластичност. Във всяко движение трябва да има мисъл и чувство. Тогава движенията създават разположение в човека.

Земният живот на човека се изразява чрез движения. Всичко в живота е движение. И човек не може да се настрои духовно, ако няма антена, чрез която да възприема движенията, т.е. трептенията от духовния свят.

Един ден всички хора ще се ползват от своите резултати, от своите взаимни трудове – има една взаимност. И в човека вътре има една взаимност. Всички въпроси не се решават само с една способност. Ред способности има, които взимат участие при разрешаване на въпросите. Някой човек е музикант, но в музиката влизат десетина способности. В музиката влизат много чувства, много сили, сложен въпрос е тя.

Като гледам как свирят различните музиканти, виждам, че те правят различни движения: един се навежда на дясната си страна, друг – на лявата, трети – напред. Тези движения не са произволни. Гледаш едно цвете, приятно ти е. Ти взимаш участие в движенията на неговите листенца, цветовете. Така и при свиренето на някой, ти можеш да взимаш участие в неговите движения. Така и на тебе ти става приятно. Това е гимнастика. Но, ако разглеждаш движенията механически, ти нищо не можеш да разбереш.

Освен в движението музиката се проявява в дишането. Дишането е музикален процес, който започва с мажорна гама. Поемането на въздух е мажор, а издишването – миньор. За да се изяви, музиката се нуждае от простор. Най-добрата среда за музиката е въздухът.

Сега ще имаме едно малко музикално упражнение. Ще изпеем гамата и когато изпеем ДО – поемете въздуха вътре, а при РЕ ще издишате. При МИ ще приемете въздух, при ФА-то ще издишате, при СОЛ ще приемете, а при ЛА ще издишате, при СИ ще приемете, при горно ДО ще издишате.

Ръцете в първоначално положение пред гърдите и насочени едни срещу други пръстите. При тона ДО ще мълчите. Ще направите вдишване и ще разтворите ръцете настрани. При РЕ ще пеете и ще приберете ръцете в първоначалното положение. После при МИ – мълчание и вдишване и отдалечаване на ръцете. При ФА прибиране на ръцете пред гърдите. При пеене на ФА ще издишате и т.н. до горно ДО.

Без дишане животът няма да тръгне напред. Дишането, мисълта и Любовта са свързани. Те са в същата гама.

ХРАНЕНЕ И МОЛИТВА

Третото проявление на музиката във физическия свят, това е храненето. Храненето е особен род музика. От него зависи здравето на човека. Здравият човек като яде, произвежда музика, създава се оживление, внася се една нова енергия. Яденето е мажор, а смилането – миньор.

На първо място в живота стои яденето, а после музиката.

Приятно е да се гледа как яде здравият, музикалният човек. Той дъвче по един начин, а немусикалният – по друг. В дъвченето на музикалния има ритъм, хармония има.

Храненето е Божествен принцип. То подразбира свършване на една велика работа. Първото пробуждане е песента на храненето: „Аз искам сладко да ям!“ В широк смисъл под „хранене“ се разбира процес на възприемане на живите сили на природата. То спада към съзвучните процеси.

Гладът е най-долният предел на музиката. Той се отразява върху вкуса на човека към музиката. Дръжте някой разположен човек два-три дена гладен и след това идете да му посвирилите малко. Ако го питате какво желае да му изсвирилите, той веднага ще каже: „Щом си дошъл да свириш, изсвири ми някой откъс с материален, с физически характер, не ми се слушат идеални работи“. Храненето е едно материално изкуство.

Музиката действа върху храносмилането. Когато стомахът не действа добре, човек трябва да поее малко и ще види какво въздействие оказва музиката върху храносмилането. Затова, като седне да яде, човек не бива да бърза да се нахрани, но да започне да пее. Една минута да пее, но без песен да не започва. Така само човек ще бъде здрав.

Аз искам да ви освободя от всички предубеждения, които имате. Защото едно от големите заблуждения, които ви внушава Черната ложка е, че не трябва да пеете, не трябва да се веселите. „Пеене не трябва, ще мълчиш!“ После, те казват: „Много няма да ядеш! Няма да се молиш, не ти трябва молитва! Без пение, без ядене, без молитва!“ Е, какъв е смисълът на живота, като извадиш яденето, пеенето и молитвата? Какво остава? Та това е основата на живота!

Първият етап на музиката е храненето на сърцето, т.е. дъвкането на онази храна, която е необходима за сърцето. Така че първата музика е яденето, нейният център френологически е под ухото; втората музика е пеенето — неговият център е под челото; третата музика е молитвата, моленето — центърът ѝ е на горната част на главата.

Между молитвата и музиката съществува тясна връзка. Но молитвата е по-велико изкуство в живота от музиката. Да се молиш музикално, това значи да не допуцаш нищо външно в кръга на молитвата. Когато се моли човек, то е пеене. Ако не знаеш как да се молиш, твоята молитва не е музикална.

В молитвата трябва да взимат участие и сърцето, и умът, и душата, и духът. Като се моли така, човек се тонира. В този смисъл молитвата подразбира тониране.

За да се моли човек, трябва да има камертон, да нагласи четирите струни на цигулката си и да започне да свири, да взема чисти тонове, чисти акорди. Колкото повече свири с цигулката си, толкова повече се увеличава нейната сила. Същото става и с човека, който се моли съзнателно и с вяра. Колкото повече се моли, колкото по-дълбока е молитвата му, толкова по-музикален става той. Да се молиш, това е музика. Да се молиш, това е велико изкуство. Да се молиш, да пееш — това е високият връх, към който човек се стреми.

Преди да си започнал да се молиш на Бога, ще попееш.

Ако можеш да пееш, ще се молиш, ако не можеш да пееш молитвата, тя няма да бъде приета — нищо повече!

Когато се молим с песен, нашата молитва е чута отгоре.

РАЗВИТИЕ НА МУЗИКАТА

ЕВОЛЮЦИЯ И ИНВОЛЮЦИЯ

Музикалното чувство е ново. То е започнало да се развива с появата на самосъзнанието, т.е. във втората фаза на развитието на човека. В първата фаза на развитието си, а именно – елементарното съзнание, човек е живял със съзнанието, че съществува само един свят – външният, обективният свят. Постепенно обаче, съзнанието му се пробудило и той навлязъл във втората фаза – в областта на самосъзнанието или космичното съзнание, където започва развитието на ред мозъчни центрове и способности в него. С влизането на човека в космичното съзнание, той идва до по-тънко различаване на тоновете и звуковете, т.е. в него се заражда музикалното чувство. Космичното съзнание се е явило от 300 години насам.

Човек неотдавна се е научил да пее. Имало е прекъсване. В първите хора на Земята музиката е била в своя апогей. Има свещени песни. Това, което имаме сега, са части от тая музика.

Всички вярват, че музиката сега се е развила, но това схващане не е право. Ние сме станали способни да развием музиката, а не че тя сега се е развила. Някога, преди днешната музика, преди хиляди години, посветените са имали оркестрова и хорова музика, която хората тепърва ще чуят.

От музиката, която е създадена преди хиляди години, едва сега напите музиканти започват да изваждат модели. Музиката е копиране. Във времето на Христа дошъл цял полк от ангелски същества от невидимия свят, които са пели още преди хората да бяха учени, те знаеха да пеят много по-добре, отколкото сегашните хора. Сега ние, съвременните хора, питеме: „Оня свят какъв е?“ Оня свят е на живота. Схващайте идеята.

Имало една епоха, когато музиката е играла важна роля. В музиката се е събудило човешкото съзнание. 1 500–2 000 години преди Христа музиката се е събудила в една тясна област. Човешкото съзнание в тази тясна форма съществува от около 3 500 години. Съвременните писатели казват: „Любов да имаме!“ Ти не можеш да имаш Любов, докато нямаш среда. Любовта изисква среда. Средата за Любовта това е човешкият ум, а средата за ума е човешкото съзнание, а средата за съзнанието е музиката. Те са неща, скачени като верига.

Музиката си има свои методи, свои формули. Запример аз определям основния тон в музиката: той е онзи момент, когато съзнанието се пробуди. Когато човек започне да се самосъзнава, първият момент на самосъзнанието, че той е човек, то е основният тон на музиката. Той е ДО или СИ. Не сега този тон, който имате на камертона, той е далече. Основният тон е, когато умът се пробужда и съзнанието започва да функционира. Съзнанието се качва по тази музикална стълбица, която има 25 хиляди тона. 25 хиляди тона има! Сега имаме осем октави в пианото. Даже последната октава човешкият слух, ухото не е в състояние да я схване. Ние още нямаме певци, които да вземат тези тонове на пианото. Развива се постепенно нашето съзнание.

Музиката, това е резултат на живота. Ти не можеш да бъдеш музикален, ако дълго време не си мислил. Човешкият говор, това е първата музика, с която човек е започнал. Всички хора изобщо са музикални. Има някои същества, които не издават глас. Рибите музикални ли са? Не са. Ако човек не обича музиката, това е най-ниското състояние. Щом е музикален, той е извън водата. Музиката започва извън водата. Във водата няма музика. Там има само движение. Движението после се превръща. Механичното движение после е превърнато в звук.

Първо музиката е била права линия. В старите времена всичката музика е седяла само в един тон. Някой се провикнал, друг му отговорил. То е музика на съобщение. Тази музи-

ка съществува и в животните. Животните издават музикални звукове. Музиката на съзнанието е в животните.

Сегашната музика на физическото поле е еволюционна музика. Индусите са имали инволюционна музика, индусите развиха 4-тонието, но развиха само своя ум. Египтяните развиха 3 тона и чрез всеки развиха своето сърце.

Каква е разликата между сегашната музика и музиката на миналото? Има грамадна разлика. В сегашната музика има обем, има и до известна степен и дълбочина, но трябва още. Но в сравнение с музиката на миналото, която е била повече индивидуална, сегашната музика изразява нещо идейно. Понякоя път искат да изразят и музика на един дом, на едно общество, на един народ – стремят се към това. Или в сегашната музика искат да изразят нещо Божествено! И в старите времена е било така, в техните религиозни песни и химни, но тогава не са имали такива инструменти. В древността нямаме пример да има пиано или орган, но е имало арфа. (...) Това можем да обясним така: сега материята е по-отзивчива; когато човешкият дух е слизал, тази материя е била в едно инволюционно състояние, не е била тъй устойчива, следователно и тонът е вървял по инволюционен път. Най-първо тонът е бил определен и след това е изгубил своята определеност, понеже като слиза човек надолу, висшите тонове остават горе. Та човек е оставил виспата музика зад себе си, а отива към онази музика, която не е определена, следователно животът, към който той се е стремял, е бил живот неопределен. Животът от гледището на Небето е бил едно музикално произведение, но понеже не знаем ние законите на живота, вследствие на това вземаме фалшиво тоновете. А фалшивите тонове произвеждат една реакция.

Гениалните музикални късове са извадени от светилището. Не е в количеството, а да бъде концентрирано и с голяма мощ. В песента трябва да пазиш пространството и времето. Някой път хората удължават пространството и съкращават време-

то, а друг път правят обратното. Обаче трябва да знаете как да пазите пространството и времето, трябва да съгласувате времето с пространството. През различните култури времето и пространството в музиката са били разбирани по различен начин: индусите по един, китайците по друг и народите от бялата раса по съвсем различен начин.

Посветените в Египет много са работили върху музиката.

Египтяните и други древни народи скриха свещената музика, тогава широките маси не бяха готови и не можеше да се изнесе пред тях.

Днес музиката е още в предговора си, много пъти е започвала и спирала. Този дух на огрубяване сега влияе.

В епохата на предците, преди грехопадението, е имало свещена музика само за посветени, а не както сега – за всички. Ще дойде нещо по-хубаво.

Които не разбират музиката, мислят, че източните народи са пели по-добре, по-хубаво, отколкото днес. Те се заблуждават. Наистина пели са, но само високопосветените, висококултурните, високоразвитите от тях. В древността музиката е била специфична, тя не е била така общодостъпна, както е днес. Тогава музиката се е позволявала само на високопосветените. Сега всеки може да свири, тя е общо достояние. Тогава е имало цели церемонии докато ти позволят да свириш и е трябвало да знаеш как да свириш.

Първите песни на християните бяха обикновени и тъжни, понеже ги гонеха и музиката не беше така достъпна. Има същества в природата, които не позволяват да се пее. Българите също мислят, че един стар човек не бива да пее.

Най-първо трябваше да почна с източната музика, да видите ритъмът какъв е. Тази музика е едно слизане, качването е по-малко. Интервалите на слизането са по-големи, а

тия на качването – по-малки. При инволюционната музика интервалите на слизането са по-големи, при еволюционната музика интервалите на качването са по-големи, на слизането са по-къси. (*Учителя свири един източен мотив.*) Туй е основното. Наричам я музика на сърцето, на удоволствието. Нас не ни е потребно да се връщаме назад. (*Учителя свири парче от новата музика.*) Това е новата музика, хармония има. Обнадеждава! Човек влиза в една нова фаза, още малко му остава да се освободи. А онзи търси удоволствие. Българинът търси път да излезе из затвора.

Сега нотите ги пишете на петолиние. Петте линии отговарят на петте сетива. Първата линия е на усета, втората – на вкуса, третата – на обонянieto, четвъртата – на слуха, и петата – на зрението. Линиите под и над петолинието са спомагателни. Тези са, от които музикантите се интересуват. По-напред нотите са ги писали по друг начин. В източното пеене другояче са изразявали нотите. В гърците вървят така – като стълба.

Музиката е изкуство на ангелите. То е изкуство, с което човек може да се повдигне. Аз нося тук една цигулка. Това не е онзи инструмент, който ангелите имат. Ние тук копираме, копирни инструменти имаме. Имате арфа – тя е инволюционен инструмент, отвесно са поставени струните. И се свири с ръце. Сега имате пиано, което е в хоризонтално положение. Същото е и за цигулката, и за китарата. Това показва, че ние сме дошли до едно положение да поемем един път назад. Но то не е назад, а нагоре. Слизама надолу и възлизаме нагоре.

Всички хора не са еднакво музикални. Най-музикална сега е бялата раса. В нея се развива сегашната музика.

Славяните са музикални.

Сега славяните правят опит да разрешат музикалните проблеми – ако се отворят, ще имат голяма музикална култура.

Цялата съвременна култура, с нейния оптимизъм, песимизъм, материализъм, скептицизъм и пр. е изразена в сегашната музика на хармонията. Тя сега еволюира. В нея се вижда усилието на съвременното човечество към напредък.

Сегашната култура подобрява развитието на челото, организира най-грубата материя в човешкия организъм.

Музиката, която сега ви се дава, ще организира правилно човешкото тяло. За бъдеще ще влязат още три тона или четири тона и тогава с хармонията на всички тонове и цветове ще имаме възможност да се справяме с мъчнотии, които имаме сега. Боледуващ нещо – ще пееш на болестта и ще оздравееш. Но засега е още рано да говорим за тази музика.

Сегашните музиканти искат да внесат нещо ново в музиката. Имаме класическа музика, после романтична, поетическа, имаме нова музика – джаз бенд. Казвам: новата музика, това са гадателите, които искат да предскажат какво ще бъде бъдещето в музиката. Новата музика няма да влезе по този начин, по който сегашните музиканти вървят. За новото в сегашната музика един преходен период има.

Най-първо трябва да се определи историята на класическата музика, как е дошла. Тя започва с хармонията. Преди класическата музика имаше ли хармония? Хармонията засега е свързана с класическата музика. Но сега класическата музика трябва да има един музикален коментар. В класическата музика за всеки, който разбира, в известни пасажии има известни празнини. Там трябва да има нова линия, едно ново парче. Онзи, който свири, трябва да внесе нещо ново. Свири класическа музика, после пак направи крива линия, нов коментар – така внася нещо ново. Тогава музиката ще добие едно по-друго съдържание. При това, както класиците, както романтиците, така и новите музиканти искат да предадат известни ефекти. Хубав е ефектът, но най-първо музиката трябва да се осмисли.

Никога не е имало толкова музикални инструменти и толкова певци, както сега. Милиони хора има сега, които свирят и пеят и това е голям принос – облагородяват се хората. Ако нямаше музика, хората щяха да бъдат като зверове. Напийт век се отличава с пеене. Трябва да се радвате, че сте в един век, в който музиката е по-развита. Модернизмът в музиката, т.е. музиката на импресионизма и експресионизма не е новата музика, но е търсеща музика. Модернистите имат големи богатства, обаче слаби им са воловете и не могат да ги докарат.

Някои се възмущават, че съвременната музика се свири и пее в кръчми и в кафенета. Обаче свиренето и пеенето в кръчмите и кафенетата е допринесло твърде много за повдигането на човека.

Тази музика трябва да мине в едно преходно състояние. Ние сега имаме анатомическа хармония, статическа хармония, неограническа хармония, която е в движение. Повечето от музиката, която имаме, е инволюционна, слиза в гъстата материя. Колкото материята е по-гъста, гласът е по-груб. Следователно колкото се качваме в една по-рядка среда, вълните стават по-акустични, по-хармонични.

С увеличението на Любовта страданието се намалява. Енергията на Любовта се обръща в хармонична, дисонансите стават хармонични, образува се една акустична среда, която отразява музикално вълните.

Човек трябва да има акустика в себе си. Акустика трябва да има в ума, акустика трябва да има в сърцето, акустика трябва да има в душата. Ако няма тази акустична мисъл, ако няма това акустично желание, ако няма акустично действие на човека, те не се предават правилно и ние не се разбираме.

Съзнанието диша чрез музика. Музиката това е дихание на съзнанието в човешкия ум. Музикалният свят е една сре-

да, чрез която душата на Земята се проявява. То е, в което виспият свят може да се прояви. Среда за рибата е водата, рибата без вода не може да живее. Тъй както е устроена птицата, без въздух не може да се прояви. Човешката душа, висшето в човека, човешкият дух не може да се прояви, ако съзнанието не се е пробудило като среда. Музиката, това е активната страна, в която съзнанието се проявява. В света всичките нещастия произтичат, че хората не знаят какво нещо е музиката. Не мислете, че това, което един цигулар може да ви свири, е музика – това е предисловие за музиката. Музиката, за която говоря, като засвирят, умрелите да скочат. Умрелите ще бъдат кротки при обикновената музика, но при музиката на съзнанието умрелите възкръсват, нищо повече! Единственото, силното нещо е музиката.

Пробуждането на съзнанието на физическото поле става чрез една голяма катастрофа. И след туй наставка едно друго състояние, което аз наричам „мистично“. Аз го наричам „музикално състояние“, в което човек запява вече. Той пее и певец става.

В музиката има магия, някой път може да се създаде цяла буря. Сега музиката е все още механическа, органическата музика ще дойде по-после, а след нея – психическата.

Музиката има голямо бъдеще, защото светът е създаден музикално. Светът е създаден с музика. От Божествения свят идват музикални вълни, които организират материята, творят всички форми в природата. Под ритъма на музиката се гради материалният свят и музиката играе много по-голяма роля в живота на природата, отколкото хората си мислят – без нея не може да се изрази животът. Но трябва да се създадат нови форми, защото все още няма достатъчно, чрез които да се изрази самата музика. Вие вземате на пиано високите тонове – 7 октави, а певиците не могат да ги вземат, или ако ги вземат, няма мекота при пеенето. Бетовен казва: „Не мога да предам и една хилядна част от това, което слушам“.

Ако вземеш ДО без Слънцето, то е безпредметно. То е само едно положение. Слънцето е тяло. Туй ДО има отношение към всичките тонове, понеже Слънцето има отношение към известни планети, които образуват вътрешната и външната система. За бъдеще тия планети, които сега се разкриват, те имат съответни нови тонове, които липсват на сегашната музика. Ние имаме само 7 тона. Още 5 тона има неразкрити.

За бъдеще, когато хората се развият музикално, ще имаме не 7 тона, но 12. По-напред хората са имали 5 тона, в ранните времена са имали само 3 тона. Животните имат само един тон.

Съвременната музика е предисловие на чистата музика, т.е. на Божествената музика. Тя има още много работи да постига. Музиката на съвременните хора представлява малка светлинка сред голяма тъмнина. Колкото и малка да е тази светлина, един ден тя ще се усили. Тя е началото на бъдещата музика, без която Новата култура не може да дойде на Земята.

Сега висшата музика не може да се нотира, понеже няма знаци, но един ден, когато прибавят още знаци, ще я направят по-достъпна. Когато дойдат четвъртинките ноти, тогава музиката ще бъде по-изразителна. (...) За новия подем на музиката първата фаза е дадена с класическата музика. (...) В шестата раса ще се даде втората фаза, вторият тласък на музиката. Новата музика ще бъде на шестата раса, бялата раса каквото можа, го създаде и то ще е почва.

МЕЛОДИЯ И ХАРМОНИЯ

Хармонията и мелодията са закони, чрез които се проявява духовният свят.

В музиката се говори за хармония и мелодия. От теорията се знае, че при различното съчетаване на тоновете се образува или хармония, или мелодия. Хармонията, по закона на

еволюцията, иде отвън. Когато човек е излязъл от Небето, той излязъл по закона на хармонията. Висшите духове са излезли също с хармония, и като слезли в гъстата материя, те са дошли до мелодията. Но слизането не било голямо. Във всяко едно слизание имало едно възлизане. При възлизането хората са дошли до мелодията, но бедата е там, че те забравили хармонията. И сега трябва тази изгубена хармония от първоначалната музика да се възстанови.

Мелодията е зов на човешката душа към Бога, а хармонията е отговор на този зов. За всеки грешник, който се покае на Земята, се казва, че има голяма радост на Небето и тя се изразява в песен. След изявяване на мелодията, идва отгоре хармонията като отговор, който причинява радост и веселие в човека. Мелодията е песента на душата, а хармонията е отговор на Бога.

Да ви дам едно определение: според мене мелодията е Любовта на човешката душа към Бога, а хармонията е отговорът на Бога към човека. Хармонията е отзвук на Бога. Мелодията е на един глас, Бог ни отговаря на четири гласа, цял един оркестър. Той ни говори с оркестър, за да го чуем. Понеже отдалече говори Господ, говори чрез тази хармония, за да можем да го чуем. Понеже Господ е много деликатен, аз, колкото и тихо да пея, мелодично, като пея в душата, Господ ме чува. Значи, пей на Господа тихо, за да те чуе, за да ти отговори Господ в хармония.

Бах казвал, че мелодията е песен на човешката душа. Хармонията е отговор на Бога. Това се отнася за отношението между човека и Божествения свят. Обаче по отношение историята на музиката думите „мелодия“ и „хармония“ се употребяват в съвсем друг смисъл, а именно: мелодичната музика е на чувствата, а хармоничната – на ума. Източната музика е на мелодията, а западната е на хармонията. Понеже в западните народи се разви умът, затова те дойдоха до хармоничната музика.

Източните песни слизат, те са инволюционни. Западните възлизат нагоре, те са еволюционни. Като излизаме от Бога – миньорна музика, като се връщаме – мажорна. В първия случай – мекота, тъга, оплакване. В източната преобладава мелодията, в западната – хармонията. Източната е музика на сърцето, а западната – на ума и волята. Аз разделям музиката на полярна, умерена област, на тропическа или топла област. Славянската музика е на топлия пояс.

Затворена музика е тази, която слиза надолу, без да се качва, тя е и инволюционна. А еволюционната музика е отворена, тя слиза и се качва. Източната музика е инволюционна, низходяща. При нея процесът на слизване е бил по-дълъг, а възкачването – по-къс. Сега е обратното и новата музика е еволюционна, възходяща. Източната музика се движи в гъста материя, а в западната музика, в хармонията има по-къси музикални вълни. Източната музика има хубави песни, но народните маси имат чувствени песни. Циганите са били ученици на една окултна школа, но са забравили онези хубави песни в светилищата и днес свирят друго.

Източните народи, понеже са слизали, затова са изгубили това, което са имали първоначално. Индуската музика сега е само отглас и е инволюционна. В Индия е имало музика на посветените, но индусите са я изгубили. Източната музика е съвсем загазила; например в турските песни има психична кал и когато ги пееш, не можеш да се освободиш от нея. А европейската музика е еволюционна и чрез нея ще се добие онова, което е било изгубено. Сегашната епоха на музиката води своето начало на развитие от 700 години преди Христа.

Музикалният свят на изток и запад черпят от един и същ източник. Източната музика е съвсем загазила, в нея има много кални работи, които трябва да се очистят. Свирил съм източни парчета и после е трябвало да се чистя цял месец. Има известни тонове в музика, които рушат и които създават.

Най-първо трябва да се определи историята на класичес-

ката музика, как е дошла. Тя започва с хармонията. Преди класическата музика имаше ли хармония? Хармонията засега е свързана с класическата музика.

Западноевропейската музика прилага повече хармонията, а източната музика – мелодията. Ако един западноевропейски музикант иска да изсвири някой откъс от източната музика, той няма да го изсвири добре. И ако на източния музикант се даде да изсвири нещо от западноевропейската музика, и той няма да може да го изсвири правилно, защото законите на едната музика са едни, а на втората – съвършено други. Защо в източната музика няма хармония? Защото животът на източните народи е разпокъсан. Хармонията служи за организиране на съзвучието. Чрез нея животът се организира и подрежда.

При какви условия се ражда хармонията и как са дошли хората до закона на хармонията? В мелодията всеки живее за себе си, а при хармонията се събужда вече мисълта за общото. Умът трябва да спазва закона на хармонията. Той трябва да мисли единично, но трябва да мисли и общо. Правилото е: в началото човек ще учи по закона на мелодията, т.е. ще се научи да пее сам, а след това ще влезе в закона на хармонията и ще се учи да пее колективно, в хармония с другите. Чувствата на приятелство вървят по закона на хармонията. Единственият най-хубав метод за работа е хармонията в света.

Вземете разликата между източната и западната музика. Източната музика е кръгообразна, а пък западната музика е елипсовидна. Източната музика е мелодична, а пък западната е хармонична. Каква е разликата между мелодия и хармония? Мелодията се занимава с един малък кръг. Кога се занимава човек с мелодия? Когато те ударят, ти казваш: „Олеле, мале, кракът ме боли; олеле мале, какво да правя!“ (Учителя пее тези думи и се върти.) Това е мелодия. А какво е хармония? (Учителя пее и върви напред.) „Оздравях вече аз, напред вървя!“ Значи има разширение, това е удължаване вече. Малкият кръг на мелодията е един затворен кръг, а

хармонията е отворен кръг. Има отворено пространство, има разширение. Една мелодия в хармонията ти ще я развиеш – мелодията става едно украшение на хармонията.

В съвременната музика ние сме дошли до хармонията и ритъма. Но в хармонията трябва разумност, трябва Любов, трябва светлина, трябва свобода и простор, в който музиката да се проявява. Мелодията се дължи на симпатичната нервна система. Мелодия има и у животните. И животните са правили опити да пеят. Но едва у човека започва хармонията. Славейт пее, той има мелодия, но колко завъртвания има той на гласа си? Той си пее за ограничителните условия на живота, в един малък кръг. Има известни извивки, украшения. Всички славейи пеят една и съща песен.

При живеенето в едно мелодично състояние се засяга сърцето ти, а пък в една хармония се засяга умът. Следователно сегашната музика се дължи на човешкия ум. Музиката трябва да ползва не вашите чувства, но вашия ум. Ако ползва вашия ум, ще ползва и вашите чувства. Ония, които искат да чувстват музиката, те грешат. Не, ти най-първо ще разбереш музиката в нейната същина и тя да ти помага. Защото музиката е един подтик за живота. Човек не може да се облагороди, ако не пее и не свири.

Ако се развие вашият слух, ще чуете, че във всичките клетки като работят, има едно пеене. Най-хубавото пеене е вътре в човешкия мозък! Там хармонията е горе. А пък ако искате мелодия, ще намерите парчета в симпатичната нервна система. Когато мелодията и хармонията са съединени – като се съединят мелодията на симпатичната нервна система и хармонията в мозъка и образуват едно цяло – то е едно здравословно състояние.

Хармонията внася светлина в човешкия ум, а мелодията – топлина и мекота в човешкото сърце. Следователно мисълта на човека трябва да бъде хармонична, а чувствата му – мелодични. Когато мислите са хармонични, а чувствата – мелодични, волята се проявява правилно. Там, където има

хармония между мисли и чувства, там има и мелодия, там е приложението на Любовта.

Хармонията дава обем, а мелодията изразява вътрешния смисъл, дълбочината на нещата. Любовта се проявява чрез мелодията. Ако няма Любов, и мелодията не може да се яви. Какво означава буквата „М“ в думата „мелодия“? Тя показва, че за да се роди една мелодия, първо трябва да пожертваш нещо от себе си, да го посадиш в земята, да умре там и после отново да изникне, да цъфне, да върже плод и да узрее. В една душа може да има мелодия само тогава, когато тя е минала през живота и е разбрала неговия смисъл. Значи там, дето има Любов, там може да има и мелодия, дето Любовта е допирна точка между хората – там всякога съществува хармония.

Хармонията образува формата на музиката, а съдържанието – това е нейната мелодия. Изкуство е човек да може да минава бързо и подвижно от хармония в мелодия, или последните две да се преплитат една друга.

Хармонията организира, засушава тя, мелодията овлажнява. Някой път, да кажем, може да има в тебе едно състояние, което се дължи на сухота. Следователно ще пееш мелодия. Когато у тебе има много влага, много чувства, ще внесеш хармония. Хармонията е, която изсушава и дава възможност на нещата да растат. Вашият ум, вашето сърце не може да се съграждат, ако няма хармония. Мелодията е условие влагата да дойде, но хармонията вече е един разумен акт на Божественото вътре в тебе.

Сега щях да ви свиря на цигулката, но няма да свиря. Някой път не е разположена цигулката да свири. Някой път аз отивам вечерно време в 12 часа, турям на цигулката сурдинка и свиря, правя своите опити в музиката, свиря петдесет минути. Аз поставям някои тонове, изменям своите трептения, своите енергии и веднага виждам какъв ефект се произвежда. В природата всичко има ритъм. Вие говорите за природата. В

природата мелодията върви по хоризонтален път, а хармонията върви по отвесен път. Грамадна е разликата! Най-първо, ти трябва да се научиш какво нещо е мелодията и да дойдеш до ритъм. Хармонията не е нищо друго освен едно съчетание на мелодии. Изобщо, в мелодията е застъпен първият глас, а в хармонията са застъпени няколко гласа едновременно. Най-първо ще проучваме нашия живот. Ние изучаваме себе си. То е закон на мелодията. Когато изучаваме закона на ближния, той е законът на хармонията. Ако ти мелодията не разбереш, как ще разбереш хармонията? Ако аз в себе си не разбирам мелодията, не мога правилно да пея, как ще разбирам хармонията, когато четири гласа едновременно пеят?

Казвам: Любовта – това е мелодия. Любовта, Мъдростта и Истината едновременно, това е хармонията. Само Любовта, това е мелодия. Можеш ли да пееш на Любовта, Мъдростта и Истината – това е хармония.

Хармонично и мелодично ще пеете! В хармонията има разширение, а пък в мелодията има една подробност, специфичност, изучавате някои малки функции.

Малко музиканти има, които знаят как се минава от едно мелодично състояние в хармонично, понеже в мелодията има по-големи разногласия, по-големи мълчотии. Мелодията се движи в една по-гъста среда. Там човек чувства болките. Щом запееш мелодия, казваш, че чувстваш тук, под слънчевия възел влияние. А пък щом ти пеят хармония, ти веднага ще имаш една мисъл, един подтик, енергия за работа. Ако искаш работа, хармония ти трябва, ако искаш съзерцание, да седиш като някой светия, трябва ти мелодия.

Хармонията се нуждае от разумност, а мелодията – от доброта. Ако музикантът не може да съедини хармонията и мелодията в едно, той не може да се нарече истински музикант. Хармонията създава широта на съзнанието, а мелодията – дълбочина. Съзнанието се нуждае едновременно и от хармония, и от мелодия. Когато човек има акустика на съзнанието си, хармонията и мелодията в него се сливат в едно цяло. При

такова съзнание мислите, чувствата и действията на човека са необикновени, изпълнени с хармония и мелодия.

Хармонията и мелодията трябва да вървят успоредно. За тази цел умът трябва да се контролира от разумността, а сърцето – от добротата.

Стремете се към онази музика, която внася в човека истинска хармония и мелодия. Тази музика прониква цялото битие. Без нея няма мисъл, чувство и действие, без нея няма творчество, без нея няма напредък. Тази музика наричаме „духовна“.

Когато са излезли хората от Небето, хармонията е останала отвън, а мелодията – отвътре. Всички народи, които са слизали, са пели мелодични песни. То е малък регистър на пеенето. В еволюцията започва хармонията. Обратен е процесът: мелодията става външна, хармонията – вътрешна. Следователно ще изучавате законите на хармонията. Досега вие сте изучавали мелодията на живота, отсега нататък ще трябва да изучавате хармонията. В какво седи мелодията? В мелодията има мекота. Ако съединиш два тона по закона на терцата, вие добивате мекота. Но ако съединиш два тона по закона на квартата, имате твърдост. Терцата засяга повече вътрешно чувствата на човека, квартата е повече отвън. Музикантите разбират тия неща. Вие искате да създадете една мека мисъл. По закона на терцата трябва да разбирате отношенията. Ако не знаете два тона в какво отношение да ги вземете, вие не можете да произведете мекота в себе си.

На съвременните музиканти трябва да им се говори как се строят тоновете. Често в хармонията взимат терца, после кварта, квинта, секстима, септима, дохождат най-после и до октава. В тези числа има ред математически отношения. Според мене, когато някой музикант взима терци, в терците се явява мелодия. Понеже в терцата се взимат два тона, това показва, че бащата тук отсъства, а се взима само майката и синът. Като вземете квартата, тук влиза вече и дядото. Може да влезе и старата баба. В квартата тоновете са различно построени от терцата. Там няма никаква мелодия.

Това всичко се отнася до музиката. Колкото и да ви обяснявам тия неща, не могат да се разберат. Защо някъде има мелодия, а някъде няма, за това има ред дълбоки причини. Сама за себе си хармонията съществува като една същина. И според правилата на хармонията и в миналото, и сега, и в бъдеще се създават различни произведения. Щом някъде се създаде една хармония, тя е в състояние да трансформира нещата.

Сегашната музика, както я разбират музикантите, тя е преходен етап. В старо време музиката е била чувствена мелодия – човек се е въртял в много тесен кръг, само за себе си е пял. Сега в мелодията той пее в по-широк кръг. Досега личният живот е бил мелодичен. Щом дойде хармонията, не пееш сам, най-малко трябва да имаш квартет, четирима души: трябва да имаш една майка, майката е сопран, трябва да имаш баща, бащата е бас, трябва да имаш брат, братът е тенор, трябва да имаш сестра, сестрата е алт. Сопранът е майката, басът е бащата, тенорът е братът и алтът е сестрата. Ти кой си? Ти, в дадения случай, ако вървиш по линията на майка си, ти си сопран, ако вървиш по линията на баща си, бас си.

На млади години старият ще помага на младия, а пък на стари години младият ще помага на стария, и последният ще учи. Какво учи старият човек от младия? Той учи мелодия. А пък какво учи младият при стария? Той учи хармония. Младият, като се приближава при стария, трябва да учи хармония. На младия му трябва хармония. А пък на стария му трябва мелодия. Сега, кои са причините? Като млад, вие може да придобиете онзи материал, с който трябва да работите. На вас ви трябва материал, с който да работите в света. Каквато и да е идея, за да я турите в проекция, трябва ви материал, едно разположение. Скръбта и радостта са мелодии. Те са нюанси на мелодията. Вие се плашите от скръбта – скръбта и радостта са противоположни полюси в мелодията. Скръбта и радостта са два полюса – то е една елипса. С мелодията вие се приготвявате да влезете в живота. Като влезете в ума

си, вие ще влезете в елипсата, ще се изправите перпендикулярно и ще почнете да функционирате в параболата, или ще дойдете под влиянието на онази мисъл на напредналите същества – ангели, съвършени същества или светии, които са завършили своето развитие.

Като пееш четирите гласа, те са мелодия. В мелодията има хармония, и в хармонията има мелодия. Те са преплетени. Когато преобладава мелодията, ние си служим само с тези, мелодичните тонове, които се преплитат. Мелодичните тонове са криви линии, а хармоничните вървят по прави линии. Хармонията върви от центъра по периферията, а мелодията се връща от периферията към центъра.

Мелодия е да се справиш със себе си, хармония е да се справиш с хората. Мелодия е да заповядваш на себе си, хармония е да командваш другите, цяла дружина, четири роти или един полк. Четири души или четири роти вървят в акорд. Хармонията е закон, да се хармонизираш с окръжаващата среда. Мелодията е да се хармонизираш със себе си. Който разбира законите на мелодията, ще се справи с всичките вътрешни противоречия. Имаш противоречия, хармонията не може да ти помогне, мелодията ще ти помогне. Щом противоречията са външни, тогава хармонията ще ти помогне.

Самият живот е мелодия, общественият живот е хармоничен.

Сега ще ви кажа някои неща и вие ще мислите върху тях. Да вземем музиката. В старо време музиката вървеше само по една линия – крива хоризонтална линия. Това са мелодии. Тоновите вървят един подир други на степени. В сегашната музика, освен мелодия има и хармония. В хармонията тоновете са поставени отвесно един на друг. Мелодията се пише хоризонтално по крива линия, а пък хармонията се пише отвесно. А щом дойдете да свирите на някой инструмент, то и мелодията, и хармонията се изпълняват хоризонтално.

Хармонията се пише отвесно, а се изпълнява хоризонтално. Мелодията се пише на крива линия, а се изпълнява по права линия. И в пианото, и в цигулката върви по права линия. А по крива линия се пише. Ръката при изпълнението върви по права линия. Ако вие не сте майстор да изправите кривите линии на мелодията и отвесните на хармонията, вие не знаете да свирите.

Онзи пианист, като си тури ръцете на клавишите и свири онези отвесно турени ноти, той трябва да знае в какво направление трябва да вървят дясната ръка и лявата. Някой път ръцете се приближават, а някой път се отдалечават. А някой път се прекръстосват. Когато лявата ръка отива към дясната, тогава лявата минава отгоре над дясната, после дясната минава отгоре над лявата.

Вие ще кажете сега: „Те са обикновени работи“. Че ако ти не знаеш как да свириш в живота, питам тогава: где е волята ти? Твоята дясна ръка е умът ти, а твоята лява ръка е сърцето ти.

Египетската музика се отличава – те са започвали с тона МИ. Седем начина на деление са имали. Те са били свързани с духовния свят и по-голяма чувствителност са имали. Индусите четири тонирания са имали. Устройството на тяхното пеене е било друго – те са били свързани с умствения свят. Те се вгълбиха в тия малки подробности, с които не можаха нищо да постигнат в музиката. Тези раси развиха мелодията във висша степен, техните песни са много мелодични, но хармония много малко развиха.

Сега вече европейската раса, бялата раса, развива в музиката хармонията. Развива туй, което хармонията раздава, не мелодията. Когато в западната музика мелодията е по-слаба, хармонията е по-силна. Сега има оркестри до 120 души, може би за бъдеще ще бъдат до 200, 300, 400, 500 души. Колкото повече хора има в един оркестър, толкова по-добре, по-голямо разнообразие има.

ДО – ПА

РЕ – ВО
МИ – ГА
ФА – ДИ
СОЛ – КЕ
ЛА – ЗО
СИ – НИ
ДО – ПА

Представете си, че някой чете това. Това не са знаци на нотите, а само имената. Нотите се означават другояче. Европейската музика е по-хубава, отколкото гръцката. Европейската музика е хармонична, а гръцката музика е мелодична. Каква е разликата? Ако вземете ПА, ако вземете ДО, мислите ли, че произнасяте един и същи глас? Не. При вземането на ДО и ПА същият тон е, но ще имате едно различие, защото трептението на ДО и на ПА се различават. Два тона са, само ако дават един и същи цвят. ПА и ДО не дават един и същи цвят и вследствие на това гръцката гама е мелодична, а втората е хармонична.

В европейската музика тоновете са наредени по хармоничната гама, а в гръцката – по мелодичната. Тогава трябва да се смесят двете гами, мелодичната и хармоничната. Миньорната гама е мелодична, а мажорната е хармонична. Вие не можете да имате мелодия с диези, не може да имате хармония с бемоли. В мелодията трябва да турите вплетени знаците диези и бемоли. Тогаз имате естествената гама.

Има гами, които не са нито мелодични, нито хармонични. Те не се менят. При мелодичните и хармоничните гами има промени – там има еволюция и инволюция, а пък естествената гама е основата на хармоничната и мелодичната гама. Аз я наричам „свършена гама“. Тоновите там са едни и същи. Обаче естествените гами са за човек, който е много напреднал. Същества, които не са напреднали, те трябва да употребяват мелодичните и хармоничните гами. Източните народи са на мелодията, западните – на хармонията. Бъдещата култура ще внесе естествените гами. При тях са важни не само тоновете, но и съзнанието вътре. При музиката трябва да се засегне не

само ухото, но и съзнанието. Музиката трябва да произведе един вътрешен ефект. Ако сам пееш и не можеш да дадеш едно разположение в себе си, ти не си певец.

БЪЛГАРИТЕ И МУЗИКАТА

Тактът на българите е 7/16, това е Сатурнов такт. Тактът 7/16 в българската музика показва безкористие, желание да се служи на всички.

Аз виждам у мнозина от вас много добре развити центрове. Щом сте музикален, и гърлото ви ще може да се упражнява. Българинът първоначално е бил добър певец, но отпосле условията на живота, войните, робството, са изхабили музиката в него. Днес музиката е необходима за всички народи. Всеки велик народ трябва да бъде музикален.

Защо българските песни са по-тъжни? Тъжният колорит в тях отпосле е притурен, отначало не е бил такъв. Тези, които живеят на полето, пеят повече протяжно, а игривата песен е родена в планината. Българинът е бил доста музикален, но го е сполетяла една еволюционна криза. Оттам насетне се е разочаровал и си е казал: „Не си струва много да се пее!“ Българите са изгубили от музикалността си, понеже са се вгълбили в материалния живот и едва сега започват да пеят отново. Българинът е повече замислен – мисли нещо и когато го подканиш да пее, казва: „Какво ще пея!? Мен яйце ми се пече на главата, че ще взема да пея!“

Българинът е преживял нещо, поради което е изгубил религиозното си чувство. Българинът има добри черти: справедлив, съвестен, твърд е той – славянин по душа. Едно важно чувство му липсва – Любов към Бога.

Българинът първоначално е бил музикален, но после е изгубил нещо, постигнало го е нещо, една катастрофа. Тепърва

трябва да изправя една голяма своя погрешка. И с тая катастрофа той е осакатил едно от най-добрите си чувства – Любовта към Бога! Българинът няма Любов към Бога. И ако може да я възстанови, всичко му е на място – той е съвестен, твърд е, донякъде е милостив. Но като дойде до религиозност, у него няма никакво уважение, никакво почитание. Ще разправя най-интимните си работи, какво е вършил той, ще разправя за баща си, за майка си. Има неща, които не трябва да се разправят! Хубавите работи трябва да се изнесат, но грозните работи само един философ трябва да изнесе. А пък за човек, който не е философ, грозните работи да стоят далеч от него.

Така и в музиката. Аз съм слушал като свири българинът. Всичките български класически песни са без разрешение. Той се намира в един замотан кръг, изгубил е това чувство към Бога. Гледа, че пари няма, ниви няма, това няма, онова няма, умрял син му, умряла майка му и казва: „Не ми трябваше да се женя! Що ми трябваше да раждам тия деца да умират!“ Няма разрешение. После, взели нивите му, къщата му. Казва той: „Що ми трябваше да купувам тия ниви, тая къща!“ Така е с всичките му песни. Като дойдеш до игривите му песни, той търси един изходен пункт. Но и в играта си, след като е играл, българинът пак е замислен и си казва: „С игра няма да стане тая работа. Трябва да се работи!“ И в религиозните работи, и след като се учи, и в окултизма, скоро се насища. Той е като американците. Българинът и американецът си приличат. И затова американците не са толкова музикални. Не че не са музикални, те обичат музиката, но като му говориш за пари, трепне му сърцето, той напуска музиката, всичко напуска, за да печели пари. И казва: „Като спечеля пари, ще си купя грамофон и радио и ще има музика, всичко ще има, стига да има пари!“

Изследвал съм българската музика, разбирам много добре нейния произход, знаей как биха се поправили българите музикално. Българите много се държат за старото. Гледам, българите от 40 години в музикално отношение нямат изходен път в музиката. Една характерна черта е в българина,

че той обича с малко труд много да спечели. Хубава е тази черта, но тя е опасна. Той иска малко като работи, много да придобие. Пък то е невъзможно.

Снощи видях, че във вас има заложи да пеете, но само едно ви липсва – на българина му липсва постоянство. Българинът е даровит много, но никога не използва дарбите си. Той има едно желание – обича разнообразието. С малко работа иска да придобие много. И изобщо всички българи страдат от това. Малко като направят, те мислят, че много са свършили.

В българските песни първо има едно оплакване. Българинът се оплаква, че тялото му не е здраво, че сърцето го боли. Казва: „Няма да я бъде, то ще се мре, но да си поиграя“. Най-първо той казва, че кракът го боли, че сърцето го боли и като не може да си намери цяр, казва: „То ще се мре, но да си поиграя!“ А пък какво е разрешението? Няма какво да мре човек! Човек не е създаден да мре.

Туй „и-и-и“ в българското пеене е недоволството. То е законът на недоволството, което имате в себе си. Българинът е много недоволен, песимист е. Като седи и като гледа, като че му са потънали девет парахода. (*Учителя пее.*) „Аз съм неразположен днес. Липсва ми нещо, не зная що е то. Мъчи ме нещо у мене, умът ми се смущава, не зная защо. Тежко ми е. Бреме тежко нося аз и не зная защо. Ходя, лутам се навсякъде, без да зная защо.“

В българите молението и оплакването вървят заедно. Когато умре някой и го оплакват, то е молитва. Оплакват го, нареждат какъв е бил, изнасят миналото му. Един стар обичай от източните народи. Старите песни се различават. Модерните песни имат друго построение. Колкото са по-стари, особено темпо имат, особена линия имат. В тази музика има нещо задушено, ограничено. Като влезеш в нея, усещаш ограничение.

Като изучавам музиката на българите, виждам, че те пеят песните и започват обикновено с тона МИ. Египтяните са имали основен тон МИ. Основният тон МИ нищо не разрешава. Всичките тъжни песни започват от МИ. С МИ една скръб никога не се разрешава. В МИ-то дава се формата, но основа няма. Допуснете една мома бедна, хубаво облечена, с копринена дреха, но капитал няма, облякла се като някаква княгиня, но зад тия хубавите дрехи няма капитал.

Сърцето винаги пее ФА. Ако искате понякога път да имате камертон, турете ръката на сърцето си и ще имате тона ФА. Ако взимате тона ФА, пулсът ви ще бъде много редовен, няма да има прескачане на пулса. Който не пее ФА, започва да се омаломощава и лекарите казват, че клапите се разхалтавали.

Гласните струни са тясно свързани със сърцето.

За да познаеш един човек, трябва да знаеш кой му е основният тон. Вашият живот е преплетен с тона ФА, а пък тон ФА е тон на Сатурн: всеки един иска да стане господар, но за да стане господар, трябва да има блага, богатство, сила. Това са все материални работи. Трябва да знаете, че целият български народ е построен върху два тона: МИ и ФА. Всичките му хоровадни и други песни започват от МИ и ФА. Той не може да се справи с ФА – ФА е материалният живот. Да се справи с материалния живот, с всичките му трудни страни, не е лесно. Виждаш някой юнак, подозираш го, не му харесваш погледа. Мнозина антрополози казват, че погледът на българина не произвежда хубаво впечатление. Това е, защото при много трудни условия е бивал поставен българинът. Мястото, дето живеят българите, е един друм на интереси, кръстопът. Целият Балкански полуостров е над огън.

Българинът е майстор на ФА. Туй е тъжно, мелодично. Казва: „Спечелил съм нещо, имам си хубава къщица“. Но с песните българите доникъде не са дошли. Много малък кръг е, понеже българинът не е намерил път да свърже мелодията с

хармонията – затова не върви. В българските песни в мелодично отношение има такива трели, които в европейските песни не се употребяват. Много дребнички трели, много хубави.

Българинът е загазилен във ФА. Той плътност има, но не може да моделира ФА. ФА-то означава изобилен живот, ФА-то означава изобилна мисъл, ФА-то означава изобилно чувство, ФА-то означава изобилна сила – то е все ФА. Мисли само за пари, за ниви – то е статично ФА. Има и динамично ФА. Българинът трябва да мине от статичното в динамичното ФА, в онази, изобилната мисъл. Да не го е страх. Някои хора ги е страх от Любовта.

Българите са много резки. Много рязко говорят. Много рядко ще чуеш българин да говори меко.

Българите има да се справят с ФА. Ще научите музиката, като вземете ФА само като едно украшение, като орнамент. После трябва да се занимавате с основния тон на Слънцето. Едва сега новата музика ще бъде слънчева музика и в тази слънчева музика ще има едно правилно преплитане. Тя ще бъде музика на Любовта. Тя ще придобие своя нрав от Любовта – не от чувстванията. И в този смисъл музиката ще е вече сила.

Аз сега ви говоря, но то е въпрос какво вие ще разберете. Ако ви кажа, че всичкото нещастие на българския народ произтича от музикално гледище в съпоставянето, ще разберете ли? Досега българинът не е разбрал онази естествена гама, в която живее, той отношението между МИ и ФА не е разбрал. И отношението между СИ и ДО не е разбрал. Вие казвате: „Как, проста работа е да вземеш МИ!“ МИ е форма. Слушал съм много певци, не могат да вземат МИ-то вярно. Той трябва да мисли, но не може. Той смесва чувство и мисъл, смесва ги на едно място.

Всички песни имат духовен характер. Всички български

хороводни песни са религиозни, в светилището са пети. И после в българските условия българинът ги е приспособил – изоставил е по-мъчните свещени песни. Само лесните оставил, които лесно се разбират. Българинът има завършено колело. Които се хващат на завършеното колело, се оженват. Има отворени колела, но от тях се пазят хората. А пък в затвореното колело няма религиозен такт. Хванеш ли се на това колело, отиде вече. И тогаз с девет чифта биволи да те теглят, оттам не можеш се отърва. Ние наричаме този завършен кръг – животът.

Някой казва: „Не ми се пее“. Ще пееш, понеже животът е един мелодичен кръг без разрешение. В колелото вътре ще пееш, ще търсиш – има изходен пункт. Ще минеш в хармонията.

Колко време се изисква, за да се разбере, че една мисъл е добра или не? Как мислите вие, колко време се изисква? Има едно естествено време. Колко време е нужно да се изпее една цяла нота? (*Учителя тактува на 2/4 и после на 4/4.*) Естествен ли е този такт? Естествено ли е тъй движение? (*Имитира движението на пиания.*) В него има прекъсвания, дисхармонии. В другите движения има един ритъм, който е естествен. Българите имат един особен ритъм. Така не се разрешава въпросът, има прекъсване. Хубаво, но трябва да се свърши. Как ще го свършите вие? Как бихте го разрешили? Българите казват: да предадем народната музика такава, каквата е. То е едно статично положение. От толкова хиляди години българите пеят по един и същ начин. Както детето пее, така пее и човек на 80 години. В музиката трябва да има замах. Когато пеете, някои тонове показват, че на физическото поле има дисхармония, други показват, че на ума нещо не достига. Трябва да имаш една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка, за да изпееш правилно тоновете.

Песента трябва да минава по естествен път от една гама в друга. Едва сега намерих пътя за прекарване на българските песни от човешката в Божествената гама, от обикновената

хармония във възвишената духовна хармония. Обикновената хармония предава на българските песни нещо затворено, твърдо. Влязат ли в Божествената хармония, те се отварят и смекчават. Едва сега открих причината за противоречието, в което живее българинът – то се крие в затворените интервали на неговата музика.

Аз съм дал една форма за ритъма на българите. (*Учителя свири в духа на българските народни песни.*) Трябва да се мине от един затворен ритъм в друг ритъм. (*Учителя изсвири две части от различен характер.*) В първия мотив препятствията са по-малки.

Когато човек пее, мислите и чувствата се предават. Българската песен, както и да я пееш, няма разрешения. Тя оставя нещо тъжно. Бъдещият ритъм в какво седи? (*Учителя изсвири друго нещо.*) Това е отворен ритъм. Дава надежда. Този е ритъмът, който трябва да дойде до победа. (*Учителя пее: „Мен ме майка родила право да мисля, добре да чувствам и добре да постъпвам.“*) Човек трябва да бъде весел, във всичко трябва да вижда хубавото. Сега човек като пее, в бъдеще това пеење ще се усъвършенства, ще стане художествено.

Страхът трябва да изчезне. Понеже сме излезли от животинското царство, страхът препятства на музиката. Ние сме били под робство. И сега, като станеш да пееш, робът се проявява и не можеш да пееш. Страхът е основа, подложка отдолу, върху който човешкото съмнение седи. Съвестта е турена точно върху страха. В страха са корените на човешкото съзнание. Той не трябва да излиза горе. Като стане човек музикант, ще мине състоянието на страха. Всякога най-жестоките хора са най-страхливи. Понеже го подтиска, то като дойде време, иска да си отмъсти. Освобождението трябва да дойде постепенно. Тия аномалии, които се явяват в човека, подтискат ги, подтискат ги и след това – експлозия! Експлозия на едно вещество сгъстено! И човек, като се сгъстява, ще се пукне. На всеки един човек дайте му да се прояви.

При една българска песен можеш да се въодушевиш, но

няма да се вдъхновиш. Има голяма разлика между въодушевление и вдъхновение. Въодушевлението е една подготовка, но не и вдъхновение. Когато пея някои български народни песни, трябва ми известно време да отстраня някои нечисти мотиви.

Днес хората не разбират какво нещо е българската музика. Знаете ли колко време се изисква, за да се изчисти тя? Така да се изчисти, че да остане истинската българска музика, в която е изразено как българинът е търсил своето разрешение в живота. Той е минал през две фази: дълго е търсил – това е протяжната музика на българина, а после е поискал да играе – това е игривата музика на българина, докато каже пак: „Не трябва така, пак трябва да се търси!“ – и подхваща отново протяжната музика. Та между тези две положения стои българинът, затворен е и няма изход. И сега в българската музика трябва да дойде третото положение – разрешението на живота. Българската народна музика още не е разрешила въпросите на живота. Тя има два мотива, но българите трябва да имат и третия мотив или третата музика, която носи разрешение на въпросите на живота. След 40 години работа в това направление дадох едно разрешение с упражнението „Слънчеви лъчи“. Чрез движенията, музиката и текста на упражнението посочих един образец за разрешение, за излизане от затворения кръг.

Българската музика се намира още в началния стадий на своето развитие. За да стане по-съвършена, трябва да добие хармоничен елемент. Живите български песни са заимствани – този ритъм не е излязъл от българския народ. Българите са забравили тази музика, която им е била дадена първоначално и след това почнали да я възстановяват, доколкото са могли да си спомнят. Така се е появила българската музика. Основните български народни песни са излезли от светилището. Там, където се хваща на хора в кръг и пеят, това са били първоначално религиозни песни и след това са ги превърнали в други.

Всички български песни в далечното минало са били религиозни мотиви, но сега са изопачени. Изопачени са, понеже българите са снели тия песни от Невидимия свят, само за постигане на известни временни цели на Земята, вследствие на което пеенето е изгубило своя първоначален смисъл. Българите най-първо са били високо духовни. Те пеят, играят, докато са млади, докато се оженят. После пеят само когато се напият. Трезви ли са, казват: „Аз не пея!“

Жената като се върти около някое слънце, тръгне ѝ напред. Мъжът като се върти около месечината, тръгва му напред. Мъжът и жената като се завъртят, напред им върви. Които не се въртят, нищо не им върви. Българите много добре разбират това. Някоя мома, която иска да се жени, ще иде да се завърти на хорото, като се завърти, тръгнат работите ѝ напред. Нали казват – не си струва човек да играе. Не си струва да играеш глупаво! Като играеш, майстор да си. Да знаеш добре играта. Българите имат няколко игри, но те са ги опорочили. Тия игри са извадени от светилището. В древните времена, в светилището са знаели да играят.

Българинът е взел своите хороводни песни от пляска на водата и за това са хубави. Българският ритъм в музиката отличава българина, но днес в българската музика има повече украшения, отколкото трябва, и самата песен става много натруфена.

Българинът е песимист. Всичките хороводни песни българинът ги е създал, за да се лекува. Когато българинът се е лекувал, той е играл хороводни песни. „Няма какво да мислиш лошо, търпи!“ Двама души, кавалджии или гайдари четири дена ако свирят на болния, той ще скочи от леглото.

Тези, тъжните български песни, са патологични. Има болни, тъжни песни, при които ако си здрав, ще заболееш. Хороводните български песни са лечебни песни. Който иска, може да ги употреби.

Като изучавам българските песни, разбирам при какви условия е бил българинът, когато се е създавала песента. Все още важи една народопсихология в българските песни: богатият да се показва, че не е богат, а пък сиромашът да се показва, че е богат.

Без българските игриви песни не може да влезе животът. Тъжните песни са насъбраното богатство да се яде и пие. Като дойдем до българското алегро, то е българинът, който работи, изважда богатство. Аз харесвам българина, някой път е безкористен. Кръстникът венчава попа. Казва: „Ще играеш, без да викаш „ихуху“! Ако не кажеш „ихуху“, ще ти дам една крава с телето.“ Играл шопът до половината и казва: „Кръстник, ритам ти кравата и телето!“ – и извикал „ихуху“. Нека си играе, нека си каже „ихуху!“ „Не ми трябва кравата и телето, „ихуху“!“ Да се освободи. Оставете вашите крави и телета и кажете „ихуху“!

Когато певецът пее, той казва на хората: „Живейте, живейте, животът е за вас, с всичките възможности за постижение!“ Ще кажете: „Ами тъжните песни?“ В света няма тъжни песни. Тъжните песни се пяха от животните, от птиците и от млекопитаещите, а рибите ги пяха мълчаливо. Сега хората пеят хармонията. Българите едно време пяха тъжни песни, които имат неопределени тактове, своеобразни тактове. Когато българинът дойде до ума, в умствено отношение, той дава много малко за пеенето. (...) Българинът винаги ще скрие половината тон.

Още не се е родил българин, който да може да напише тия неща, които великите музиканти са написали. Казвам: българинът трябва да се радва, че може да свири. Хубаво е, че знае да свири. За да свири, той трябва да има права мисъл. Онзи, който свири, трябва да има живот, онзи, който свири, трябва да има знание, онзи, който свири, трябва да има светлина, онзи, който свири, трябва да има свобода.

Някой път не си в духа си. Запей една песен, нищо повече! Някой път аз мога да ви дам една българска хороводна песен. Може да я пеете: „Право мисли и право постъпвай!“ Това е една естествена гама. На тази гама като запееш песента, всичкото ти неразположение ще изчезне. Я ми изпейте думите: „Право мисли“ хороводно.

Хороводните песни у българите са с бекари. Защо българинът обича да му пеят стари песни? Корово сърце има българинът, но засвири му една стара песен, тази песен да не е с МИ-бемол или с ФА-диез, веднага ще си снесе шапката и ще му трепне сърцето. Сърцето унищожава тези знаци с бекарите.

Засвири една хороводна песен и той ще ти стане приятел, каквото му кажеш, ще го направи. Ще каже: „Може да се разберем с тебе!“ Първият българин, който е измислил тази песен с МИ-бемол и ФА-диез, е бил гениален, защото е намерил ключа към ума на българина. Като му засвириш хороводна песен, тогава той казва: „Повече мисли, повече мисли, мисли, мисли, мисли!“ С МИ-бемол и ФА-диез се изразява това. ФА ти казва: не ти трябва много, малко ти трябва, малко ти трябва, но разумно. МИ ти казва: много мисли, много мисли.

Аз съм намерил една българска хороводна и една старинна песен, в тях имате ключа, който показва онзи психологически бит на българина. Това са вътрешни песни. Всеки един човек си има по една песен, една старинна и една хороводна песен, които упражняват влияние върху него. Едната е хармонична, а другата е мелодична. Всичките хороводни песни са хармонични, а всичките старинни песни са мелодични. И за мисълта това е вярно – трябва да имаш една хармонична мисъл и една мелодична мисъл. Трябва да имаш и една естествена гама на мисълта. И тогава може да постигнеш всичко това, към което твоят дух се стреми. Тогава се дава насока на живота.

Има един естествен начин, по който могат да се решат сегашните мъчнотии. Това, което един не може да го направи, двама могат да направят, трима да направят, цял един народ, Това, което един народ не може да направи, много народи

могат да го направят, цялото човечество. Това, което цялото човечество не може да направи, Божественото ще направи. Следователно, когато човек е сам, ще поиска съвета на мъдрите хора, а те ще потърсят Божественото, Великото. Разумният човек ще употреби музиката, за да работи със законите на живата природа.

Напоследък се забелязва подем в българския музикален живот. Българите вече минават за музиканти. България е благословена страна, понеже има много музиканти. Чрез музиката България подобрява положението си.

Аз определям българина по две неща, а именно: дали той е музикант или певец, следя какви са предците на българите. Глупавият човек не може да пее. Вие не можете да ме убедите в противното. В един глупав и своенравен народ не могат да се раждат добри певци и музиканти. В народ, в който има нещо добро вложено, в който има нещо даровито вложено, само в него могат да се раждат добри певци и музиканти.

България сега е страна, дето се твори новата музика. Откак в България почна да се усилва музикалността, небето започна да става синьо като италианското.

В България има музикална атмосфера, на която се дължи хубавото време. В България небето е така ясно, както в Италия – има хубаво, лазурно небе. Ако и в България вие не можете да станете музикални, не виждам къде другаде бихте могли. Когато някъде се образува музикална атмосфера, трябва да станеш музикален. И чуждестранните музиканти чувстват това, като пристигнат в България.

МУЗИКАЛЕН СТРОЙ

ТРЕПТЕНИЯ

Единственото нещо, което ни свързва в света, са трептенията на музиката. Най-хубавите мисли, чувства и постъпки се предават чрез музикални трептения. И колкото по-музикално предаваш една мисъл, толкова тя е по-устойчива. Същото се отнася и до чувството, и до постъпката.

Всеки може да се ползва от музиката, защото, ако човек не е музикален, той не може да мисли. Ако не е музикален, човек не може да мисли право, не може да чувства право и не може да постъпва право. Това всички трябва да знаете! Музиката е израз на трептенията. Третият принцип в музиката е хроматическият принцип, в него са трептенията. Ако сърцето на човека не трепва, какво може той да очаква от живота? Ако в ума на човека няма едно музикално трепване, какво може той да очаква от живота? Когато хората дойдат до положение да схващат трептенията на светлината, те ще възприемат тия трептения във вид на симфонии.

Звукът представлява хармонични трептения на разумна сила. Музикалните инструменти са само проводници на звука, той не излиза от тях, а иде от друго място. Въздухът е носител на звука, но има нещо по-дълбоко от въздуха, който също е само един проводник.

Звукът означава нещо, той не е мъртъв. Всеки звук е сбор от думи, които могат да се разчетат и превеждат. Ако у човека се развие вътрешната музика или музиката на съзнанието, той ще разбира значението на всички звукове, които чува. Но засега хората чуват отдалече само звука – звукът е достигнал до тях, но съдържанието още го няма.

Ако иска някой да каже някоя дума на английски или френски, трябва да намери някой англичанин или французин, за

да чуе правилното произношение. И когато кажеш една дума, тя трябва да има определена форма, определено съдържание и определен смисъл. Една дума трябва да има три качества. Ти вземаш един тон, и там е същият закон: той трябва да има определена форма, съдържание и смисъл. Смисълът зависи от броя на трептенията. От тези фини трептения, с които се постигат нещата. Една мисъл, за да бъде Божествена, трябва да има Божествени трептения. Има трептения Божествени, ангелски и човешки. Когато дружиш с хората, ще възприемеш техните трептения, но щом пееш за духовния свят, трябва да имаш трептенията на духовния свят. А пък щом пееш за Божествения свят, трябва да имаш трептенията на Божествения свят.

Разликата между плътта и духа се заключава в техните трептения: плътта има един вид трептения, а духът – съвършено други. Същото нещо се забелязва и в музиката – музикалните тонове се отличават едни от други по своите трептения. Значи всеки тон има свои особени, специфични трептения, по които се познава. За да се схване правилно един тон, трябва да познавате трептенията му. Човек може да не знае точно колко трептения има един тон, обаче може да познае формата му. Сегашната музика е създадена механически. Тя още не е достигнала до положението на музиката, която съществува в природата. Всеки предмет има известен тон, по който се различава. Някои предмети дават тона ДО, други – тона РЕ, трети – МИ, четвърти – ФА, пети – СОЛ, шести – ЛА, седми – СИ. Други предмети пък дават тоновете ДО-диез, МИ-диез и т.н.

Доброто има особени трептения, злото има особени трептения, Любовта има особени трептения, Мъдростта има особени трептения. Всички неща трябва да се изучават.

Вие сте инструмент, създаден от милиони и милиони нишки, и то разнокачествени, от най-фината до най-грубата материя. Милиони такива нишки се проявяват във всичките

ваши чувства, мисли и енергии и всичките ви постижения се дължат на тия нишки. Ако ги имате, постижения може да имате. Ако ги нямате, нямате постижения. По такива нишки се предават светлинните лъчи, по такива нишки се предават звуковите трептения, вкусът се предава, обонянieto, пипането.

Аз считам, че целият човешки живот е построен музикално. Всички човешки състояния, мисли, чувства и постъпки се изучават чрез музиката. Целият живот се изразява чрез музиката. Във всеки един организъм, който не може да се изяви музикално, се заражда болезнено състояние. Вие никога не можете да внесете здраве в организма си, ако не спазвате музикалните правила, които природата е заложила в него. Например човешкият организъм има тона ДО, но това ДО не звучи така, както при обикновеното пеене. Това ДО си има своите амплитуди. ДО в организма се движи спираловидно. За да се вземе един тон правилно, вибрациите му трябва да се разпространяват от долу нагоре, докато на физическото поле те се разпространяват наоколо. Тогава имаме обикновеното, механично пеене. А има и едно вътрешно пеене: трябва да се научиш да пееш в мисълта си, трябва да се научиш да пееш в чувствата си. Едното пеене е в мозъка – горе, другото пеене е долу, в слънчевия възел, а пък третото, няма да ви го кажа къде е.

Сега сте толкоз умни, че давате ум на Господа. Казвате: „Това не е направено хубаво, онова не е направено хубаво“. Нищо не знае, пък дава ум на другите хора. Я ми кажете вие, онези, които са музиканти в България, излюпването на едно пиле и снасянето на едно яйце как ще ги изразите музикално? Снасянето на едно яйце е ДО. Излюпването на едно яйце е РЕ. Следователно, за да снесеш едно яйце, за да направиш каквато и да е работа, за да я оформиш, трябва да разбираш ония трептения на онзи музикален тон, с който се строи всичко в света. За да се измъти едно яйце, трябва да разбираш ония трептения, в които нещата се излюпват

и добиват цена. Ако ти не можеш да снесеш едно яйце – думата „снасяне“ на български е двузначна – снасям нещо от по-високо, значи да „снемем“, или да снесеш едно яйце. Следователно онази кокошка, която влиза в живота, тя сама държи изпит. Тя снася яйцето. Като снесе яйцето, минава за ученичка в кокошото царство. Приета е в училището. Ако може да измъти яйцата си, тя вече минава, учила е добре. Снасянето на яйцето е прима, измътването е секунда. Сега, де е терца? Изхранването и отглеждането на пилето е терца. Това за музикантите говоря.

Тонът ДО има 32 трептения, тонът РЕ има 36 трептения, горно ДО има 64 трептения. Ако прибавите или отнемете едно трептене, вие нарушавате чистотата на тоновете.

Според музикантите най-ниският тон има 16 или 32 половинки трептения. Ако трептенията са 16, 8 са положителни, а 8 са отрицателни. Когато вземеш вярно един тон, става съчетание, става преплитане на вълните, съединяват се и положителните, и отрицателните вълни; като се съберат, те издават звук. Значи 8-те положителни и 8-те отрицателни вълни като се съединят, образуват тона ДО. Някой път тонът е неверен. Може някои от трептенията да се съчетават, но другата част остава несъчетана. Може две да останат несъчетани и тонът не е верен. Но туй е сега философия. Има начини, по които може да се провери тия вълни дали се съчетават.

Как ще познаеш дали един тон е правилен? Един тон е правилен, когато има три вида трептения: едни трептения, които са изпъкнали, други са вдлъбнати, а трети са прави. Когато се съединят заедно, те дават тона. Един тон е като семейство: баща, майка и син; баща, майка и дъщеря. Когато има баща и майка и дете, тонът е правилен. Когато има баща, майка и няма дете, тонът е неправилен. Всеки тон е правилен, когато може да даде плод. Правилен тон е, който има плод.

Когато се казва, че най-ниският тон има 16 трептения, вие

не можете да го вземете. Те са много ниски; за да го напишете, трябва 12 спомагателни линии под петолинието. Основният тон, той е с 37 трептения. Разбирайте сега! Ако имате една жица от един метър и ако имате друга само от 10 сантиметра, ако чукнете дългата и късата жица, колко трептения ще даде късата и колко дългата? Да кажем, ако една жица в един час дава 37 трептения или в една секунда дава 37 трептения, или в една терца дава 37 трептения, различие има. Та казвам: тази жица е жива. Зависи какъв е животът, интензивен или неинтензивен. Един живот, който минава през сърцето, той събужда чувствата във вас.

В теорията на бъдещата музика седят следните неразбрани работи: ако аз умножа трептенията на основния тон в сегашната музика на две, ще получа един резултат, ако умножа на 4, ще получа друг резултат, ако умножа на 5, ще получа друг резултат, ако умножа на 6, 7 – резултатите са други. Който не знае, ще каже: „Как се умножават тоновете?“ Ако умножа РЕ на 2, 3, 4, 5, 6 – ще имам различни резултати. Всичките тонове като се умножават, се добиват такива резултати, които са в хармония – да подобрят живота. Вие всички умножавате с числа, които са в дисхармония и се получава един дисонанс в природата. Трябва да знаем как да умножаваме.

Скръбният, като пее ДО, внася скръбта си в ДО; радостният, като пее, внася радостта си в ДО. Всеки артист може да вземе най-хубава мелодия и да внесе един тънък оттенък в мелодията като свири на пианото. В тона внася известна енергия, музикални трептения, които се отличават. Вие ще кажете сега: „Вярно ли е туй?“ Вие музиката я чувате. Музикантите внасят известни скръбни течения, известна енергия, която като се докосне до вашите уши, тя произвежда особено впечатление.

Всеки тон е жив и продължава да звучи и след като човек прекъсне пеенето си. Понякога представите на хората за тоновете са доста погрешни. Например за човешкото ухо ниските

тонове, като че спадат надолу. Всъщност ниските тонове, това са миналото, от което човек се отдалечава, а високите тонове са бъдещето, към което се приближава. Така разбран, целокупният живот представлява една вътрешна непрерывност. Природата постоянно говори на човека. Всеки момент, всеки час, всеки ден тя сменя своите картини, променя гамите в своите песни и в това велико разнообразие тя открива тайните на битието за онзи, който знае да чете от нейната книга.

Сегашните музиканти, учените музиканти, изучават обертоновете. Има обертонове. Когато един тон е правилен, той има отглас в тази посока, нагоре. А пък когато тонът не е верен, никакви обертонове няма. Ако в живота си право мислиш и този музикален отглас го има, тонът ти е прав. И тогава, в какво седи правотата? Който пее и има обертонове, той е тръгнал в пътя на Истината, веднага има едно обнадеждване. Човек вижда надалече едно хубаво, светло бъдеще. А онзи пък, който не пее както трябва, той мрачково, тъмно вижда. Не вижда и се тревожи.

От един музикант се изисква прецизност в свиренето. Не можеш да бъдеш цигулар, ако не си духовен човек. Ако на твоя тон липсват дори няколко само трептения, тонът не е верен. На духовния тон трябва духовни трептения. Затова цигуларят трябва да изучава свойствата на тоновете. Вълните на неговите тонове трябва да са къси, а не дълги. Между тях трябва да има едно особено, вътрешно преливане.

Музикантите са пратени като служители на Бога. Един цигулар е изпратен да размърда въздуха. Той като свири, неговата музика минава границите на Земята. Вълните на музиката на един първокласен цигулар стигат до Слънцето, а пък музиката на гениалния цигулар стига далечните звезди.

Съвременната наука е разложила светлината на седем цвята. Сега само седем цвята знаем ние. Казваме, че са толкова. Това не е вярно – едно време е имало само три цвята,

после станали четири, пет, шест, сега сме дошли до седем. В следната раса ще има още един – осем, после девет, десет, единадесет – по-висшите светове имат цветовете, колкото искат. Вие ще кажете – какви са другите цветовете? Нима мислите вие, че нагоре от 40 хиляди трептения няма звук? Ти не можеш да го схванеш. Най-високите тонове в пианото не можеш да схванеш, но едно ухо по-усъвършенствано може да схване гласовете от 100, 200, 300, 500 хиляди трептения, от един милион трептения. Какви ще бъдат те? Ако ти употребяваш един тон от 35 милиона трептения, ти само като изпееш тона, мъртвият ще стане. Болестта, както прахът от тъпана, ще отскочи от този човек. Смъртта, и тя ще отскочи.

Възприемането на звуковите вълни е подготовка за възприемане на светлината. Правилният превод на музикалните тонове развива в човека онази чувствителност, която му е нужна, за да възприеме светлината, идваща от Божествения свят.

Всеки звук има известно количество трептения. Тези трептения имат свои определени свойства, качества, по които се проявяват. Колкото по-високи са звуковете, толкова по-голям брой трептения имат. Днес учените знаят, че обикновеният звук има най-малко 16 трептения и най-много 35 хиляди трептения. Обаче в последно време са открити още около 200–300 хиляди звукови трептения наречени „глухи“, понеже не могат да се схващат с обикновено ухо. Който може да схване тези трептения на звука, той ще се намери в свят съвършено различен от физическия.

„Когато звездите на зората пееха заедно ...“ Тук се говори за пеенето на същества, които стоят зад звездите. Във всеки тон има много тонове, но гъстотата на земната атмосфера не позволява да се чуват и долавят и затова остават скрити. А само при ангелите средата е рядка, акустична, благоприятна за тоновете и затова в един тон се чуват много звуци и гласовете там са полифонични. Всеки тон е полифоничен – многогласен.

Ангелската музика има от 300 до 500 хиляди трептения. При нея златото и желязото се топят. При петото езеро – Махабер, можете да чуete по радиото ангелски хорове. Хоровата и инструменталната музика са слезли от висшите светове.

Да допуснем, че вие присъствате на някой музикален концерт някъде. Че той по планините става! Хубавата музика не е на равнината. В музикалния свят на голяма височина трябва да се качиш. Значи там ти можеш да схванеш тия вълни, защото трябва да има рядка среда, дето се предават всички музикални нюанси. Ако средата е гъста, не може да се предаде хубавата музика.

Онази енергия, която се складира в човека, иде от разни области. В цялата храна основните елементи са така, както са в музиката. В музиката имаме седем тона, след това имаме седем повишения и седем понижения. Това е азбуката на музиката. Не можеш да нотираш една песен без тях. Но един тон може да се разглежда от статично положение. Всеки един тон има ред трептения. Да кажем, вземете един тон от 250 трептения. На някои трептенията са четни, някои са нечетни. Четните са женски, нечетните са мъжки.

Не само човешкото тяло, но и растенията, и животните излъчват музикални трептения. Даже нещо повече: всеки орган на човешкото тяло има музикални вълни с особен тон – например белият дроб, сърцето, черният дроб. Но освен това всеки човек в дълбините на своето естество има един основен тон, който не се мени. Този тон е вложен в него от Бога. Неговият основен тон е специфичен. Никой друг няма неговия основен тон.

Музикалните тонове се отличават едни от други по своите трептения. Значи всеки тон има свои особени, специфични трептения, по които се познава. За да се схване правилно един тон, трябва да познавате трептенията му. Човек може

да не знае точно колко трептения има един тон, обаче може да познае формата му.

Казвам някому да изпее диез, после му казвам да изпее бемол. Ако вземете тия два тона на пианото, ще видите, че всъщност те са един и същ тон. Привидно е така, обаче има разлика в трептенията на тия два тона. Всички тонове от мажорните гами или всички тонове, в които има повишение, т.е. диез, имат разположение за даване. И в природата е същото. Всички мажорни гами, всички тонове, които имат един или два диеза, дават нещо от себе си. Като се намери в затруднение, човек влиза в природата между мажорните тонове и чака нещо да му даде. Не минава много и природата му дава. Тази е причината, поради която музиката в някои отношения лекува.

Всеки звук в природата е жив, постоянно звучащ и възпроизвеждащ се. Той се предава чрез вълнообразно движение, като всеки един звук има своя вълна с определена амплитуда. Човешкото ухо трябва да се учи първо да чува звукове отдалече. Тези звукове, които за хората са неразбрани, за ангелите са цял един език – красив, ангелски език!

Често в живота си човек се натъква на неразбрани работи. Те със своята немусикалност произвеждат шум. Всеки шум, който се докосва до ушите на човека, може да ги разстрои и да внесе известна дисхармония в организма му. Затова човек трябва да възприема само чистите трептения на звука и да се пази от шум, предизвикан от непроверени слухове. Когато звукът от някой източник влезе направо в ухото на човека и се разговаря с него, само тогава той ще си състави истинско понятие за нещата. Че някой казал нещо обидно – нищо от това! Звукът трябва да се приема само от неговия източник, от неговия автор, за да се избегне онзи шум, който със своята немусикалност руши човешкия организъм. Музиката е свещенодействие. Всеки шум пречи на това свещенодействие, както на предаването, така и на възприемането му.

Голяма сила се крие в музиката! Тя има свои закони и

принципи, с които си служи. Силата на музиката идва от онези нейни трептения, които са силни, но с по-къси вибрации. Когато музикалните вълни са дълги, при тези трептения звукът не е пълен. Силата на един тон зависи от това, човек да внесе в него нещо разумно. Само тогава този тон съдържа динамична сила.

Съвременната музика е механическа. Музикантите пък още не са дошли до положението да схващат онези тънки вибрации, онези духовни преливания на тоновете. Засега те схващат само обикновените вибрации на тоновете.

Вие днес сте повече от това, което сте били в миналото. Ще дойде ден, когато ще бъдете повече, отколкото сте днес. Ето, днес има добри певци на Земята, но те трябва още повече да развият своя глас. Ако един ангел дойде на Земята, той ще има съвършено различен глас от този на най-добрите певци на Земята. Той може да взима и до девет, и до десет октави. Ако хората слушат този ангел, те не могат да издържат на трептенията на неговия глас и ще заспят. Същото може да се каже и за всеки оратор, чиито трептения надминават тия на седемте октави. Публика, която слуша такъв оратор, не може да издържи на неговите трептения – тя непременно ще заспи. Това показва, че има известни трептения, които предизвикват в нервната система на човека такива въздействия, на които той не може да издържа. Тъй както е устроена днес нервната система на човека, той не може да издържа на голямо напрежение.

Засега хората могат да схващат тонове, които имат най-много 10 хиляди трептения в секунда. Ако биха могли да схващат по-фините тонове, те биха произвели върху нервната им система такова сътресение, каквото днес произвеждат грубите силни звукове. Невната система на сегашния човек не е нагодена да схваща тънките тонове и трептения. Мнозина искат да чуват всичко и то на далечни разстояния. И това е възможно, но за да се чува всичко надалеч, човек трябва

да излезе от областта на въздуха. Трептенията на звука във въздуха се разпространяват с бързина 333 метра в секунда. Ако този звук се предаваше чрез етера, както се предават радиовълните, бързината щеше да бъде по-голяма. Ако в етера се предават някакви звукове и човек може да ги възприема, даже и да става предаването на разстояние 4–5 хиляди километра, звукът ще се предаде много скоро. Това се дължи на рядката среда, в която става приемането и предаването на звука. Значи според учените звукът в гъстата материя, каквато е въздухът, се предава с бързина 333 метра в секунда, а в етера – с грамадна бързина. Колкото по-нагоре се отива, достига се до най-рядка среда, даже и до небето, дето отиват въздишките на хората. Има един разумен свят над физическия. Къде е този свят, няма да доказвам, но предполага се, че съществува такъв свят. Този свят се намира на милиарди километри от Земята. И когато човек говори на Земята, гласът му се чува в този висок свят.

Аз съм забелязал следното: всякога, когато ще дойде някой виден музикант, като излизам по улиците, наблюдавам, че на много места се свири. В друго време много по-рядко се свири, но щом ще дойде някой музикант, увеличава се с 5–10–15–30% свиренето. Колкото повече процентът се увеличава, значи, че музикантът е по-голям. Щом 50–60 на сто се увеличи свиренето – навсякъде, където минеш, свирят пиана, цигулки свирят – тогава разбирам, че идва някой голям музикант. Когато само с 5% се е увеличило свиренето, не е такъв велик музикант. Хората имат музикално съзнание, оценяват докъде е дошъл и всички свирят, пеят. Щом 50-60% пеят повече, казвам: трябва да отида да го слушам. Щом 70% пеят, казвам: струва си човек да иде.

Трябва да бъдете чувствителни, да възприемате. Във въздуха, в етерното пространство се носят трептенията на всички добродетели. Трептенията на вярата се носят в етера, трептенията на надеждата се носят в етера, трептенията на Любовта се носят в етера. Трептенията на всички добродетели се носят, човек само да е способен да възприеме тия трепте-

ния и да се ползва. Трептенията на музиката също се носят. Понеже не сме повдигнати в това положение, не можем да се ползваме от благата. В света има вяра, само трябва да я приемете. Светът е пълен с вяра, светът е пълен с надежда, светът е пълен с Любов. Щом сами не можете да идете и да си напъгните стомните, вие не можете да се ползвате. Вие искате някой слуга да дойде и да ви донесе. Рахатлък е това. Някой чака слугата да иде да му донесе вода от извора. Щом дойде до вярата, ще идеш сам да си напъгнеш, не хващай другите хора да ти напъгнат стомните. Дойде ли до Божествените работи, сами ще станете да идете. Ако не станеш слуга, не може да приемеш Божественото.

РИТЪМ, ТАКТ, ДИНАМИКА, ТЕМПО

Що е ритъм? Ритъмът е посока на движение. Това движение може да бъде в две посоки: низходяща и възходяща. Всеки ритъм първо е низходящ, т.е. при редуването първо има слизване, а след това – качване. Този ритъм се проявява в следната закономерност: ако един човешки живот има продължителност 120 години, от тях 60 години са инволюция – слизване и 60 години еволюция – качване. Понеже всички не доживяват до 120 години, ако някой живее 30 години, тогава 15 години са инволюция, 15 години са еволюция. Ако някой живее 60 години, 30 години са слизване, 30 години възлизане. В слизането има два процеса, в него човек изучава какво нещо е времето и какво нещо е ритъмът. В това отношение ритъмът е едно вътрешно качество, което определя известно времетраене. Без чувството за ритъм, човек изгубва представа за времето.

Ритъмът си има свои опасни страни – в ритъма има прилив и отлив. Прилив когато има, ти си млад, раждаш се. Но трябва да знаеш, че ще остарееш. Приливът, както е дошъл, ще почне да се оттегля и като се оттегли, всичката кал ще занесе в морето. А като има прилив, той донася всички мате-

риали. При ритъма трябва да знаете, че до едно време ще е прилив, например до обяд, и като дойде обяд, ако сте на физическото поле и стане отлив, в ритъма трябва да се качите в духовния свят. Тъй че онова, което сте придобили, да не го изгубите. Ако не направите това, туй, което сте придобили, ще го завлече.

Има седем закона на ритъма, седем закона на хармонията. Първият от тях гласи, че всичко във Вселената е разумно. Следователно, където има разумност, там има ритъм.

Разумният човек се подчинява на ритъма в природата. Той се отличава с голяма съобразителност, защото в неговите мисли и чувства има ритъм. Такъв човек винаги поставя нещата точно навреме и намясто. У онзи, който е лишен от ритъм, мислите бързо се сменят една с друга, чувствата – също, вследствие на което той е недоволен от всичко. Всеки, който е нетърпелив, той няма правилен ритъм в себе си. У него чувството за време е слабо развито и той постоянно е изложен на неразбиране, на болести, на противоречия и страдания.

Ритмическият закон трябва да се спазва. На всеки 6 работни години 7-та трябва да се почива: ако в едно село всички хора работят 6 години нивите си и в 7-та нивите почиват, то благодатта, плодородието ще бъде непрекъснато и голямо. Така е и с търговеца, чиновника и пр., така е и с всички. Така е, защото невидимият свят с много закони дирижира работата.

Тактът в природата е мярка на времето. Има тактове за 7 години, за 14, 21, 35 и т.н. На всеки 7 години има нов такт в живота.

Едно важно качество за човека е да има такт. За да изкаже една мисъл, или само една дума, той се нуждае от такт. Само човек, който притежава това качество, живее правилно. Тактът е една особена музикална способност.

Целият живот е съграден върху $4/4$ и $3/4$. Музикални тактове са това. $4/4$ е основата, $3/4$ е Бог.

Всяка нота представлява един малък кръг. Какво означава този кръг? Това е едно движение в музиката.

Като пее или свири, музикантът знае колко време трае всяка нота. При цялата нота времето е по-дълго. При половината и четвъртината нота времето се съкращава. Има и $1/8$, $1/16$, $1/32$ и $1/64$ ноти. При тях времето се съкращава още повече. Значи тоновете в музиката се различават по трайността си. Половината нота трае повече от осмината, но често последната дава по-голям израз в музиката. Някога половината нота пък дава по-голям израз.

Да допуснем, че на петолинието под първата черта има една цяла нота, до нея има четвъртина, после една осмина, след това пак цяла, после половина нота и т.н. Тази четвъртина трябва ли да се хвали, че е най-близо до цялата нота? Понякога хората започват да мислят, че най-важното е малката нота да е по-близо до голямата. Не, гледайте какъв тон можете да издадете и какво съчетание може да имате в тази обща хармония с първата нота, какъв израз може да дадете в общото съчетание с всички ноти. Някой път гледате, че сте на едно деление, две деления, три деления от цялата нота, и си казвате: „Отдалечихме се!“ Това не е музикално разглеждане на въпроса. Онази нота, която може да даде израз, може да е много далеч от главната, от цялата нота, може да е и след няколко листа от нея, но пак дава най-голям израз.

Вие всеки ден сте ноти, но при всяко лягане и ставане не сте в същата гама. Има една вътрешна сила, която урежда живота – не зависи от вашето желание, не зависи от нотата къде да се постави тя. Като цяла нота или като половина, като осмина или като шестнайсетина, като тридесетивторина или като шестдесетичетвъртина, вие трябва да се сливате в едно, да не се чуват ударите ви.

Аз, като пея на цели ноти, казвам: има едно начало и една възможност. Като пея половини: има едно проявление, искам да се проявя. Като пея с четвъртинки: искам да имам едно постижение. Вие защо пеете цели ноти, не знаете. И половинки, и четвъртинки, и осминки защо пеете, не знаете.

Като пеете шестнайстинки, има една радост. Като дойде тридесетивторината, ще дойде любовтта. Истинската Любов е в шестдесетичетвъртината. Неуловима е Любовтта. Вие искате в началото Любовта – при шестдесетичетвъртината е Любовта. Вие искате в началото Любовта, затова се разочаровате. Много мъчно се взема шестдесетичетвъртината.

Сега може да кажете: „Вярно ли е това?“ Проверете! Досега сте свирили. Попитайте кой да е професор, какво означават целите ноти. От чисто музикално гледище, в музиката какво означава цялата нота? Как се определя в музиката цялата нота? То е вече музикалност. Битието е започнало музикално. Щом имате музика, с музика се е създал светът. Музиката е творчески процес в природата. От нищо когато става нещо, то е музика. Първото нещо, което се чуло, очертава се цялата нота, очертава се мястото, дето се създала цялата вселена. След туй тази вселена, започнала да се разделя, образували се всичките музикални ноти. Това е музикалното обяснение на космоса. И в живота е така. Когато разрешавате един въпрос принципно, от начало започнете. Ще дойдеш тогава на половината нота. Кои тактове съответстват на вторинните ноти? Неправилните тактове в музиката имат отношение. Неправилните тактове са минаване на един свят в друг.

Някои музиканти правят грешка в четвъртинките тонове. Сегапната музика е забравила четвъртинките тонове, понеже човек е минал в много гъста среда.

Днес сме в музиката на целите тонове и полутонове и още не са разработени центровете за четвъртинките тонове в човешкото ухо.

Навсякъде в света се явява едно недоразумение. Ако вземете тоновете в музиката, и там има едно недоразумение. Някои тонове са много капризни. Те могат да те скарат с всички останали тонове, а могат да те скарат даже и с капелмайстора. Ако на един тон не дадете определеното време, на цял тон, или на четвърт, или на осмина, веднага капелмайсторът замахва

с пръчицата си. Който и да е тонът, ако не го вземете точно колкото е неговото траене, веднага капелмайсторът се оплаква от вас, не е доволен. Той казва: правилно трябва да вземате тоновете, нито на йота повече или по-малко време. Всеки тон трябва да се взима правилно и с всичкия му израз.

Мигането също е такт, музикална мярка в живота. Ако мисълта на човека е права, и мигането му ще бъде правилно, ритмично. От бързото или спокойно затваряне и отваряне на очите зависи успехът на човека и в науката, и в музиката, и в разрешаването на житейските въпроси. В музиката има понякога неправилни тактове. Те най-мъчно се изучават, понеже по-голямата част от живота е построена на неправилни тактове. Едно противоречие, което се е явило в живота на човека, това е един неправилен такт. За да поправи състоянието си, човек веднага трябва да намери един съответен тон, дума или звук. Набраната енергия трябва да се предаде музикално. Тя не бива да се задържа в организма, а веднага трябва да се трансформира.

В музиката отмерените тактове не допринасят много за музикалността. Ако една песен се напише със строго определени тактове, тя ще изгуби половината от своя израз. Тактът трябва да бъде вътре, той е една несъизмерима мярка. Всякога, когато човек иска да даде израз на една окултна песен, той трябва да вложи непременно в нея несъизмеримите тактове, т.е. онези тактове, които не са точно определени в ума му. В окултните песни не трябва да се гледат тактовете, а смисъла. Когато тактовете в една песен вземат надмощие, песента изгубва своя смисъл.

Хубавата музика е несъизмерима, но хората не могат да пеят още без тактовете.

Всяка песен има определено темпо – анданте, алегро и т.н.

Когато се гради къща, това е анданте. Когато се съгради къщата и се дава увеселение, това е алегро. Когато човек се

движи с биволска кола, това е анданте. Когато се движи с автомобил, това е алегро. Най-безопасното пътуване е анданте, най-опасното е алегро. При темпо анданте хората се примиряват със своите вземания-давания, изплащат полиците си. Когато плащат, не може да вървят бързо. Като дойде алегро, те се освобождават от плащанията си.

Който мисли бавно и пее бавно, той очаква нещо, той иска много. Който пее алегро – бързо върви, бързо мисли, с малко се задоволява. Бог иска от човека да върви алегро, а не анданте!

Свири човекът, никакви правила няма, но свири хубаво, отваря му се сърцето. Много хубаво свири! Но еди в коя гама някой бемол, някой диес, някой динамичен знак не изпълнил. Какъв динамичен знак? Тури динамически знак – един, и два, и три на умрелия – не става. Но като засвирия аз, става човекът. Това са динамически знаци – знаковете, в които нещата стават. То е динамика! Туй, с което нещата може да се реализират, то е динамика. То е, което дава сила и мощ на човека, чистота на неговите мисли, здраве и живот. То е динамика, другото е сянка. Не че без правила може, но ония неща, по които нещата стават правилно, те са динамични. Туй, което прави нещата, то е динамика.

Когато всички условия се изтопят и положението на човека стане безнадеждно, той изпада в статично положение, от което само динамиката може да го изведе. Единствената сила в света, която има динамика в себе си, е Любовта. Чрез нея само човек може да излезе от статичното положение. Само Любовта, като подтик на динамиката, може да направи възможни нещата.

Има два вида динамика: едната се отличава с дълбочина – това е тъгата, другата се отличава с широчина – това е радостта. Двете съединени, дават направлението на живота. Значи радостта е потребна, за да даде широчина, а скръбта, за да даде дълбочина, та корабът на живота да може да плава.

Всяко разбрано нещо е динамично, а всяко нещо, което е

неразбрано, в него няма динамика. Философските работи, неразбраните работи, са без динамика. Така че ако някога човек се изненадва от нещо, това показва, че му липсва динамика. Онзи, който е динамичен, никога не могат да го изненадат, той е всякога буден.

Тонът ДО е тон на живота. Но ако го взема по обикновен начин, резултат няма да има. Но съществуват известни трептения, този тон ще го динамизираш. Например: „ДО–ДО–ДО ...“. Като вземеш правилно тона, ще почувстваш свещен трепет, нещо ще трепне под лъжичката, една нова мисъл ще дойде в ума ти. Ти си попаднал в естествения жив процес на музиката. Тогава аз виждам, че тази музика произтича от ума на едно същество, което седи в една област много висока. В този тон чувам нещо разумно, което говори и отговаря; в мене се влива известна енергия.

Някой може да каже, че това са заблуждения, халюцинации. Халюцинация има само за глупавите хора, за разумните хора няма никаква халюцинация. Халюцинация има за невежите. За любещите, за разумните, за хората, които обичат, няма никаква халюцинация. Халюцинацията, това е сянката. Аз познавам сянката. От сянката плодове не се берат, но от дървото се берат. Какво ще ме убеждава някой дали е халюцинация! При халюцинацията нещата не са реални, човек винаги губи. При реалността човек печели.

Безразличието е изгубване на динамиката. Ако човек се спре някъде, това също показва, че той няма динамика в себе си. Винаги човек трябва да привежда нещата в динамическо състояние.

Музиката е формата на динамиката, нейната външна страна. А подтикът, вътрешната страна на динамиката, това е Любовта.

Сега да разгледаме музиката: тя също има две страни. Нейната външна страна, това е техниката, а вътрешната страна на музиката, това е динамиката. Само чрез тази вътрешна сила на музиката хората могат да се преобразят вътрешно.

Динамичната страна на музиката събужда в тях желание да проявяват доброто.

Човек трябва да разбира динамиката на музиката, за да има постижения. Не разбира ли музиката като динамика, той в началото може да постигне нещо, но в края ще има големи загуби.

Музикално как започва песента „Цветята цъфтяха“, какъв интервал е? Значи започва с отворен интервал. Цветята вързаха, дадоха каквото имаха в себе си и минаха в затворен интервал. Започват с отворен и влизат в затворен. „Цветята цъфтяха, вързаха под слънчевите лъчи.“ Аз разглеждам писаната как върви по един музикален закон на затворен и отворен интервал. Думите – и те вървят по затворен и отворен интервал. То е по закона на смяната. Ти не можеш да бъдеш отворен, ако няма какво да дадеш, и ти не можеш да бъдеш затворен, ако няма откъде да събираш. Ставаш затворен, когато имаш място да събираш. Отворен интервал, пълен си, има какво да дадеш. Това е положителен и отрицателен свят. Учените говорят за положителни и отрицателни величини. Положителното, това е отворен интервал. Плюсът е отворен интервал. Минусът това е затворен интервал. При минуса се събира. Отворената мисъл е мисъл, която дава. Затворената мисъл е, която не дава. Не да бъдеш вечно затворен и вечно отворен – така не бива да се разбира. Някои от вас не са музикални, защото са затворен интервал.

Има отворени интервали или положителни интервали. Законът е такъв. Като скърбите, вие сте един затворен интервал. А радостта е отворен интервал. Двете съединени заедно образуват хроматични интервали. Ако ти не можеш да скърбиш, не можеш и да се радваш. Защо скръбта е затворен интервал, а радостта е отворен интервал? Кога? Когато Христос се роди, дойдоха онези певци отгоре и пяха като небесен хор. Ако в тебе се роди нещо, ще дойдат тези певци отгоре и ще запеят: „Слава вишних Богу!“ Ще запеят тихо и тогава триста милиарда клетки в тебе ще кажат: „Благословен е Духът, който идва

да ни организира!“ Духът е капелмайсторът. Това са новите възрения. Аз ви давам тези разсъждения.

Казвап: „Как ще живея?“ Ще пееш! Ти казвап: „Не мога“. Някой път ще ви изнеса проповед само с песен. Трябва да пеете. Бих желал всички да пропеете.

Два основни тона има в природата: Божествен, положителен, който дава, и другият тон, който възприема – плюс и минус. Това са два основни тона, с които музикантът трябва да започне, независимо от това дали свири или пее. Трябва да даваш правилно и трябва да вземаш правилно, да се движии между тия двете състояния. В дадения случай положителните тонове се образуват в сърцето, отрицателните – в ума. Та казвам: причината е, че сърцето осиромашава от много даване. Умът не може да мисли, понеже не е дал правилно. Сърцето трябва правилно да дава. Сърцето трябва да живее в отворените интервали. Туй, което дава, е отворен интервал. Туй, което взема, е затворен интервал. Музикално е така.

Представете си, че известна песен започва от ДО-мажор, вие искате да вземете ФА, питам: следващата нота в какво трябва да бъде – в секунда, в терца, в кварта или в квинта? Ако първото отношение на ФА, понеже има възходящо и низходящо положение, е в терца, следващия момент на ФА-то в кварта ли трябва да го вземете? Ето философията на хубавата музика! Някой път една кварта, която следва терца, е хармонична, а някой път трябва една квинта или пък трябва секунда.

Интервалите в музиката може да се разглеждат като елементи. Например, терцата е мек елемент, а секундата е твърд елемент. В секундата има дисонанс, който се разрешава в терцата. Този сблъсък, този дисонанс в секундата се явява, защото тоновете са близо един до друг. Като се разрешат в терца, става едно укрепяване.

В терцата има един потенциал. Той е средната нота, която не звучи. Обаче той е най-важен и най-мощен. В терцата ДО

– МИ, най-важна е нотата РЕ. Двама приятели образуват терца. Яви ли се между тях един, който мълчи, той е най-важен, като основа на терцата. Без него двамата нищо не могат да направят. Мекота има в терцата. Нейното разрешение е в квинтата.

Терцата има един връх, от който лесно се слиза в две посоки. Тя има един перпендикуляр, а квартата има два перпендикуляра. Двата върха на квартата ще се съединят или надолу, или нагоре и ще се примирят.

И квартата както терцата, укрепява нещата. Когато работите на човека започнат да вървят напред към цъфтене, това е кварта. Тя е мъжки принцип, а квинтата е женски принцип. Или другояче казано, квартата е на волята и ума, а квинтата е на сърцето.

Има хора квартово-квинтово настроени, които имат повече възможности в потенциалите. Те са хора първо на теорията, а после на опита. Но щом иска човек да си уреди работите, това вече е секста.

Какво представя квинтата? Когато съществуват три потенциала между тоновете, това е квинтата. РЕ мълчи, МИ мълчи и ФА мълчи. Те са, които субсидират, дават капитал. ДО и СОЛ обработват капитала.

Потенциал значи: хиляди години се събира енергия на едно място или материал се събира. Когато този материал започне да се обработва, туй място, отдето вземаме материала, то е потенциал.

Казвам: Бог ни е дал музиката в нас. Тя е крайният предел, тя е границата на нашия умствен свят. Музикалното чувство се намира от двете страни на челото, по ръбовете на челото. Казвам: всеки може да си постави музикален венец – като стане, да изпее една песен. Ще пеете ДО, после ще пеете РЕ, МИ, ФА, СОЛ и т.н. След туй ще пеете секунди, терци. Терца аз наричам един интервал с един потенциал. Да кажем имате ДО и МИ. РЕ е потенциалът. ДО и МИ като се вземат, черпят

своята сила от РЕ. Имате една кварта, ДО – ФА, имате два потенциала РЕ – МИ. Те са капитал. В една терца имате един потенциал, то е слънчев интервал. Ако имате една кварта, квартата не е тъй силна както терцата. Малко по-земна, по-груба е. Ако искате мекота, ще я намерите в една терца. Ако искате сила – в една кварта.

Сега вие казвате: „Няма ли някой по-лесен път, да се не оплетем?“ Има лесни пътища. Аз да ви кажа: има пътища на дините, има пътища на дъбовете.

Съвременното човечество се нуждае от една нова основа. Добротата за основа, справедливостта за градеж и разумността за обхода. Три неща се изискват. Тази доброта трябва да я носим в тялото, справедливостта трябва да я носим в сърцето си и разумността трябва да я носим в ума си. Трябва да се определи: справедлив е човек само по сърце, разумен е по ум, добър е по тяло.

Казвам: то е една музикална терца: ДО, МИ, СОЛ. Терцата е един музикален интервал с два тона и един потенциал. Според моето схващане имате терца между ДО и МИ. Тогава ДО е тон и МИ е тон – едновременно звучат, РЕ е потенциал. Терца е, понеже ДО и МИ поемат сила от потенциала РЕ. Кое е кварта? Квартата е два тона и два потенциала. Кое е квинта? Кое то има два тона и три потенциала. Така разбирам, така е според моето схващане. Когато вие имате един музикален интервал от два тона с два потенциала, трябва да мислите, понеже има голямо противоречие в квартата. Когато имате терца с един потенциал, вие може да се радвате. Следователно всичките спорове в семейния живот излизат от кварта. Мъжът има един потенциал, и жената има един потенциал – образуват кварта, за да положат една основа, но се получава един ъгъл с две линии, един отворен ъгъл.

Питам: една уста, когато е отворена, какво допринася? Какво допринася отворената уста? Какво допринася затворената уста? Ако устата е постоянно отворена, човек минава за глупав. Ако устата е постоянно затворена, човек минава за мъдър. Така съдят в древността. Глупав се нарича всеки един,

който харчи Божествената енергия безразборно, без да има резултат. Мъдрец е, който изпохарчва тази енергия за своя полза и за ближните. Глупецът не е полезен ни за себе си, ни за ближните, ни за Бога, за никого. Ще избягвате глупците! Някой казва: „Аз не искам да ставам глупав“. Ние, съвременните хора, трябва да бъдем верни на себе си.

Законите, които управляват отношенията между тоновете в музиката, се проявяват и в живота на хората. Във всеки даден момент човек трябва да знае и на кой интервал съответстват връзките му с околните, за да може да разрешава правилно и бързо всеки дисонанс, който би се явил там.

Обичате някого и имате причини да го обичате. Чувствате, че имате предразположение. Природата е турчила връзка. Връзка съществува между майката и дъщерята. Някъде съществува връзка между сина и дъщерята, някъде – между дъщерята и бащата. Преплитане става. В един дом, гдето няма Любов, не може да се възпитават хората. Нито музикантът, нито поетът може да станат такива, ако нямат Любов. Те трябва да имат Любов. Речта е жива, хиляди години са минали, докато се формира сегашната реч. Един поет ще нареди думите така, по известни закони, че ти като четеш, ще ти е приятно. Тоновите вървят в една крива линия. Гледам някое творение в музиката – в него преобладават терци, в друго – кварта, някъде – квинти, сексти, септими, октави. Гдето преобладават октавите, влиянието е земно. Квартите са енергични. В музиката, гдето преобладава терцата, мекота има. Тези неща са отвлечени. Ако ви говоря за уханието на цветята и ако вие нямате обоняние, как ще разберете?

Аз, запример, слушам една много хубава песен и разбирам как е построена. Най-първо виждам две терци, след туй – две секунди, после забелязвам една кварта, след туй пак терца, пак секунда. Разискват във философията на музиката, защо терцата се намира там? Аз, като видях тази песен, разреших един въпрос. Вие ще кажете: „Какво ме интересуват терците!

Без терци не може ли?“ Не може без терци. Дом без терци не може да се създаде. Първото свързване на дома е терцата. Първото създаване на дома е секундата. Двама души, като се влюбят, това е секунда. Двама души, като се свържат – това е терца. Двама души, като направят едно завъртване в живота, това е квадрат. В квадрата вече имате две положителни числа, имате и две отрицателни. Тогава имате баща, майка, брат и сестра. Братът е положителен, сестрата е отрицателна. Бащата е положителен, а майката е отрицателна. Това е квадратът. В този квадрат не се съобщават. Те се движат.

Кръгът е образуван от 4 същества, които се движат за постигане на някаква идея. Ако ти не разбираш туй движение, домът е нещастен. Дето има нещастие в дома, квадратът не се движи правилно и триъгълникът не се движи правилно. Той се движи правилно, но нямате един опит. Вземете един равнобеделен триъгълник и след това във всяка една страна на триъгълника направете друг триъгълник от три страни – ще се образува един друг по-голям триъгълник.

КАЧЕСТВА НА ТОНА

Човек, когато пее, трябва да мисли. Да мисли и да оценява всеки тон.

Всички тонове аз ги наричам безцветни. Каквото и да направят съвременните музиканти с механичeskата музика, те имат само едно механическо подобрение. Важното в музиката седи в това, че тоновете трябва да се оцветяват. Та, онези, великите музиканти, знаят как да оцветяват един тон. Например имаш един тон ДО. Ако знаеш какъв цвят да му туриш, той ще има друг ефект. Ако на пианото само механически натиснеш клавиша, тонът ще има един израз, но ако вложиш ума си същевременно, ти ще оцветиш тона, ще му дадеш някой цвят. Умът е, който оцветява тоновете.

Ако тонът, който излиза от устата, съответства на трептени-

ята, които има в ума, човек чувства една приятност. Когато тонът е верен, човек усеща една малка топлинка под лъжичката. Когато я няма тази топлинка, това значи, че тонът не е съобразен със законите на природата. Има и друга една мярка – когато тонът е верен, явява се с малката топлинка същевременно и една малка светлина в ума. И третата мярка – когато човек взема един тон правилно и е в пасивно състояние, веднага той усеща прииждане на една сила. Следователно този тон, който едновременно предава топлина, светлина и сила на човека, този тон е правилен. Той е в съгласие с природата.

Тонът трябва да бъде ясен и верен в своите трептения. Той трябва да има яснота, мекота и сила. Ако тонът е ясен, той носи светлина, ако е мек, той носи топлина, и ако е силен, той постига своето.

В музиката един тон е хубав, когато има светлина, топлина и сила. Тогава е приятен. И всяка песен е хубава, когато носи светлина, топлина и сила – органическа сила. Произнасянето на една дума – също. Светлината, топлината и силата са качества и на думите.

Всеки тон в даден момент изисква пространство. Ако не се сложи в това негово пространство, той не е правилен.

Правилният, верният тон е в самия човек. Той има отношение към правите мисли, чувства и действия. Всеки неправилен, нечист тон носи нещастие на човека, а чистият тон го освобождава от всички преплитания и от лошите наследствени черти.

Един тон може да го направиш сочен, да му дадеш качествата на една череша, може да му дадеш качествата на една слива, може да му дадеш качествата на една ябълка, може да му придадеш уханието на един цвят, на някой карамфил, на някоя роза.

Според мене меките тонове имат съдържание както един сладък плод. Един тон може да го вземеш вярно, но може сладчина да няма, сила да няма, да не носи влага в себе си.

Всички ония ноти, които падат на линиите, са яки, а които са между линиите, са меки. Забележете, че ДО е на линията в първата октава, във втората октава вече е между линиите. Значи от яко ДО в първата октава, става меко. Ако го пренесете в третата октава, ДО пада пак на линията.

В музиката някои тонове са сладки, някои са горчиви, а някои тонове са солени. Най-първо трябва да се изучават сладките, т.е. хармоничните тонове, а след това онези тонове, които имат дисонанс, които не са съзвучни. Това са горчивите тонове. Те не си хармонират един с друг, трептенията им са други. В сладчината се добива мекота, горчивината дава сила, а соленото дава устойчивост.

Един тон е соленик, когато е устойчив. Един тон е сладък, когато дава приятност, мекота. Горчивината дава енергия – когато е енергичен тонът, той е горчив. В този смисъл горчивото е ценно за човека, защото му носи енергия. Сладкото носи топлина, приятно настроение. То е основа на живота. А горчивото е продуктивно, то гради. Мекият тон е сладък, силният тон е горчив, а соленият тон държи равновесието между по-грубите и по-меките тонове.

Боравите ли с меките тонове, всяко жестокосърдечие, всяко недоволство ще изчезне от вас, и вие ще разрешите всички въпроси правилно, тъй, както Бог изисква.

Защо в музиката се употребява някога „форте“, а някога „пиано“? Каква е целта? На онзи, който е далеч от тебе, ще му говориш силно, а на този, който е близо, ще му говориш тихо. На културния и музикален човек ще пееш тихо, а на некултурния и немусикален човек ще пееш силно. Тогава какъв трябва да бъде звукът, който човек произвежда? Тих или силен? Това зависи от хората, които са пред него. На ра-

зумните и разбрани хора се говори тихо и спокойно, на неразумните се говори силно, натъртено, да разберат какво иска човек да им каже.

Съобразно с това дали звуковете в природата са силни или тихи, се изразява известна идея. Силните, грубите звукове са материални, те не са звукове на Любовта. Любовта има тих глас. Тихите звукове показват, че нещата идват отдалече. С тихите звукове се изразяват възвишени неща. Силните звукове показват, че нещата идват отблизо, от физическия свят.

Аз бих желал, като съм на концерт, да бъда на последното място, да слушам хубаво, да имам хубаво ухо. Не да бъда на първото място да слушам. Там се чува само крясък, никаква музика няма. Ние искаме да бъдем по-близо до музикантите в света. Колкото по-далеч – по-хубаво. Музиката отдалеч се слуша. Има музика, на хиляда километра се чува, то е обикновената музика, на 2 хиляди е талантливата, а на 3 хиляди километра – гениалната. То са твърдения.

Най-силните звукове са най-тихите. Това, което не чуваш, се чува по цялата земя.

Аз наричам „духовен човек“ онзи, чието пеене може да се чуе на километри разстояние, а дори и в Америка. Неговият глас е мек, приятен, но същевременно толкова силен, че никакво разстояние не е в сила да го заглуши – той се разнася далеч в пространството. Сега казват за някой човек, че пее с душа, но гласът му се чува на разстояние едва стотина метра.

Има и друго обяснение за употребата на „форте“ и „пиано“. Някой се гневи, вика, кряска. Не е лошо, че се е разгневил, но трябва да се гневи музикално. Той трябва да знае колко да повдигне гласа си. Ако повдигне гласа си повече отколкото трябва, т.е. ако се разгневи много, ще плати за изразходваната енергия. Никой няма право да се гневи без да прилага музикалните правила! Ако се преведе гневът на музикален

език, то когато се разсърди някой, той пее „форте“, когато иска да замаже нещо, той пее „пиано“.

Някой се гневи в началото – „форте“, а накрая – „пиано“; друг – в началото – „пиано“, накрая – „форте“. Приятно е да слушаш как някой започва да се гневи силно и постепенно утихва. Гневът е благо за човека, когато се проявява музикално. И за Бога се казва, че се е разгневил. Обаче гневът на Бога е създал човека. Значи гневът оживява и спасява хората.

Любовта е мекият тон в природата. Най-мекият тон в музиката е Любовта, а страхът е най-силният тон. Подбудителната причина на вашите действия не трябва да бъде страхът. Кога човек действа под страх? Когато не може да разбере Любовта. Когато човек се уплаши, космите му настръхват. Страхът е сила, която съдържа в себе си електричество. Казват: „Краката на страхливия човек се продължават, а космите му настръхват“. Природата работи с най-меките тонове. С тия тонове трябва да работите и вие. Казвате: „Защо да не работим със силните тонове?“ Силните тонове са за Бога. На високите места могат да живеят само боговете и най-напредналите ангели. Хората трябва да живеят в долините, там са изворите, там са плодоносните полета, там са дърветата. Планинските върхове са голи, те са скалисти и покрити само с ледове.

Следователно силният тон има сила само при мекия тон. Мекият тон има две качества: той съдържа в себе си топлина и светлина. За въбъдеще, когато се възпроизвеждат меките тонове, те трябва да съдържат тия две качества в себе си – топлина и светлина. Когато един певец пее меки тонове с чувство и с мисъл, веднага той ще придаде известно количество калории топлина на този тон. Тази топлина може да се чувства. Никой певец досега не е произвел със своите тонове светлина. Там седи нещастieto на тия певци. И мисълта ни трябва да съдържа тия две качества – топлина и светлина. Мисълта е велика енергия, която се изпраща в света. Като енергия, тя трябва да произвежда топлина и светлина у самите нас.

Всякога след силния тон иде мек тон. Човек не може да предизвика силен тон, докато не е предизвикал мек тон, и не може да предизвика мек тон, докато не е предизвикал силен. Силният и мекият тон вървят паралелно в музиката. Силният тон има сила само при мекия тон. След силния тон трябва да дойде мек тон, за да може да се използва енергията на силния тон.

Всеки музикален тон на живота има отражение в природата. Хората не познават още тоновете на живота, не могат още правилно да ги пеят, вследствие на което работите им не вървят добре.

За да може музиката да произведе ефект, или за да може тя да въздейства, в нея трябва да има два противоположни тона по сила. Например, ако се изпеят два тихи тона или ако се изсвирят два пасажа с еднакви по сила тонове, те няма да произведат никакъв ефект върху човека. При изсвирването на два противоположни по сила тона, се забелязва една дълбочина. Това е закон на контрастите в музиката. Силните контрасти са, които въздействат. Ако в един момент от живота си човек е тих и добър – това са тихите тонове – „пиано“, а когато в някои моменти от живота си човек е гневен, възбуден, счита себе си за крайно лош – това са силните тонове – „форте“. Това състояние на душата не е нещо лошо. Това са контрастите в живота. Между тия контрасти се явява един трети тон, посредством който човек може да разбере Божественото. Тихото душевно състояние се подготвя постепенно, но то може да се превърне в караница, или от караница може да се превърне в един сладък разговор. Това е живата музика, в която се проявяват елементарните тонове, т.е. силните и тихи тонове.

Когато цигуларят свири, в едно отношение той губи, а в загубата печели в друго отношение. Скъсяваш струната – губиш в струната, а печелиш в тона, защото тонът се повишава. И обратното. Тогава имате две печалби и две загуби. При печалбата на струните, губиш в тоновете, тоновете ста-

ват по-ниски. Ниските тонове не могат да дадат този смисъл, както високите тонове. Във втория случай става съкращение на струната. Той губи физически, но духовно печели. Сега, загубата в какво седи? В първия случай удължаването на струната е печалба физическа, понеже с физическата печалба, с дългата струна ще направиш по-добър възел. Но от тона не можеш да направиш, от тона губиш. Във втория случай физически губиш, а в тона печелиш.

Представете си, че този тон представлява слабият чук. Защото с удължаването на струната този чук е слаб, не може да пробие стената, но със съкращаването на струната, този тон може да пробие стената. А пък тебе ти е необходимо да пробиеш стената. Или високите тонове се чуват по-далече, отколкото ниските. И тогава, когато искате вашият приятел да ви чуе надалеч, какво правите, удължавате ли струната или я съкращавате? Съкращавате ги. Сега изводите – то е закон, който съществува. Правим изводи, паралел има в явленията в природата. Ти в морално отношение не може да се подигнеш, ако на физическото поле не изгубиш. Ти на физическото поле не можеш да спечелиш, ако в морално отношение не изгубиш. За да се проявиш, някой път ще чувстваш, че има понижение – то е струната, която се съкращава и се удължава. Изменят се тоновете понякой път. Не можете едновременно да имате печалба и на физическото поле, и в духовния свят.

В какво седи понижението на ДО? Или вземеш половин тон по-горе. Ако кажем, че ДО има 32 трептения, колко ще бъде понижението? Понижението ще бъде 16, повишението колко ще бъде? 48. Добре, това в пианото е направено. Всякога, когато повишавате, е в по-рядка среда, когато понижавате, е в по-гъста среда.

Сега, вземете ДО. С 32 или с 16 трептения е? Вземете едно ДО повишено и едно ДО понижено. Как ще го вземете? Имате камертон. Понижените тонове имат връзка със Земята, повишените тонове имат връзка със Слънцето.

Повишените тонове сега имат връзка с Месечината. По-

вишените тонове направиха връзка някога със Слънцето, но мозъкът не може да възприема направо слънчевата енергия и затова трансформатор е Месечината. Повишените тонове чрез Месечината възприемаме, понижените – чрез Земята. Затуй понижените тонове носят топлина, повишените тонове носят хладина. Понижените тонове според мене са носили скръб. Понижен е, понеже е скръбен. Той е в гъстата материя. Той пее, за да се урегулира. Той като попее – не че е понижен – той взема тия тонове, да се нагоди според условията.

Ако музиката те изважда от затвора, ако тази музика те туря в пътя, ако тази музика ти създава всичките удобства, поставя мостове, дето да минеш, ако ти дава средства, за да можеш да постигнеш онова, което желаеш, ако тази музика ти дава чувството да съградиш нещо в света и да можеш да живееш и да се ползваш, то е закон на мислене. Да мислиш, значи музикално да разбираш онзи естествен Божествен път, по който вървиш. Ако разбираш така, постижения ще имаш. Ако не го разбираш, оттук ще се отклониш, оттам ще се отклониш, тук ще се удариш, там ще се удариш. Затуй музикантите турят повишение и понижение, понеже по пътя като вървиш, за пръв път като минаваш, отбиеш се някъде. Тогава турят бемол. Кривнеш наляво, кривнеш надясно. Някъде турят диез. Питам тогава: какво представят диезите и бемолите? Те са почивка. Защото интензивен е пътят на музиката. Ако нямаш един бемол, ще се пръснеш, ако нямаш един диез, ще се пръснеш. Едно отклонение от пътя трябва. Този път на правата линия е Божествен, мъчно може човек да мине без отклонение. Една крива линия трябва – спасително положение. Стават понижения и повишения.

В музиката под думата „бемол“ се разбира намаление на една материя, влага се събира в живота. Под думата „диез“ разбираме ясно небе. Под „бемол“ разбираме облачно небе. При бемол влага има, няма образи. Като се тури мажорната гама, има диези – ясно време е, онази енергия ще се оплодотвори.

Диезите се образуват в слизането, при инволюцията на човека, защото те излизат с устрем. Диезът представя ума. Той дава едно повишение. В диеза има сила, подтик, има яснота, мисълта там е определена. Още, диезът представлява радостта в живота. Въпреки това, не е добре човек да се движи само между диези, защото той постоянно ще се повишава и ще развие прекалено личните си чувства, вследствие на което ще влезе в стълкновение с хората. Също така от продължителната употреба на диезите, човек става користолюбив.

Бемолът не е само знак. Казваме: „Искам да живея, искам свободен да бъда!“ Ти искаш да излезеш от тия ограничения – онова, което е вложено в тебе, ти искаш да го използваш. Как да го използваш? Сега туй ДО не е мъртво, то е свързано. Ти, за да можеш да изпееш ДО, непременно у тебе, в този вътрешен затвор, трябва да е проникнал червеният цвят. Ние виждаме движението на човешката кръв в човека. Движението на човешката кръв върви по тона ДО. Ако наблюдавате пулса, пътя, по който се движи кръвта, ще откриете този тон във вашите артерии. При връщането на кръвта по вените вие ще чуete един бемол. Тази нечиста кръв пак се връща и минава през сърцето – трябва да се върне, да се обнови и пак да излезе.

Бемолът представлява човешкото сърце. В него винаги има една топлина. Страданията в човешкия живот са бемоли. Ако човек слиза в инволюцията, след всяка радост ще дойде един бемол – ще дойде една скръб. В реда на музиката е да има понижение, или да има мекота в постъпките на човека. Понякога обаче бемолът се явява като едно препятствие, което нарушава хода на човешкото развитие. Затова не е добре човек да се движи нито само сред бемоли, нито само сред диези. Той трябва да повишава и понижава според случая.

Човек се нуждае от чисти тонове без бемоли и диези. Но ако мъчнотиите и препятствията в живота му са големи, той трябва да сложи пред себе си един диез и да повиши тона. Ако не сложи диез, поне трябва да махне бемола, за да

прозвучи чистият тон и да се възстанови естественият ред в живота му.

Естественият тон в природата е като житното зърно – той съдържа в себе си сила, постоянно се развива и принася своите блага. В естествените тонове на природата няма полутон. Там всички тонове са цели.

Полутонието се е наложило в музиката, когато се е оформяла седемстепенната основна гама: ДО, РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА, СИ. (...) Началният тон в основната гама е ДО, а крайният – СИ. Тонът ДО е цял, а СИ е половин, т.е. между СИ и ДО има половин тон. Значи гамата започва с цял тон, а свършва с полутон. Това се забелязва и в личния, и в семейния, и в обществения, и в религиозния живот на съвременните хора. Те започват добре, с цял тон, с ДО, а свършват с полутон, със СИ. Причини за това има, но хората не са в състояние още да ги разберат.

Страданията произтичат, защото хората са слепи. Ако някой ви запита кой основен тон ще турите за светлината в съвременната музика, какво ще отговорите? Запример имате седем тона, ще извадите двата полутона, ще останат пет тона тогава. Някога са пели в една музикална гама с пет тона. С влизането на седемте тона има две нови думи в човека, които сега са започнали да се развиват. Понеже са недоразвити, наполовина са развити, затова полутонието е турено в музиката. На СИ какво не му достига? Недоразвито е. На МИ какво не му достига? Недоразвито е. Новите чувства са те. Новите думи, които се развиват, те са полутонието в музиката. По-виспи чувства са те. Липсва им нещо, полутонове са. Другите са цели тонове. ДО по какво се различава? РЕ по какво се отличава? Има цял тон, можеш да го понижиш и можеш да го повишиш. МИ-то на пианото, ако го повишиш, става ФА. Ако го понижите, имате МИ-бемол.

Тогава закона на музиката ще приложите. Като приложите музиката в живота си, ще видите, че някои неща можеш да ги понижиш, не можеш да ги повишиш. В някои неща можеш

да направиш погрешка, не можеш да направиш добро. В кой тон се намиращ, ако може да направиш погрешка, а не можеш да направиш добро? Всичките скандалджии в музиката са МИ и СИ, защото не можеш да ги повишиш.

Високите звукове дават интензивност, движение на мисълта. Те са звукове на душата и спадат към Божествения свят. Ниските звукове дават стабилност на характера и дълбочина, устойчивост на чувствата. Те са най-изразителни и са ниски, понеже се отдалечават, а на човек му се струва, че те спадат. Ниските звукове са миналото, което се отдалечава, а високите звукове са бъдещето, което се приближава.

ОКТАВИ

Първата октава, в която обикновено сегашните хора пеят, отговаря на физическия свят, втората октава пак започва от ДО – тя отговаря на духовния свят. Третата още по-горна октава е Божествената. Колко от вас могат да пеят в третата октава? Едва взимате една и половина октава някои, някои – две октави. Има певици, които влизат в Божествения свят с няколко тона. В Божествения свят, но всъщност това е едва предисловието на Божествения свят с неговите високи трептения.

Между първата и втората октава трептенията се различават. В окултната наука първата октава представя физическия свят, втората октава представя астралния свят, третата октава представя мисловния свят, четвъртата октава представя причинния свят. Петата представя будическото поле нагоре. То са октави, които представят известни състояния вътре на живота. Като казваме – „да пеем три октави“ – разбираме да бъдете запознати обективно с третия свят. Първата октава всички пеете, щом дойдете до втората октава, някои я пеете, но третата октава малцина могат да я пеят. Като дойдете до четвъртата октава, никой не може да я вземе. Няма нито един

от вас, който може да пее четири октави. Три октави някои могат, но четири, за да вземете, трябва да вярвате. Казвате: „Вярвам, че няма да стане“. То не е вяра. Вяра е туй, в което нещата стават. То е разумното. Щом стават, то е вяра.

Тоновите се мерят. За тях има една строго определена мярка. Ако човек вземе основния тон ДО в първата октава вярно, всички други тонове също ще вземе вярно, но ако този тон ДО не е верен, той ще направи погрешка и в другите тонове, понеже между тях има отношения.

Законът на пеенето има разни методи за изучаване. За да пееш първата октава, трябва да имаш характера на един мъж. За да пееш втората октава, трябва да имаш характера на една жена. За да пееш третата октава, трябва да имаш характера на детето. Децата пеят в третата октава, жените пеят във втората октава, мъжете – в първата. Басовите са там. Високите тонове са студените тонове. Ниските тонове са топли, мощни тонове, силни. Високите тонове са женски, ниските тонове са мъжки.

Та казвам: онези, които се мъчат в пеенето, искат да го придобият без любовта на децата. Без любовта на децата в третата октава не можеш да влезеш – Любов трябва да имаш. Онези, които пеят, Любов имат, имат най-доброто разположение на духа. Един, който няма добро разположение, високите тонове не може да ги взема.

Сега представете си, че Земята е ДО, духовният свят е РЕ, Божественият свят е МИ. Това е първата фаза. После физическият свят е МИ, духовният е ФА, Божественият е СОЛ – втора фаза. Пак имате: физическият свят е СОЛ, духовният е ЛА, Божественият е СИ – трета степен. В тая степен материалът на физическия свят, на духовния свят и на Божествения свят е по-изтънчен и работите в СОЛ–ЛА–СИ лесно стават. Първото съчетание е основа, второто – съдържание, третото – смисълът на живота.

Та, казвам, основната идея: разумният свят е музикален,

понеже там всичките неща стават лесно – изпееш една песен, всичко ще дойде лесно. Щом влезеш в света на музиката, неразположението ще изчезне, превръща се в добро. Искаш да се поразходиш някъде – като пееш, веднага отиваш, ако не пееш, на едно място седиш.

Някой път вие си правите опити, запример вземате СИ от първата октава и вземате ФА от втората октава. То е наука. Тънко различие трябва. Казвам: най-първо трябва да сте добре запознати с първата октава, с всички понижения и повишения, и тогава да минете във втората октава, да имате ясна представа, да можете да правите това различие между тоновете. Някой път вие ги смесвате, ти се колебаеш дали е ДО или ДО-диез, или ДО-бемол. Широчината на челото показва правилността на тоновете. Трябва да се работи много. Музиката е един умствен процес, философията е умствен процес, математиката е умствен процес, геометрията е умствен процес. Всичките науки са умствени процеси. Религията, това е един духовен процес. Има един обективен ум, има и един физически ум.

Снощи тази певица (Ерна Зак) взема горните регистри в третата октава. Тия, високите тонове, не може да ги използвате. То е крайният предел. Високите тонове са много хубави, но нямат условие да се изявят. То е крайният предел на високите тонове. Един висок тон, то е краен предел, психологически. То е играчка. Тя взема СИ в третата октава. За бъдеще певците ще вземат четири октави. Туй СИ, което сега няма възможност да се изяви, тогава ще има. Психологически наблюдавам: докато тя не беше си показала изкуството, ръкопляскаха ѝ, но като дойде до най-високите регистри, там нямаше ръкопляскане. Понеже музикално, като ги изведе на високото място, се изпоплашиха всичките. И после като ги сне долу, зарадваха се, всичките ѝ ръкопляскаха.

Някой казва: „Как не я страх да се качи горе на тази височина!“ СИ в третата октава, то са такива много деликатни обеди, които се дават. Представете си един деликатен обед

да ти даде една пчеличка от третата октава. За да намери един грам мед, тя трябва да посети 633 цветя. А за да събере едно кило мед, трябва да посети 15 милиона цветя. Понякоя път гледам – някои мислят, че тия великите блага в природата лесно се събират. Те не знаят как се събира този мед. Казвам: един грам мед се събира от една пчела, като посети 633 цветя, а един килограм мед е събран от соковете на 15 милиона цветя. Толкова цветя да посетиш, какво трудолюбие! Или знаете ли на колко цветя трябва да е кацал човешкият ум, неговите работници, за да се изработят формите на една красива мисъл?

Ако пееш на болестта и ако можеш да подигнеш гласа си на три октави, болестта ще изчезне. Значи да пееш в първата октава, във втората и горе, в третата. Когато един тенор вземе горно СИ, най-високия тон, всичката публика ръкопляска. Казват: „Голям талант е“ – Си взел, най-високия тон на тенора. Ако вземе най-ниския тон, не му ръкопляска, казват: „Талант е, сила има“. Та казвам: в нашето усилие да вземем най-високите тонове, то е музика. Всяко велико дело е музикален тон. Да проявим онази, мощната Любов в света, най-високият тон, до който нашата душа може да се подигне и тогава ще се образува един трепет, който ще бъде благодотворен за нас самите и за публиката. Онзи човек, след като пее, всички ръкопляска. В този тенор има смисъл.

Ако една дума не е строго определена, ако няма известни трептения, тя не може да създаде у вас една определена идея. Вие, щом вземете една идея от първата октава, която отговаря на тон ДО, тя има определени трептения. Някои считат, че са 16, някои считат, че са 32 трептения. Да кажем, 32 трептения, то е ДО. Питам: във втората октава ДО-то от колко трептения е? Ами в третата октава, в четвъртата, в петата, в шестата, в седмата октава? В седмата октава това ДО се различава по броя на трептенията. Във всяка октава има по едно ДО, но всяко ДО се различава. Ако впрегнеш на работа ДО-то от едната октава, ще дойдат едни резултати, от

втората октава ще дойдат други резултати, от третата – трети резултати. Всичките ще дадат различни резултати.

Аз посаждам динено семе, то е ДО. Израстват, дойдат до горно ДО. Завържат, но още са зелени, значи плодът не е узрял. Аз, като ида при един бостанджия, зная на колко октави зреят дините и няма да го питам дали са узрели. Казвам: те са минали първата октава и са на ЛА на втората октава. В първата октава са зелените дини, във втората са подутите, а в третата са вече узрелите.

Ако ти вземеш в акорд три тона, ти може да имаш пари, колкото искаш. Колкото пари ти трябва, те ще дойдат. Казват: „Как може да бъде това? То е суеверие!“

Заражда се въпросът: като пеem до три октави, какво се постига? Ще се качиш на коня, ще го възседнеш. Като пееш три октави, ти ще се научиш как да възсядаш коня. Като пееш четири октави, ще знаеш как да го караш и докъде. Като пееш четири октави, ще знаеш в един ограничен район да го караш през пътищата, по които той може да мине. Като пееш пет октави, ще минеш по някой път, дето не сте минавали. При шестата октава ще слезеш от коня, ще вървиш малко. При седмата октава вие с коня ще вървите. Като дойдеш на осмата октава, ще се качиш на гърба му, а той ще хвърка. Това са неща, които стават – нали хората хвърчат? Казва: „Хвърка ли човек?“ Може да хвърка, ако знае как да язди коня. В умствено отношение хората са дошли до осмата октава. Като дойде деветата октава, тогава светът ще се уреди. Сега сме в границата на деветата октава, ще имаме известни норми на движение в света. Че то е пеене. Как пее аеропланът?

Някой пее три и половина октави и мисли, че е голям певец, но когато влезе в онзи свят и чуе седем октави, тогава ще разбере, че сегашната музика е едно предисловие, тя е почва, върху нея се гради и не трябва да се казва, че нищо не струва. В музикалната техника има много големи постижения и те са за цялото човечество.

Три октави като пеете, вие ще бъдете мощни и в мисълта си. Само някои от вас мислите. И човешката мисъл може да поставим в октави – някои мислят на една октава и половина, някои мислят на две октави, някои мислят на две октави и половина, някои на три октави. В мисълта си може да имаме 4–5 октави.

Ако един човек се постави в един магнетичен сън от пета степен, може приблизително до седем октави да му се подигне гласът. Но то ще бъде недостъпно за вас. Този, като се събуди, изгубва всичко. Докато спи, може да пее, след като се събуди, не може да пее. Трябва да го приспиш на сцената да пее. То ще бъде един феномен. В литературата съм срещал само един пример, който приблизително изяснява тази идея. Един музикант от миналото столетие бил много даровит, но имал обикновен глас. Намира той една мома, която не е толкова музикална, но с отлично развит ларинкс. Той влага в нея своята магнетична сила и тя пее. Той седи скрит на сцената, а тя пее. Всичката публика ръкопляска. Влюбва се един младеж и вижда как този обикаля около нея, мисли, че е неин любовник. Исква да се освободи от него и един ден го застрелва на сцената. Като го убива, тя вече не може да пее нищо, всичкото знание изчезва.

В човека туй го наричат новото съзнание, новият човек носи тази дарба. Представете си, че вие можете четири октави да пеете. Много рядко се случва това. В историята, мисля, има само един пример – една италианска певица четири октави могла да взима. Ако четири октави можеш да пееш с трели, ти ще бъдеш ли беден човек? Дето минеш, всеки ще те слуша.

БАС, СОПРАН, ТЕНОР И АЛТ

Има висши трептения, които слизат от центъра на Слънцето към Земята. Това е сопранът. Той иде от високо място, затова вибрациите му са къси и силни. Сопран може да пее

само онзи, който слиза от Слънцето към Земята. Като слиза надолу към центъра на Земята, сопранът се изменя, превръща се в алт. Алтът слиза надолу. Той е полюс на сопрана, най-ниския предел, докдето сопранът може да слезе. Тези трептения, които идват от Слънцето, като минат през центъра на Земята и започнат да се изкачват отново нагоре, тогава се образуват дълги вълни. Това е басът. Бас може да пее само онзи, който отива от Земята към Слънцето. Като идват от центъра на Земята и отиват нагоре, тоновете на баса увеличават трептенията си. Тогава се образува тенорът. Той е развитие на баса, повдигане нагоре. Тенорът показва докъде басът може да се качи.

Тенорът е големият син, алтът е дъщерята, басът е бащата, а сопранът е майката. Тенорът държи с майка си, алтът – с баща си. Бащата може да дойде до алт, майката може да слезе до тенора. Тенорът е границата на майката. Бащата и майката се срещат, две граници има. Бащата, като дойде, види майката, дохожда до границата на алта. Майката, като иска да слезе до баса, дохожда до границата на тенора. Ако пееш алт, с баща си се разговаряш, ако пееш тенор, с майка си се разговаряш. Тогава къде е границата на тенора, или къде е границата на алта?

Според мен тенорът е мъжко дете, алтът е женско дете, сопранът е майката, а пък басът е бащата. Казвате: „Той е басист“ – баща е, баща на музиката е. Сопранът, това е майка на музиката. Тенорът е големият син, пее хубаво, син на музиката е. Алтът е дъщерята.

Сега да дам друго едно сравнение. Бащата е дълбока долина, майката е висок планински връх, тенорът е хълмисто място, алтът е равно поле, затуй той е останал недоразвит, прах има много, няма нещо приятно за гледане. Тенорът е хълмиста градина, плодове има. Майката е висок планински връх, виждате бели снегове. Бащата е голяма долина.

Това са сравнения сега. Който иска, върху туй може да мисли. Ако имаше тук един гениален музикант, ще направи

цяла симфония от това, което казах сега, ако не е музикант, ще каже: „Дали е вярно или не?“ Ще иска да се доказва.

Бащата е бас, майката – сопран, дъщерята – алт, а синът – тенор. Който иска от нищо да не го е страх, да бъде бас, който иска да бъде свободен, да бъде сопран, който иска да стане красив, трябва да учи алт, който иска да стане силен, трябва да учи тенор.

Има един тон, идващ от центъра на Слънцето към Земята – това е сопран, а друг тон идва от центъра на Земята нагоре – това е бас. Тенорът е полюс на баса, а алтът е полюс на сопран. Тонове, които идат от центъра на Земята и отиват нагоре, увеличават трептенията си, а тези, които слизат от центъра на Слънцето и отиват до центъра на Земята, стават бас, после се изкачват отново от центъра на Земята и когато се изкачват горе, стават сопран.

Басът е магнетичен, а сопранът е електричен и се допълват. Движението на сопрана е надолу, а движението на баса е нагоре. Движението на тенора е нагоре, а движението на алта е надолу. Образува се цял един кръг. Това колело се движи.

Двама, ако пеят, единият трябва да пее бас, а другият – сопран. Третият трябва да бъде тенор или алт, но ако дойде тенор, четвъртият трябва да бъде алт и обратно. Музикантите трябва да се просветлят отвътре, за да им се даде от духовната музика, защото днешните теории за музиката не съвпадат с истинските нейни принципи.

Бащата е бас, майката – сопран, дъщерята е алт, а синът – тенор. Тенорът и алтът са спомагателни средства. Деца на музиката са те – син и дъщеря. Когато майката и бащата приемат добре сина си, който иде от невидимия свят, той непременно ще пее тенор. Тенорът има отношение към Юпитер, а алтът – към Венера. Съвременните хора не могат да пеят алт както трябва. Този глас е останал назад. Днес има добри тенори, добри сопрани и басы, но алтите са слаби. Защо? Венера не им помага.

Басът се отличава по това, че слиза надолу повече и се качва по-малко нагоре, а сопранът слиза по-малко, но се качва по-нагоре. Може така да ги разграничим: басът се качва по-малко, слиза повече; сопранът се качва повече, слиза по-малко. В сопрана има яснота, нещата са отчетливи, в баса трябва да се тури повече мекота. Басът дава повече съдържание на един тон. Сопранът дава форма, басът дава съдържание. Сопранът е майката, басът е бащата на пеенето. Тогава онези, които са басисти, има си причина. Всички онези, които имат интензивни желания в света, те са басисти. Интензивното желание да живееш на Земята с удобства, то е бас. Всички ония, които имат да живеят умствено, те са сопран – тогава умът е развит, челото е хубаво развито. Значи едните живеят в по-гъстата материя, затуй са басисти, трептенията на гласа им са такива, че не изискват ситни трептения, дълги са вълните.

Ако ние пеем в един квадрат 4-ма души, всеки ще пее своята част – един сопран, друг алт, тенор и бас. Басът ще пее, но неговото място е последно. Сопранът и алтът трябва паралелно да вървят. Всички заедно като се съединят, образуват един ансамбъл. Много хубаво пеене е туй. Сопранът отгоре слиза, басът отдолу възлиза. А пък алтът иде отдясно, тенорът – отляво. Образуват един кръст на движение. Този кръст, като се завърти, образува един цял кръг. Имате вече хармония.

Ще пееш със сърцето си, ще пееш с ума си, с душата си и с духа си – ето един прекрасен квартет.

Душата е сопран, духът – бас, умът – тенор, сърцето – алт.

Басът е магнетичен, а сопранът е електричен. Затова, ако иска човек да стане пъргав, подвижен, той трябва да пее сопран, а ако иска да стане тежък, да пее бас.

Любовта е енергия на сопрана, а обичта – на баса. Любовта е слънчева енергия, а обичта – земна. Когато предава

слънчевата енергия добре, сопранът е добър. Когато предава земната енергия добре, басът е добър.

Вие казвате: „Да живеем добре!“ Да живеем добре, то е музикален закон. Теб ти трябва някой подтик, да пееш.

Пееш алт – как ще го пееш? Какво нещо е алт? Житото, което си приготвил, ще го пренесеш, житото е алт. Плодната форма в градината, това е тенор. Хубавият сняг, най-чистият, е сопрано. Хубавата вода в дълбочините, това е басът. Басът, за да стане бас, трябва да мине, водата да се филтрира, да излезе солта и да остане чистата вода. И снегът трябва да се филтрира отгоре. Като се филтрира хубаво от високите планини, слизат благата и тогава ние имаме в плодните дървета нектара на сопрана. За мене плодът на една круша или плодът на една ябълка е отличен сопран. Хубавата вода, която извира, това е басът, филтрирана е тази вода. Виждали ли сте как тече хубава вода? Казва: „Какво пееш?“ Тя като тече, отличен бас е. В природата баса го слушам в изворите, сопрана го слушам в гласовете.

Когато дойдем до самовъзпитанието, трябва да се възпитат баса и сопрана. Понякоя път сопранът е креслив, много е висок, но не е звучен. И басът може да е гърлест, без да е звучен. Звучността е закон на хармонията. Пък тази хармония произтича от ред чувства и способности, които трябва да се координират, за да дадат туй изящество на тона на хармонията.

Основният тон в сегашната музика е долен тон. Малцина от вас могат да вземат този долен тон в баса, в ключ ФА. Този тон на баса е отражение на сопрана. Аз го наричам „основен тон на сопрана“, той започва с този основен тон. Сопранът има отражение в долните тонове на баса. В това отношение басът е само един коментар, или музикалният свят на сопрана образува в баса зрънца. За да започнат да се развиват и растат тия зрънца, трябва да се изпатят в основата, в долните пластове на баса. Алтът и тенорът завързват и дават плод.

И така, пеенето на хората, това е съчетание между разните светове. Басът представя физическия свят, алтът – чувствения свят, тенорът – умствения свят, а сопранът – духовния свят. Тенорът, това са най-учените хора, които боравят с фактите. Алтът представя изкуството, басът е материалният свят, който подкрепя нещата. Той трябва да се обажда от време на време, да свързва другите гласове в едно цяло. Сопраните са духовните хора, които служат за основа, върху която се гради. Те трябва да проникват между всички останали гласове.

Всяко нещо си има граници. Ще напиша сега следните числа: 861/30, 3643/10 – това е областта на баса. Всички басови тонове трябва да бъдат пълни с мекота и сладчина. Басовите тонове почват с 96, а свършват с 387. Тенорът започва със 129 и свършва с 518. Алтът започва със 172 и свършва с 636. Сопранът започва с 258 и свършва с 1034. Цигулката започва със 139 и свършва до 3130.

Всички момчета, които имат хубави гласове, щом се събудят половата деятелност, стават басове и алтът изгубва своята яснота.

Ако не можеш да пееш, трябва да се научиш. С музиката се проверява какво е състоянието на човека. Музиката е една мярка в живота. Ти не можеш да проявиш Любавта, ако не пееш. Ако искаш да прогресираш, трябва да владееш един от тези гласове и да пееш по 3 пъти на ден по 15 минути.

Вие не може да пеете, докато не хармонизирате светлината, топлината и силата в себе си. Има още един разумен елемент – четвъртото положение трябва да имаш – ти, като пееш, не трябва да се смущаваш. Казвам: едно ще изучавате. Аз ви давам модел. Ще изучавате сопран, да се ориентирате. В музикално отношение, ако вие добре пеете сопран, вие може да разберете добре закона на светлината. Ако добре пеете баса, вие ще разберете закона на топлината. Ако пеете добре тенора, вие ще разберете силата. Пък, ако добре пеете алта, ще знаете как да моделирате нещата, да ги хармонизирате. Алтът тепърва го очаква бъдеще, то е разумното. В пеенето

аз свързвам сопрана със светлината, баса с топлината, тенора със силата. Когато искам да се справя със светлината, аз пея сопран. Когато искам да се справя с топлината, аз пея бас. Когато искам да се справя със силата, аз пея тенор. Когато искам да моделирам нещата, да ги уредя както трябва, пея алт. И алтът има свое време, да знаеш кога да пееш. Сутрин, като станеш, трябва да знаеш какво да пееш. Като ставаш, трябва да започнеш със сопран. След половин час ще дойде басът.

Ако пеете сопран или бас, тоновете се различават. Сопранът има ясен тон. Ако искате един тон със съдържание и меко-та, то е басът. В баса има едно отражение. На Земята онези, които искат да пеят меко, трябва да пеят бас. Тогава казвам: според теорията на Земята басисти са жените, а мъжете са сопрани. Да се не заблуждаваме: тоновете на сърцето се из-вяват чрез баса, тоновете на човешката мисъл се извяват чрез сопрана. Трябва да стане едно преплитане на тоновете на човешката мисъл с тоновете на човешкото сърце. И тогава се образува така наречената хармония.

Първото нещо: човек да съгласува песента на своя ум с песента на своето сърце. Ако вие се събудите сутрин и не чув-ствате песен в сърцето си и не чувствате песен във вашия ум, вашето положение не е нормално. За да бъде нормално, вие трябва да чувате тази вътрешна хармония. Отглас трябва да бъде цялото битие. Движението на нашата Земя, движението на Слънцето, на всичките планети и движението на всичките слънца – онези, които имат развит слух, чуват чрез Божестве-ната хармония. Божествената хармония показва, че всичко е в ред и порядък. Щом една планета се разгласи, по тона се познава. Слизат да я поправят. Най-малките погрешки, които стават на Земята, музикалните същества слизат да ги поправят. Понеже ако не поправят малките погрешки, може да се образува някоя голяма катастрофа.

Някога, в далечното минало, мъжът е предавал слънчева-та енергия, а жената – земната. Мъжът е пял сопран. Сега е

точно обратното: мъжът предава земната енергия и пее бас, а жената предава слънчевата енергия и пее сопран. Като знае човек това, той трябва да учи ума си да пее сопран, сърцето си – да пее бас, волята си – да пее тенор, а тялото си – да пее алт.

В живота има наклон. Той може да бъде наклон на вода, на въздух, на светлина. Три посоки има, в които може да се движиш. Има наклон на баса, но трябва да знаеш, че по-долу от баса не може да идеш, ти бас ще си останеш. Ако започнеш с тенора, искаш да имаш алт и алт ще останеш. Това са пре-ходни състояния. Трябва да знаете как да смените енергията. Ако ти можеш да смениш енергията на сопрана с енергията на баса, басът е сянка на сопрана. За да се прояви, контраст трябва. У човека понякога път има желанието на един соп-ран, може да има желанието на един бас. Но ония желания, които имат за основа баса, какви са? Всички без изключение идеализъм нямат. Те свършват с материализъм. Под думата „материализъм“ разбирам неустановени форми, зад които нищо не можеш да намериш. Ти се намиращ в един неуста-новен път. Зад тази форма ти нищо не може да намериш. Ти мязаш на люспите на лука – нищо не можеш да намериш зад тях – зад люспите на лука нищо не се крие.

Ключовете са нужни в музиката, за да знае човек как да нареди нотите. Има три важни ключа: цигулковият ключ СОЛ, басовият ключ ФА и алтовият ключ ДО. На човешката глава тези ключове така са отразени: ухото е басовият ключ, носът му е цигулковият ключ, а брадата – ключът ДО. Цигул-ковият ключ СОЛ е женски, магнетичен, а басовият ключ е мъжки, динамичен, пълен с електричество.

Ключовете съществуват в природата. Животът има цигул-ков ключ, наречен още органически, има и психологичен ключ. Има ключ на душата, има и ключ на духа. Има ключ на човешкия ум, има ключ и на човешкото сърце. Сърцето се отваря, умът се отваря, душата се отваря – няма ли човек ключ за тях, той няма основа, откъдето да започне.

ГАМИ

Гамите са преводи на известни състояния в човека и затова той трябва да ги изучава.

Всичко в природата е музика. В тази музика има сила, има топлина, има светлина и мисъл. Трептенията на обикновената музика не съвпадат с трептенията на музиката на природата, тъй както миньорните гами на физическия свят не съвпадат с мажорните гами на духовния свят.

Духът и душата също са гами. Те изменят трептенията на човешкия организъм, повишават ги.

В природата съществува и мажорна, и миньорна музика, независимо от това, дали човек я признава. Всички гами, които съществуват в природата, оказват специфично въздействие върху живите същества.

Всеки човек е създаден на особена гама. Различните хора се движат в различни гами и според гамите, в които те се движат, и музиката на живота им е различна.

Има някои гами, наредени от хората по естествен път, а други вървят неестествено. В първите са спазени правилата на природата, а във вторите попадне ли човек, мъчно може да се освободи от вредното им влияние.

Всички хора, които се движат в естествения път, в естествената гама, имат възможност да се проявяват като творци, защото те могат да мислят право.

Съвременните хора търсят в света удобства, но те трябва да разберат онзи съществен закон, който се извява и в музиката – в миньорната и в мажорната гама. Господ е поставил някои хора в миньорната гама, сложил ги е в бемол – в скръбта, в тъгата, в дълбочината на чувствата; други е поставил в мажорната гама, сложил ги е в диет, на повърхността на

живота, понеже нямат дълбочина в чувствата. В един танц или марш какво може човек да види? Танцуване, маршируване и най-после – умора. В тъжната песен не можете да се движите, там ще мирувате и ще разсъждавате. Господ ви е поставил при миньорния тон да мислите за оня свят, а при мажорния – за тоя свят.

Сутрин, като станеш, събудиш се, запей си: „Събудих се...“ После, като заспиваш, пак попей: „Заспах...“ Заспи с музика. Тогава ще разберете, че има известни хора, които представят на Земята тона ДО. Няма да ви кажа кои. Някои представят РЕ, някои представят МИ, някои представят ФА, някои представят СОЛ, ЛА, СИ в първата октава. После – във втората октава, в третата октава. Някои от вас има, които музикално представят миньорно положение, някои представят мажорно положение.

В миньорното положение се образуват чувствата, в мажорното се образува човешката мисъл, а в хроматическото се обработва волята, приложението. За мене мажорната гама е умът, миньорната гама е сърцето, хроматическата гама е волята. Волята е с двата знака, миньорни и мажорни, сменя ги. В музиката технически се сменят.

Онзи, който разбира нещата, е *dur*, а който слуша, е *moll*. Професорът е *dur*, мажорна гама. В мажорната гама е победата, а миньорната гама означава, че разсъждаваш по кой начин да победиш – там и сърцето играе роля. Мажорната гама е изпъкнала дъга, а миньорната – вдлъбната и се характеризира с възприемане.

Гама ДО-мажор е когато едно същество мисли да слезе от небето на Земята. А когато позагази и срещне препятствие в пътя си, то вече е в ДО-миньор. После идва РЕ-мажор – излюбва се пилето и ако срещне препятствия в пътя си и няма храна, става РЕ-бемол. Щом ти дадат нещо, то е РЕ-мажор, а щом ти вземат нещо, то е РЕ-бемол. ФА-мажор означава: „Върви напред!“, и е зеленият цвят или материалният цвят,

в който сме потопени, а ФА-миньор означава: „Работата е вече закъсала“.

Миньорните гами пречистват сърцето. Радостта, това са мажорните гами, които просвещават човешкия ум. Хроматическите гами, това са гами, създадени от тия знаци, които свързват ума и сърцето.

Стомахът се занимава с миньорната гама, умът се занимава с мажорната гама, а пък сърцето – с хроматическата гама. Миньорната е стомашна. Всичко разумно в света е музикално. Всичко в света, което не е разумно, не е музикално. Под думите „разумен свят“ разбираме музикален свят, под „неразумен свят“ разбираме немусикален свят. Отношение има.

Музиката със своите мажорни и миньорни гами е сложно нещо. Казва се: *dur* и *moll*. Какво означават тези думи? Под *dur* разбираме мажорна гама, а под *moll* – миньорна. „MD“ означава нещо с добра основа, „U“ това е отвор на чаша за възприемане на нещо хубаво, „R“ показва пътя, по който трябва да се върви. „M“ показва, че като възприемеш нещо, трябва и да даваш.

Dur е възходяща гама, която излиза от центъра и отива към периферията. Движението *moll* е низходящо – то отива от периферията към центъра.

Ако изучавате съвременна музика, ще видите връзката между тоновете. И всеки един тон има цена от следващия тон, който иде. Следващият тон, който иде, той дава цена на предишния тон. И всички музикални тонове, като се съединяват заедно, образуват цяла песен, образуват цял един цикъл от звукове, които специално се моделират и образуват хармония. И ако тези звукове взаимно не си помагаша, нищо не щеше да излезе от тях.

Ако вземете цигулката, с бемолите се удължават струните, с диезите всякога струната се скъсява. Повишените тонове

имат скъсени трептения, те се виждат, те са по-груби, понеже се движат по-бързо, ухото не може да схваща тяхната мекота, но събуждат повече енергия. Другите, които ние разбираме, те ни дават малко меланхолия, разположение.

Във всичките тъжни песни пространството между музикалните вълни е по-голямо. В радостните песни разстоянието е по-малко. Като дойдеш да прескачаш, междините при една скръб са големи. Защо скръбта е голяма? Понеже междините са големи, не можеш да ги прекрачиш, мъчи те, трябва да скачаш. Като дойде до радостта, приятно ти е.

В природната музика няма миньорни гами. Тях ги е създал човекът като резултат на своите болезнени и тъжни състояния. Миньорните гами са на физическия свят, а мажорните гами са духовни, гами на духовния свят. Затова духовните мотиви обикновено са в мажорни гами. При тях човек се учи да мисли добре.

Dur е движение, *moll* – почивка. Когато слизат от невидимия свят, възвишените същества носят Божиите блага на хората, на всички живи същества, за да работят с тях. Като дадат всичко, което носят, те влизат в миньорните гами и пожелават да се върнат назад, отново да се обогатят. В този смисъл мажорната гама е свързана с еволюцията на човека, а миньорната – с инволюцията. Когато го навинтват на спиралата, човек пее мажор, а когато го отвинтват, той пее миньор.

Геометрично представена, мажорната музика е изпъкнала дъга, а миньорната – вдлъбната. *Dur* приема нещата, а *moll* ги предава. Раждането е *dur*, мажорно движение, а смъртта е *moll* движение.

Какво представляват от гледище на музиката процесите „излизане“ и „връщане назад“, които се извършват в човешкия организъм? Излизането е движение на артериалната кръв или гамата *dur*. Връщането назад е движението на

венозната кръв или гамата moll. Излизането на кръвта от сърцето и разнасянето ѝ по всички клетки на тялото наричаме dur движение. Като се връща обратно в сърцето, за да се пречисти, кръвта става венозна. Това движение на кръвта се нарича moll. Когато кръвта минава през дробовете, през Божествения център, това е пак движение dur. Човек трябва да разбира процесите dur и moll, за да разбере как става пречистването на кръвта и разнасянето на чистата кръв по тялото да го храни.

Дишането също е музикален процес, който започва с мажорна гама. Поемането на въздуха е dur, а издишването – moll. Също така яденето е dur, а смилането на храната е moll. Значи чрез мажорната гама се внася живота в хората. В бъдеще, когато човек постави музиката за основа на живота, той ще разглежда процесите в човешкия организъм като музикални процеси.

Тонове – и те растат. Според моето схващане, според както аз съм изучавал музиката, тоновете се раждат, цъфтят, зреят и се ядат. Който не може да яде тоновете, не ги знае. Като ядеш един тон, ще знаеш: РЕ ли е, МИ ли е, ЛА ли е, СОЛ ли е. Като го изядеш, ще знаеш повишен ли е. Сега да вземем една от сегашните музикални гами: ДО-мажор. ДО-то има повишение, няма понижение, но започва без повишение. Основният тон не е цял тон, половин тон, не може да го понижим, има повишение. РЕ е взело половината от ДО.

Като разглеждам сегашната музика, виждам колко потънкости, колко сложни работи има в нея. Не е лесна работата музиката, както мнозина мислят. Който разбира колко сложно нещо е музиката, главата му може да се замае. Като вървите от ДО към РЕ, вие може да повишите тона ДО, като вземете нещо от РЕ. Тонът РЕ има допирни точки с ДО само в понижението си към него. Много гами има в музиката, но достатъчно е да си служат хората с мажорните, миньорните и хроматическите, както си служат досега. Двама души, мъж и жена, се обичат. Мъжът има съприкосновение, допирна

точка с жената по закона на повишението, а жената с мъжа по закона на понижението. Това нещо може да се смени. Ако турите тона ДО на мястото на РЕ, и тонът РЕ на мястото на ДО, законът веднага ще се измени. Значи формата трябва да се измени.

Без да разбирате закона, вие казвате: „Защо трябва да се понижавам?“ Вие не разбирате, това не е понижение. Ако супената ви лъжица не беше понижена, не беше вдлъбната и я турите в чинията, какво щеше да вземе оттам? Нищо нямаше да вземе! Значи, ако лъжицата беше повишена, т.е. изпъкнала, тя нищо не може да вземе от чинията. Всички блага в света идат все от понижението. Мажорните гами дават яденето, но щом дойде ядене и пиене, това правят миньорните гами. Това е само за обяснение. Като дойдете до музиката, виждате, че не е лесна работа. Вие трябва да изучавате гамите, да можете да минавате от една гама в друга. Ако не знаете гамите, не можете да минавате от една в друга. Същото става и в природата: за да измениш състоянието, в което се намиращ, ти трябва да измениш гамата, в която си поставен. За да измени живота си, човек трябва да се ръководи най-малко от десет гами: пет мажорни и пет миньорни.

Ако работите на някого не вървят добре по една гама, той трябва да употреби втора, трета, четвърта. Гамите не са абсолютни закони. Те търпят промени.

Чрез музиката, с мажорните и миньорни гами, човек може да става весел и тъжен. Доброто разположение е dur, а неразположението е moll. Неразположението трябва да се смени с мажорната гама, да се превърне в разположение. Понеже мажорната гама внася разширение в човека, а миньорната предизвиква свиване, то винаги трябва да става преливане, смяна между тях.

Който губи радостта си, той не разбира гамите на dur движение, т.е. мажорните гами. Те са електрични гами на светлината, а moll са магнетични, на топлината. Електричните гами дават височина, а магнетичните – широчина. При

широчината човек не може да задържи своята радост. Moll е гама на сърцето, а dur – на ума. С мажорните гами човек събира възходяща енергия, радва се. Той трябва да изпрати тази енергия в мозъка да се обработи. Dur означава още и главната мозъчна система, а moll – симпатичната нервна система.

Да допуснем, че пеете МИ. МИ съставлява третата нота в тази гама, за която говорим. В ДО-мажорната гама няма полутонове. Дистанцията между всичките тонове е цял тон. И между МИ и ФА има цял тон; също така и между СИ и ДО. Другояче са наредени сега тоновете, защото в сегашната гама ФА е понижено. В сегашната гама вие ФА не можете да го понижите, но можете да го повишите, а СИ не можете да повишите, а само да го понижите, защото щом го повишите, ще имате ДО. А пък щом понижите ФА, ще имате МИ. В тази естествена гама, или в гамата на живота, всяка понижена нота изразява едно вътрешно състояние. Щом МИ е понижено, понижението е във вашия ум, щом понижението е в ЛА, понижени са вашите чувства. Следователно, за да се уравновесите, за да излезете от това противоречие на живота, което е резултат на понижената мисъл или чувство, трябва да повишите ФА с половин тон. И тогава в новата гама ще имате ФА-диез. А пък ФА представлява материалният свят. Щом е понижен вашият ум, щом са понижени вашите чувства, непременно трябва да повишите резултатите.

Единствената сила, която може да ви освободи и да направи живота ви лек, това е Любовта. Няма да ви освободи, но ще ви даде възможност да се развивате правилно. В тази Любов именно музиката трябва да влезе като метод за развитие. Всичките хора са построени от това гледище на музиката на различни гами. В музиката миньорните и мажорните гами, това са форми, диезът и бемолът, това са преходни състояния. Ти слизаеш от една мажорна гама. И както е силна, да я превърнеш в една миньорна гама. Трябва да ѝ дадеш мекота, трябва да слезеш. Всички тези гами са криви линии. Всички

мажорни гами имат стремеж нагоре към Слънцето. То са две течения музикални: едното музикално течение отива нагоре, мажорно, а друго течение отива надолу, миньорно. Има и трета гама, която свързва тези мажорни и миньорни гами.

Казвам: ако твоят ум не може да се движи в гамата ДО-мажор и ако няма някой друг около тебе, ти си изложен на всевъзможни опасности. Да кажем, имаш страдания – посвирите ДО-мажор, усилете движението, разширете кръга. Колкото този кръг става по-широк, толкова движението става по-бързо. Тогава хората казват: „Разшири кръга на разбиранията си!“ ДО-мажор е то.

Как бихте запели на ДО-мажор? До-мажор ще считате като една красива мома или красив момък без мустаци. Момата е със златна коса, с най-меките ръце, които някога сте виждали, с най-голямата подвижност, която някога сте виждали. ДО-мажор при момата е млад момък, при момците е млада мома.

Какъв тон ще дадете на „смелост“? Смелият вече има движение. Какъв тон има страхливият? В страхливия има полутонове. (*Учителя показва ДО-диез.*) Той иска да излезе, как ще излезе? Вземи РЕ и ще излезеш. Щом вземе ДО-диез, то е страхливият. Който пее РЕ, иска да излезе. Който пее РЕ-бемол, и той е страхлив. Щом вземеш РЕ, казваши: „Какво ще ме е страх!“ ДО-диез е на страхливите хора, а на силните хора са целите тонове. Хората, които се колебаят, с полутоние минават. Мажорната гама е за здравите хора. Съществуват само две гами. За слабите много са гамите – двадесет и осем гами са те. Все са начини как да минете. Слабите в света са повече, отколкото силните. Най-първо съзнаваш, че си слаб. Ти си мислиш, че си силен, когато си слаб. После, от страхливия до смелостта колко се изисква? Половин тон щом повишиш, смел си вече. ДО-диез, половината тон е причината на слабия човек.

Понеже външната среда е дисхармонична, влияем се от

тази среда. За да поправиш живота си, ти ще го построиш на музикални основи. Например вземете речта. Как бихте изпели „Пейо, пея“, един сложен тон? Кое число съставя „П“-то в български език? Тя е петнайстата буква. „П“-то, както се пише, то е един музикален тон. Приблизително съответства на музикалния тон СОЛ, но в музикална гама и понижена. „П“-то е понижено с половин тон. Коя е гамата? СОЛ е понижено. Какво означава да се понижи един тон? Каква е философията на живота, при която искаме да живеем? Понижението е един метод за възприемане, задържане на всичките ония положителни тонове. Поглъщаш тоновете в себе си. СОЛ повишено дава, СОЛ понижено взима. Кога СОЛ се понижаваш? Щом е болно, понижаваш се, събира енергия. Щом стане здраво, вече е повишено.

Един тон трябва да се понижи, понеже в онзи котел, в машината, трябва да се турят въглища, за да се превърне водата на пара. Като се изпари парата, водата е понижена. Парата в един локомотив е РЕ на работата. Тази буква РЕ показва, че трябва да се повиши. Да кажем, имате името Павел. „С“-то беше в понижена форма и когато минава в „П“, повишено е. „Савел“ музикално минава в „Павел“, но повишено, „П“-то е станало СОЛ. След това виждаме това СОЛ да казва на себе си: „Аз ви родих“. Павел знаеше да пее, да мисли философски. Имаше една отлична мисъл.

Вие казвате, че Господ ви е научил. Господ ви е пратил на Земята да се учите. Вие от небето сте слезли на Земята да се учите.

Като ученици на великата школа на живота, вие трябва да изучавате музиката както съществува в природата. Щом се домогнете до природната музика, вие ще научите онези природни, творчески гами, чрез които е създаден светът. Състоянията на всички живи същества се сменят според природните гами, т.е. музикално. Щом се смени гамата, сменя се и състоянието. Като знаете това, чрез музиката вие можете да въздействате на мислите и на чувствата си, да се повдигате.

СЕДЕМТЕ ОСНОВНИ ТОНА

СЪЩНОСТ

Основен тон е този, с който започва животът. Това усещане, че човек живее – това е основният тон, откъдето започва.

Хората се оплакват от живота, защото са изгубили основния тон. Разумният, добрият живот, има точно определен основен тон. Който е попаднал в този живот, той познава неговия тон. Всяко нещо в живота, всяка негова проява има свой специфичен основен тон. Спазва ли този тон, човек всякога ще бъде доволен.

Основният тон не се определя от камертона. В човека има едно вътрешно чувство, с което той може да схваща основния тон. За да развие това чувство у себе си, човек трябва да се упражнява.

Само по себе си слизането на човека на Земята подразбира правилно взимане на основния тон. Докато не вземе правилно основния тон на живота, човек не може да се качи отново на небето. Много пъти той ще слиза на Земята, докато вземе правилно основния тон на живота, т.е. докато придобие онова единство между мисли, чувства и постъпки, при което неговата нервна система ще придобие състояние на пълна хармония.

Първичният живот, който представлява начало на битието, има свой основен тон. Любовта също си има основен тон, човешката мъдрост и тя има основен тон, човешката справедливост също има основен тон. Всичко си има свой основен тон. Не знае ли тези основни тонове, не може ли правилно да ги взима, човек не може и правилно да постъпва. Който взима правилно основните тонове в живота, той всякога е радостен, независимо от това дали работите му вървят или не вървят добре. Това значи да владее човек изкуството да живее. И тогава, като се казва, че човек трябва да се върне

към първичния живот, това подразбира, че той трябва да намери основния тон на този живот.

Нещата си имат правила, по които се нареждат. Ще направите един опит. Аз зная един автор, на когото му прочитат 35 хиляди думи и той ги казва след това напред и назад подред. Значи това, което е възможно за един човек, възможно е и за всички. Този човек има едно съчетание на великите хора. Той може 30, 40, 50, 60 хиляди думи да задържа. Та всичките способности, които човек има, те си имат свои тонове. Музиката има свой тон, математиката има свой тон, всички други науки имат свой тон. Всяко познание – и то си има свой тон. Ако вие можете да намерите основния тон, другото се разрешава лесно. И всичкото усилие на учените хора е да намерят основния тон.

В основния тон в музиката всякога влизат три качества: първо влиза една мисловна енергия в тона, после влиза една духовна енергия на чувствата, след това тонът има и сила. Значи всеки тон, който носи светлина в себе си, носи топлина, носи и сила – този тон има три качества – умът е ангажиран, сърцето е ангажирано и волята е ангажирана. Когато липсва първото качество, тонът има само сила. Тонът е силен, креслив. Когато тонът съдържа мисловна сила, красив е тонът. Красивият тон е ясен, съдържателен. Когато в тона се влага чувство, има топлота в тона, има мекота. Когато тонът е силен, прониква надалече – то е силата на тона.

Основният тон е ДО. Основният тон показва, че той се намира в света на топлината. Защото в музиката нещата без топлина не могат да растат и не могат да се проявят. Тези тонове, които се повишават, са студени, тези, които се понижават, са топли. Следователно, като ги изпееш, трябва да дадат сила. Светлината, топлината в музиката дават израз, красота на тона.

В живота вие искате да постъпвате съобразно своите разби-

рания. Това значи да свириш на своята цигулка – да имаш свободно разбиране за живота. Където и да си, да знаеш как да постъпиш. В цигулката тоновете нямат определено място, но ти, за да знаеш къде се намира известен тон, трябва да го имаш в себе си. Онзи човек, който няма тона в себе си, той не може да го възпроизведе. Всички хора са започнали различно живота си, понеже не са взели основния тон еднакво. Например, когато са създадени рибите, те са взели един тон, а когато е създаден човекът, тонът е бил друг. Ако ти в живота нямаш определена мисъл, определено чувство и определено разбиране, ти не можеш да вземеш вярно този тон.

Всичко, което човек не прави от добра воля, му е наложено насилствено върху съзнанието. И само това, което правите съзнателно, от Любов, то е ваше. Любовта е закон на свободата. Всяко нещо, което правите по Любов, е свободно. Извън Любовта всичко е насилие, извън Мъдростта всичко е насилие, извън Истината всичко е насилие! В Любовта е свободата, в нея се проявява животът, в Мъдростта се проявява знанието, в Истината се проявява свободата. Но свобода, знание, живот образуват едно цяло. То е както в музиката: сила, напрежение и тембър. Напрежението аз наричам раждането на един тон, силата – тръгването, изявата, тембърът, то е красивата форма, в която тонът се проявява. Или може да кажем: напрежението е самото дърво, което се ражда, разпуква се семето, силата – растенето на това дърво, цветът и плодът са тембърът. Ако човек не може да тури нещата в едно правилно съотношение, той няма да може да си представи какъв е смисълът на живота.

Един музикант има камертон, който определя тона. Кой е основният тон на вашите чувства? Кой е основният тон на вашата мисъл, или кой е основният тон на вашите постъпки? В съвременната музика имате ДО, МИ, СОЛ. Имате три основни тона, от които образувате и другите тонове. ДО се взема като основен тон. В миналото са вземали друг основен тон.

Основният тон не излиза отвсякъде. Сега няма да се спирам повече върху това.

Когато човек иска да намери основната идея, да има нещо точно в живота си, когато ние говорим да имаме характер, то е основният тон. Искаш да имаш една права мисъл, то е основният тон. Искаш да бъдеш силен, то е основният тон. Искаш да бъдеш благ, то е основният тон ДО. Искаш, но този резултат вие не можете да го постигнете, докато нямате едно практическо приложение. Ти можеш да изпееш ДО, но това основният тон ДО ли е? Ти може да го изпееш, и пак да не е вярно. Най-първо идеята трябва да стане ясна, след туй дълго време трябва да мислите, докато вземете основния тон правилно.

И така, в живота съществува основен тон, според който всеки трябва да постъпва. Правилното е: ти трябва да умееш да се нагласяваш към хората, за да ти бъдат приятели и да ги търпиш. Или простият трябва да се нагласи към тебе, а ти ще се нагласиш към учения. Това значи човек да се е домогнал до основния тон на живота.

Често хората губят основния тон на живота си, вследствие на което произвеждат вътрешен дисонанс в състоянията си. Ако сте нервен, неразположен, раздразнен, започнете да пеете тихо – гласно или мислено, докато смените състоянието си.

Когато има хубава музика, чувстваш топлина в слънчевия възел и светлина в ума. Ако свириш една песен на струна СОЛ, има едно действие, ако я свириш на струна РЕ или ЛА, има съвсем друго действие. Тонът трябва да бъде чист и да дава мекота.

В пеенето имам една система, която не мога да предам. Взема ли тона ДО, в мен той променя известни чувства, щом взема тона РЕ, сменят се други чувства. Когато взема

известен тон, според възникналото чувство проверявам дали тонът е верен.

Щом не вземеш правилно основния тон, песента пропада. Този тон е верен и в мисловния свят. Ако вземеш първата мисъл вярно, всичките други мисли се нареждат последователно, разбираш ги. Щом първата мисъл не е взета правилно, другите мисли не се нареждат по същия закон. Та казвам: по какво се отличава един основен тон, какви са признаците, по които се отличава? Щом вземеш основния тон в музиката вярно, веднага усещаш едно приятно разположение, влиза светлина. Щом вземеш вярно основния тон, има светлина и топлина. От прииждането на топлината и светлината, динамика се ражда.

Казвам: ако ДО е основен тон, той излиза от центъра на нещата. Една идея, която излиза из центъра на твоя ум, из центъра на твоята душа, из центъра на твоя дух, това е ДО. Не само да кажеш ДО, но трябва да знаеш да го пееш. То си има специфични трептения. Ти не вземаш правилно ДО. В дадения случай на спомагателната линия, на първата основна линия е ДО. Да кажем ДО е Слънцето. Коя е втората? Имате Меркурий, после – Венера, иде Земя, иде Марс, иде Юпитер, иде Сатурн. Туй, което излиза от Слънцето, и туй, което излиза от Меркурий, еднакви ли трептения има? Няма еднакви трептения.

Та казвам, законът е: ако вие вземете вярно ДО, вземате вярно и последователно и всички други тонове. Ако вземете ДО криво, и всичките други тонове, които следват, няма да бъдат верни. Или казано другояче: ако имате един принцип, който прилагате зле, ако не разбирате този принцип, няма да разбирате и законите, които произтичат от него. Ако не разбирате закона, и фактите, които произтичат от закона, няма да ги разбирате. Казвате: „Какво от това, че не ги разбираме?“ Ще влезете в много противоречия в живота си, ще си създадете най-големите страдания.

Щом започнете една песен от ДО, ще има един строеж, ако я започнете от РЕ, ще има съвсем друг строеж и така има 7 строежа, които съвършено се различават. Различните октави се различават по своето действие: първата октава е напрежение, втората – движение, третата – оформяне, дава се формата.

Ще кажете: „Защо ми е ДО?“ Някои песни започват с основния тон ДО. Вие казвате: „Не ни трябва ДО“. Туй ДО не само в началото на песента ще го срещнеш, но и във втората октава, и в третата октава, на много места ще го намериш този тон ДО. Ако не знаеш този тон ДО да го вземеш вярно, каква песен ще изпееш? Някой казва: „Мене музика не ми трябва!“ Вие не разбирате какво нещо е музика. Музиката е една мощна сила в света, която работи със 7 принципа. Първият принцип е ДО – подтик на движението отдолу нагоре. Против този принцип нищо не може да устои. Като влезе едно семенце където и да е, ще израсне нагоре и плод ще даде.

Законът на Любовта е ДО. Оттам започва животът. Ако не можеш да вземеш правилно ДО, ти не можеш да разбереш закона на Любовта. Защото Любовта има ония трептения в себе си, които дават организирания живот наоколо и правят всички неща приятни. След туй идат всички други тонове. Те са живи същества в невидимия свят. ДО е един специфичен тон само на известни разумни същества – те са авторитет. Други са авторитет за РЕ, други разумни същества са авторитет за МИ, за СОЛ, за ЛА, за СИ.

За мен музиката е нещо реално, живо. За мен всеки тон е жив. Когато аз говоря за тона СОЛ, аз разбирам едно същество разумно, което има за специалност тона СОЛ. То е гениално същество. Когато говоря за ДО, подразбирам едно гениално същество. За мене всички седем тонове на музиката, това са гениални същества. Ние казваме: „Това е ДО, написано на дъската“. Не, ДО не е нещо, написано на дъската. Това са живи същества. И казвам на седемтях същества: „Я, изпейте

една песен!“ И колко хубаво пеят те! Това е ангелска песен. Като пеят ангелите, ти като ги чуеш, животът ти ще ти стане приятен.

Човек, който иска да постигне всичко, той не разбира живота. Това е крайно користолюбие. Не заемайте крайното, последното място в живота! Онези от вас, които изучават пеене, кажете, какво означава тонът ДО? Всичките ноти представят елементи на музиката. Тонът СИ е край на музиката. Значи тонът ДО е алфа, а тонът СИ е омега на музиката.

В природата съществува една основна, естествена гама, която започва от ДО и върви постепенно нагоре. Тази гама съдържа седемте основни тона: ДО, РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА и СИ. От нея всеки човек се ползва. Животът на всички хора се основава на тази естествена природна гама.

Седемте основни тона функционират в една плоскост, в един невидим за хората свят. В този свят те са живи същества. Например в тона ДО се включват известни същества със специфично, отговарящо на неговите трептения звучене, в РЕ се включват други разумни същества и т.н.

Всеки един тон съдържа още шест тона в себе си. Ако не се изпее правилно, да се включат и седемте тона в него, той няма съдържание. Следователно всеки тон съдържа всички тонове в себе си, но главният е важен, а останалите шест са допълнителни. Когато между седемте тона има хармония, те изпъкват един след друг, т.е. онова, което човек чува като един тон, това всъщност е цяла една мелодия. В този случай тонът, който се чува, е една форма, в която се изразява съдържанието – останалите шест тона.

Когато явленията стават ритмично, в тях вече има музика. В това отношение се правят ред опити. С музиката вие можете да съборите един модерен мост. Как? Като намерите основния тон на моста и започнете да свирите, този мост ще се събори. Същият закон се отнася и до погрешките: ако намерите основния тон на вашите погрешки и им засвирите, те

ще се съборят и ще дадат условия да се яви доброто. Законът е обратен: щом намерите основния тон на доброто, то започва да расте, а щом намерите основния тон на злото, то започва да се събаря и руши. Музиката създава сцепление между частиците на телата.

Невидимият свят все още не иска да разкрие тайната на музиката, понеже хората ще злоупотребят. Има и други тактове, които сегашната музика не знае. Всеки тон в музикалния свят е жив.

Имам една теория на музиката, мислех да пиша нещо върху нея, но като изследвах характера на българите, разбрах, че по-добре е нищо да не казвам. Въздържам се, няма нищо да кажа. И досега не съм казал нищо. Само няколко думи сега ще кажа, в какво именно се състои тая теория.

СЪДЪРЖАНИЕ

Когато някой казва, че знае да мисли, той трябва да разбира идеално какво нещо е музика. Музиката е един красив език. Ти се намиращ в мъчнотия, като изпееш ДО, всички разумни същества ще дойдат да ти помагат. По ред, като дадеш знак, ще дойдат да ти помагат. Като изпееш РЕ, те веднага ще ти покажат правия път. Като изпееш МИ, кредит дават. Като изпееш ФА, професорът иде. Ако не пееш, тия вълни не идват – тогава ти ще се мъчиш.

Религиозните хора четат един стих в Стария завет, казва Господ: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите”. Пък с „всичкото си сърце“ се разбира този музикален път.

Казано е, че животът е изкуство. И музиката е изкуство. Следователно между музиката и пътя на човешката душа в живота има известна аналогия. В този смисъл напрежението в живота отговаря на тона ДО, движението – на тона РЕ, пос-

тижението – на тона МИ, придобиването – на тона ФА, цъфтенето – на тона СОЛ, развитието – на тона ЛА, добруването – на тона СИ. Това са фазите на живота, през които минава човешката душа в своя възходящ път.

Музиката като изкуство е едно нещо, като наука е друго, като живот – трето. Тогава ще разберете, че някои хора имат основен тон ДО, някои имат основен тон РЕ – марсианци са. Тези, които имат основен тон ДО, те са Сатурнови типове. В религията СИ вече е ден за почивка. СИ е завършване, започва една друга октава, в която хората влизат. Един ден може да се мине.

Може в детинство да сте имали ДО, после – РЕ, после – други. Може да смените едно миньорно състояние на ДО в мажорно състояние – ще минете всичките гами. Строи се вашият организъм, строи се вашето сърце, вашият ум. Ще влезете във висшето съзнание. Тогава музиката ще ви бъде като една наука, едно средство за постижение.

Всеки тон дава направление на живота. Тонът ДО освобождава човека от ограничения, тонът РЕ дава направление и движение, тонът МИ прави човека гъвкав и той се съобразява в какво направление трябва да работи, тонът ФА събира материал, тонът СОЛ е цъфтеж, не можеш да говориш сладко, ако не можеш да изпееш добре тона ЛА, тонът СИ прилага.

Та казвам: ако вие имате основния тон ДО, ако го повторите няколко пъти, може да разрешите един въпрос. Да допуснем, че някой път тръгна на път – сега ви казвам нещо, което не трябва да ви казвам – някой път, като отслабнат краката, казвам: „РЕ, РЕ...” (*Учителя върви и пее тона РЕ.*) В мене се изменя състоянието. Някой път не съм разположен, пея СОЛ. (*Учителя върви и пее тона СОЛ.*) Ако някой път нещата няма да се постигнат, пея ЛА. Като пея ЛА, заминават. СОЛ като пея, всичкото неразположение изчезва. РЕ като пея, силата иде.

Сега вземете ДО. Ако го сравните със строго определен тон в музиката, ще намерите, че в дадения случай липсва едно трептене. (*Учителя пее ДО, а после с напрежение – ДО.*) Каква е разликата (*пее*) ДО, (*пее*) напрежение; РЕ – движение (*пее*). ДО – ти искаш да направиш нещо, напъгаш се. Седиш, искаш да идеш някъде, напъгаш се, това е ДО. Искаш да идеш някъде, пък не можеш. Значи изходно положение нямаш. След като мислиш да тръгнеш или да не тръгнеш, най-после решаваш да тръгнеш от дадена точка, то е движението – РЕ.

Когато аз казвам „извира“, имам предвид в музиката ДО. „Извира“, значи известни мъчнотии, които се разпукват. И вие в себе си имате известни мъчнотии, стеснителни условия имате. Някой път се мъчите в себе си, нещо ви стяга. Във вас се образува една сила, която иска тия мъчнотии да ги премахне. Но за да се премахнат, тази вашата сила трябва да извира и да ѝ се даде път да тръгне някъде. Изворът извира, реката потече. Каквото тече, то е вече РЕ. Реката потича и двата бряга мие. Туй е вече МИ. Тревата изниква, това е ФА. Растенията цвят дават, имате СОЛ. Плодовете връзват, имате ЛА. И на човека храна доставят, това е СИ. Туй е елементарно понятие за музиката.

Отдето излезеш, то е ДО. Пътят, през който се излиза от това затворено място, е ДО. Спасителният път е ДО. ДО е основен тон на неприятностите, през които си минал. Като излезеш от тия неприятности, чувстваш, че ти е приятно – туй приятно чувство е ДО.

РЕ е пак блъскане. Много пъти те блъскат от един път в друг. Този път, в който тръгнеш, проправиш си път, то е РЕ. Излизах от затвора. Пътят, през който тръгвах без да се спираш, то е РЕ. РЕ е път за постижение на онова, което желаеш. МИ представя всичките постове, през които трябва да минеш. ФА представя всичките опитности, които придобиваш по пътя. СОЛ представя изложението на твоите придобивки. В СОЛ поетите имат думата. Един поет, който не е минал през

ДО, не е минал РЕ, през МИ ..., той поет не може да стане. Поетът става в СОЛ. От ДО до СОЛ какво е?

В музиката не само трябва да се произнесе един тон, тонът правилно трябва да се вземе. Правилен тон е този, който в своето движение правилно се променя. ДО се променя в РЕ, МИ, ФА, СОЛ, ЛА, СИ. То е все ДО. Те са форми на основния тон, който се изменя. Какво е тогава РЕ? Когато ДО иска да излезе навън, туй състояние на този основен тон, когато иска да се прояви, то е ДО. Когато тонът тръгне в пътя си, той е РЕ. Когато дойде и направи едно закривяване, е МИ. Като седне да яде, е ФА. Като се облече хубаво да се покаже пред хората, е СОЛ. Като узрее и даде плод, това е ЛА. След като се наяде, това е СИ. Това са фази, през които човек минава. Това не е музика, това е говор. ДО е да знаеш как да вземеш, РЕ е – как да тръгнеш, МИ е да знаеш как да направиш първото отклонение. ДО представя права линия, РЕ е да тръгнеш в една посока, а МИ е в крайния предел на това напрежение.

Може да се каже, че ДО се отнася към РЕ, както РЕ към МИ, както МИ към ФА, както ФА към СОЛ, както СОЛ към ЛА, както ЛА към СИ. Това са отношения.

Какво е отношението между ДО и РЕ? Тези два тона кардинално се различават. ДО е първо. То е едно смирено същество, един свят, който седи в пашкула – само трябва да го вземат както житното зърно и да го посеят. ДО е в състояние на покой, а РЕ е в движение.

Сега, като ви говоря, вие сте свикнали да ви се доказват нещата. Хубаво е да се доказват. Как ще докажа, че аз съм добър певец? Мога да ви занимавам цял един час с музика, и нищо да не ви изпея. Може да ви изпея четири-пет песни, и да видите добър певец ли съм. Аз държа изпит пред вас. Свършил съм по музика, ще ви пея. Хубаво. В какво седи певецът? Ти пееш една песен, но песента има едно разрешение. Една песен има следните основи, песента е като едно яйце, има всичките условия вътре. То е основният тон на песента.

Туй яйце ще го туриш под квачката и след 21 дена ще се излюпи, ще излезе. Песента е започнала. То започне да кълве насам, натам, издава известни звукове. Майка му пее, и то пее. То яде, майка му плаща. Кажете един тон, подаде му едно зрънце. Тя плаща за неговото пеене. Казва „кът“, какъв тон е „кът“? „Кът“ значи малко. Българите имат тази дума, казват „катък“. „Катък“ – малко. Туй, което е катък, то е едно зрънце. Ако знаеш да го посееш, в него седи всичката сила на природата. В тази малката семка, в това „катък“, ако умът ти стига, ти ще бъдеш един щастлив човек.

Ако хората в Европа знаеха да пеят, и без война щяха да свършат тази работа. Войната е музика, наричам я механическа музика. Сега пее злото и желязото навсякъде, колоратурно пеене.

Първо човек трябва да знае хубаво да пее и да свири, а после да създаде теория на музиката. Ти можеш да знаеш теории, а да не можеш да пееш. А можеш да пееш добре, и без да знаеш теорията. На когото съм предавал моята теория на музиката, все ще каже, че е неразбираема. Аз казвам, че тонът ДО означава яйце, което иска да се излюпи. Как може да бъде така? Тонът РЕ е излюпилото се вече яйце, което се движи и ходи. Тонът МИ е пилето, което е почнало да мисли.

Тонът ДО означава излюпването на пилето от яйцето. За да се излюпи едно пиле от яйцето, кокошката трябва да изпее тона ДО. За да започне това пиле да се движи, кокошката трябва да изпее тона РЕ. За да се научи пилето как да кълве, то трябва да изпее тона МИ. За да яде хубаво, трябва да изпее тона ФА. За да го научи на благоприличие, майка му трябва да изпее тона ЛА. За да се научи как да се моли на майка си, трябва да изпее тона СИ. Какъв музикант е този, който не знае как да излюпи едно пиле, или който не знае как да свърши една работа?

Дълго време човек преди да е пъл, е мислил, мислил. Нему са му пели много пъти. Детето, което е седяло в люлката,

колко песни му е изпяла майката! Знаете ли колко хиляди песни му е изпял бащата! Виждате в птиците какъв е законът: майката седи и мъти, бащата пее. Яйцата слушат тази песен с часове, цели концерти дава бащата. Казвате: „Пее птичката“. Пее той, има предназначение. Ако не пее, целият процес на излюпването няма да стане. Нещастieto всякога започва, когато се спре музикалният ход на нещата. Има едно музикално изражение на нещата. Аз наричам основен тон на живота – Любовта. Доброто е основен тон, справедливостта е основен тон и разумността е основен тон. Доброто е основен тон на физическия свят, справедливостта е основен тон в духовния свят, разумността е основен тон в умствения свят, той ражда всичко.

В СОЛ вие имате движение нагоре, а в ЛА движението е надолу. Следователно с тона СОЛ вие сте свързани с материалния свят – напрежението от центъра на Земята излиза нагоре. Енергията, която СОЛ възприема, от Земята към Слънцето се предава. В ЛА движението е от Слънцето към Земята, СОЛ е движение към Слънцето. ЛА е движение към центъра на Земята. Ако вие спрете този ток, тогава ще стане катастрофа в живота ви. Всяко страдание произтича от някакво спиране, задържане. Ти си се спрял. Но ако се движиш по-бързо или по-бавно, отколкото трябва, пак ще пострадаш. Но ще има разлика. При бавното движение страданието ще бъде по-малко. Защото с една биволска кола катастрофа може ли да стане?

Аз наричам мажорната гама спираловидна гама. Ти не можеш да се ориентираш. Ти най-първо започваш с ДО-мажор. Като се изгуби една птица, върти се, излиза. Ти от ДО-мажор коя гама вземаш? РЕ-мажор. РЕ-мажор е радиална гама. Философски работи! „Хубаво, какво ни интересува нас ДО-мажор или РЕ-мажор?“ Под ДО-мажор е създаден целият ваш организъм, под РЕ-мажор стават всичките ваши движения. Вие не можете крачка да направите, ако не знаете РЕ-мажор.

Щом забравите РЕ-мажор, забравяте да ходите, щом забравите ДО-мажор – умирайте.

Аз съм слушал – някой като плаче, не е пеене, но е кряскане. Ако бих поискал някой от вас музикално да ми изпее как плачат децата, как ще го изпеете? Децата имат три основни тона: някои вземат ДО, някои вземат МИ, някои вземат СОЛ. Туй дете, което взема ДО, то е материалист, туй, което взема МИ, то е духовно, туй, което взема СОЛ, то е Божествено. Тези, които вземат СОЛ, умът им хубаво ще се развие, които вземат МИ, сърцето им ще се развие, които вземат ДО, тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат ДО, на обед – МИ и вечер пеят СОЛ. Аз, без да съм бил майка, знаейки това, слушал съм как плачат децата. Статистика имам какъв е музикалният плач.

Ще турите основния тон, доминантния – СОЛ в главата си, МИ ще турите в дробовите си и ДО – в стомаха си. Когато ядете, от ДО ще започнете, когато дишате, от МИ ще започнете, когато мислите, от СОЛ ще започнете. ДО, МИ, СОЛ – основните тонове. В онази органическа музика така е. Защото в Божествения свят има особени ангели, които произвеждат основния тон на мисълта – СОЛ. Когато този тон се произведе, той отива по цялото тяло. Турят в действие един Божествен закон, който образува трептения и като се разпространят те, образуват светлина. Тогава всичките други тонове се нареждат около СОЛ. Всеки тон се нарежда на своето място. Най-първо, щом вие имате един основен тон, основният тон на вашата мисъл ще бъде СОЛ, основният тон на вашите дробове ще бъде МИ и основният тон на вашия стомах ще бъде ДО.

Това не е абсолютно, относително е така, защото в психическата музика там другояче е поставено. Казвам: затова във вашата мисъл гледайте да схванете СОЛ добре, да имате разширение в мисълта си. Щом дойдете при МИ, мекота има. Една малка мекота, едно завиване, пластичност трябва да има в дишането. Щом дойдем до ДО, храната трябва да се разчуши, да се разглоби хубаво, да излезе онова, което е вт-

ре, енергията, която е скрита в храната, трябва да се извади, да влезе в тялото и да се предаде в човешката мисъл, за да може човек да работи за Бога.

Аз да ви кажа: ДО е подтикът на Любовта, МИ, това е подтикът на Истината, СОЛ, това е подтикът на Божествената Мъдрост. Те уреждат сега музикално работите. ДО като вземеш правилно, той е основният тон на Любовта, МИ е основният тон на Истината и СОЛ е основният тон на Мъдростта.

ДО е слизание, МИ е хоризонтално движение, а СОЛ е перпендикулярно нагоре. Аз ви говоря сега за тоновете, които съществуват. Основният тон на Любовта е ДО, основният тон на Мъдростта е МИ, основният тон на Истината е СОЛ. Туй го няма в речниците, във вашите книги. Никъде не можете да го намерите.

Аз, който съм толкоз внимателен, понякога път забелязвам една погрешка: даже и доброто съм го казал с един по-висок тон. Нещо отвлътне казва: „Не е така, не е право!“ На доброто правилно ще вземеш тона. Аз ви проповядвам една наука, която е опитана, аз ви проповядвам една наука, която е вярна. Аз наричам „красиво СОЛ“, когато, като го изпея пред грозна мома, момата стане хубава – в дадения момент лицето ѝ е красиво, червеничко. Престана да пея, тя пак остане същата.

Казвам: ако мислите, вие ще бъдете красиви. Мисълта има един тон. Ако този тон не го вземеш вярно, мисълта ти не може да бъде светла. Като чувствате, сърцето има един тон. Ако този тон не го вземете вярно, чувството ти не може да бъде добро. Волята, и тя си има свой тон, и него трябва да вземеш вярно, за да бъдат постъпките ти благородни. Нали имате в музиката ДО, МИ, СОЛ? Човешката воля, човешкото сърце и човешкият ум, те си имат основни тонове. Казвам: като мислиш, тебе да ти е приятно и да се радваш, че добре мислиш, като чувстваш, да ти е приятно, че добре чувстваш, и като постъпваш, да ти е приятно, че добре постъпваш. Да слушаш

онзи Божествен глас, Който ти казва: „Добри и верни рабе!“
Да чуваш гласа на Господа: „Добри синко, добри синко!“

В новата органическа музика най-първо, ако ти си в закона на освобождението, от там ще тръгнеш – от тона ДО. В следващия момент ще воюваш за своята свобода – тонът РЕ. После, в следващия момент тил ще имаш. Вие минавате права терца. И идвате тогава във ФА. Това е една вътрешна обстановка. ФА означава и здравето на човека. Ако ти не си здрав, ти не можеш да вземеш ФА вярно. В органическата музика ФА играе важна роля за организиране. А пък СОЛ играе роля за сърцето, да може да се разцъфти и да даде онези красивите чувства. А пък ЛА е зреене. А пък в СИ имате вече умствения свят, който е слязъл и ти се радваш на живота си. Ти не можеш да вземеш СИ правилно, ако не се радваш на живота, който Бог ти е дал. СИ е закон на благодарност за всичко. Ако ти си недоволен, не можеш да вземеш СИ вярно.

Та в органическата музика най-първо ще внесеш хармония в мисли, чувства и постъпки и тогаз ще пееш. И като пееш, ще имаш отзвук от невидимия свят, ще ти дойдат на помощ.

Растежът на растенията, цъфтенето на растенията, узряването на плодовете – плодовете зреят в четвъртото измерение.

Вие говорите за тона ДО. Що е основният тон ДО? ДО е произлязъл по права линия. РЕ е удължено ДО. МИ и ФА съставят плоскостта, а пък СОЛ е вече удължена плоскост. ЛА е завършването на този процес, а пак СИ е удължението в четвърто измерение. Това е музикална диагноза.

СОЛ е едно разцъфтяване, да можеш отгоре да възприемаш всичките възможности, които съществуват в природата. Тогава имате „А“. (...) „А“-то показва тона, който зрее. То е тонът, който съдържа всичките материали на всичките музикални култури. Готов е този плод.

ЛА е плод, който трябва да се яде. Имате СИ или „ха“. От „ха“ вие ще минете в музиката на друга музикална система.

От СИ вие не може да се повърнете назад – трябва да вървите. Онзи, който разбира музиката, така ще мисли.

Какво означава ДО? ДО означава една нота, която е в центъра, излязла е от една система и търси да образува една нова система. Затова се образува напрежение, ДО търси място да излезе. Значи това е едно яйце, което трябва да се тури под квачката, да му се даде известна топлина. Като се излюпи туй яйце, става на РЕ. Или ДО-то е израснало нагоре. ДО-то е закон на размножаване. Храна трябва, ти ще мислиш. Третият тон е да знаеш да мислиш.

Ти никога не можеш да вземеш МИ вярно, ако не мислиш. Не можеш и РЕ да вземеш вярно, ако не мислиш. Не можеш да вземеш ДО вярно, ако няма в тебе напрежение, да се пукнеш навсякъде, разумно да се пукнеш. В музиката стремеж трябва да имаш. ДО-то ще ти даде стремеж нагоре, РЕ-то ще ти даде движение, МИ-то ще ти даде метод, начин за мислене. ФА-то или „Ф“ е закон да превъзмогнеш всички мъчнотии, музикално да ги превъзмогнеш – над РЕ ще се повдигнеш. Имате „Г“. Ти трябва да имаш една основа, доминанта в музиката.

Ако пеете само ФА – удебеляване ще имате. Някои от вас, които сте сухички, може ФА да пеете. Пеете ли хубаво ФА, ще се закръглите. Онези от вас, които не сте активни, пасивни сте, пейте РЕ; които сте много активни, имате много да раздавате, пейте ЛА. Има една част в музиката, за която хората не са готови. Природата музикално работи. Във всяко направление музикално работи.

ФА е духовен тон, ЛА е тон на равновесие.

Един човек, който няма обхода, не може да вземе МИ. Всичката дипломация на човека, да знае в дадения случай какво да каже, как да мисли, как да се нареди – е закон на МИ. Един тон в себе си съдържа правилата как човек трябва да постъпва. Ако не можете да задържите онова, което

имате, ако не разбирате земния живот, вие сте вече във ФА. ФА-то е крайният предел на физическия живот. Значи онези добродетели, които са вътре в тебе, ако ти не знаеш как да ги употребиш и да работиш с тях и се оплакваш на всяка стъпка от нещастieto на живота, ти ДО-то не можеш да го подобриш. Щом дойдеш до СОЛ, то е вече друг свят, четвъртото измерение, влизаш в духовния свят. Вие искате вашето щастие – законът на СОЛ, то е постигане на онази идея, в която има нещо велико.

Музикалните тонове представляват азбука на живота. Например тонът ФА има отношение към материалните работи. Който не може да вземе този тон правилно, не може да се справи с материалните работи. Който не взема правилно тона МИ, не може да се справя с въпросите на умствения свят. Който не взема правилно тона СИ, той е слаб в духовния свят. Ако не взема правилно тона РЕ, той има слаба воля. Достатъчно е да чуя как пеете, за да разбера какво ви липсва. Не ви критикувам, но проверявам състоянието, до което сте дошли. На всеки музикален тон отговаря известна дарба или способност.

„Да си имаме хлябец, да си похапнем!“ Човек, който разсъждава по този начин, де се намира той? Той е при ФА, при зеления цвят. Всичките животни са се спрели при тревата, при ФА-то, зелена е тревата. Всяко говедо пее ФА, пасе тревата и казва: „ФА“. Онези, месоядните, са на ДО. А тревопасните – на ФА. Къде се намира човекът? Между ФА и ДО.

Нотите са живи. ФА-то в даден момент показва всичките материални условия, при които твоят живот трябва да се развива. Следователно трябва да знаеш какъв материал ти трябва от тази материя. Ако вземеш повече от ФА-то, веднага ще спънеш песента, ако вземеш по-малко, пак ще спънеш песента. В дадения случай трябва да знаеш колко трябва да вземеш. Ако вземеш РЕ, то изменя израза на песента. Ти

имаш известен материал, който трябва да обработиш, трябва да знаеш в какво отношение, в каква композиция да го поставиш, какви трептения трябва да му дадеш. След туй трябва да намериш едно установено движение и израз да му дадеш. То е вече в СОЛ. Израз ще дадеш с музикалните цветове.

После, почивателната станция в музиката, това е ЛА. Трябва да знаеш колко време там да се спреш. То е вътрешната страна на музиката.

Истинските неща се предават чрез контакт. Трябва да знаеш. Ти, за да разбираш ДО-то, трябва да дойдеш в контакт с ДО-то, да дойдеш до едно същество, на което основният тон е ДО. Ако искаш да се запознаеш с РЕ, ще дойдеш в контакт със същество, на което основният тон е РЕ, да познаеш трептенията. Ако искаш да се запознаеш с МИ, ще влезеш в контакт със същество, на което основният тон е МИ. Искаш да се запознаеш с ФА – ще се запознаеш със същество, на което основният тон е ФА. Ще се запознаеш със същество, на което основният тон е СОЛ, после ЛА и СИ. Туй същество трябва да го намериш или в някой човек, или в някое растение, или в ангел. Ако имаш общение с ангелите, още по-добре. Ако нямаш общение с някой ангел, ще ходиш в гората, ще намериш едно дърво, което издава тон ДО. От някое дърво изтича тонът РЕ, от друго изтича тонът МИ, от друго – тонът СОЛ, от друго дърво изтича тонът ЛА, от друго – СИ. Цветята още по-силно предават музиката.

Да ви дам едно упражнение. Пишете „добро“, пишете „движи“, пишете „кол’ло“ (наместо „колело“), пишете „светлина“, пишете „красив“, пишете „живот“, пишете „земя“. Какъв смисъл има в тия думи? Вземете сега „добро“ за основен тон ДО. Вземете „движи“ за основен тон РЕ. Вземете „кол’ло“ за основен тон МИ. Вземете „светлина“ за основен тон ФА. Вземете „красив“ за основен тон СОЛ. Вземете „живот“ за основен тон ЛА и „земя“ за основен тон СИ. Изпейте гамата.

За да изпеете „добро“, ще изпеете два пъти ДО. Изпейте го гладко, както пеете гамата. По същия начин пеете, но ка-

то се спирате на идеята, че на туй добро трябва да се даде подтик.

Смисълът на отделните тонове от основната гама се изразява в следното:

Отношението на природата към музиката е съвсем различно от нашето. Хората не са вникнали в същността на тоновете, не знаят техните качества. За тях музиката е средство за препитание. Ако знаеш как да изпееш тона ДО, ти или ще се скараш с някого, или ако си скарал, ще се примириш. От начина, по който ще го изпееш, ще осиромашееш или ще забогатееш, ще решиш някоя мъчна задача. Опасни свойства се крият в тона ДО.

Всичките растения растат при известни тонове. Ако тия тонове в природата не се вземат вярно, има безплодие; ако тоновете се вземат вярно в природата, има изобилие. Ако тоновете за знанието, за доброто се пеят в света, има знание, има добро. Зависи от музиката. Ако хората музикално пеят, добре ще мислят, ако пеят добре, плодородие ще има, ако пеят добре, живот ще има. То е практическата, външната страна. Вземам аз ДО. Като пея ДО на житото, виждам, че то е израснало. Щом пея ДО, житото расте, не пея – не расте. Някой човек е болен, ако взема основния тон ДО, веднага болестта изчезва, стопява се. Ако пея на човека и не оздравява, не пея добре.

Казвам: ако искате да имате една основна идея, каквато и да е във вашия ум или едно основно чувство, или една основна постъпка, непременно ДО-то трябва да го вземате вярно.

Всяка идея, за да бъде мощна, трябва да е заредена с голямо напрежение. Например в житното зърно има огромна енергия, голямо напрежение. Ти трябва да бъдеш като зародиш. Умът трябва да мисли, да бъде в напрежение. Напрежението в мисълта е основният тон ДО.

ДО означава едно затворено яйце, което трябва да се разпърсне или излизане от ограниченията. Ако искаш едно яйце да не се развали, ще туриш ДО-бемол, ако искаш да се излюпи, ще туриш ДО-диез. (...) ДО не е просто тон, а цяла мелодия, но вие го схващате само като един тон.

ДО е основният тон на Любовта. Той е подтикът на Любовта в материалния свят. ДО е материален, земен тон. Той работи в стомаха на човека. В тона ДО има вътрешно напрежение, предизвикано от една набрана енергия, която търси своя път. Този тон има вътрешни възможности, но външни няма; той усеща своята свобода, но не е свободен. В него има едно преходно състояние, понеже иска да излезе от условията, в които живее. За да стане силен, той трябва да се превърне в РЕ.

А РЕ казва: „Смело върви, върви, върви!” РЕ е първата изява на свободата.

РЕ показва, че тонът ДО е излязъл вече от неблагоприятните условия на живота и е влязъл в благоприятните условия на движение на живота. РЕ е въздушен тон. Той има посока. Неговите трептения образуват подтик към правилно движение. РЕ означава винаги разумно движение. Този тон урежда нещата, активен е. Той мълчи, защото е на работа.

РЕ ще даде насока, подтик за движение. Всякога под РЕ трябва да разбираш правилно движение. Колкото движението е по-правилно, по-пластично, толкова по-добре.

Тонът МИ е съдържание, МИ означава, че почваш да мислиш – спреш се на пътя си и мислиш. МИ е мисълта, мисълта е един пункт, където се изменя направлението на движението и щом почнеш да мислиш, в същата посока, в която си бил, не можеш да вървиш.

МИ е основен тон на Истината. Той е подтикът на Истината в духовния свят. МИ е воден тон. Той работи в дробовете

на човека. Тонът МИ дава началото на мисълта. Мисълта е един пункт, където се изразява направлението на всяко движение. Щом почне човек да мисли, в същата посока не може да върви. Тонът МИ поражда гъвкавост. Кривите линии се образуват от МИ. Той дава чувството за правилна обхода.

МИ е път за избавяне от мъчнотиите. В него се намира един начин човек да се прояви. МИ е целта, към която човек се движи. МИ е магнетичен тон. В него се добива топлина.

МИ е моделиране, мекота. Ми всякога носи мекота, начин да избегнеш противоречията в живота, да няма стълкновение, да не изкривиш пътя си. В музикално отношение всички груби работи с МИ се уреждат.

Тонът МИ дава възможност да се изразходва по-малко енергия. Забележете, светлината се отличава с това, че тя изразходва много малко енергия. Ако не беше така, тази енергия не би стигнала доникъде. Светлината е образец на хармонично движение. Всички вълни са тъй отмерени, че достигат без всякакво сътресение.

А тази светлина, като дойде на Земята, започва да работи. Тонът ФА показва работата на светлината. Тя сглобява нещата, създава нещо – цветята разцъфтяват. Това, което работи в нас, е ФА. Това, което осмисля нещата, дава съдържание, материализира нещата, е ФА.

Когато ядеш един плод, ти имаш ФА.

За да се осъществи дадена идея, трябва правилно да мислиш за ФА, да пееш тона ФА, но не механическо пеене, а вътрешно. Има едно ФА в сърцето, има едно ФА в мисълта, пък има и едно ФА на физическото поле. С него сме по-добре запознати. Сега се запознаваме с тона ФА, който е на сърцето. Като кажеш ФА, в сърцето да усетиш хубава, мека топлина. Като кажеш ФА, да усетиш онова, което светлината буди в

тебе, да почувстваш светлина в себе си. Светне ти, то е ФА. Като светне, не трябва да се спираш.

Имаш някакъв дефект, нетърпелив си, пей ФА. Не чакай да ръждясаш. Вложи страданието в музиката.

Някои често ме питат: „Пей ли хубаво?“ Той мене пита. Казвам: „Страдаш ли?“ „Не страдам.“ „Не пееш хубаво. Радваш ли се?“ „Не се радвам.“ Не пееш хубаво. Ти, за да пееш хубаво, трябва да се радваш и да страдаш. Това са две страни на тона ФА.

ФА-то е натоварен тон, той е в центъра. ФА-то е в центъра, а всички други тонове са наоколо. ФА-то е основен тон на Земята. Ако вземеш ФА много правилно, ще бъдеш много устойчив. Цялото здраве почива на ФА-то. Щом се разколебаят трептенията на ФА-то, тялото боледува. Щом подобрите ФА-то, естественото положение на тялото иде.

Тонът ФА означава богатство и знание. Невежият не би могъл да вземе вярно ФА.

Сиромас си. Има особени часове в деня, в годината има особени дни, ако изпееш ФА музикално, майсторски, богат може да бъдеш. Ако знаеш как да го изпееш, като вземеш лотариен билет, един милион ще ти се падне. Три пъти като изпееш ФА, ще спечелиш милион. Този милион никога не може да дойде, ако не знаеш този специфичен ден, този специфичен час, в който ФА да го изпееш.

Нищо в света не е случайно! Всички неща стават разумно и последователно.

ФА урежда това, което трябва да се спечели. Той печели богатство, а богатство има само в онзи човек, който има условия да го задържи. ФА е воден тон. Човек може да задържи водата само в здрав съд. ФА е женски елемент. Той винаги взима и никога не дава. За да бъде човек приятел на ФА, той

трябва да му дава. Щом взимат от него, ФА не е разположен. ФА е всякога разположен към всички онези, които му дават. Истината се придобива чрез ФА. ФА трябва да бъде като основа, като почва за СОЛ.

Следващият тон в музиката е СОЛ – разцъфтяване – има простор, СОЛ разцъфтява като чапа, понеже е динамически тон. Цветът постоянно трябва да се пълни и празни. Значи ти мислиш. Да мислиш, значи да пълниш и празниш чашата и да раздаваш.

Тонът СОЛ е цъфтене и значи: „Бъдете свободни и цъфтете!“, или: „Постъпвай добре и щом искаш да направиш нещо, не отлагай, не се съмнявай!“

СОЛ е на красотата. Щом изгубиш красотата си, щом нямаш понятие за красотата, СОЛ не можеш да вземеш вярно.

Ако не знаеш да вземеш СОЛ вярно, няма да знаеш как да се обличаш, как да говориш. Много работи хората не могат да свършат, защото не пеят правилно. Или по обратния път – ако ние се обличаме хубаво, ние подсъзнателно започваме да се приближаваме към музикалния свят.

СОЛ е основен тон на Мъдростта, подтикът на Мъдростта. СОЛ е светлинен тон, той работи в ума на човека. В природата СОЛ означава едно желание, което е тъй напъпило, че трябва да разцъфне. Един копнеж – това е СОЛ в разните му варианти. В СОЛ се придобива мисловна енергия. Той е възходящ тон, означава още духовен стремеж в човека. СОЛ е цвят, който цъфти и придобива онази енергия, в която се проявява плодът.

ЛА е тон на живота. В него са условията човек да постъпва правилно. Той е узрелият плод, т.е. реализирането на нещата. При него вече човек се проявява.

ЛА-то е за постижение. Един тон, който узрява, е ЛА. Следователно, ако ти вземеш ЛА вярно, каквото почнеш, ще го свършиш добре.

Тонът СИ е човек, който се ориентира. Тонът СИ означава: „Вяра трябва да имаш!“

СИ е мощен тон. Той представлява най-високото стъпало, до което човек може да стигне в известна област. СИ създава религиозно, духовно разположение в човека. Живеещите в него същества казват на човека: „Вярвай, надявай се и уповавай!“ СИ е онзи ароматен плод, който привлича. Той предразполага човека да опита нещата. СИ е врата за преминаване от една гама на живота в друга.

Онези от вас, които изучават пеене, знаят ли какво означава тонът ДО? Всичките ноти представят елементи на музиката. Тонът СИ е краят на музиката. Значи, тонът ДО е алфа, а тонът СИ е омега на музиката. Думата „сила“ на български език започва с тона СИ. Какво означава този слог „си“? Всеки език си има свои слогове. Силата на езика седи в неговите слогове. Силата на езика зависи от произношението на слоговете. Ако човек знае как да произнася слоговете, той ще има един резултат, ако не знае как да ги произнася, ще има друг резултат. В българския език слогът СИ има двояко значение. В пеенето СИ-то е завършен резултат, то е последната нота от гамата. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не си умен и добър. Значи силен човек е само онзи, който има една права мисъл, който има прави чувства. Ако някой мисли, че може да бъде силен без права мисъл и без благородни чувства, той е на крива посока в живота си. Силата е необходима в света, като един последен резултат. Чрез силата човек ще може да премахне всички препятствия в живота си. За да може да ги премахне, човек трябва да разбира законите на живота.

Ти искаш да бъдеш духовен, религиозен. Ако не можеш да вземеш СИ правилно, религиозен човек не може да бъдеш. В

туй СИ се проявяват най-големите дисонанси. Най-големите дисонанси се намират в хората, които не могат да вземат СИ – опаки са донемай къде. Всичките там имат мантия, дефекти покриват, казват, че тъй било писано, а те го тълкуват по своему. За да можеш да вземеш СИ, ти трябва да имаш разположение, понеже е на най-високото място. В СИ-то ти ще се занимаваш със себе си, с разположението на своя ум, с разположението на своето сърце. Трябва да ги удовлетвориш. СИ-то е закон за ядене. Ева направи прегрешение, понеже не можеше да вземе СИ.

СВИРЕНЕ

ПРАВИЛА

Музиката се изразява според чувствата. В пеенето, в свиренето човек дава ход на своите чувства. Когато един цигулар свири със сила, той изразява онези страстни чувства, които са на физическия свят. Силните тонове всякога изразяват страст. Когато при пеене гласът трепти, това също показва, че човек се афектира. А афектира ли се, той пее за другите, иска да подкупва. Значи в тези чувства не се изразява никаква чистота. Всички музиканти искат да изразят чувствата си, но те трябва преди всичко да изразят нещата тъй както са в действителност. Трябва да има чистота в музикалния израз.

Музикантът трябва да чувства музиката в дуптата си, за да може да излезе тя отвътре навън. Той трябва да внася нещо ново, нещо живо в онова, което изпълнява. Той трябва и да познава силата на своята музика и въздействието ѝ върху околните.

При обикновената музика човек свири по обикновен начин, при музиката като изкуство човек не може да движи лъка по своя воля, а трябва да го движи по правила. При идейната музика, там вече лъкът се движи свободно, неподчинено на никакви правила и закони.

Сега ще ви заведе в една област на музиката, в която нито учениците, нито учителите по музика са влезли и могат да влязат. Тя е една отвлечена, но красива област. Според нея има три начина за свирене в музиката. Единият начин е механическо свирене, да свири човек направо по нотите – това значи да свириш правилно, както нотите са отпечатани, да се спазват всички правила, всички интервали. Ако окото на музиканта е добре упражнено в четене на нотите, той ще може да свири технически много добре. Така свири всеки опитен

изпълнител. Обаче всеки тон си има свое съдържание. Следователно вторият начин на свирене се заключава в свирене по съдържание, по звуковете, които нотите включват в себе си. Така може да свири само онзи, който схваща звуковете вътрешно. Когато свири или пее по този начин, човек трябва да има добре развито музикално ухо, да схваща съдържанието на звуковете. Това наричат съдържание на музиката.

Добрите музиканти са схванали тази философия на музиката и те могат да свирят без ноти. Отличният музикант може да произведе тоновете в ума си и после да ги изсвири на пиано, на цигулка или на какъвто и да е инструмент. Докато се учи да свири, човек изучава формите по книга, и при такова свирене той всякога ще прави погрешки. Това е дървено свирене. Когато започне да свири по съдържание, човек започва да слуша тоновете в себе си и тогава всеки тон изпъква сам по себе си в него, като че ли го слуша отнякъде. Той слуша тоновете, като че ли от природата идват. В природата тоновете съществуват в своята първична чистота. Някои искат да слушат и да произвеждат тоновете, както в една грамофонна плоча се произвеждат. Не, в грамофонната плоча тоновете не могат да се произвеждат така, както са в своята чистота. Там тонът е осакатен, няма никакъв отзвук в себе си. Третият начин за свирене е – да свириш по смисъл.

Който иска да свири добре, той трябва да концентрира вниманието си в свиренето. Цигулката изисква голяма точност, голямо концентриране. Не може да свири човек добре, ако умът му не е концентриран. Умът трябва да е зает само с това, което човек свири. Може да свири половин час, но умът му да бъде съсредоточен върху това, което той работи в дадения случай. Само по този начин той може да се повдигне.

Сега ще ви дам един пример за силна концентрация на мисълта по време на свирене. Един знаменит цигулар давал концерт в Париж. Публиката слушала с внимание, но той се увлякъл толкова много, че забравил колко време продължил свиренето. Един след друг хората започнали да си излизат.

Цигуларят останал сам, но продължавал още да свири и не забелязал какво става около него. Най-после ключарят му подал ключа и казал: „Като свършиш, заключи салона“.

Добрият музикант едновременно пее и мисли. Той има една светла, топла и добра мисъл. Той има философско разбиране за онова, което пее или свири. Живота си добрият музикант подрежда според законите на великата хармония. Той е толкова по-велик, колкото по-майсторски копира природата. Всяко негово движение е свързано с движението на разумната природа. Всеки негов тон, всяко негово движение изразява известна идея. Добрият музикант спазва разумните природни отношения, които съществуват между тоновете.

Един цигулар, в който умът е развит на първо място, а сърцето – на второ, той ще даде един брилянтен тон, светъл тон, после ще внесе чувство. Един цигулар, на който сърцето е развито, ще внесе топлина по-напред. Ще даде топлина на тона повече. После ще дойде силата на светлината. И двата тона са намясто. Като съберем хората с всичките качества, дават една пълна хармония на тоновете. Всеки един човек носи специални способности.

Добрият цигулар има ясен тон, защото в неговите чувства няма никакво препятствие. У него има един трепет, не страх, но един трепет, едно приятно безпокойство. Щом започне да свири, в него умът и чувството се сливат и той свири вдъхновено. Значи, за да свири вдъхновено човек, в чувствата му не трябва да има никакво препятствие, никакво безпокойство.

В свиренето добрият цигулар участва със своя ум, със своето сърце и със своята душа. Когато той постъпва добре, това е неговото чувство, когато той внася съдържание в своето свирене, това също е неговото чувство, а когато той внася красота в свиренето си, това вече е неговият умствен живот.

Ако един музикант не може да свири добре, за това има

ред причини. И гений да е, как ще свири този музикант, когато вечерта жена му го е била? Той не може да свири, защото е бит. Тя го е ударила някъде по ръката и магнетизмът му не може да се прояви. Такъв музикант не може да даде никакъв концерт. С дърво ли го е ударила? Не, тя може да не го е била с дърво, но достатъчно е, ако му е казала само една експлозивна дума.

Някой път в атмосферата има повече електричество и музикантите не могат да свирят. Ако те вътре са положителни, става едно отделяне, тоновете не са приятни. Ако въздухът е положителен, ти ще станеш отрицателен, мек ще станеш. Ако въздухът е отрицателен, ти ще станеш положителен. Всякога трябва да се нагаждаме. Някой път тялото е положително, трябва да станем отрицателни. Когато тялото е отрицателно, ние трябва да станем положителни. Някой път природата дава, някой път взема. Когато тя взема, ние трябва да даваме. Когато тя дава, ние трябва да вземаме. Каквото ни даде, да бъдем благодарни и на малкото, защото то е ценно. Всяко нещо, което природата даде, колкото и да е малко, то е ценно, то се увеличава. Всяко нещо, което ти дадеш на природата, тя го използва много добре – ще го върне пак назад.

Една Божествена Истина е както един Божествен музикален тон. Ще цитираш тона с всичките трептения, няма да изядеш нито едно трептение! Един музикант един тон трябва да го цитира правилно. Щом го изпее фалшиво, другите още по-фалшиво ще го изпеят. Оправдават се с времето, атмосферата, влагата, яденето – това не е извинение, Един добър музикант, който има хубава цигулка, държи я в хубава кутия, покрита с вълнен или копринен плат, не оставя да се овлажняват струните, държи лъка в изправно състояние.

Има хора, които не могат да търпят високите тонове. Тяхното ухо не е свикнало към вибрациите, към енергиите на високите тонове. В това отношение всеки музикален тон представя цев, тръба, през която минава неговата енергия.

Това показва, че всеки тон има известно съдържание. Ако цигуларят свири без да знае какво съдържание да влее във всеки тон, неговото свирене представя удряне върху кюнците на празна канализация. Никой не обича такова свирене. Този цигулар свири без вдъхновение. Това е мъртво свирене, значи има мъртва, има и жива музика. Жива музика е тази, на която тоновете са пълни със съответно за тях съдържание.

За да може един цигулар да свири хубаво, изисква се в свиренето му да има форма, съдържание и смисъл. Най-първо, като излезе на сцената, той трябва да е изпълнен с мисълта, че в свиренето му има идея, която той добре разбира. Второто е – в него трябва да има силно желание да даде музикални образи в свиренето си, и най-после, той трябва да владее ръката си, да има правилни движения. Техниката ще дойде сама по себе си. Тя ще дойде, когато човек вложи вибрации през съзнанието си в мозъка.

Цигуларят е майстор, който като си тури цигулката под брадата, знае на какво разстояние да постави музиката си от ухото. Щом не може вярно да го постави, той не може вярно да вземе тоновете. Тогава и ръката не може да свири вярно на цигулката. Човек, за да разбира един предмет, какъвто и да е той, трябва да се постави на фокус.

Понеже местата на тоновете в цигулката не са определени, цигуларят трябва да има особено чувствително и развито ухо, да схваща и най-малката разлика между тоновете, да ги предава в тяхната чистота. На цигуларя не се позволява да взема фалшиви тонове. Тонът му трябва да е чист, за да изпитват удоволствие ангелите като го слушат.

Един цигулар постоянно движи лъка. На вас ви се струва, че си маха с ръката, пък той се упражнява. В туй движение има цяла наука. Като гледате как си движи ръката, казвате: „Той си играе”. В тази игра има нещо разумно. Ако онзи, който не знае как да държи лъка, вземе цигулката да свири,

не може да свири. Не само това, но да свириш на позиции никак не е лесно, при това моментално трябва да вземеш тона. Кой ще те научи да вземеш вярно тоновете на цигулката? Както и да те обучава един учител, той не може да ти покаже точно къде да туриш пръстите. Ти имаш интуиция, благодарение на която вземаш верни тонове. Освен това има и музикални вълни, музикален магнетизъм. Когато човек обикне цигулката си, всички тонове стават центрове. Щом обикнеш музиката, твоите пръсти започват да се привличат от тоновете като от центрове. Както магнетизмът привлича железните стърготини, така и музикалните тонове привличат пръстите и те падат точно намясто. Лесно се вземат тогава както чисти тонове, така и диези, и бемоли. Щом го няма този музикален магнетизъм, свириш невярно. Все има един вътрешен недостатък.

У човека има едно чувство, чрез което той се ориентира. Един цигулар, след като дълго време е свирил, у него се получава нещо странно: пръстите му прогледват. При пианото и при всички инструменти трябва да прогледнат пръстите, за да свириш. А докато са слепи пръстите, не можеш да свириш. С такива музикални пръсти не е мъчно да се свири.

Само онзи може да стане добър цигулар, който освен видимата цигулка си създава невидима, която прониква видимата. И тогава, като тури пръстите на цигулката си, те падат точно на местата си. Следователно, докато човек не даде ход на Божественото начало в себе си да проникне във физическото му тяло, той не може да живее добре. Вън от Бога няма добър живот.

Всеки цигулар трябва да знае, че при свиренето в позиции има окултна музика. И понеже от всеки пръст на човека излизат особени енергии, не е без значение един тон дали ще се вземе с първи, втори, трети или четвърти пръст. Показалецът символизира благородство, средният пръст – правдата, безименният – изкуството, усета за красота, вдъхновението,

малкият пръст – науката, а палецът е символ на духа. Ето защо, ако цигуларят изсвири в първа позиция на РЕ струна тона МИ с първи пръст, а после същия тон на СОЛ струна в трета позиция с трети пръст, той ще има два различни тона по качество и по същество.

Разправя ми един наш млад приятел, който посетил концерта на един виртуоз италианец. Музикантът си извадил очилата, очистил ги, после ги турил и започнал да си чисти пръстите: първия пръст, втория пръст и пр. Това направил на едната ръка и после на другата ръка, това взело 10 минути. Публиката чакала и след това започнал да свири. Той казал на първия пръст: „Ще свирим сега, ще ми помогнеш!“ Първият пръст е на Юпитер, показалецът; вторият пръст е на Сатурн. И на него казал: „И ти ще вземеш участие в тази работа! Аз не мога да я свърша сам.“ Същото казал на слънчевия пръст, после на Меркуриевия пръст (малкия пръст) и после на Венериния пръст, Божествения пръст (палеца). Същото направил и на другата ръка. Аз така си обяснявам поведението му. А пък вие отивате изведнъж да свирите, но не ви върви в работата. Не само този музикант прави това. Великите музиканти имат този навик. Колко пъти съм гледал как си чистят пръстите! Всеки даровит музикант си вади кърпата и така си чисти пръстите. Нека ви покажа сега как става това. Когато станете артисти, да знаете какво да правите. *(Учителя извади кърпата си и очисти пръстите си с бялата кърпа от основата на пръста нагоре. Като почна от показалеца, после средния пръст, безименния, малкия пръст и най-после палеца. Отначало с дясната ръка очисти пръстите на лявата и после обратното.)*

Някой път са потни пръстите и с такива изпотени пръсти като бутнете клавишите, пръстите може да се хлъзнат, а пък добрият музикант иска, като пипне клавиша, да изкара един чист тон. Цялото изкуство е в това да знаеш как да манипулираш. Тогава ще ви дам един рядък опит. Да допуснем, че се намираш в едно затруднено положение – имаш да даваш и за да платиш, трябва да дадеш един концерт. Ти си артист и

онзи, комуто имаш да даваш, ще дойде на този концерт. Той ще дойде при теб, ти ще му говориш, но си извади кърпата и си изтрий пръстите. И като чистиш пръстите си, ще дойде една Божествена, една светла идея.

Ако вземеш тона ДО на цигулка в първа позиция, във втора и т.н., те имат съвсем различни значения, понеже зависят и от особените влияния на пръстите. Същото е и когато вземеш на пиано един и същи тон с различни пръсти. Ако един тон се вземе на цигулка с първия пръст, има особен нюанс на трептения, ако се вземе с втория пръст – друг нюанс, защото всеки пръст е носител на особен вид сили. Когато свириш, не можеш да вложиш в тона благородство, ако не го вземеш с показалеца, не можеш да вложиш справедливост, ако не свириш със средния пръст, не можеш да вложиш красота, ако не го вземеш със слънчевия или безименния пръст, не можеш да вложиш практичност, ако не го вземеш с малкия пръст, не можеш да вложиш Божественото, ако не го вземеш с палеца. Когато цигуларят или пианистът свири, той трябва да знае с какви сили са свързани различните пръсти на ръката, а именно: показалецът – с благородството, средният пръст – с правдата, безименният пръст – с изкуството, с усета за красота, с вдъхновението, малкият пръст – с науката, а палецът – с Духа.

Когато се свири на цигулка, средният пръст дава мекота.

Добре е цигуларят да спазва и следното правило: без Любов да не свири. Който свири от Любов, той се намира в общество на музикални хора, които го вдъхновяват. Ако човек свири без Любов, той остава сам, не може да привлече музикални хора около себе си. Щом не е обиколен от среда на музикални хора, той не може да се вдъхнови, а свирене без вдъхновение е механично действие.

Когато цигуларят свири, той трябва да изразява нещата както са. Ако свири нещо от Бетовен, той трябва да го изпълнява като самия Бетовен. Всеки автор трябва да прилича на

себе си. Ако той свири Бетовен, така да го изрази, че той сам да се познае.

Хората днес едва са засегнали изкуството да свирят на цигулка. Те мислят, че имат изпълнение. Може ли един музикант тъй да предаде едно любовно настроение с цигулката си, че като свири, околните да го познаят, че за любов свири, т.е. да изяви гласа на Любовта? Понякоя път, след като ти разказва дълго време, едва ще разбереш какво ти свири и ще започнеш да чуваш това. А трябва човек без да знае всичко това, само като му засвирят, и той да почне да чувства. Хубавото свирене е – и онзи, който не знае какво се свири, да го почувства!

Някой човек е музикант, но в музиката влизат десетина способности, в музиката влизат много чувства, много сили, сложен въпрос е тя.

Като гледам как свирят различните музиканти, виждам, че те правят различни движения: един се навежда на дясната си страна, друг – на лявата, трети – напред. Тези движения не са произволни. Гледаш едно цвете, приятно ти е. Ти взимаш участие в движенията на неговите листенца, цветовете. Така и при свиренето на някой, ти можеш да взимаш участие в неговите движения. Това и на тебе ти става приятно. Това е гимнастика. Но ако разглеждаш движенията механически, ти нищо не можеш да разбереш.

Всяко нещо си има своята причина. Но зад всяка причина седи едно желание. Причината произтича от едно желание. А зад всяко желание седи една мисъл. Следователно мисълта е причината. От мисълта се ражда желанието и от желанието се ражда действието. Щом имате действие, то имате раздвояване на нещата: това, което вършим, може да е добро, а може да е лошо. Един цигулар може да свири добре, а може да свири и зле. Коя е причината за това? Вие казвате: „Дарбата му е такава“. Цигуларят, за да свири добре, той най-първо трябва да е сиромаш. Ако не е сиромаш, не може да се научи да свири.

После, като се научи да свири, трябва да стане богат. И после, когато започва да влияе на хората, става добър.

Цигуларят първо трябва да се помоли на Бога, след това да настрои цигулката си, и тогава да започне да свири. Цигулката трябва да се настрои точно, ни по-високо, ни по-ниско. В музиката има един основен тон, по който се настройват всички инструменти. Не само в музиката, но и в живота съществуват основни тонове, по които човек постъпва. Не знае ли тези основни тонове, не може ли правилно да ги взима, той не може и правилно да постъпва. Докато не може да настрои цигулката си, човек по никоя начин не може да свири. Щом настрои цигулката си, той започва да свири и всеки ден придобива по нещо ново към свиренето си. Същият закон се отнася и до човешкия живот: не може ли да настройва струните на своя живот, т.е. да ги настройва в хармония със своето сърце и със своя ум, човек не може да свири правилно, т.е. не може да живее правилно. Следователно между струните на човешкия живот от една страна, както и между струните на човешкия ум и на човешкото сърце – от друга, трябва да съществува пълна хармония.

От вас искам, цигулари, да изпълнявате музиката по всички правила! Свирете правилно, за да дадете израз на своя живот.

ЦИГУЛКА

От 25 години аз свиря на цигулка всеки ден поне по 15–20 минути и съм разбрал какво може човек да направи и какво Бог прави. Преди години ме запитаха: „Ти годен ли си?“ „Го-ден съм.“ „Де е годеницата ти?“ „Аз я нося винаги със себе си.“ „Къде е тя?“ „Ето я, тя е моята цигулка. Аз обикалям с нея света.“

Досега тя не ми е казала нито една обидна дума. Тя има отличен език. Никога не говори лоши думи.

Едно време българите, този, който свиреше на цигулка, го наричаха циганин. Помня, първия път, когато почнах да свиря на цигулка, и аз минавах за циганин. Казвах ми: „Какво си научил тази циганска работа?“ Казвах: „Циганската работа като науча, ще науча и другите работи“. Колко цигани ми са свирили! Щом свири, не е циганин, щом не свири, е циганин. Сега циганската работа успя. И сега, който е добър човек, го мислят, че е някой голям будала. Ако не може човек да се занимава с будалията на доброто в света, и с другите работи не може да се занимава.

Цигулката е един инструмент, снет, копиран от един по-висш свят, и така пренесен на Земята. Според тези материали, които сега съществуват на Земята, човек я е направил приблизително подобна на тази от по-висшия свят, за да може да свири и да разговаря с нея.

Цигулката е образувана от две чела, свързани със знака на вечността. Въображението в цигулката е силно развито. От двете страни на магаренцето са двата одушника, с формата на знака на безконечността или вечността. Цигулката има четири струни, които изразяват човешките ръце и крака. Струните СОЛ и РЕ представят краката, а ЛА и МИ – ръцете. В средата цигулката е по-тясна, а горната и долната част са по-широки. Тези две части на цигулката представят два принципа, свързани помежду си посредством тясната част. Горната част представя Божественият свят, а долната – човешкият. Звуковете, които цигулката издава, представят нейната мисъл. По средата на цигулката, от главата до долната ѝ част е прекарана една математическа линия. Когато звукът минава по кривите линии на цигулката, той излиза през одушниците и се докосва, т.е. отразява в математическата линия. Тогава имаме правилен тон. Както хората държат ума отговорен за всичко, което прави човек, така и магаренцето в цигулката носи отговорност за сполучливото или несполучливото свирене.

Разстоянието от главичката на цигулката до края е всичко 32 см. В тези 32 см се крие магическата сила на цигулката.

Цигулката представя човека. Туй е един човек в миниатюр: долната част на цигулката е храносмилателната система, горната част е дихателната система, шийката на цигулката е умствената система. Следователно, когато цигулката вземе да се храни и да диша, образуват се звукове. Тук има две противоречия: имате хипербола, имате знаците на вечността. От тия двете отвърстия излиза звукът и се движи в две направления. Тук имате една математическа линия, в която всичките отражения на звука се събират и излизат навън и се разпространяват.

Цигулката е доста хубава, но вбъдеще ще се усъвършенства. Между клетките на цигулката има пространства, пълни с етер, и те ту се пълнят, ту се изпразват. Когато се пълнят, цигулката свири по-малко. Горната дъска на цигулката е изсечена надлъжно и нишките се забелязват. И колкото повече тези нишки съвпадат с посоката на струните, толкова е по-съвършена самата цигулка.

И днес правят цигулки, но това, което Страдивариус е направил, никой досега не може да го достигне. Има един особен начин. Те са изучавали всички подробности в цигулката му: от какво дърво я е направил, как е правил лъка, но все още не са могли да го достигнат. Той е поставял особен лък, какъвто и до днес още не могат да изнамерят. При това, той така е изрязвал дърветата, че нишките на дървото да падат успоредно със звука, с трептенията на звука. Той е разбирал много добре тази работа. В това отношение той е бил голям капацитет. Той е познавал много добре законите на отражението на звука. В цигулката на Страдивариус има много кривини. В нея почти всички ъгли се събират в една линия. По този начин се получава една особена интензивност. А лъкът на цигулката му, който е поставен повече от два века, седи и до днес като брилянт. Неговата цигулка се цени особено по

лъка ѝ. Един е бил Страдивариус, а не двама. Втори Страдивариус в света няма, не се е родил още. Също така един е бил Паганини в света. Втори Паганини не се е родил. На колко години се раждат великите хора в света?

Там, докъдето днес са стигнали цигулките, повече никакво видоизменение не могат да претърпят. От 300 години насам цигулката не се е изменила, тя е достигнала до крайния предел. По окултен начин цигулката може да бъде изменена, обаче трябва да се пробудят в човека онези вътрешни музикални чувства. Щом се събудят те, ще се намери майстор, който ще приспособи цигулката. Засега обаче цигулката е достатъчна. С нея могат да се взимат не само полутонове, но и четвърттонове – между един тон и половин тон има други тонове, които могат да се изсвирят с цигулката.

Ако един майстор вземе едно дърво и направи един хубав инструмент, дойде друг, и може да свири на този инструмент, казвам, че това са добри и умни хора. Ако ти можеш да накараш една дъска да издава звук, ако ти можеш да направиш струни да издават звук, ти си от умните хора. Ако ти в света можеш от камъните да си направиш едно здание, и ако ти от своите врагове можеш да си направиш приятели, ти си от умните хора.

Онези майстори са знаели кои дървета са музикални. Има музикални дървета. Орехът не е много музикален. Свирили ли сте на орехова цигулка?

Какво представлява цигулката? Тя представлява едно дърво. Значи онзи, гениалният човек, избрал едно дърво, което има туй свойство, че неговите фибри предават човешкия глас, и звука могат да предават. Най-първо имате дървото, след това струните отгоре. Първоначално струните са били от черва на животни.

В цигулката съм забелязал, че като бутна някой интервал,

скъсва се струната РЕ, дебела струна, или СОЛ се скъса. Някой път казват, че струната не е добре направена. Турям хубава струна, като бутна някой тон, веднага се къса, като че я отрязва някой. В музиката има едни тонове, които разтягат струната и тя тогава се къса.

Сега, твърди се, че ако се вземат струни, направени от овча ципа, а другите струни са вълчи, вълчите късат овчите. Като потеглиш с лъка на вълчите, късат се овчите. Трябва да се махнат вълчите струни или всички струни да са вълчи. Не може да туриш вълчи струни и овчи заедно. Вълчите казват: „Не искаме да живеем с овчите!“ – и ги късат. Вълкът иска да живее на гърба на овцата. И в музиката неговата ципа не е изменила характера си. Казва: „Тази трябва да се махне, аз трябва да звуча!“

Сегашните цигулари, всички слагат на цигулките си сурдинка, за да свирят тихо. На добрия цигулар не му трябва сурдинка, защото неговата цигулка може да свири тихо и без сурдинка. Когато свири, той винаги е вътрешно тих и спокоен. За него казват, че цигулката му говори. Изобщо колкото по-музикален е цигуларят, толкова по-добре се разговаря с цигулката си. С нея само той може да представя едновременно и китара, и флейта, и пеене – цял оркестър. Той може да ви представи зазоряването и вие ще видите, докато той свири, как иде светлината, как се увеличава, как Слънцето изгрява. После той ще ви представи как пеят птичките и на всеки, който присъства на този концерт, ще му олекне на душата.

Цигулката не се влияе от хората. Човек може да се повлияе, но цигулката не се влияе. В нея има установено мнение за нещата, характер има.

Цигулката трябва да се пази. Някои мислят, че колкото е по-бял коремът на цигулката, толкова по-добър тон тя има. Не е така. Никакъв прах не бива да остава по корема на цигулката! Щом спре да свири, цигуларят трябва веднага да я почисти, да не оставя коремът ѝ да побелее.

Пита някой: „Имам душа или не?“ Аз ви казвам: всинца като ви гледам, имате душа. Само че някои от вас са оставили душата да запрашяса. Като се върнете, избършете праха от ума си, да бъде всичко чисто. Старите цигулари мислят, че като е прашясала цигулката, свири по-добре. Лъжат се. Прахът препятства на тоновете. За цигулката ще имаш копринена кърпа, ще я изчистиш хубаво, всичко ще изчистиш. Колкото повече прах има, толкова тоновете не са верни. Препятства прахът. Тия тонове са неорганизирани. От тия, неорганизираните мисли в нас, които са прашясали в душата, можем да се избавим. Трябва да изчистим праха в нас.

Също така цигулката трябва да се пази и в мъгливо време. Мъглата оказва влияние върху струните ѝ. В мъгла мъчно се свири, защото тя произвежда депресия в атмосферата. Щом се развали времето, струните се отпускат и трябва отново да се настройват. Иначе се създава дисонанс между тях и не може да се свири. Струните на цигулката се свиват и отпускат не само под влияние на външните промени, но и под влияние на психическото състояние на цигуларя.

От всяка струна на цигулката се излива известно течение и ако цигуларят е чувствителен, може да познае хармонични ли са теченията на четирите струни или не са. Понякога, при неправилното съчетаване на тоновете, струните на цигулката се късат. Късането на струните може да се дължи и на две противоположни мисли или чувства на музиканта. Те създават известно противоречие в него, което се отразява на самия инструмент.

Цигулката е направена от едно горделиво дърво, много честолюбиво, трябва да се пази – ако малко я обидиш, не свири. Трябва много хубаво да я пазиш. После, и лъка ще пазиш. Който обижда цигулката си, той не прокопсва. Ще я пазиш, ще я държиш много нежно, няма да я стискаш, като я хванеш, нежно ще се отнесеш. Тя не обича да я стискат. Като вземеш лъка, ще бъдеш много внимателен. Ако не правиш така както

тя иска, погледнеш, тя се отлепила, пукне се някъде. Щом не свириш хубаво, хората не дават и пет пари за такъв цигулар. Ако я обичаш – веселие, ред и хармония ще има въкъщи. Един музикант, ако обича цигулката си, и жена му ще го обича, и децата му ще го обичат; ако не обича цигулката си, и жена му, и децата му няма да го обичат.

Забелязано е, че като инструмент цигулката мъчно се подава на правилата, които управляват повечето инструменти. Колкото повече се свири на някои инструменти, толкова повече те губят от силата си. С цигулката е точно обратното – колкото повече се свири с нея, толкова повече се увеличава силата ѝ. Този факт доказва, че цигулката е жива. Всяка клетка в нея продължава да живее и все повече оживява. В който момент умре, тя ще се разпадне.

Колкото повече се свири на една цигулка, толкова по-дълго живее тя, толкова по-обработена е и толкова по-интензивен живот се крие в нея. Цигулка, на която видни майстори и виртуози са свирали, е лековита. Достатъчно е да се докосне някой болен до нея, за да оздравее моментално. Тя се отличава с висши трептения, затова звучи приятно и хармонично.

Когато цигулката се подчинява на човешкия дух, цигуларят изкарва тонове, които отговарят на трептенията на душата му. Когато неговата душа е благородна, със свиренето му и неговата цигулка се облагородява, но ако душата на цигуларя не е благородна, цигулката му подивява. Аз съм давал цигулката си на някои хора да свирят, тя отъпява и след това цяла седмица трябва да мине, за да се поправи.

Цигуларят трябва да изучава и трептенията на човешкия глас, за да може да ги възпроизвежда чрез цигулката си. След като научи изкуството да свири, на цигуларя не му остава нищо друго, освен да научи цигулката си да говори.

Засега няма истински добри цигулари в света. Те ще дойдат, когато инструментите им почнат да говорят. Когато цигулката почне да говори в ръцете на цигуларя, тогава ще дойдат идейните цигулари.

В бъдеще цигуларите ще бъдат едновременно певци и цигулари. Сега очакваме цигулари, които като свирят, цигулката им да говори. Бъдещият цигулар на шестата раса като засвири, ще си играе като магьосник, някъде цигулката му ще звучи като китара, някъде – като тромбон, другаде – като певица и пр. Щом малката ципица в човешкото гърло може да пее и да говори, защо да не се направи цигулка, която да пее и да говори? Музиката дава нови възможности за човека, тя е новият език на човека.

Цигулката има четири струни, а 4 е хубаво, мощно число. Бих казал, че най-мощното число е 4.

Седя с цигулката и казвам: първата струна – басът, СОЛ, е първият узрял плод. Втората струна, РЕ, е път на движение. Третата струна, ЛА, е място на почивка. Четвъртата, МИ, е място, дето човек трябва да мисли. Като взема цигулката, казвам: „Чакай, да взема да ям този плод!“ И на вас казвам: теглете лъка на първата струна – узрелия плод, А-то е то. А-то е първият узрял плод в света. То е клонче, на което стои първият узрял плод, който трябва да се изяде. Казвам: да имате един плод да ядете, да имате един път, по който да ходите, да имате едно място за почивка и да имате едно място да мислите. Само така може да се постигне онова, за което сме дошли на Земята. Всеки може да го постигне. Имате четири струни: имате един отличен ум, имате отлично сърце, имате отлична душа, имате и отличен Дух – слушайте ги, вършете туй, което ви диктуват и ще станете отлични ученици.

Човек е една цигулка с пет струни, с пет сетива. На цигулката са сложени четири струни. Тя е направена според темпераментите. Има четири темперамента: сангвиничен,

холеричен, нервен и флегматичен. Това са четирите темперамента, с които цигуларят работи. Четирите струни показват четирите препятствия, които съществуват в света, които притискат човека. Лъкът отгоре показва силата, която трябва да предхожда този лък отгоре надолу. Показва победата. Цигуларят, ако знае да движи своя лък по цигулката, по струните, това е много хубаво, но ако не знае, от него нищо няма да излезе.

Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка представят тонове на цигулката, по които се определя човешкият характер.

Цигулката мога да оприлича на човешката душа: в нея има четири струни и един лък. Цигулката – това е човешката душа, струните – това са четирите човешки темперамента. Човешката воля можем да сметнем за лък. Един цигулар, когато отиде да си купи струни, ще каже: „Дайте ми еди-коя си струна – МИ, ЛА, РЕ или СОЛ“, и когато се върне в къщи, той знае къде да сложи всяка отделна струна. В човешкото естество има, казахме, четири темперамента – холеричен, флегматичен, сангвиничен и нервен – това са четири състояния у човека. Те съответстват на човешката душа, ум, сърце и живот. Това са четири главни струни, които трябва да знаем как да навиваме и отпускате. И когато нагласяваме своя ум и своето сърце, трябва да знаем да ги нагласяваме на един и същи тон.

В цигулката четирите жици са нагласени на четири различни такта, като между всяка жица има също четири различни тона, сиреч всяка последваща жица е с четири тона по-високо стегната от предишната. Като нагласите цялата цигулка, имате $4 \times 4 = 16$ тона, стъпала, по които струните са нагласени. Цигуларят, като нагласи своята цигулка, взема лъка и започва да свири. И цигулката именно е единственият инструмент, на който се свири на кръст, инструмент, който образува най-приятната музика, който с тоновете си най-много се приближава до човешкия глас. Следователно,

когато нагласите вашата цигулка и вземете лъка, вие образувате онзи кръст, от който сега се оплаквате и казвате: „Защо, Господи, ни даде този тежък кръст!“ Аз ви казвам, че Господ ви е дал един прекрасен инструмент, но не знаете как да го нагласявате и затова го носите на гърба си като тежък товар. Снемете го и почнете да го нагласявате да свири.

Когато дойдем до дълбокия вътрешен смисъл на живота, когато нагласим неговите струни – умът, сърцето, душата, живота – и като впрегнем в работа лъка – човешката воля, чрез Духа на Капелмайстора, Който ще вдигне Своята пръчка, ние ще създадем най-приятната музика в живота си.

Добър цигулар е онзи, който сам може да си направи цигулка. Очаква ли на хората да му направят цигулка, той не е никакъв цигулар.

Човек има в себе си един инструмент, една цигулка, с която трябва да знае как да се справя. То е разумното начало в човека. Който е дал ход на това начало в себе си, той прилага цигулката както за свое благо, така и за благо на своите близки. Който е пренебрегнал разумното начало в себе си, той не може да го прилага. Неговата цигулка е захвърлена някъде на тавана, покрита с прах. Умът, сърцето и душата са инструменти, подобни на цигулката, и те трябва да се развиват.

Душата е цигулката на човека! Когато човешката душа влезе в мозъка на човека, тя може чрез ръцете и краката му да изкарва правилни хармонични тонове.

Сега ние искаме да се прояви Любовта в света, но без музиката не може да се прояви. Музиката е музика на цялото, тя не принадлежи на едно. Такова нещо е и Любовта, тя не принадлежи на едно. Музиката е нещо Божествено. Ако при пеенето или при свиренето умът на човека не взема участие или ако и сърцето не взема участие, ако и душата не взема участие и най-после, ако и духът не взема участие, ти никакъв музикант не можеш да бъдеш! Ако и в говора на човека не

взима участие умът, сърцето, душата и духът му, той ще бъде един обикновен говор. Каквато работа и да върши човек, ако в тази работа не взима участие неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият дух, нищо няма да излезе от нея.

ДВОЙНИКЪТ

Казвам: ако по този начин живеехме, щяхме да имаме много по-добри музиканти. Много малко певци съм срещал, които пеят хубаво. Много малко музиканти съм срещал, които свирят добре. За да свири човек хубаво, музиката трябва да излиза из неговите пръсти. После, музикантът като свири, неговият двойник трябва да влезе в инструмента. Цигулар, който свири и неговата душа не влиза в цигулката, не може да свири. Пианист, който свири и душата му не влиза в пианото, не може да свири. Ако не влезе душата, като от тенеке само се дига шум. Влезе ли душата, вече музика има. Като говори човек, трябва душата му да влезе в неговите очи.

Има един закон, който всички трябва да разбирате: в една работа, ако ти не можеш да вложиш душата си – или, на съвременен език казано, ако не вложиш двойника си – не можеш да имаш успех. Един цигулар никога не може да свири добре, ако не вложи душата в цигулката си! Като вложи двойника в цигулката, е гениален, ако не е вложил, ще свири обикновени работи. Той трябва да оживи цигулката. Музикалните тонове се образуват в празното пространство – в цигулката има празно пространство.

Музиката зависи от духовното тяло на човека. Духовното тяло има спомагателно средство, двойник. Като музикант, ако можеш да прекараш в гърлото или в инструмента двойника си, ти можеш да свириш. Ако двойникът не може да влезе, работата не става. Във всяка ваша мисъл, във всяко ваше чувство трябва да участва двойникът на душата, за да бъде вашето чувство силно – така е и с мислите, и с постъпките. В

този двойник нещата са добре подписани, имат съдържание. Туй е, което наричат „вдъхновение”. Божественото вдъхновение е, в което двойникът на душата взема участие. Действие, в което душата взема участие, има смисъл, понеже то е от Божествен произход, сила има. Душата прилича на цар, като подпише нещо, нейната дума има сила. Обикновеният човек и да подпише, обикновен е и смисълът. Когато душата подпише нещо, то добива смисъл. Когато душата подписва нещата, те добиват стойност. Ония актове, които не са подписани от душата, нямат стойност.

Затуй всякога ние трябва да даваме възможност душата ни да се проявява в нас, да се прояви в ума, в сърцето и в тялото. Този е законът на възпитанието. Всички ония неща, които стават на Земята, душата да взема участие, тя да бъде в нас – в нашето сърце, в нашето тяло и тогава всичко, което то върши, се реализира и ние ставаме доволни. Онези от вас, които искате да поправите положението, пазете това правило: да участва душата във вашата мисъл. Вие, човекът, сте като дете при душата. (...) Някой път искаш да се наложиш: туй да направя, онова да направя. Остави, ти не се меси. Щом се отнесеш до нея, остави я свободна, тя не само да дойде, но да вземе участие в живота ти.

Вие може да забележите, че има някаква погрешка, но знаете ли колко мъчно се изправя една погрешка? Вие схващате с ухото си, че един тон не е правилен, че му липсва нещо, но знаете ли колко мъчно може да се вземе този тон правилно? Опитайте се да вземете този тон правилно, да видите колко мъчно може да се подаде тази гласна ципица на вашето желание. Дълги години трябва да сте работили, да сте я развивали, за да можете да я възпитате. Тя трябва да се оживи.

Силата на своята душа, на своя дух, на своя ум трябва да влязат в гърлото ти! Щом влязат в гърлото на човека, от него излиза един пълен тон, един отличен глас. Ако душата на човека не може да влезе в гърлото му, тогава той не може да изпее нищо, остава един обикновен певец. За да бъдат думите

и тоновете на човека верни, от душата, от духа и от ума на човека трябва да излезе нещо и да влезе в гърлото му.

Когато казвам – да любим Господа, разбирам да направим нещо. Господ, в положението, в което сме, не може да влезе. Човешкият ум не може да влезе в положението на ръцете, нито в положението на краката, но Той може да си послужи с известни сили, тъй щото, когато иска да упражни, да изрази нещо, трябва да намери някой канал, чрез който да прати тия сили. Умът не може да свири направо на пианото – невъзможно е. Там са правени опити. Един музикант, ако прати двойника си в пианото, или един цигулар, ако може да препрати двойника си в цигулката, може да свири хубаво.

За да свири хубаво, добрият цигулар прекарва своя двойник, т.е. своята аура през цигулката си. Тогава струните не се изменят. Вземеш ли цигулката си, неговият двойник преминава в нея и цигулката се вдъхновява. Ако двойникът му не може да мине в цигулката, той е обикновен цигулар, неговите тонове са груби и сухи. Влезе ли двойникът му в цигулката, тази цигулка оживява, тонът се изменя и тя може да изрази всичко онова, което душата чувства.

Целият човек не е въплътен в тялото си, голяма част от него е извън тялото. Следователно човек на Земята трябва да черпи вдъхновение от този неприявен човек. Божествената енергия улеснява този процес, затова всеки човек трябва да се стреми към Бога, т.е. да придобие тази Божествена енергия. Всъщност, когато добрият цигулар свири и вдъхновява своите слушатели, това се дължи на Божествената енергия, която той черпи, ползвайки се от онази сила, която неговото неприявено естество притежава.

Тъй както е направена цигулката, тя може да приеме и предаде вибрациите, трептенията на човешката душа. В нея може да се внесе жизнена сила и тя ще оживее. Това значи човек да внесе своя двойник в цигулката. Този двойник ще проникне във всички пори на цигулката и в нейния тон ще

се появят особени трептения. Те отговарят на вътрешното естество на цигуларя, на неговата душа. Ето защо именитите цигулари никога не разрешават да се пипат цигулките им. По цигулката на когото и да е може да се познае какво е неговото естество, защото тя приема в себе си най-съкровеното от онзи, който свири с нея.

Спънките не са лошо нещо. Знаете ли колко спънки има в една цигулка? Я да свирите тия, мъчните парчета на Паганини, да видите каква мъчнотия има – да вземеш четири тона на четирите струни, да изсвириш едно парче върху трите струни, да вземеш двойни, тройни и четворни акорди! Чудно как ги е вземал Паганини, как ги е свирил – и досега не знаят. Сега нагласяват различни цигулки, за да постигнат същия ефект. Паганини, като се разглежда главата, е имал отличен тон. Според моите изследвания той е имал 7. За времето е бил толкоз прецизен! Музиката без време и ритъм не може да се изрази. После техника е имал, майстор е бил, ръката е била така подвижна, така хубаво е подражавал човешкия глас – до неимоверност. Когато пеел някой певец, и той свирел, не могли да различават дали пее певецът или свири Паганини. Така майсторски е подражавал човешкия глас!

Той е имал първокласна цигулка, но изкуството не седи в ръчката на цигулката – Паганини имал една тайна: той е можел да изважда своя двойник от тялото и да го вкарва в цигулката. Ако един цигулар може да изкара своя двойник и да го тури в цигулката, той всичко може да свири. Като не може да изкара двойника и да го тури в цигулката, той е обикновен цигулар. Друга опасност има: че след като свири, пак трябва да знае как да вкара двойника си в тялото. Да приведа един пример. Един майстор цигулар имал цигулка от Страдивариус, била развалена и отива при един да я поправи. Поканил го майсторът да седне, взел цигулката, прекарал ножа и разполовил цигулката. Цигуларят, като видял, припаднал, изгубил съзнание. Двойникът бил вътре в цигулката. Като прекарал ножа през цигулката, прекарал го и през двойника.

На туй основание казва Христос: „Не обичайте света!“ В туй, което обичаш, влагаш себе си. Туй, което обичаш, ако е неустойчиво, ще ти причини пакост. Като имаш хубава цигулка, ще я пазиш като очите си, да не падне в чужди ръце. Никога не продавай цигулка, на която си свирил 15 години, и един милион да ти дават! Едно палто, което си носил 15 години, не го давай никому! Остави палтото за спомен. Имаш една Библия, която 15 години си я чел, не я давай никому. Имаш една глава, дръж си главата. Имаш едно сърце, дръж си сърцето – на заем не го давай. Имаш едно тяло, пази го. Само едно изключение в света има. Ние може да пожертваме телата си, както казва Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, свята само на Бога“. Само Бог е единственото същество, което заслужава да пожертваме това, което имаме! Понеже Той е пожертвал себе си, и Той ни разбира. Туй, което имаме, Той ни го е дал. Следователно само Нему – и никому другиму – можем да служим. На другите ще служим по любов, а само Нему ще жертваме. То е новото разбиране на нещата.

Човек най-първо трябва да стане господар на своя двойник. И когато ще свири, двойникът му да излезе и да влезе в ръката му и в дръжката на цигулката, а когато пее, да извади двойника си и да го тури в ларинкса си – иначе ще има механично пеене. След като изпее песента, трябва веднага да влезе в себе си и да възстанови двойника си. Затова след пеене или свирене музикантът трябва да се изолира известно време, а не да се залисва с думите и оваците, които получава. Когато публиката е хармонизирана с певеца, той пее много хубаво.

ПАГАНИНИ

Аз съм слушал и тук, и в Америка, виртуози да казват, че свирят правилно. Не свирят правилно! Колко пъти взимат неправилни тонове! И колко от тях, най-знаменитите, които

свирят на цигулка, свирят погрешно! Ще кажат някои, че и най-големите капацитети правят погрешки, изяждат една осминка, една шестнайстинка, и когато един такъв музикант свири, казват: „Много правилно свири!“ Не! Аз знам, слушал съм най-знаменитите цигулари, но по-добър цигулар от Паганини не е имало. Единствен той е свирил хубаво. След него другите цигулари, които свирят, все правят грешки.

Паганини е свирил по 12–15 часа на ден. Ако беше живял по-дълго, щеше да създаде нещо още по-хубаво. Замах, творчество има у него. Той си е местил пръстите по особен начин, затова неговото свирене никой не може да възпроизведе. Това е било окултно свирене, което само той е знаел.

Паганини е бил майстор на подражанието. В това е била неговата сила. Той подражавал как падат капчиците, той е подражавал и гръмотевицата, а веднъж той така майсторски имитирал гласа на певицата, с която свирил, че хората не могли да познаят той ли свири, тя ли пее. Подражавал е и гласовете на животните: как лаят кучетата, как пее петелът, как реве магарето. Той преплитал хармонията с тези дисонанси от природата и се получавало нещо чудно. Всички са се удивлявали на майсторството му. Подражавал е на бурята, дори светкавицата е вмъквал в музиката си. Хората чувствали, като че светкавица има. Капките удряли в прозорците, чували се по покрива. В това била силата и майсторството на Паганини.

Веднъж, след като Паганини много се прочул, видните италиански музиканти решили да го поканят на едно угощение. Те съставили една пиеса, като събрали в нея най-трудните цигулкови парчета, като очаквали, че той няма да може да я изсвири и ще се изложи. Но Паганини погледнал нотите и се усмихнал. Той веднага разбрал, че те искат да го изпитат може ли да свири. После взел цигулката си и изсвирил пиесата без всякакво затруднение. Тогава вече той бил признат за майстор.

Друг път, на концерт, задали въпрос на Паганини може ли да свири на три струни. „Мога“, казал той, и дал втори концерт на три струни. После го попитали, на две струни само може ли да свири. Той свирил и на две струни. „Ами на една струна?“ „И на една мога.“ „Без струни може ли?“ Паганини слязъл от сцената и повече не се явил.

Каквито и да са сегашните цигулари, благодарение на тях човечеството се облагородява. Те са като онези буболечици долу, в земята, които си правят дупки там и помагат на орача. Сегашната култура е приготвление за бъдещата.

ПЕЕНЕ

СЪЩНОСТ

Пеенето е един спомен от рая. Да научите една нова песен така, че като я пеете, да ви запомнят хората! Човек, който има Божието благословение, престъпление не прави.

Най-първо умът трябва да почне да пее, после сърцето трябва да почне да пее, после тялото и чак тогава устата.

Пеят най-възвишените същества, които разбират Божествения живот. Една песен като изпеят, всичко създават. Музиката трябва да бъде свободна: като пееш, да се чувства, че имаш вяра, надежда, знание, да се чувства, че носиш Божиите блага.

Под музика и пеене в широк смисъл на думата се разбира всяка права мисъл и всяко право чувство. Затова пеенето трябва винаги да изразява права мисъл и благородни чувства, които да смекчават и облагородяват човешкия характер.

Какво представя пеенето? То не е музикално чувство, а музикална способност. То не е дарба на сърцето, а способност, качество на ума. Пеенето е съчетание между тоновете и светлината на човешкия ум. Когато умът на човека е в добро състояние, той има желание да пее.

Когато пеете, мислете върху думите и върху тоновете. Мислете, за да бъдете свободни. Пеене без мисъл не може. Може да пееш механически, но няма полза. Навсякъде, дето умът присъства, животът добре се проявява. Пееш ли, мисли върху туй, което пееш. Защото всички хора представят един велик певец. Ти като чуеш, че някой пее, да знаеш, че ти пееш. Да не кажеш: „Как, аз да пея така хубаво!“

За да пее добре, от човека се изискват четири елемента: той

трябва да има едно отлично сърце, един отличен ум, една отлична душа и един отличен дух. Такъв трябва да бъде според мен певецът. Ако някой иска да бъде философ или учен, той също така трябва да съдържа тези четири елемента в себе си: да има отлично сърце, отличен ум, отлична душа и отличен дух. Същото се изисква и от поета, писателя и т.н. В каквото и отношение да иска човек да се прояви, в него трябва да присъстват тия четири елемента. Не присъстват ли тия четири елемента в човека, и без да иска, той ще прави погрешки.

Свещеният трепет при пеенето иде от сърцето. Яснотата на тона иде от човешкия ум. Изразът, съдържанието на пеенето иде от душата, а цената на всичко това може да дойде само чрез човешкия дух. Който пее по този начин, той никога не се смуцава от хората. Като пее така, певецът чувства, че сърцето му говори на неговия ум, на неговата душа и на неговия дух. Щом сърцето му проговори, той забравя външния свят и може да даде израз на своето пеене. Който слуша пеенето на този певец, казва: „Този певец пее хубаво, защото не само сърцето му говори, но умът му и душата му, и духът му говорят“. Този закон е верен във всички прояви в живота на човека.

Има четири фактора, които играят важна роля в пеенето. Това са: подсъзнанието, т.е. Божественият свят, където нещата са складираны музикално, свръхъзнанието, където разцфтяват в музиката, съзнанието, което съществува в животните, и самосъзнанието, което съществува в човека.

Тези последните два фактора са спомагателни. Когато съзнанието не е развито, чрез пеенето в самосъзнанието, то може да се развие. Всички тези четири фактора взимат участие при пеенето: подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхъзнанието.

Пеенето е метод за усъвършенстване. Когато тече един извор, той постоянно се чисти. Пеенето е едно от средствата за развитието на човешката душа. Тя винаги трябва да взима

участие в пеенето. Като пее вътре в душата си, човек чисти своето съзнание.

„Не мога да пея!“ Ще се упражняваш, докато развиеш гласа си. Пеенето има отношение към съзнателния живот на човека. Може да пееш от любов към пеенето, може да пееш и от тщеславие, а може да пееш и за прехраната си. Обаче не можеш да живееш без пеене. Дали знаеш да пееш или не, това няма значение. Има нещо вътре в човека, което постоянно пее. Ти го слушаш, но не можеш да го изразиш външно.

Пеенето е един начин, по който човек може да се изрази. Има неща, които никакъв инструмент не може да предаде. Те не се предават с ноти, но само човешкият глас може да ги изрази. Колкото душата на човека е по-събудена, т.е. просветена, толкова по-хубаво пее той. Хубавите песни само красивите, напредналите души могат да ги пеят.

Пеенето е връзка между човека и разумните същества. Това пеене, което сега употребяват хората, е език на много напреднали същества.

Вие искате да знаете кой е езикът на духовния свят. Пеенето. Кой е езикът на Божествения свят? Молитвата. Ако ти не знаеш да се молиш, не знаеш Божествения език. Ако ти не знаеш да пееш, в духовния свят не знаеш езика. Ако не знаеш да пееш, да свириш – то е духовният език, който учите. В духовния език една дума няма две значения. Ако не знаеш да пееш, не произнасяш думата вярно. Ще пееш добре! За да познаете кога пеете Божествено, ще ви дам един метод: когато небето е покрито с облаци, има буря, вие започвате да пеете и небето веднага се очисти – вие пеете добре. Щом небето е ясно, вие започвате да пеете и се заоблачи – вие не разбирате езика на духовния свят. То е едно от качествата. Като пееш, знаеш езика, небето се очисти, стане ясно.

Пеенето е творчески процес. То е закон за реализиране на

нещата. Всяка работа започва с пеене. И смисълът, целта на пеенето е да улесни работата. Пее ли човек, работата му върви, не пее ли – не му върви. Затова пеенето трябва да е непреривен подтик в душата на човека.

Най-добрите условия за пеене са тук, на Земята, тук човек трябва да се научи да пее. В този смисъл пеенето е един метод за възпитание. За какво пеене става дума? За такова, което изправя ума, сърцето и душата. То е онова тихо, вътрешно пеене, когато човек пее за себе си. Като се научи отвътре да пее, тогава ще дойде пеенето отвън. То ще бъде един израз.

Всеки човек трябва да пее, макар и безгласно, вътрешно. Остане ли малко свободен, нека пее.

Цялата природа пее, всички живи същества пеят. Тогава и хората трябва да пеят!

Пеенето е Божие благословение. Да пее човек, значи да се измива, да привлича Божието благословение в света. Пеенето всякога привлича. И понеже музиката е проводник на истинския живот, за да живее, човек трябва да пее. Той трябва да пее, за да привлича живота към себе си. Ако хората пеят хармонично, при тях всякога ще се привличат духовете на музиката, т.е. чрез пеенето те ще привлекат онези сили в природата, които са в хармония с тях. И щом се привлекат, те ще донесат нещо много хубаво – обновление. И според качеството на тяхното пеене, според вдъхновението им, ще станат и съобразни промени в духовния им свят. Значи когато пее човек, той придобива. Винаги който пее, придобива.

Като пее, човек навлиза в Божествения свят. Казано е, че там всички същества пеят и свирят. Ако не можеш да пееш и свириш, не можеш да се наречеш човек. Без музика никой не може да влезе в Божествения свят! Ангелите, които са взели участие в създаването на света, са пели и хвалили Бога.

ПРАВИЛА ЗА ДОБРИЯ ПЕВЕЦ

Гласът на един певец се разнася по целия свят. За съжаление при сегашните условия няма материя, за да се направи добър ларинкс и затова рядко има добри певци. Певецът пее добре, когато почувства нещо хубаво и това чувство ще му помогне да вземе добър тон.

Певицата трябва да пее за нещо, което затрогва. Умът ѝ трябва да разбере идеята на песента, а сърцето ѝ да я почувства, и чак тогава да пее. Певица, която има дарби, трябва да пее за своя идеал и всички други желания да бъдат на второ място.

Има певци, които щом станат богати, млъкват. Защо? Защото не пеят за Бога. При пеенето трябва да имате вяра. Трябва да пеете за някого – това ви дава подтик. Срещал съм много хубави гласове – и даровити, и талантливи, и гениални. Но сега трябва учители, които да ви дадат стимул. Щом един човек го обнадеждиш, може да работи.

Когато човек пее, трябва да има обект. Ако пее за Бога, ще бъде вечно млад, ще добие безсмъртие и след заминаването си ще продължава да пее в Невидимия свят. Ако човек пее за света, светът ще го забрави.

Всеки си има определена идея, специфична за него само – тя трябва да изпъкне в пеенето. Трудно е човек да пее, ако няма никаква идея, някакъв импулс. Освен това, когато човек пее, у него всякога трябва да се възпроизвеждат хубави картини, някои хубави образи от природата.

В окултната музика човек трябва да има някой жив образ, нещо живо, което да възпява. Той трябва да има обект, нещо за което да пее. Значи като пее, човек трябва да мисли за своя идеал, за възвишеното, него да задоволи.

Певецът трябва да има Любов и когато обикне, ще се развие гласът му.

Някои от вас искате да бъдете певци. Без Любов певци не можете да бъдете. Има много методи за пеенето. Вие искате да учите без Любов – не се учи без Любов.

Щом имаш Любов, ще имаш желание да я изразиш и ще пееш.

Добрият певец пее хубаво, защото обича. Любовта у него, това е музикалната основа, вложена в душата му. Той владее изкуството като пее, да изявява милосърдието си. И още, като произвежда динамични сили в себе си или в окръжаващите, той познава нуждите на хората.

Когато пее, човек трябва да пее по всички правила. Всяка дума, всяка сричка, трябва да се пее много ясно. В окултната музика не се позволяват никакви прибавки, никакви завъртания! Правилата са необходими в музиката, за да не се изопачава. Не е лесно човек да пее по всички правила на музиката.

Как трябва да пее човек? Окултната музика не позволява пеене отгоре-отгоре. Затова първото условие при окултното пеене е да се пее вдълбочено. Човек трябва да концентрира ума си, защото изгуби ли концентрацията на ума си, той не може да пее. Той трябва да се стреми да „хване“ своя глас чрез едно съсредоточаване навътре, т.е. контролиране на ума. Човек не може да пее, ако умът му не е съсредоточен! Изисква се сериозност – пеенето не е развлечение. У човека трябва да се пробуди съзнанието, да няма никакви пукнатини, никакво раздвояване. Когато пее, той трябва да се вдълбочи в думите, в идеите, които те изразяват.

Новото пеене се различава коренно от старото. Като пее човек, умът и паметта трябва да взимат участие. Тогава той ще влезе в музикалния свят и ще се свърже с него.

Има един прост окултен закон в музиката, който всеки трябва да знае. Този закон е следният: в музиката се образува един кръг, едно музикално течение, което никога не трябва да се отвлеча от никакъв предмет. Той трябва да мисли върху това, което пее и тогава всеки един тон, всяка една дума ще упражнят своето влияние върху него. Когато пее човек и мисли, неговият тон придобива яснота. Затова умът трябва да е концентриран в думите и в мелодията.

Когато човек пее, в мисълта му трябва да има непрерывност. Ако мисълта се прекъсва, и тоновете се прекъсват. Щом тоновете се пресичат, образува се и повече електрическа енергия. Щом искате да образувате състояние на мекота в музиката, в пеенето главно трябва да има непрерывност. Непреривността е спирално движение на музиката. Следователно, когато двама души пеят, единият ще образува правилен кръг, а другият ще върви вълнообразно около него. Точките, в които се пресичат двете движения, са окултни тонове. Разбира се, това е сложна музика. Обаче, всеки от вас може да пее, щом се вдъхнови.

Правилното пеене подразбира единство между мислите и чувствата. Човек не може да пее правилно, ако той не е хармонизирал мислите, чувствата и постъпките си и ако не е чул тона, който излиза от тази хармония. Правилното пеене подразбира музикалност и чистота на съзнанието. То е изразително пеене. Всеки, който пее правилно, според изискванията на музиката, ще усети светлина в ума си и топлина в сърцето си, понеже в пеенето взимат участие и двете системи – мозъчната и симпатичната. Това значи приятно, чисто, правилно пеене.

Гласът на добрия певец е мек, ясен и изразителен. Като пее меки тонове с чувство и с мисъл, той придобива известно количество калории топлина от тях. Тази топлина се чувства.

Друго изискване при окултното пеене е, човек да пее с

чувство, от сърце. Като пее, той трябва да бъде във връзка със съществата, които са създали мозъчната и симпатичната нервна системи и да ги обича. Само така енергиите на двете системи действат нормално и оказват влияние. Обичта е процес на възприемане. Който обича, когато пее, той внася в себе си нещо хубаво и красиво. Дойде ли обичта в човека, той трябва да я прояви, т.е. да пее.

Също важно е, когато човек пее, в неговото пеене да взимат участие не само ума и сърцето му, но и неговата воля. За да вземе участие волята – ръцете трябва да се движат. Когато пее с движения на ръцете си, човек слага своята воля в действие.

Ти казваш: „Когато пея, в какво положение да са ръцете ми?“ Лявата ръка можеш да спуснеш надолу, а пък дясната ръка можеш да туриш на гърдите и оттам да се движи вдясно.

Ти не можеш да предадеш музиката на другите, ако съответно не се намиращ в музикално приповдигнато състояние – не преживяваш ли тези музикални състояния, не можеш да ги предадеш на другите.

Истинското пеене е онова, което може да отвори сърцето на най-големия скъперник банкер. И тогава, ако аз отида да пея на банкера, няма да се явя с тази си брада. Защо? Защото банкерът може да се интересува само от две форми: едната форма трябва да представя млада, красива мома, подвижна, пъргава, с уста начервеничка, очи, които светят, ръце меки, глас ангелски. Другата форма трябва да представя стар, мъдър човек с ангелски глас. Като види и младата, и старата форма, банкерът трябва да остане доволен и от двете и да знае, че може да вземе и от младата, и от старата форма. Да се чуди как този стар човек е запазил гласа си, как нищо не е изгубил от хубавото, което е имал в себе си! За да го привлече, старият ще му изпее една песен, но така хубаво, че той ще поиска и още една. Така старият ще пее за младата мома, а

младата мома ще пее за стария, за своя баща. И тогава банкерът ще разтвори сърцето си, ще даде колкото му искат и ще каже: „Елате и утре пак да ми попеете!“ Това са фигури на речта.

Та в живота си ние трябва да знаем да пеем като младата мома и като стария, като мъдреца. Не се срамувайте да пеете! Ако си стар, пей на банкера за младата мома, да отвориш сърцето му. Ако си млада мома или млад момък, не пей за себе си, а за майка си и за баща си, които са те родили. Той ще каже: „Я ми попей още веднъж за майка си и за баща си!“ Следователно мъдрецът трябва да пее за младата мома, а младата мома трябва да пее за баща си и за майка си. Това е хубавото пеене в света.

Също едно от важните правила в окултното пеене е човек да се стреми да пее тихо. В окултната музика не се изисква силно пеене – много тихо се започва. В тихото пеене човек може да владее гласа си. Силното пеене е повече волево, то разваля гласа, разваля ларинкса. Когато човек иска да предаде на своята мисъл, на своите чувства нещо възвишено, благородно, той трябва да пее тихо.

Важно изискване при окултното пеене е човек да взима тоновете вярно и чисто. Всяка дума, всяка сричка трябва да се пее много ясно. Най-първо човек трябва да се стреми да взима чисти тонове. Идейното пеене изисква ясно и чисто пеене. Освен това, при пеенето трябва да се вложи и красота в тона, а същевременно и мекота. Човек трябва да пее тихо, но много вярно.

За да не се обезсърчава в пеенето, той трябва да пази следното правило: никога да не се стреми да предаде съвършено чист тон. На физическия свят това е невъзможно.

Една Божествена Истина е като един Божествен музикален тон. Ще цитираш тона с всичките трептения, няма да изядеш нито едно трептение. Един музикант един тон трябва да го цитира правилно. Щом го изпее фалшиво, другите още

по-фалшиво ще го изпеят. Оправдават се с времето, атмосферата, влагата, яденето – това не е извинение.

При окултното пеене, за да пее човек вярно, той трябва да е разположен. Ще има най-доброто настроение на духа и тогава ще пее. Не е ли разположен – да не пее. За окултните песни човек трябва да има разположение. При изпълнението на окултната музика, човек трябва да има детинско разположение, да бъде много естествен в пеенето, като децата.

Да вземеш един тон верен, не е лесно. В тоновете има морал. Човек, който не е чист, не може да пее добре. Всички певци, които не водят чист живот, са си загубвали гласа. Който могат да мислят, пеят правилно.

Трябва да примириш ум и чувства, за да пеете органически, с кисели чувства не може.

При пеенето трябва да вземат участие подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието. Който иска да пее добре, трябва да бъде вътрешно спокоен. Не можете да пеете и свирите, ако имате лоши мисли и чувства. Технически можете да свирите и пеете, но не с душата си.

В какво седи добрината на един музикант? В доброто пеене. Един музикант като пее, че „сланата дойде и изгори листата”, не е добър певец. Един, като пее и премахва сланата, премахва сушата, той е добър певец. Певец, като дойде вкъщи и дигне скандал, не е добър певец. Който дойде и внесе мир, той е добър певец.

За да бъдеш един отличен певец, не трябва да имаш никаква болка, не трябва да имаш никакво смущение в душата си, не трябва да имаш никакво разочарование. Казвам: разочарованието може да дойде до тебе, но то ще бъде като водата за патицата. Водата не може да проникне през перата на патицата, понеже те са намазани. Скръбта не трябва да проникне в

душата на човека. Изкушение може да дойде, но то не трябва да проникне в душата на човека. Това са закони.

Музикантите са изложени на изкушения. Един певец, щом дойдат любовните работи, забърква се. И един цигулар като свири, щом дойдат любовните работи, и той се забърква. Певецът рече да пее, но и той се забърква.

Тия същества, които обичате, не ги туряйте между музиката и вас! Те като малките деца нека седят отвън, да гъплят. Вие, като обичате някого, турите го на челото, да му свирите и той се качи на цигулката. Като обичате някого и му пеете, той да се не качва на главата ви.

Който иска да бъде добър певец, да не се влюбва. Под „влюбване” разбирам човешката любов. Любовта е естествен процес, а влюбването е пресищане. Щом имаш влюбване, ще дойдат обезсърчения, недоразумения и пр. Да се прави разлика между Любов и влюбване! Щом музикантът се влюби, загазва.

Който иска да пее добре, той трябва да е вътрешно спокоен. В истинското пеене има едно успокояване. Не може да пее човек, ако има лоши мисли и чувства. Мисли ли за окръжаващата среда, когато пее, това е ограничение. Когато иска да пее хубаво, той трябва да се освободи от влиянието на хората. Техните мисли не бива да го смущават. За да може човек да пее, той трябва да бъде свободен, а свобода има там, където има идейност.

Кога пее човек? Когато свърши работата си. Когато работи, той не пее. За пеенето са нужни условия. Дойде ли вдъхновението, пее ли му се, ще пее без да се бои.

Друго правило при окултното пеене е човек да бъде много свободен. Свободата е първо условие за добро пеене. Той да не обръща внимание на това, кой какво ще каже, да не се смущава.

В окултната музика има едно правило: когато направи погрешка, човек да не се смущава, а да си тури мисълта в ума – да я поправи. Като пее, той се упражнява за нещо по-велико и че някой щял да му се смее, това не е важно.

Защо човек понякога не може да пее хубаво? Защото умът и сърцето му не са свободни. Ако иска да пее хубаво, той трябва да бъде свободен, да не се смущава от мисълта, какво ще кажат хората за неговото пеене. На добрия певец нито се смеят, нито се сърдят. Хубаво може да пее само интелигентният човек. Той има чист, природен, а не критически ум и мисли по Божествен начин, а не по човешки. Той поема въздух отвън и пее. Но песента му не се дължи на въздуха. Тя се крие в неговата мисъл. Зад мисълта му пък се крие Божественото начало, което направлява нещата.

Една от причините, задето някои се смущават при общото пеене, се дължи на обстановката, на местата, където седят. Много от тях седят между хора, с които не си хармонират. Всеки трябва да седне там, където той си харесва, до лица, с които си хармонира. В хора всички трябва да си хармонизират. Без хармонизиране никакъв хор не може да съществува! Гласовете трябва да се приобщават един към друг, защото ако всеки пее както си разбира, нищо няма да се получи. Всеки трябва да се съобразява с правилата за хоровото пеене, за да има един хубав хор.

Най-първо, при общото пеене хората трябва да се научат да слушат. Щом не слушат, и пеенето не върви. Като слушат, те се ползват от всички ония, които пеят хубаво. Затова първото правило при общото пеене е всеки да се вслушва в гласа на другите. Ако някой не може да владее гласа си, да слуша тези, които пеят по-вярно, да дава ухо и да се научи от тях. Друго правило: всеки да внимава да не вдига много гласа си, да пее колкото може по-тихо.

Хубаво е при хоровото пеене човек да не подражава на

другите. Той може да подражава на техния начин, но не и на гласа им. Всеки да пее според както е създаден от Бога.

Всеки от вас има дарби. В музикално отношение няма двама души, които да имат еднакви схващания за музиката, които да имат еднакви дарби. Няма двама души да живеят еднакво. Всеки човек ще свири и ще пее тъй както може да приложи. Радвай се на другите хора, както пеят! Може да се намират при неблагоприятни условия. Когато сте при благоприятни условия, пеете хубаво, когато сте при неблагоприятни условия, не пеете хубаво. Някой път има депресия. На другите не можеш да свириш, тогава мускулите се свиват, пръстите не вземат тоновете, не мислиш. Депресия на мислите има. Или някой път си направил някоя постъпка, тя пречатства. Дай свобода на мислите! Чисти мисли, чисти желания, чисти постъпки. Дай свобода! Да няма нищо да те смущава.

На вас сега бих ви препоръчал не да ходите да питате дали пеете добре, но да направите следното: някой път се събират врабчета – 20–30, дигат шум, вие се спрете и започнете да пеете. Ако изведнъж млъкнат и ви слушат, вие пеете, но ако вие пеете и те пеят, не се обезсърчавайте. На друго място идете, на второ, на трето, на четвърто, докато млъкнат изведнъж. Като запее, и да млъкнат. След туй пак ще чиририкат и може след време да започнат да ви подражават – вече сте понапреднали в пеенето. Добра публика са птиците. Ако някой славей пее, идете и вие да пеете. Ако той не си измени темпа и двамата пеете, ще се учиш още. Но ако запееш и той се ослуша и после запее, значи сте колеги. Колеги по пеенето сте.

Човек не може лесно да стане добър певец. Дълго време той трябва да се упражнява, за да разработи своя ларинкс. Природата не допуска никаква погрешка в пеенето. Тя не извинява, когато гласът на певеца не е издържан. Всяка погрешка образува пропуск, междина, която води до лоши последствия. Школуване, дисциплина се изискват, докато дойде човек до положение да контролира гърлото си, да пее както иска, да

развие магнетична сила в себе си. Който може да разбере и да приложи законите на пеенето, той става отличен певец.

В днешната музика има голяма техника и музикални постижения, а и виждаме, че онези, които свирят хубаво, имат Любов. Щом някой има Любов, сила и красота, той свири добре. Певецът не трябва да бъде жаден, гладен, разтревожен. Гладна мечка хоро не играе, но и сита мечка песен не пее. Човек трябва да се спре, да мисли, да възприема и тогава музиката ще дойде по естествен път. Но понеже сме в анормални състояния и в безпокойства, лошите условия препятстват на музиката. Хората казват: „Трябва да мислиш за препитание, какво ще пееш? Четири гърла имам, които са гракнали.” Така е, добрите условия за музика изискват дори денят да бъде много ясен, времето да е тихо, да има много малко влага във въздуха и тогава по-лесно може да се вземе основният тон. А и димът в градовете пречи в това отношение.

Невинаги въздухът е добър проводник на звуковите вълни. Някой път има повече влага в него и тогава тонът е поплътен в инструментите. Когато пък времето е сухо, тогава по-мъчно се пее.

Онези, които искат да пеят, трябва да приемат особена храна, да повтарят известни думи, които усилват гласа, да се пазят от думи, които отслабват гласа и от някои песни, които никой не трябва да пее.

Ако пази гърлото си, певецът ще пее много добре. Но ако не го пази било от простуда, било от някакви психически неразположения, той няма да пее добре. Някой певец се скарал със своя приятел и после не може да пее. Ред причини има, които влияят върху гласа на певеца.

За да се пази гърлото, не трябва безпокойства, гняв, не бива да се пие студена вода и да се яде люто. Човек, за да пее, трябва да се освободи от стеснението. За да пееш добре, ще

организираш себе си, а това значи винаги да държиш връзка с Бога, да знаеш, че си дошъл на Земята да извършиш Волята Божия.

Казва: „Той не може да вземе верен тон, не е музикален”. Не че не е музикален – при 35 градуса под нулата как ще вземеш тона? 35 градуса студ, не е отоплено, студът ще те свие, гърлото не може да функционира както трябва.

Казват, че Мазаров не могъл да даде това, което очаквали. При такъв студ как ще пее? Онези, които разбират, казват: „Това не е причината!” При 29 градуса всичките хора нямат музикално настроение, всеки мисли за студа, всеки мисли за въглища, всеки мисли как ще се върне в къщи.

Днес пътят за пеене у нас е затворен и човек не може да пее както трябва. За да бъде човек отличен певец, той не трябва да има никаква болка, не трябва да има никакво смущение в душата си, не трябва да има никакво разочарование. В бъдеще пътят за доброто пеене ще се отвори, и някои ще станат гениални певци. Като пеят, лампите ще се палят и изгасват. Това значи вибрациите на гласа ще бъдат толкова силни, че ще действат на вибрациите на светлината.

Добрите и даровитите певци са смели, а обикновените певци са колебливи и несигурни. Те са бедни, не искат да изразходват капитала си. Музиката се отразява върху живота на истинския певец. Той пее така, че неговото пеене му дава подтик в живота, кара го да върши благородни дела.

Онези, които искат да станат добри певци, непременно трябва да бъдат хора със съзнателна воля и да имат обич към музиката. Те трябва да могат да концентрират вниманието си в пеенето си и да не се съмняват в успеха си.

Пейте по новия начин! Новият начин на пеене изисква човек да е доволен от това, което пее. И аз бих искал всички да пеете по новия начин, по най-новите правила на изкуството.

Ако душата на човека не може да влезе в гърлото му, тогава той не може да изпее нищо, остава един обикновен певец. За да бъдат думите и тоновете на човека верни, от душата, от духа и от ума на човека трябва да излезе нещо и да влезе в гърлото му.

Всеки може да бъде добър певец, но трябва да концентрира ума си. Душата трябва да дойде да живее в неговото гърло, за да бъде той отличен певец. Някои мислят, че има само известни хора в света, които са родени да бъдат певци. Не е така. Те са певци, защото още в миналото са учили този закон и тяхната душа сега живее в гърлото им. При пеенето тя влага нещо в ларинкса на певеца. Душата му свободно влиза и излиза оттам. Тя навсякъде ходи. В него двамата пеят – той и душата му. В това седи силата на певеца. Това означава изразът: пее от душа. Той влага нещо от себе си, от душата си.

Освен душата, в пеенето на добрия певец взимат участие и умът, и сърцето му, и всички негови способности участват, за да подкрепят неговия тон. Така неговата песен съживява и ободрява. Тя внася радост и подем в човешката душа. Този певец вече е излязъл от областта на относителното пеене и е влязъл в областта на абсолютното пеене. В тази област може да влезе само онзи, който има Любов в себе си, който пее от душата си.

Трябва да пеете по три начина. Най-първо ще пееш с ума си – ще си туриш двата пръста на двете страни на челото, на ръбовете на слепите очи, и като започнеш да пееш, ще чуваш тоновете като че ли излизат от челото. Да чуваш песен. Туй като постигнеш, ще си туриш двата пръста под лъжичката и пак ще пееш. Като си пял горе и като си пял долу, тогава ще имаш едно отлично пеене. С туй пеене може да сториш каквото искаш, но щом на двете места не можеш да пееш, ти и през гърлото ще имаш едно обикновено пеене.

Сега, не знаей дали вие сте имали тази опитност, като го-

вориш с устата си, едновременно да чуваш как туй говорене преминава в песен. Да ти говори някой, да чуваш, без той да си мърда езика. Направете този опит да слушате отвътре. Да чуваш, че някой ти говори вътре в тебе. Туй е духовно положение. Някои казват, че говорели духовете. Аз не обичам кривите работи, не обичам изопачени неща.

Изпейте песента „Духът Божи“! Както изпяхте сега песента, чувства се, че ѝ липсва нещо. Тонът може да бъде правилен, но му липсва вътрешна мекота, вътрешно осмисляне. Вие изпяхте песента на физическия свят. Изпейте я сега в духовния свят, за сърцето, да видим какъв тон ще вземете. Сега аз ще ви изпея песента, да видите каква разлика има между моето и вашето пеене. Всеки тон има форма, съдържание и смисъл. И грънчарят, като иска да направи едно гърне, първо има предвид формата и дебелината му. Колкото е по-дебело, толкова по-здраво ще бъде то. Като направи гърнето, грънчарят иска да сложи нещо в него. Ако го напълни с вода, гледа да го запуши добре, за да не остане празно пространство. Най-после ще внесете известен смисъл в гърнето: защо сте го напълнили именно с вода, а не с друго нещо.

Когато пеете, вие можете да предадете песента по три начина: ако я изпеете по първия начин, вие сте още на физическия свят; ако я изпеете по втория начин, ще влезете в духовния свят, ще хванете дръжката на вратата, която води за Царството Божие, но няма да ви приемат там; и най-после, като я изпеете по третия начин, ще влезете в Царството Божие. „Как ще познаем по кой начин пеем?“ Представи си, че си беден човек, но знаеш да пееш. Отиваш в един дом и почваш да пееш. Всички казват, че пееш хубаво, но никой не бръква в джоба си, да ти даде нещо. Пееш на втори, на трети, всички те харесват, но никой нищо не ти дава. Това показва, че ти пееш на физическия свят, по първия начин. Ако пееш и всеки ти даде по нещо, ти си в духовния свят, само си хванал дръжката на вратата към Царството Божие, без да си влязъл вътре. Като пееш по третия начин, ти ще се намериш на път

за Царството Божие. Който те слуша, ще бъде доволен от тебе и ще те заведе у дома си, където ще те нагости добре. Така ще станете приятели и ще си помагате. Кое е най-доброто пеене? Кое води човека в Царството Божие. Третият начин е недостъпен за вас. Пейте поне по втория начин, с тон 3/10 по-високо от нормалния. Важен въпрос за вас е, като пеете, да заставите богатия да извади кесията си. Всеки от вас трябва да знае да пее и да свири, да приложи музиката в живота.

В какво седи един добър певец? Казвате за някого: „Лошо пее“. Не че иска да пее човек лошо. Онзи, добрият певец, в какво седи? Добрият певец – аз зная – седи в Любовта. Неговият тембър седи в Любовта, в тази подбуда на Любовта. Този певец има достатъчно светлина. В зова на Мъдростта седи добрият певец. В добрия певец Истината говори, затуй му е хубав гласът. Който не може да пее, трите побуждения ги няма. Някой поет не може да пише. Поет, който пише, който има поезия, тия побуждения ги има. Който не пише хубаво, който пише безразборно, няма тия побуждения. В света всеки трябва да отговори на най-малкия зов на Любовта, даже на крякането на Любовта. При най-малкия зов на Любовта душата ти да бъде будна, там е радостта.

Аз да ви кажа: едновременно ако вас трима ангели не ви придружават, вие не можете да вървите в Божия път. Ако във вас Любовта не е представена като ангел, който може да го виждате, ако Мъдростта не е представена като светъл ангел, който може да го виждате, и ако Истината не е представена във вас като светъл ангел, вие в Божествения свят не можете да влезете. Когато Христос се роди, нали дойдоха тия ангели! Цял полк ангели дойдоха да докажат, че Той от Божествения свят слиза. Казват: „Днес се роди Спасител! Един човек, който носи Божията Любов, който носи Божията Мъдрост и който носи Божията Истина на цялото човечество.“

Истинският певец пее и се радва, че може да пее – това е Любовта. Той се радва, че има на кого да пее – това е Истина-

та. Той пее, понеже светът е създаден, а като пее, че светът е създаден, той пее за целия свят – това е Мъдростта. Значи най-първо той се радва, че може да пее, че му е дадено право да пее, че има въздух, с който може да пее. После той се радва, че има на кого да пее, кой да го слуша, да оцени това, което той пее. И най-накрая той пее за всички. Това е Божественото пеене.

И сега – едно правило, но то е за ангелите: певецът трябва да бъде девствен, защото онези, които изгубват гласа си, изгубват го по причина на грубите страсти.

МУЗИКАНТЪТ

ИЗВОРЪТ

Всяко поетично, музикално или художествено произведение, това са живи неща, създадени от човешкия дух. Като разглеждате всички тия творения внимателно, с желание да ги разберете, ще видите, че те са живи.

Когато слушаме музика или когато четем някои хубави произведения, или когато гледаме една художествена картина, ние се възхищаваме, но всъщност и музиката, и поезията, и изкуството не съществуват на Земята. Те са отражение на Божествения свят. Само там има музика, поезия, изкуство и наука. Следователно човек може да бъде дотолкова музикант, поет, художник или учен, доколкото той е във връзка с Божествения свят.

Чувайте Божия глас навсякъде! Като дойде един музикант, един цигулар, който чрез струните на цигулката си изважда онези висши тонове, от които сърцето ви трепва, благодарете му, че свири. Той не свири от себе си, друг е онзи, който свири в него. Като чувате някой пианист да свири, знайте, че друг свири в него – в него е влязло друго същество, което не е от този свят. Във всички музиканти са влезли други същества, с цел да предадат Божествената музика. Много музиканти мислят, че те са, които свирят. Ако някой човек е набожен, друг е в него набожният. Ако любиш, знай, че не си ти, Бог в тебе люби. Ако ти имаш знания, тези знания са на Бога. Ако си свободен, Бог в тебе е свободен. Щом ти си свободен, радвай се на Бога, Който живее в тебе, радвай се на свободата, която имаш.

Има един велик музикален свят, в който взимат участие най-големите майстори музиканти – там участват и мъже, и жени. Който е готов за този свят, щом влезе там, той започва

да свири като другите. Достатъчно е тези музикални сили да насочат мисълта си към тебе, за да започнеш и ти свириш и на цигулка, и на пиано. Ти само ще се чудиш как от обикновен, прост музикант на Земята, си могъл да се издигнеш до такава висота. Като се върнеш на Земята, ще бъдеш пак обикновен музикант.

Едно правило ще ви дам при музиката: когато свириш, ако не можеш да се забравиш, ти не си цигулар. Ако започнеш да свириш и мислиш за този, за онзи, не слушаш каквото свириш, ти не си добър свирец. В свиренето трябва да се забравиш, сам трябва да участваш; ти като свириш, се вдъхновяваш. Дали другите хора се вдъхновяват, то е друг въпрос.

Ще ви дам едно упражнение, което може да ви помогне да пеете с вдъхновение: когато ще пееш, представи си, че при теб стои един музикален гений от невидимия свят, от ангелската йерархия. Ти ще го призовеш и ще кажеш, че ще му изпееш няколко песни. И когато пееш, мисли за него, съзнавай, че пееш за него и тогава ще имаш голямо вдъхновение. Това вдъхновение показва, че си направил връзка с музикалните гении на невидимия свят и че те присъстват. При такъв опит тяхната музикалност и тяхното вдъхновение ще се предават на теб. Пеем ли, трябва да достигнем до излъчване, за да можем да придадем нещо на другите чрез музиката.

Когато ще пееш, издигни съзнанието си в един възвишен свят, свържи се с Божествена идея, с висши същества. Като издигнеш съзнанието си към една красива, велика реалност, ти, пеейки, заедно с музиката ще предаваш по духовен път всичко това и на другите. За да се проявят музикалните ти дарби, трябва да дойдат на помощ членовете на ангелската йерархия, но за да могат да ти помогнат, ти трябва да се подготвиш чрез упражнения в музикалната техника и щом работиш външно върху музиката, те ще те намерят подготвен.

За да има успех в човека, трябва най-първо да събудите

по един естествен път всичките тия способности на нашата природа. После ще подбудите средната част на вашите способности, интелектуалните способности, дето е паметта, и най-после ще пробудите физическите способности, то е умът. След туй да събудите чувството на самосъхранение, алтруизма и най-после – Божествените чувства отгоре. Колцина има, които знаят тия закони, по които се събуждат тия чувства? Аз, когато искам да събудя в себе си философска мисъл, се свързвам с разумните възвишени същества. Когато искам да увелича паметта си, се свързвам със съществата, които държат Акашовите книги – със съществата на паметта. С тях като се свързва, помагат на моята памет. Или искам по музика да уча – свързвам се с музикалните същества. Ако от тях не дойде енергия в мене, умът не може да се събуди. Трябва да се образува връзка между тях и мене и тогава може да се прояви музикалното чувство. Ако нямам тия клетки, моето радио не работи. Музиката иде от тях. Понякоя път и там има паразитни вълни. Има същества в музикалния свят, които обичат да бият тъпан и ти не можеш да чуеш музиката.

Светът на музиката е един възвишен свят с живи същества. Хиляди гениални умове отгоре постоянно работят за подобрене на музикалния апарат в човешкия организъм. Музикантът е радиопредавател. Музикалните гении, когато дойдат отгоре, посещават човека, за да го вдъхновят, но не стоят много при него, само 5–10 минути и после отиват на друго място. Ако се свържеш с музикалните гении горе и бъдеш обикнат от тях, ти много скоро ще станеш музикант. Учете се да се съобщавате с тях и когато се свързвате ежедневно, ще прогресирате в музиката. Музиката не принадлежи на физическия свят, не е от обсега на егото. Музикантът трябва да има тил и да бъде човек на вярата.

Казвам: какво трябва да правите сега при големите мъчнотии, при които се намирате? Седнете да размишлявате за великите хора. Всяка вечер мислете най-малко около половин час за великите хора във всички области: в музиката, в

поезията, в художеството, в науката – във всички области, да видите през какви страдания са минали те. Щом нямате какво да правите, мислете за тях. Те ще ви свържат със себе си и ще ви помогнат.

Хората не разбират творчеството на музиката, но тя се взема от виспи светове. И един музикант, за да напредва в нея, трябва да спазва следното правило: да има способност да идва във възприемателно състояние, когато слуша някой виден музикант. И слушайки, да остава последен, скромен и смирен, без да критикува, за да бъде възприемчив и да получава вдъхновение. Най-важното е да не изпитва съжаление, че не е като този напреднал музикант, тъй като това чувство е една спънка за постижение.

Когато пее, човек трябва да отвори душата си като цвят пред невидимия свят, да заеме положението и състоянието на чисто, безгрижно цвете, без страх от окръжаващите. Дойде ли човек до такова състояние, той ще се слее със съществата от разумния свят и само тогава ще разбере какво нещо е музиката.

Чрез всяка песен, която пеем, идва Божествено благословение. Доколкото се отваряте при пеенето, дотолкова благословението ще дойде. Вие ще почувствате благословението така както слънчевите лъчи се приемат от цветята и те се отварят.

Дайте ход на Божествената музика! Чакайте да дойде някой професор, но той е у вас и е похлопал вече, но не го чувате.

Музикантът може да се вдъхнови в един момент, но творчеството му продължава с часове. Той започва да твори, да работи в известно направление. Обаче голямата светлина е моментът на вдъхновяването. Вдъхновението е качество на ангелския свят. Само Бог може да вдъхнови някого.

Някой път у вас се заражда желание да дойде Духът, да

ви осени и тогава да пеете. Други пък казват: „Да бих имала гласа на еди-коя си сестра, бих пяла”. Не философствай! Щом дойде вдъхновението, пей! Мислено пей, докато най-после тази мисъл се изрази в песен. По този закон като се научиш да пееш, ще се научиш и да мислиш правилно. Като грешиш в едно нещо, грешиш и в друго.

Когато музикантът твори, хиляди същества от невидимия свят взимат участие. Един даровит музикант е колективно същество. И всеки, който пее и свири от Любав, той се намира в обществото на музикални същества, те са около него и го вдъхновяват. Вълнението, което обзема големите музиканти преди концерт, е признак, че от невидимия свят присъстват гениални същества.

Голяма част от умствения и духовния капитал, с който днес един музикант разполага, принадлежи на хиляди работници преди него. Когато той свири, зад него стоят цяла плеяда виртуози. Те всички взимат участие в неговото свирене. Не един не двама – много са! И те са като един човек. Както човек е съставен от хиляди и милиони клетки, така хиляди и милиони същества образуват един виртуоз. Той е групово проявление. Освен това, в добрия музикант има един Божествен импулс. Това е импулс на всички разумни същества, които са завършили своето развитие и искат да се проявят чрез него.

Ако обикнете музикалния свят, всеки един музикален гений ще ви даде по един подарък. Много подаръци не ви трябва, не ще можете да ги носите.

Гениалните музиканти тук са съединени с хиляди гениални музиканти горе. Хиляди са тези, които взимат участие. Всеки гениален музикант е проводник на Божествената енергия и онези, които го слушат, приемат тази енергия. Добрият музикант трябва да бъде добър проводник на Божественото, да дава!

Музиката показва усилията на човешкия дух. Всички умове, свързани в едно, са дошли да дадат нещо на света. Великите музиканти са слушали музиката на висшите светове и каквото са слушали, са го написали.

Музикантът е велик не със своя инструмент, който издава тоновете, но по съчетанието на тоновете, което той прави. Тоновете не са негови, но съчетанието на тия тонове е негово, т.е. музикалният израз е негов.

За да се почувства силата на окултната музика, трябва онзи, който я изпълнява, да се е издигнал до света, от който е снета, трябва неговият вътрешен живот да съответства на онзи възвишен свят, от който музиката слиза при хората.

Мислите, че не сте близо. За да се приближиш, трябва да знаеш. Близо е онзи музикант в музиката, който разбира, който знае да свири, който познава знаците. Но че бил близо до тия, великите музиканти, че говорил с тях, те нищо няма да помогнат. Ти може да си далеч от тях – ти като знаеш да свириш, ти си близо. Като не знаеш, и близо да си, не разбираш. Това е обикновена философия на нещата.

Когато дойде при мен някой, който знае да пее, предава ми пеене, отваря ми се гърлото, виждам, че по радиото гърлото ми е приело нещо от него и казвам: „Добър певец е този“.

Онзи, който иска да развива своята музикалност, трябва да дружи с хора, по-музикални от него, защото те ще му предадат нещо от себе си. От тях изтича особена магнетическа сила, която храни неговите способности. Всеки, който слуша талантлив певец или музикант, се свързва с напредналите същества, които се проявяват чрез него. Трептенията на тези същества се разнасят далече в пространството чрез гласа на този музикант и повдигат душите.

Много певци и музиканти дължат своя талант на хора, ко-

ито не са проявени като музиканти, но носят музиката в себе си. Ако скъсат връзката си с тези хора, те изгубват таланта си. Това става не само с музикантите, но и с поетите, и с писателите. Все трябва да има някой човек или предмет, който да ги вдъхновява.

Д-р Фурио – аз така наричам този доктор-медик, бил талантлив и имал извънредно голяма обич към музиката, до полуда. Той искал да пее, но нямал глас. Това му съставляло голямо мъчение, защото имал едно непреодолимо желание да пее. Доктор Фурио намерил една госпожица Берта, която имала отличен глас и се заел, според своите методи, да развие този талант у нея. В негово присъствие Берта пеела отлично, като ангел, и двамата пътували из света: тя пеела, а той е бил зад сцената и навсякъде произвеждали фурор. Но тя можела да пее, докато той бил там, а щом излизал, нейният глас прекъсвал. Сила идвала от Фурио и тя я изразявала. Обаче в нея се влюбва един млад господин и казва: „Знаменита певица е, но от онзи дявол трябва да се освободя!“ В едно представление зад кулисите той му тегли един куршум, но и певицата престнала да пее и нито дума повече не произнесла.

И ние, докато сме свързани с Невидимото, докато сме във връзка с Бога, откъдето иде нашата сила, докато Той е наша задна стража, докато Неговите сили са проектирани в нас, ние сме отлични певци на сцената, но когато някой грях се появи и връзката се скъса, тогава всичко се прекъсва, всички таланти се свършват и моментално всичко изчезва. Тази връзка се скъсва и у всички писатели и поети, у всички учени и прости – всички са опитали това.

Великите музиканти имат силна мисъл. Те правят това с цел, да се избегне всяка дисхармония. И най-малката радост, която ти създават тези същества, те преобразява.

В бъдеще всички велики музиканти, каквото придобият, ще го вложат в общ капитал за цялото човечество. Така че след време малките деца ще свирят като Падаревски. Децата на 5–6–10 години ще свирят като Падаревски!

Музикантите, и всички хора на изкуството, са пратени като служители на Бога. Каквото спечелят те, то ще остане на света, но това не значи, че те принадлежат на света, нито че са от категорията на света.

Великите музиканти са изпратени на Земята всеки със своя мисия. Не е лесно да се създаде истински гений. За да се роди такъв човек, преди всичко той трябва да има идеално организирано тяло, да издържа на голямото напрежение на силите, които ще се проявят чрез него.

Какво са музикантите? Музикантите се една среда, през която музикалните сили минават, за да въздействат на света. Философите са друга среда, моралистите са друга среда, през която функционират силите на битието. „Ако съм добър в дадена област, какво ще получа?“ Ти си проводник, ще печелиш. Ако си музикален проводник, ако си морален проводник, ако си една интелектуална среда на всичко онова възвишено и добро, ти печелиш по който и да е начин. Ти печелиш, дали го съзнаваш или не, то е друг въпрос. Не е придобивка само онова, което ние съзнаваме. Даже ние се ползваме от придобивките на миналите поколения и мислим, че те са изчезнали. Миналата светлина, която е гряла на Земята, изчезнала ли е? Тази светлина е в пространството. Има някъде светлина, която е тръгнала преди 100 милиона години. Там е изчезнала, не съществува тази светлина, но сега пристига тук, на Земята. Тя показва, че някакви небесни тела съществуват. Тогава питам: изчезнала ли е светлината? Не, пътува в пространството. Една твоя мисъл може да е изчезнала, но някъде твоята мисъл може да е отишла.

Когато ангелите пеят, за нас Слънцето грее. Когато престанат ангелите да пеят и си почиват, за нас настъпва тъмнина.

КОМПОЗИРАНЕ

Музикалните произведения са литературни. Музикалното чувство е на границата между творческия и Божествения ум на човека.

Живите същества на Земята са врати, проводници на енергии. През човека, като през най-висша форма, минават най-висши енергии. Всеки уд в човешкото тяло е среда, проводник на известна по-висша енергия. Той я съдържа и провежда, същевременно тя го прониква и обкръжава. Изобщо човекът е един акумулатор или един кръстопът, където се пресичат милиони космически трептения. Затова хората, които трябва да бъдат музиканти, са определени. Има нужда от тях, от такива проводници, за да влезе музикалната енергия в света.

Мнозина смятат, че композиторите сами създават своите произведения. Не, когато един композитор твори, създава, той винаги изразява нещо колективно. Той сам нищо не може да направи. Хиляди същества, хиляди духове взимат участие в неговото творение. Всъщност композиторите са добри възприематели. Всичко съществува горе. Това, което създават, те са го чули или насън, или някъде в природата. Те имат силно развито музикално чувство, с което възприемат това, което другите не могат. Има един свят, откъдето музикантите черпят вдъхновение и сила. Музиката е свалена от този свят. Музикантът трябва да носи в своето съзнание музиката, която е горе, в невидимия свят и да я свали долу.

Музиката е слязла отгоре. Когато дойдоха ангелите при раждането на Христа, нали пееха! Музиката отбелязва вече една нова епоха на спасение. Някои песни идват моментално, в дадения момент дава ти се тема и трябва да бъдеш вещ, за да я развиеш. Музикантът трябва да носи в своето съзнание музиката, която е горе, в невидимия свят, и да я свали долу. Музикалната творба не е само от едно лице. Хиляди разумни велики същества са работили чрез разни музиканти върху

музиката, всичко съществува горе. И когато слушаш някои музиканти, сравнявай дали музиката им е вярна с оригинала, който е горе. Големите музиканти – Бах, Бетовен, Моцарт и др. са чули горе това, което са композирали. В музиката работят възвишени, напреднали същества.

Когато великите музиканти са творили, с тях заедно са работили и музикални същества от невидимия свят. Зад всяка тяхна музикална творба се крият възвишени същества. Те са вдъхновявали музиканта. Те пак ще се проявят един ден и ще дадат на света нещо много по-хубаво от това, което са дали.

Съвременният поет първо съчинява, после пише в ума си и най-после превежда на книга. И наистина, виждаме някой поет седнал някъде, мъчи се, търси рими, съчинява и най-после преведе намисленото на книга. Значи той превежда на книга, а не пише никаква поезия. Истинският поет е вътре в него. Казвате: еди-кой си музикант създал нещо, написал някакво велико произведение. Не, и този музикант не създава сам, но той само превежда. Истинският музикант е в него вътре: той диктува, а другият отвън превежда.

Един френски композитор най-първо написвал текста, след това танцувал и го декламирал, докато отвътре му дойде мелодия. Може да се употреби и следният метод: направи молитва, за да дойдеш във възприемателно състояние, после прочети текста и след това почакай известно време, за да видиш какво ще ти дойде отвътре – мелодията ще се оформи.

Коя е най-любимата творба на Бетовен? Въпрос е коя е. Девета симфония? Не се знае. Кой е центърът, от който започва Бетовен или Бах? Знаете ли коя е ядката? Всяко нещо има своя ядка, отдето нещата излизат. Бетовен има особен пункт, отдето неговата музика се развива, Бетовен има един център, около този център всичко се движи. Имал е нещо любимо в душата, от което неговото вдъхновение излиза. От този център са излезли всички негови творби в света. Кога-

то говорят за Бетовен, че писал така или че някой поет има поетическа творба, става дума за този център, от който са излезли всички други творби.

Много музиканти не разбират законите на музиката. Снощи свирях една каденца. Вие може да кажете: „Аз не мога да свиря като Учителя“. Аз не искам да свирите като мен – то ще бъде нещастие за вас. И аз да свиря като вас, ще бъде нещастие за мене. Аз не искам да свиря като Бетовен – това ще бъде нещастие за мене. Ако искам да чуя Бетовен, викам го, той идва и свири. Аз не свиря негови работи. Казвам му: „Посвири ми! Аз не мога да свиря твоите работи.“ Някой казва: „Аз свиря Бетовен“. Като свириш Бетовен, ще загатиш. Как ще го разберете? Ти не можеш да бъдеш в тези условия, при които Бетовен е създал тази музика, ти не можеш да изразиш неговата музика. Не че не мога да свиря Бетовен – мога, мога да свиря, но мотивът, който Бетовен е разработил, музиката, която Бетовен е дал, той я взел отгоре и я обработил. Ако Бетовен сега дойде и създаде симфония, другояче ще пресъздаде нещата.

За да се изсвири Бетовен, онзи който го свири, трябва да има разположението на Бетовен. Той трябва да предизвика онези условия, при които тази музика е създадена, да се явят у него всички тези вибрации, при които Бетовен е свирил.

Музикантите се различават по музиката, която създават. Има някои музиканти, които са станали такива в Сатурновата епоха и затова тяхната музика е тъжна. Други музиканти са станали такива в епохата на Марс, затова тяхната музика е войнствена. Трети са станали музиканти в епохата на Венера и тяхната музика е сърдечна. Други – в епохата на Меркурий и тяхната музика е практична и интелектуална. Музиката на Луната е пропита с фантазия, а музиката на Слънцето е музиката на живота. Тя е най-хубавата музика!

Човек трябва да има един основен тон, с който да започ-

ва, една мярка да има. Тия неща сега искат обяснения. Да допуснем, музиката служи като едно лечебно средство. Има една музика на водата, на движението. Такава е музиката на Бах, водна музика. Ако дойдете до музиката на Вагнер, тя е на огъня, на вятъра, на бурята. Ритъм има музиката на вятъра. Всичко туй, което описва, изглежда проста работа. Но тая проста работа някой път много мъчно се изпълнява.

Който иска да се запознае с природата, да свири Бах, който иска да се подмлади, да стане като децата, да свири Моцарт, който иска да се усили волята му, да бъде смел, да свири Бетовен.

Който е твърд и груб по характер, да свири или да слуша Шопен, той ще му предаде мекота. Който е изгубил смисъла на живота, да свири Бах. Който не чете и не обича да мисли, да слуша Бетовен, който не обича поезията, да слуша Моцарт.

Всеки музикант представлява един хубав плод, ще избереш от едно или друго според разположението си. Не е безразлично дали ще ядеш ябълки, круши, череши, грозде, или друг плод.

БАХ

Бах няколко пъти се е явявал в историята с разни имена.

Бах има най-съвършен череп от всички музиканти класици. Той е композирал, и чак след заминаването му са намерили, че е писал гениални произведения. Този човек е писал, но малцина са подозирали неговата гениалност. Който свири Бах, изпитва трудност. Бах е пробният камък.

Музиката на Бах изразява движението в природата – извори, вятър, растеж на цветята и др. Той е ходил по планините, за да види как се изразява музиката.

Бах е любовен, у него има любовен елемент. Той взема живота като нещо весело, като забавление. Бах е религиозен, с устойчиви чувства. В лицето му са застъпени Венера и Юпитер. После, той е слънчев тип. Има хубава памет. Изглежда, Бах сякаш отстъпва, но каквото мисли, ще го направи. Не е бил тщеславен. Той е преди всичко музикант, който се е добрал до извора на музиката. Неговата музика е изворна, бликаща, с много възможности за разрастване, с много идеи. В нея има мелодични линии, има богатство на мотиви. Той е повече воден. Той е един бликащ извор, който притежава в себе си чистота на съдържанието, което е по-близо до смисъла. Когато слезе водата надолу, това е Бетовен.

Да вземем например песента „Фир-Фюр-Фен“; ако се разработва и се оркестрира, но основният мотив не се губи и постоянно звучи в различни инструменти – ту във флейта, ту в контрабас, тогава това ще наподобява Бах, бликащия извор. Ако се разработва така, че основният мотив се губи, разсейва се, тогава ще имаме разлята вода и това вече е Бетовен. На пръв поглед тази разлята вода може да се счита от светските хора като много богата и красива музика, но е вече с относителна чистота.

БЕТОВЕН

Музиката на Бетовен не е като тази на Бах. Нещо класическо, равно има, равновесие, но не е еднообразие. Той описва хубостта на самия живот, как човешкият дух се бори с някакви трудности, как ги преодолява. Изобщо музиката на Бетовен изразява борбата на човешкия дух със средата.

Бетовен е искал да създаде нещо, за което е нямал позволение и затова е оглушал. Понеже той е преживял големи мъчнотии, нещастия, музиката му изразява борбата и победата на духа. Той се е борил да добие освобождение. С музиката си той казва: „Музиката, която освободи мен, ще освободи и вас“. Невидимият свят е поставил Бетовен в нещастия и страдания,

за да пише и да търси истината. Иначе той нямаше да даде това, което даде на човечеството. Известни места в музиката му показват, че той е добил прозрение за Любовта на Бога, добил е прозрение за света на великата Реалност.

„Лунната соната“ има приложение при слънчевата светлина. „Лунната соната“ тъй както се свири, изстудява човека. Човек остава с някое сухо религиозно чувстване. Всичките религиозни хора са все „лунни сонати“. Вие обичате ли тия, изсъхналите? Една „Лунна соната“ изсъхва човека. След като си прекарал един топъл ден и се е набрала излишна енергия, и няма какво да прави човек, тогава „Лунната соната“ като мед пада на човека. Това е музикално разгледан въпрос.

„Лунната соната“ е една модулация на самия живот. Да се модулира човек, да се вгълби в себе си. Понеже в слънчевата светлина или в щастието той се разсейва, така се разширява, че не може да се познае. В „Лунната соната“ при тъмнина се ограничава, човек се събира в себе си, започва да се буди съзнанието. Когато човек си дава отчет за живота, то е „Лунната соната“. Питаш се какво си спечелил – има нещо, което трябва да придобиеш в живота.

Казвам: има музика в природата, която ще учите. Ще плачете, ще тъжите, но трябва да учите. Всичко правете, но учете! Може да се обезсърчаващ, но учи. „Ама може да дойде отчаянието“ – учи! „Безмислен е животът“ – учи! Учи, нищо повече! При всичките неща учи! Учението е, което спасява човека. И след туй ще дойде служенето. След служенето ще дойде приложението, а при приложението идат резултатите. Ние търсим резултати.

Слушате музиката на Бетовен, с онези бури, с онези гръмотевици – изразява той своите страдания. Младият не може да изрази по никой начин страданията на музиканта, който е създал тази музикална пиеса. Само старите, след като улегнат в живота, биха могли да изразят страданията, които са изнесени в едно парче. А тъкмо тогава те престават да свирят и да пеят и оставят всичко в ръцете на младия. Същото

правят старите по отношение на молитвата. Докато са били млади, те са се молили повече. Като остаряят, престават да се молят.

МОЦАРТ

Моцарт е Венерин тип. Неговата музика е весела, но той е живял в много груба среда и затова е умрял много млад.

ШОПЕН

Има известни тонове в музиката, които означават смърт. Други пък означават радост, трети – несрета, несполука или болезнено състояние. Но питам: каква музика е тази, с която човек изразява болестта си? Музиката на Шопен не е за здрави хора, тя е за болни, които трябва да се лекуват. Изживял едно нещастие и го изразил чрез музиката.

Музиката на Шопен е болезнена. Той е имал голямо нещастие, и все за него е писал. Неговата музика е тъжна, меланхолична, защото самият той е бил меланхоличен, болен. Само здрави хора трябва да слушат неговата музика. За онези, които са нежни като цветете, които имат деликатна душа, не се препоръчва музиката на Шопен. Тъгата му се е отразила и върху музиката му. Като дойде втори път на Земята, той сам няма да хареса музиката си и ще се заеме да я коригира. Той е преживял особени състояния, които са се отразили върху музиката му.

ВАГНЕР

Вагнеровата музика е музика на славата, не на обикновената слава, а на тази, за която се говори в стиха: „Търсете слава не от човека, а от Бога“.

ДАРБА

Казвам: ние, съвременните хора, седим и се питаме какво трябва да правим. Трябва да се приспособим към ония условия, които Бог ни нарежда, нищо повече! Някои хора Бог ги е направил и им е казал, като дойдат в света да бъдат певци, да пеят, а те, като дошли, някои ги направили земеделци. На човека Бог, като го е изпъдил, му казва: „Ще ореш земята и малко ще ти дава“. Някои са земеделци, някои са певци, някои са художници, пивачи, железари, колари, какво ли не.

Не всеки може да бъде учител, не всеки може да бъде майка, не всеки може да бъде баща, не всеки може да бъде адвокат, не всеки може да бъде виртуоз или певец. Раждат се хората в света. Следователно ние трябва да уповаваме на онова, което природата е внесла или на онова, което Бог първоначално е вложил, на туй трябва да разчитаме.

Вземете този чех – Кубелик, доста знатен цигулар, близо до гениалност в изпълнението; на ръце го носеха. Дойде му на ум да стане търговец, захвана се в едно индустриално предприятие и остави цигулката. И след години каквото спечели, изгуби – не върви предприятието.

Не оставяйте професията, която Господ ви е дал! Дръж цигулката и свирите на нея. Не оставяйте ума си! Дядо ти и баба ти може да те карат да станеш търговец – ти ще осакатиш своя ум, ще осакатиш своето сърце, ще се научиш да уповаваш на парите, а парите са резултат на човешкия ум. На умния човек парите отподире идат, а на глупавия – пред него бягат.

Мнозина са изгубили предназначението си. Казва: „Защо съм дошъл на този свят?“ Ти си дошъл, в естеството ти виждам, да утешаваш другите. Казвам: няма какво да те утешават тебе, Господ те е пратил ти да утешаваш. Ти си пратен за музикант да свириш на хората. Ако осиромашееш, Господ ще ти помогне. Не се съмнявайте! Няма в цялата история на

човечеството някой, който е изпълнил задълженията си към Бога от Любов, да е бил разочарован.

Разправяше ми един приятел – минава той и една слугиня пее една песен. Хубав глас, но тя не подозира, че има хубав глас. Той се спира и слуша какво богатство има, което не оценява. Ако я попитате защо пее, ще каже, че пее да се мине времето. „Но така хубаво пее, че се спрях да я слушам.“ Има нещо хубаво в гласа ѝ.

Природата е турила нещо хубаво, което вие не съзнавате. Вие сега търсите едно благо, което тя не е вложила във вас. Вие искате по някакъв начин да видите някое благо в другите хора. Използвайте само онова благо, което тя е вложила в дадения момент във вас! Вие ще кажете: „Не съм одарен“. Имате повече дарби, отколкото ви трябва.

Радвайте се, когато срещнете човек, който работи за подигане на човечеството! Като не разбирате какво представя човекът, вие се отнасяте с пренебрежение към него и казвате: „Земеделец, каменар е този човек“. Който облагородява почвата, той е земеделец, който облагородява камъните, той е каменар, който облагородява човешките лица, той е художник, който изправя погрешките на хората, той е скулптор. Изобщо всеки човек, който създава нещо ценно, с което облагородява, подига и весели хората, е на мястото си. Мощна сила се крие в словото на всички писатели, поети, учени, философи.

В света най-даровитите хора Бог е изпратил да събуждат спящите същества. Големите певци се изпрацат да събуждат хората. Те не са обикновени певци.

Вие мислите, че Господ излива дарбите току-така. Не, не е така, дарбите са дават даром само на способните. Дарбата, това е един инструмент, една сила. Кому давате най-хубавата цигулка да свири? Най-хубавата цигулка е в ръката на онзи велик цигулар. Той е достоен за такава цигулка, и най-хубавият лък е пак в ръката на такъв цигулар. Следователно, когато

Бог раздава дарбите, той прави много добре Своята сметка и не си правете илюзия, че Той може да ви надаря с някоя голяма дарба.

Следователно, когато Бог обръща някъде по-голямо внимание, то е, защото Той иска да направи икономия, да не се разпилява Неговата енергия. Бог наблюдава всички, кой как живее и такъв кредит му отпуща. Бог познава всички хора от хиляди години, знае какъв е техният манталитет. Той знае кой как живее. Обаче всеки казва, че малко му е дадено.

Мнозина се оплакват в света. Помнете: на даровития ученик ще му дадат една цигулка първокласна и той ще я употреби. На онзи, недаровития, защо не му дадох? Защото ако му дадат хубава цигулка, само ще търка. Вие разсъждавате защо нещо не ви е дадено – защото не сте даровити. И да ви се даде, няма да го оцените. Вие имате един ум, не го оценявате, имате едно сърце, не го оценявате. Досега не сте мислили вашето сърце каква работа извършва. Казвате: „Защо ми е туй сърце да страдам? Аз само страдам от него!“ Страданията на сърцето са мед. Да страдаш без сърце е ад. Някои хора мислят само със сърцето си. Със сърцето е мед, без сърцето е ад.

Съвременните хора нямат истинско понятие за онзи ред, който съществува в природата, който е неизменен. Всякога за даровитите хора всичко има. За ленивите души трици се дават. Щом ядеш трици, от обикновените души си, щом ядеш хубаво, не си от обикновените. Представете си, че вас ви викат и искат да ви дадат един милион лева. Казват: „Дайте един проект, за какво ще го употребите?“ Какъв проект бихте дали за един милион? В природата ще си дадеш проекта, тогава тя дава. Като си дадеш проекта, като го одобри, тогава дава.

На един музикант може да му дадете някое голямо творение, но малко музиканти има, които свирят хубавите творения. Не само да го изсвири, но да може да го изсвири правилно, както е определено, според времето. Малко музиканти има, които могат да дадат това съдържание.

Един музикант не може да постави нотите намясто, ако няма светлина вътре. Ония, гениалните музиканти, известна музикална светлина имат. Всичките тонове се нареждат сами по себе си.

Нас ни трябва музиканти, които са следвали в консерваторията на Слънцето и са дошли на Земята. Тези тук, които сега се упражняват, минават за професори по музика. Щом се занимавате с музика, ще дойдат един ден и ще ви вземат. Достатъчно е 24 часа да бъдете там, като се върнете, ще бъдете професор тук. „Как е възможно?“ Аз ще ви докажа това, което не се доказва. Легнете вечерно време, сънувате, че оттук отивате в Америка, свършите колегия, университет, вземете докторат, връщате се в България. Как става? Цяла една епоха, а ти за една вечер свършваш. Такива сънища са ми разправяли.

Та казвам: онези, даровитите, гениалните деца, как на 4–5 години свирят на пианото? Раждат се гениални. Но тия деца са били на Слънцето. Не мислете, че гениалността е от Земята. Земята не е за гениалните хора. Тук се проявяват гениите.

Казвате, че музиканти са дошли тук, на Земята, да учат музика. Погрешно е. Те трябва да са учили горе, а тук да проверяват. Който учи тук музика, той не може да я научи, музиката тук, на Земята, не се учи. Трябва да я носи със себе си научена, че тук да я проверява. Като дойде тук, да я провери и като се върне в другия, в организирания свят, тогава е придобил нещо.

Виртуозът трябва да бъде поне на 21-годишна възраст. Същото се отнася и до писателя, и до поета. Те трябва да се проявят на 21-годишна възраст – зрялата за тях възраст, образувана от три пъти по седем. Следователно не бързайте по-рано да ставате виртуози и гении. Ако сте на 25-годишна възраст, Божието благословение е с вас. Някои от вас сте едва

на 15–16 години. Малцина са по на 21–25 години. Гениите, талантливите хора и светиите са по на 25 години. На обикновения човек времето още не е дошло.

Всички даровити деца, които излизат на сцената преди да са свирили 10 години, се развалят. Чудни са хората, когато искат да излязат да свирят по-рано от 10 години! Да се свири 10 години е една необходимост.

Понякога вие питате, защо Бог е дал известно благо на даден човек. Като задавате този въпрос, вие изхождате от едно становище, което не може да даде философско разрешение на въпроса. Значи вие изхождате от едно лично гледище: защо на този човек е дадено това благо, а на мен не е дадено? Ако на сцената излезе един виртуоз цигулар да свири, трябва ли да питате, защо е дошъл? Щом свири добре, вие трябва да считате, че той е на мястото си. Този човек иде на Земята да свири. Даром ли трябва да свири? Той е посветил цели 20–30 години в свирене и сега може да даде един такъв хубав концерт. Не само в този живот е свирил, но той е свирил няколко прераждания наред. Той непрекъснато се е занимавал с цигулка, с музика изобщо. Едва днес се явява на Земята, като виден виртуоз, като гений.

Вие, като не можете да разрешите някой въпрос, се почесвате по врата. Какво заключение ще направим? Ще свършите ли вашата работа, или не? Някои не се почесват по врата, но турят пръста на челото си. Запитах го нещо и той тури пръста на челото си. Този ще свърши по-лесно работата, отколкото който се почесва. Този, който се почесва отзад, той не разбира закона. На тази страна, на която се почесва, там се намира чувството на смелост. Понеже тази работа, която искаш от него, иска смелост, казва: „Ти какво казваш, тази работа ще мога ли да я свърша?“ За мене е ясно, той не е сигурен в себе си. Той се пита дали има достатъчно смелост да свърши тази работа. Затуй всякога при мъчните работи човек само бута този орган. Това става неволно. Туй чувство е било образу-

вано преди хиляди години. Вземете един пианист – докато се учи, той свири и гледа клавишите, но като минат 3–4–5 и повече години на работа, той свири, без да гледа. Като тури пръстите на пианото, те се движат сами. У някои гениални хора този навик е станал тъй естествен, че някои деца, като се раждат, на 5–6 години си припомнят какво са правили с ръцете и започват да ги движат.

За да получите онова, великото, което очаквате, могат да минат няколко живота. За да го получите, вие ще прекарате много копнежи, много усилия и най-после един ден, не се знае в кое съществуване, вие ще получите това, което сте мечтали и за което сте работили. Съвременните хора искат в един живот да получат всички блага, които очакват. Това е възможно от страна на Бога, но от ваща страна е невъзможно.

Виртуозите са в апогея на своя живот. Те са страдали, страдали и са станали големи музиканти. Те са минали през дисциплина, защото са страдали в миналото. Придобили са знанието. И сега придобиват последните плодове от знанието. Те са били в Египет видни музиканти, те са били в Индия видни музиканти и сега се явяват в западната култура, в бялата раса – и тук са видни музиканти. Някои хора сега започват с музика, но те не могат да се мерят с тях. Те са само умни, техният ум съзнава и схваща. Това е само за изяснение – обективно, научно не може да се докаже, но е като едно обяснение.

Запример някой иска да стане учен, но не успява. Друг иска да стане велик музикант, пак не успява. Защо? Защото те искат да постигнат велики работи в късо време. Който скъсява времето, той не разбира живота. Великите прояви изискват голям период от време. Когато поставите някаква велика идея в ума си, не мислете за времето. Когато преследвате някакъв идеал, не слагайте определен срок за постигането му. Ако поставите някакъв срок, години, месеци или дни за постигане на своите идеали, вие и себе си ще спънете, и свои-

те близки. За да не се спъвате, вложете идеята в душата си и за времето не мислете. Времето нищо не определя, то само хроникира нещата. Време съществува само за неща, които са се сбъднали. За неща, които още не са станали, никакво време не съществува.

Казвате за някого: „Виж как Господ е надарил този човек!“ Бог всички е надарил. Всеки от вас би могъл да стане Аделина Пате. Но Аделина Пате е схванала онзи важен момент, когато музиката действа в природата. Музиката не идва всякога. Ще сееш житото само когато е времето му – на пролет и на есен. То всякога не става. Всяко нещо става на своето време.

За някого казват, че не може да се прояви – не му е дошло времето, когато настъпи часът, ще се прояви. На небето има 19 звезди от първа величина, 120 – от втора величина, а другите са по-дребни. Също така и колко видни музиканти има в света? Малко са.

Ти всякога ДО не можеш да вземеш вярно. Има музикално време, когато можеш да го вземеш вярно, но има време, когато не можеш да го вземеш вярно. Относително може да го вземеш, но не са верни тоновете. Щом ти вземеш вярно тона, ти имаш вдъхновение. Вдъхновението се дължи на правилното вземане на тона. Една мисъл, ако не може да вземеш правилно, няма да имаш вдъхновение. Един тон, ако не вземеш правилно, няма да имаш вдъхновение. Гениалните хора имат вдъхновение, талантливите имат отражение, обикновените хора имат копие. Аз наричам гениални хората, които вземат правилно, вярно тона. Това са хора, които схващат правата посока, от извора вземат нещата. В този смисъл всеки народ е гениален. Ти може да бъдеш гениален, но работата е да спазваш тази гениалност, да знаеш, че през целия ден не можеш да взимаш ДО-то така. Ето аз какво разбирам психологически: тонът ДО е свързан с ограничително състояние, в което природата те е турila, но тя ти е дала възможност ти точно навреме да се освободиш, ни по-рано, ни по-късно.

Ако се освободиш точно навреме, ти си гениален. Яйцето, когато се излюпи точно навреме, то е гениално. Когато една идея дойде в тебе точно навреме, когато ти бъде полезна, ти разработваш тази идея.

Двама цигулари свирят на цигулка: единият свири механически, туря пръстите си по строго определени места на цигулката, вследствие на което тоновете му не са чисти. Вторият цигулар е майстор, той свири органически, вследствие на което определя местата на тоновете чрез своя тънък слух, а не по механическото им разпределение. Той свири с голяма точност и чистота. И първият, и вторият цигулар свирят според научното разпределение на тоновете, но всички се възхищават от втория.

Каква е разликата между тон и техника? Каква е разликата между музикална техника и музикален тон? Музикалната техника можеш да я добиеш, но с тона трябва да се родиш. Това никой учител не може да го създаде. Музикалната техника можеш да придобиеш. Ти трябва да се родиш със закона на мисълта, да мислиш. Мисълта трябва да има тон. Начинът, по който мислиш, то е техника. Тона трябва да го свържеш с мисълта. Тон да имаш в мисълта.

Аз снощи бях на концерт на „Месия“ от Хендел. Общо хорът ми хареса, а пък четиримата солисти, които пяха квартет – слабо. Сопранът пее, ама Господ да му е на помощ. Аз знаех къде беше спънката: на тази певица главата ѝ спъваше тона. Главата ѝ тъй направена, че резонанс няма. Нали в някои салони като говорят, има резонанс. Главата на певицата нямаше акустика. Тя, и да пее, акустика няма.

Ние намираме, че някои неща в света са хармонични, а някои не са хармонични. Запример вземете двама цигулари: единият от тях свири по-хубаво, по-изразително, по-приятно, а другият има в себе си нещо металическо, нещо сухо, нещо механическо. Този, който свири по-сухо, има по-добре развита

мозъчна нервна система. В него симпатичната нервна система е по-слабо развита, вследствие на което той няма мекота в свиренето си. По това именно се различават тия двама цигулари. Хубавото, мекото, приятното в единия цигулар, в неговата музика, се дължи на симпатичната нервна система, която е силно развита в него. За да свири един цигулар добре, това зависи още и от публиката, която го слуша.

Днес човешкото тяло не е все още довършено; от Божествено гледище то е направено съвършено, но ние не сме реализирали все още това, което Бог е съградил. Човек, като се упражнява, може да вземе четири октави и повече. Регистърът на гласа трябва да се разшири, обикновените певци трябва да вземат четири октави, а гениалните – пет, шест, седем, осем октави.

Иска ли да разбира добре нещата, да стане учен, религиозен, силен, човек трябва да изучава великата наука за живота. За да има добри отношения към всички живи същества, човек трябва да възпитава чувствата си, да разполага с тях така, както добрият музикант разполага с тоновете, както ученият с език, на който предава мисълта си, както певецът с гласа си. Докато не е постигнал това, човек ще се блъска от едно свое желание на друго, без да постигне нещо. Така и глупавият човек се блъска с години, докато реализира едно свое желание. Това, което глупавият постига за хиляда години, обикновеният го постига за 100 години, талантливият – за 10 години, а гениалният – само за една година. Това зависи от бързината на тяхното движение. Гениалният се движи най-бързо, талантливият – по-бавно, обикновеният – още по-бавно, а глупавият – извънредно бавно.

Музикантите се раждат. Раждат се обикновените музиканти, раждат се талантливите музиканти, раждат се гениалните музиканти. В един живот какъвто си роден, такъв ще останеш – в следващия живот можеш да бъдеш друг. Щом си роден обикновен музикант, такъв можеш да бъдеш, до най-висока-

та степен може да стигнеш, но талантлив няма да станеш. В талантливия човек широчината на челото се отличава. В обикновените хора челото е тясно, а в талантливите челото е широко. В гениалните хора – няма да ви кажа каква широчина има. Те са пропорции. В какво седи една гениална пропорция? Сега мислите, че един италианец дал една нова форма на гениалния човек. Едно съчетание на едно скулптурно творение е дал.

Един обикновен музикант се различава от един талантлив, талантливият се различава от гениалния. Обикновеният музикант само представя музиката, талантливият изразява музиката, а гениалният я създава. Талантливият ще изрази музиката така, както гениалният я е написал, а обикновеният ще я представи така, както талантливият я е изразил. Но това още не е правилно разбиране на музиката. Обикновеният музикант е малко дете, което още не е проходило или едва е проходило, талантливият музикант е дете на 10–15 години, а гениалният музикант е възрастен човек. Така разглеждаме ние нещата, така делим и музиката: музиката на детето, детинството на музиката, младенчеството на музиката и пълната възраст на музиката. От гениалните хора, от гениалните музиканти може да се очаква нещо.

Винаги си намирайте такъв приятел, който да има контрасти с вас, който да има противоположни добродетели на вашите. Когато завързвате приятелство с някого, гледайте да е такъв, от който можете да придобиете нещо. Или когато влизате в едно общество, пак същият закон трябва да се спазва. Ако един музикант иска да се развива в музикално отношение, той трябва да дружи с даровити музиканти, но не с амбициозни. Който обича музиката, той вдъхва нещо в хората. Музиката не трябва да бъде за него професия, но нему да е приятно да срещне някой друг музикант и да е готов да му даде нещо. Даровитият музикант е всякога щедър, в него няма абсолютно никакво користолюбие.

За да бъде човек поет, музикант или художник, това се дължи на факта, че мнозина го обичат. Този човек е любимец на много хора, които с любовта си му помагат да се издигне. За да бъде човек учен, пак същото положение. Учен човек в прав смисъл на думата е онзи, който разбира живота и знае как да приложи своята наука. Значи щастието на човека зависи от това – да бъде той обичан. Щом изгуби тази любов, той е вече нещастен. И наистина, най-голямото нещастие за човека се заключава в това, когато той престава да обича, и когато другите не го обичат.

За да стане богат, човек трябва да обича парите. За да стане учен, човек трябва да обича знанието. За да стане музикант или певец, човек трябва да обича музиката и пеенето. Обичали я, в един ден той може да придобие много нещо. Имали ли сте опитността на такъв един ден, който да съдържа в себе си опитността на хиляда години? В такъв един ден вие можете да постигнете всичко. Значи, ако вашите деди и прадеди от четири поколения насам са се занимавали с музика, в един ден вие може да се родите гениален и ще свирите много по-добре, отколкото Бетовен или Моцарт са свирили. Но пред вас трябва да стоят 400 поколения ваши деди и прадеди, които са работели в музиката. Не само това, но зад вас трябва да седят творческите сили на музиката, зад вас трябва да седят силите на хармонията. Ти трябва да чувстваш, че зад тебе седи Онзи, Който ти диктува каква да пишеш. Ако искаш да бъдеш учен, ти трябва да чуваш гласа на Онзи, който ти казва: „Учи, гениален ще станеш!” Добрият трябва да слуша гласа на Бога: „Добър бъди!” И добър ще бъдеш. Силата ти е там.

За да се придобие едно благо, човек трябва да е работил дълго време. За да се развие един талант, много поколения трябва да са работили усилено върху него. Най-после тези поколения предават изработения талант на някой човек. Обаче, ако и той не работи върху дадения талант, последният заглъхва. Талантът не е резултат на един човек. Множество разумни същества са работили за развиване на един талант,

но талантът се проявява чрез един човек, който излиза начело. Зад него стои цяло съдружие. Онзи, чрез когото талантът се проявява, трябва да е готов да дели печалбите си с всички ония, които преди него са работили за развитието на дадения талант. Запример някой певец пее на сцената и получава голяма сума и много букети за концерта си. Като получи тия неща, той върви горд, напет, да го видят всички, да знаят за неговата слава. Той забравя, че успехът му се дължи на много същества, които са работили преди него. Виждате някой генерал, накичен с медали в знак на победа, но тази победа не е само неговата. Хиляди войници са взели участие във войната, много от които са оставили костите си на бойното поле. Ако и вашите таланти се дължат на работата и на усилията на много войници, вие трябва да делите с тях печалбите, радостите и славата си.

Човешкият мозък е създаден по законите на музиката. Той има тонове. Трябва само да знаеш къде да бутнеш по повърхността на мозъка, за да произведеш най-хубавата музика. (...) Ти говориш, но тоя говор иде от друг човек. Ти си оратор, зад тебе седи друг, който изпраца сила. На Земята се показва реалното. Не се самозаблуждавайте да казвате: „Аз съм майка“. Зад тебе седи пралядо ти. Зад всичките дарби, които имате, седят други. Не мисли, че ти си господар, че ти си ги създал. Зад дядо ти седи пралядо ти. Ние сме проводници. Ние се самозаблуждаваме. Казвате: „Аз съм даровит човек“. „И създаде Бог човека по образ и подобие Свое.“ Зад твоя образ, който имаш, седи Господ, Който те е създал. Като скъсаш връзката с Него, ти си вече една жаба, която кряка. Като държиш връзка с Него, ти си гениален.

В света не си само ти, който работиш. Помисли, че когато тебе ти дойде някаква идея, има още хиляди същества, които мислят така и ти трябва да дойдеш в съгласие с тях. Нещата не стават, понеже ние искаме сами да свършим нещо. Искаш художник да бъдеш. Това не е единична идея. Ти, като художник, трябва да дойдеш в съгласие с всички художници,

които от памтивека съществуват. Искаш да пееш, да станеш музикант – тя е колективна идея. Искаш да работиш за Бога – трябва да влезнеш в Божествената идея да работиш. Искаш сам да направиш нещо – нищо сам не можеш да направиш. Какво може да направи един тънък лист? Нищо не може да направи. Влез в Божествената идея.

Всяка една дарба, всеки един талант, в каквото да е отношение, е свързан с известни същества по-напреднали. Дали вярвате или не, то е въпрос. Но има хора на Земята, които се явяват и изчезват, живеят между хората, когато искат да ги учат. Когато искат да не ги безпокоят, стават невидими. Вие не можете да бъдете добър, ако около вас няма такова невидимо общество, което да влияе. Не може едно дърво да даде хубави плодове, ако хармонично не падат слънчевите лъчи върху него. Тогава може да даде своите плодове.

Музиката е средство да се предава и изрази реалността. Един певец пее една октава, друг – две октави или три. За се дойде до четири октави, колко хиляди години трябва? Мазаров, Карузо и други видни певци са проводници, чрез които се проявяват гениите на музика.

Като мислите усилено, кръвта приижда в мозъка и като се развият вашите способности, ще започнете да възприемате мислите на всички учени хора.

Казвам: материалните блага, които съществуват на Земята, са отражение на духовния свят или са резултат на любовта на някои близки нам души. Ако някой човек е щастлив на Земята, то е защото той има близки приятели повече в невидимия свят, отколкото на Земята. Запример: когато някой виден цигулар свири на сцената, около него има десетина музи от невидимия свят, които му помагат. Публиката, която го слуша да свири така хубаво, казва: „Отлично свири този музикант, с голяма вдъхновение!“ Да, отлично свири той, защото музи го вдъхновяват. Махнете тия музи от него и той ще се прояви като обикновен цигулар.

Вие имате приятели, на които не знаете добродетелите. Запример някои от вашите приятели са музиканти, други – поети, трети – философи, които имат вътрешно прозрение. Като не ги познавате, вие казвате: „Той не се е проявил още“. Благодарете, че той не се е проявил още. Ако той се прояви, условията ще бъдат съвсем други. Един орех можете да го носите в джоба си и сте в безопасност, няма да пострадате. Но ако един ден вие посадите този орех и той стане голямо дърво с гъста сянка, под която вие един ден си почивате, той така ще ви изненада, ще ви причини такава вреда, която за цял живот ще я помните. Кой е виновен? Голямото благо. Малките блага не вредят.

Същият закон се отнася и до дарбите. Големите дарби пакостят на хората. Следователно оттук можем да извадим следното заключение: никога не почивайте под сянката на една голяма дарба! Никога не се приближавайте до голямата дарба! Стойте далеч от нея. Избирайте повече южните страни, отколкото северните. Големите дарби ще те засенчат, а сенките са винаги опасни. Стойте далеч от големите дарби. Те са големите сенки в живота.

Всяка дарба в човека създава условия за изкушение. Например, ако не използва разумно силата си, човек може да извърши ред престъпления: ще бие или ще убива. Ако изгуби силата си, той ще почне да лицемери, да лъже, да хитрува. Кое от двете положения е за предпочитане? Щом е неразумен, нито едно от двете положения не може да се предпочита. В такъв случай човек трябва да развива в себе си благородство, постоянство и да се стреми учен да стане. Това значи да работи човек върху своя ум, върху своето сърце и върху своята воля. Това значи да се освободи човек от чужди влияния, на които се е излагал не само той, но и неговите деди и прадеди. Всички хора са се борили и до днес продължават да се борят с чуждите влияния.

Като не познава себе си, човек е готов да се унижи, да се постави в положението на слуга, без да съзнава какво богатс-

тво, какви дарби и способности крие в себе си. Аз пък казвам: човек може да бъде слуга, но същевременно той може да бъде философ, и музикант, и писател. Външно човек може да заема най-долно място в света, но по ум, по сърце, по душа и по дух той може да заема първо място. Ето, Христос, Син Божи, беше дърводелец. Дълго време Христос изучаваше при баща си дърводелство, но Той изучаваше и вътрешното дърводелство. Мнозина знаят външното дърводелство, но вътрешното не познават. Мнозина знаят външното писателство, но вътрешното не познават. Мнозина знаят външната граматика, но вътрешната не познават. Вътрешната граматика почива върху принципите на Любовта, Мъдростта и Истината.

Най-първо, ти в природата ще започнеш не със своето си. Христос дава един пример, казва: „Ако сте неверни в чуждото, кой ще ви даде вашето?“ Ти, най-първо, за да придобиеш своето, трябва да служиш на хората. Ти няма да започнеш със своето, но с чуждото ще започнеш, и най-после ще ти дадат твоето. А пък вие искате изведнъж, като дойдете в света, да ви дадат вашето. Вие се заблуждавате. Онова, което ти е отредено, то ще ти се даде само тогава, когато станеш достоен, способен да не злоупотребиш в онова, което Господ ти казва. Вие казвате: „Духът ще дойде“. Духът най-после иде. Когато ти си готов, Духът ще дойде и ще ти донесе твоето. Но ако ти не си достоен, ако ти не си способен, Той ще дойде и като те види, Той твоето никога няма да го остави на тебе, защото в такъв случай може да направиш една погрешка, която мъчно се поправя.

Туй, което Бог ти дава – не се позволява да направиш вече нито една погрешка. Преди да е дошло твоето, може да правиш погрешки. Като дойде твоето, никога не можеш да правиш погрешки. Преди човек да стане виртуоз първокласен, се позволява тук-там да вземе фалшив тон. Щом стане първокласен виртуоз, не се позволява фалшив тон; ако вземе фалшив тон, ще го забият на вили и мотовили. В природата, ако направиш една погрешка, ще направиш цяла пакост в един музикален свят. Като ти дадат музиката като твоя собственост, ти не трябва да правиш никаква погрешка.

Като се ползвам от опитностите на цялото човечество, аз извеждам следния закон: който иска да успява в работите си, той трябва да бъде абсолютно чист! Великите работи растат само при абсолютна чистота. Ако искате да станете виден човек, ако искате да станете учен човек, ако искате да станете силен човек, да създадете нещо, вие трябва да бъдете абсолютно чисти! Когато човек добие тази чистота, той схваща своето предназначение като душа, като носител на велика Божествена идея.

Такъв е Божественият закон: каквото и да пожелае или да помисли човек, ще стане. Не в един живот, но в цялата вечност. Човек има време и условия всичко каквото пожелае, всичко каквото дойде до сърцето, до ума му, всичко туй да постигне. Туй е великата истина. В цялата вечност имате всичката възможност да опитате всичко, каквото помислите, почувствате и пожелаете. Има такава перспектива на душата. За тази перспектива може да жертвате всичко. Не в един живот, но в целокупността на цялото битие ще ви се дадат възможности да опитате всичко. И туй е красивото в живота, че имате възможност да постигнете всичко онова, за което копнее душата, умът, сърцето и волята. Всичко туй един ден ще може да се реализира. Тогава ще кажем: „Разбираме сега, че животът ни има смисъл и цел, има и радост в живота ни“. Тази мисъл трябва да залегне като основа у вас. Тя ще ви повдигне и тогава няма да се усещате като странници, но ще знаете, че има нещо във вашата душа. И затуй ние работим не за настоящето, нито за бъдещето. Това е противоречие, нали? Ние работим за Божественото настояще, а не за човешкото бъдеще. Само по този начин душата ще може да се освободи от робството, което сега претърпява.

НАСЛЕДСТВЕНОСТ

Хората в света се раждат със свои особености, които са плод на особена човешка енергия. Ако вашите деди са живели ра-

зумно, ако 5–10 поколения са живели един разумен живот, и ти като техен наследник ще носиш техните дарби. Някои от тези дарби ще се проявят.

И доброто не може да се внесе отвън. Ти се раждаш с възможностите за доброто, но то отпосле се придобива. Ти се раждаш само с възможностите за доброто, ти се раждаш само с възможностите за знанието, които трябва да придобиеш. Някои се раждат с наследствени черти, например казват, че някои се раждат музиканти. Не се раждат музиканти, но се раждат с възможности. Всеки един музикант трябва да се учи, за да стане музикант. Той трябва да има среда, която да го поддържа. Ако този музикант няма музикална среда, той не може да се прояви.

Най-първо трябва да се родят мислите на вашия син преди да се роди син ви. Трябва да се родят неговите мисли във вашия ум. Преди да се роди дъщерята ви трябва да се родят нейните чувства във вашето сърце. Преди да се родят те, трябва да се родят техните постъпки във вашето сърце. Тогава те могат да имат онаследяване. То е много важен въпрос.

След като се роди детето, отпосле не може да му се придаде нищо. Преди да се е родило, много работи може да внесете. След като се роди, може да развиете само онова, което то носи.

Ако желае и знае как, майката може да създаде гениален син. А същевременно тя може да създаде и един глупец. Ако в бременността си майката се тревожи много, тя не може да създаде от него никакъв гений. Докато е бременна, майката трябва да се занимава с най-хубавите работи: с музика, с изкуство, с наука, с духовен живот, с идейни работи. И когато синът се роди, той ще носи в себе и тези таланти и дарби, които майката е вложила в него.

Бременната жена трябва да се постави при най-добри

условия. Не се ли постави при такива условия, тя ще роди плевели. В бременното си състояние тя е крайно чувствителна. Следователно не я ли поставят при съответни условия, ще осакатят зародиша ѝ. Старите гърци са знаели това и са го спазвали. Когато някоя жена у тях била бременна, те са я поставяли при най-хубава обстановка, при най-добри условия, окръжавали са я с най-хубави картини, давали ѝ са да четете най-хубави книги и по този начин са въздействали в добър смисъл, давали са добър подтик. Затова виждаме между гърците толкова красиви типове. Особено такива са били старите, класическите типове. Това показва, че великите хора на миналото са имали права идея в това отношение. Не е въпросът да се пеят тъжни песни на бременната жена, но най-хубави песни, най-хубава музика. Картините също така да бъдат най-художествени. Ако едно дете се роди при такива условия, то ще има добри заложби в себе си. Сега ние вървим по закона на наследствеността. Ако има такива условия, няма да се родят гении, но поне ще има по-добри съчетания в живота на тия деца. Защото и без това в природата има доста големи мъчнотии, които трябва да се преодолеят.

Бащите са слаби да предадат гениалността си на своите синове. Майките могат да предадат повече неща на синовете си, отколкото бащите. Гениалността се предава по женска линия, по линия на чувствата. Духът носи гениалността, а душата я отхранва.

Всичките гениални хора, всичките талантиливи хора, всичките светии на Земята, са имали подобни на тях майки. На гениалните хора майките са били гениални. Аз за майката имам съвсем друго понятие – майката не е една обикновена жена. Майката е една необикновена душа в света, която може да роди един необикновен човек. Бащата е един необикновен дух, който може да роди в света пак подобен на себе си. И Писанието казва: „Бог направи човека по образ и подобие Свое“.

УЧИТЕЛ И УЧЕНИК

Ако някой иска да стане музикант, какво трябва да прави? Когато някой иска да стане музикант, аз не го съветвам веднага да иде на училище. Не, първо той трябва да ходи да слуша разни музиканти или певци, да се събудят в него музикалните енергии и след това да отиде на училище. Това подготвяне може да трае 1–2 години, но непременно ученикът трябва да мине подготвителната работа. Всеки цигулар или певец все предава нещо от себе си на своите слушатели.

Ще кажете, че човек трябва да бъде даровит. Право е, че човек трябва да бъде даровит, но ако няма условия тази дарба да се развива, той ще остане в положението, в което първоначално е бил. Ябълчната семка е даровита, има в себе си условия да излезе добра ябълка, но ако не се посади в земята и не израсте, и след това, ако Слънцето не я грее известно време, нищо няма да излезе от нейната дарба. Следователно който иска да развие музиката в себе си, той трябва да се излага не само на едно музикално слънце да го грее. Много музикални слънца трябва да го греят и от всяко едно слънце да получи по нещо.

Един учител може да развива музикалните способности на едно дете, но ако то е родено музикално. Онова дете, което не е родено музикално, може да блъскаш главата му, нищо не става от него. Ние сме за онова, което е вложено в нас.

Законът е такъв: щом ученикът иска да изучава музика, той първо трябва да има силно желание в себе си да учи, после той трябва да има идея за вътрешната музика, и чак след това ще търси учител отвън, който да го занимава. Щом намери учител и щом има инструмент, ученикът всеки ден трябва да свири. Умът му трябва да е намясто, и когато свири, трябва да мисли само за музиката, която изпълнява.

Никога не вземайте урок от един учител по музика, който не ви обича и когото не обичате! Когато обичаш и който те

обича – вземай уроци. Никога не вземай уроци от един музикант, който има долно мнение за тебе! Още като те види, трябва да има за тебе добро мнение, а и ти да го харесаш. Туй правило аз го прилагам.

Учител, който не знае да пее, не може да преподава пеене. Как ще го предаде? Ако някой, който не знае да пее, научи друго да пее, значи той не му е преподавал, другият сам се е научил. Може да предадем само това, което знаем.

Някой път поддържате и казвате, че професорът по музика може да не знае да пее, но той може да научи другите да пеят. Това е заблуждение, на мен това да не ми приказват. Онзи, който не знае да пее, не може да научи някого да пее. Онзи, който учи другите на музика, сам трябва да знае. Професорът трябва да знае музика от всичките певци най-добре. Ако не знае, не е професор.

Пък един ученик не може да бъде по-горен от учителя си. Казвате, че пее по-добре от учителя си. И то не е вярно. Земята не може да стане никога по-голяма от Слънцето и Слънцето не може да стане по-малко от Земята. Някоя планета в Слънчевата система не може да стане по-голяма от Слънцето, нито Слънцето може да стане по-малко от тях.

Ако ученикът иска да стане като учителя си, да го надмине, това е погрешната страна. В природата един предмет никога не може да вземе местото на друг предмет. Има заместване, но да вземе в дадения случай същото място, то не е възможно в природата. Невъзможно ти е да повториш едно и също нещо два пъти. Например в твоето детинство, един ден, когато си бил на 6 месеца или на 5 години, този ден не можеш да го повториш вече. Но ако го повториш, то няма да има същото съзнание и същото разбиране. Твоето съзнание ще се различава.

Като изучава музика, ученикът трябва да спазва следното правило: да слуша учителя си и да прилага. Мисли ли, че той

може да го учи, ще се провали. Взима уроци при учителя си, а същевременно го критикува, намира погрешките му. Такъв ученик не може да напредва, не може да свири.

Когато ученикът отиде при някой учител, професор по цигулка, той не трябва да свири обикновеното „Цвете мило, цвете красно“. С това едва ли ще му направи впечатление. Ученикът трябва да изсвири нещо, което да накара сърцето на професора да потрепне. Като го погледне, като му трепне сърцето, професорът ще знае, че този ученик е даровит.

Аз съм започнал отдавна да свиря на цигулка, но окръжаващите не гледаха добре на това. Те намираха, че цигулката е циганска работа. При това положение аз не бързах, а нямаше и учители, които да свирят и предават добре. Аз имах търпение да дочакам някой учител. Най-после намерих един чех, много музикален, със силна музикална памет. Като отидох при него, той никога не ме изпитваше. Аз сядах на стол, той вземаше цигулката и през всичкото време ми свиреше. Благодарение на неговото свирене, и аз се научих да свиря. Като дохождаха други ученици, той ги изпитваше, дразнеше се и гледаше по-скоро да ги изпрати. Ако ученикът свиреше фалшиво, той махаше с ръце, запушваше си ушите и излизаше вън. Той беше венерин тип. Не обичаше да вика, да кряска, но като му мине, отново влизаше при ученика и му показваше как трябва да свири. Аз сядах на един стол и с удоволствие слушах и се учех от неговото хубаво свирене.

Добрите учители музиканти съзнават значението на музиката в живота и обръщат внимание на учениците си върху държането на лъка, върху държането на цигулката, върху позициите. Но понякога се случва ученикът да не задоволи учителя си. Тогава учителят трябва да му каже: „Даровит си, но дарбата ти още не е проявена“. Често учителите едва издържат учениците си, но търпят. Като се върнат в къщи, започват да свирят, да се трансформират. Ако не търпят, ще кажат някоя обидна дума на ученика и после ще съжаляват.

Всякога, когато ние срещаме едно противоречие, ние търсим един начин да се справим с туй противоречие. Когато не можем да вземем верен тон, веднага ще забележите на лицето една гримаса. Когато учителят преподава и ученикът не може да вземе верен тон, учителят прави една гримаса веднага на лицето. Аз говоря за онези, добрите музиканти, понеже той чувства, че тонът не е взет вярно. Ще видите една гримаса, едно малко движение на лицето или на носа. Щом тонът не е верен, веждите се свиват – коригира.

В България една млада мома купува цитра. Минават години и най-после един ден въодушевява се, намира учител по цитра. А тя става близо на 40 години. Казва: „Бях в гимназията, бях много заета, после в университета, сега ми остава свободно време“. Казва ѝ учителят: „Много си възрастна, но ще се помъча да ти преподавам“. Започва да свири тя, а той не издържа, казва ѝ: „Голям простак си!“

Музикалните хора са много спрехави. Аз имах един професор, първият учител, един чех, много музикален, с отлична музикална памет, каквото чуе, всичкото запомня и после го запише. Някой ученик като свири неправилно, това го дразни, той маха ръка, излезе из къщи. После пак се върне.

В музиката големи изпитания има. Музикалният човек без изпит в музиката не може да прогресира. В музиката се изпълзва Питагоровия изпит: като ученик 4 години ще мълчиш, ще слушаш без да говориш. Цели 4 години ще те подиграват – ученикът трябва да издържи на подигравките. Те ще му кажат всички обидни неща, но той не трябва да изгуби равновесие: „прост“, „невежа си“, какво ли няма да му турят, а той трябва като философ да ги понесе. Само да се поусмихне. Като издържиш изпита, тогава те вземат като ученик в училището. Някой път в живота се случва някое противоречие, изпитват ви. Вие искате да влезете в Божественото училище – най-първо ви турят на изпитание.

Новият живот не може да дойде без едно вътрешно разбиране. В музиката туй го наричат „да се постави гласа“.

Аз съм виждал на много музиканти да поставят гласа им, а гласът остава все непоставен. Дойде един професор, освен че не го постави, но изгуби тембъра на гласа си, изгуби онази пластичност на гласа. Аз съм препоръчвал на музикантите: като дойде един учител по музика, той да го научи най-първо да обича музиката. То е първият урок: да обича музикалните тонове. Като види тоновете, да ги обикне. Преди да пее, да ги обикне. То е предисловие, за да може да пее. И второ: той трябва да разбира цената на един тон.

Каква е целта на един ученик по музика? Да изучава музиката, която ще може да употреби за себе си, за своите близки или за света, да му служи за прехрана. Значи той учи, за да се прехранва, или за да стане виден музикант, да се прослави. И наистина, ако той знае да свири добре, всички ще го търсят, ще искат да се запознаят с него, да им свири. Не знае ли да свири, никой няма да му обърне внимание. Само на онзи, който старателно изучава музиката, обръщат особено внимание.

Когато ученикът отиде да учи цигулка, най-първо учителят ще му покаже как се държи цигулката – хоризонтално; после ще го накара да вземе лъка, и най-после ще го накара да вземе струната СОЛ. По нея той ще свири дълго време, докато се научи правилно да движи лъка. Този навик постепенно се придобива. Най-първо доста мъчнотии ще среща, докато ръката му стане гъвкава, докато най-после пръстите му като че ли придобият съзнание, и тогава той ще може да свири без никакво усилие.

Ако вие сте един ученик при мен и учите музика, аз не мога да изменя правилата на музиката заради вас, да изменя тоновете, позициите, да ви дам други тонове. Ще ги взимате тъй както са, и за мен, и за вас ще трябва да са ясни. После, вие не може да свирите с лъка безразборно надолу и нагоре. Този лък трябва да се движи правилно, красиво. Вие може да искате да хванете лъка и по средата – има известни правила,

които трябва да спазвате. И ученикът и учителят трябва да ги спазват. И в живота е същият закон. Цигуларят, като се учи да свири добре, той се учи и да живее добре. Затова той се учи да свири, за да може да живее добре.

Вие трябва да свирите според трептенията на своя организъм. Професорът също трябва да се съобразява с ритъма на ученика. Пианото е по-механичен инструмент и да дадеш израз при него е някак по-мъчно и се изисква по-голямо умение, за да се дойде до хармония с публиката.

От човека при известни условия може да стане музикант, и то даровит музикант. Отишъл един от най-способните ученици при един професор по музика. Ученикът бил богат, платил добре на професора. Но един ден го изкарал от кожата му. Професорът му заплеснал две плесници и му казал: „От тебе музикант не може да стане! Да си отиваш!“ И го изпратил навън. Оттам насетне, този, удареният ученик, станал музикант, и то добър музикант. Една дарба може да се предаде понякога чрез един удар.

Човек всякога трябва да плаща за онова, което му се дава. Например интензивното желание на ученика да слуша учителя си като пее или свири, е особен начин на плащане. Когато ученикът е доволен от учителя си, последният се вдъхновява и възнаграждава за своята работа.

Някои религиозни хора искат да бъдат обичани от Бога. Кого може да обича Бог? Кого може да обича професорът по музика? Като види някой способен ученик, на когото очите светват при вида на инструмента, професорът разбира, че той е даровит и веднага започва да го учи без пари. Способният ученик отваря сърцето на професора си. От музикалното и даровитото дете излиза музикална енергия, от която и учителят се ползва. Учителят черпи нещо от своя способен ученик. От ученика излиза прана, с която той плаща на учителя си за уроците, които му преподава. Всеки човек трябва да има поне

една дарба в себе си, от която да излиза прана. С тази прана човек плаща на хората за услугите, които те му правят.

За да бъдеш ти благоприятен на Бога, какво трябва да вършиш? Представете си, че вие сте учител по музика. Кога един ученик ви е благоприятен? Когато свири хубаво, без погрешка. Тонове му са ясни. И това, което сте му преподали, свири го добре и тебе ти е приятно. Ако този ученик не може да свири хубаво, не взема вярно тоновете, вие казвате: „Той не е благоприятен, не е даровит ученик“.

Първо и най-важно условие за онзи, който иска да изучава музика, е да има Любов към Бога! Всички възвишени същества, които се приближават към Бога, се приближават с песен към Него, а след това идва мисълта.

Аз ще ви дам едно правило, което да съблюдавате. То е следното: дали си мъж, дали си жена, дали си момък или мома, дали си господар или слуга, дали си учител или ученик, ако прати Бог при тебе един ученик, не го задържай за себе си, но да му покажеш пътя към Бога. Този човек, този ученик направо при Бога не може да иде. Вие сте една врата. При вас трябва да дойде, а пък вие ще му покажете правия път. Ако е музикант, по пътя на музиката, ако е художник, по пътя на художеството, ако е философ, по пътя на философията. Каквото и да е, покажете му пътя.

ДИРИГЕНТ И ОРКЕСТЪР

Какво може да даде един оркестър на хората, ако между диригента и оркестъра няма никакво отношение? Диригентът дирижира добре, оркестрантите свирят хубаво, но между тях няма връзка. Ще кажете, че и без диригент може. Не, диригентът е намясто, но и оркестрантите трябва да са на мястото си. Какво ще прави той, ако няма оркестранти? Или какво ще правят оркестрантите, ако няма кой да ги обедини?

Какво ще каже публиката, ако на сцената излезе диригент без оркестър? Той ще се движи, ще прави хармонични движения, но публиката ще протестира, тя иска да чуе музика. Музиката е създала диригента! На първо място трябва да е музиката, а не диригентът и оркестрантите. Музиката трябва да изгъква, а не диригентът. Кое то излиза от диригента, то повдига музикантите, затова диригентът трябва да се прониква от музиката.

Законът е такъв – животът на диригента трябва да е изправен, защото музикант става само онзи, който има Любов.

Според мен диригентите не са много големи музиканти. Големите диригенти имат само една способност: те, като разбират музиката, като влязат, предизвикват музикалното чувство в музикантите.

В обходата между диригента и оркестъра има музика. Диригентът познава оркестрантите си, той знае кой как свири, как пее, как постъпва. Ако някой от оркестрантите не свири добре, това не показва, че е лош човек, но той не владее музикалното изкуство. Някои оркестранти свирят бурно. Това е хубаво като караница, но свиренето им трябва да изразява известна идея а не все да се карат. И при диригента е същото. Веднъж, като бях на концерт, диригентът тъй строго дирижираше, че оркестрантите се сгушиха. Те сгрехиха, а той си втренчи очите в тях, да им покаже, че не може да търпи грешки. Диригентът трябва да е тих и спокоен. Нищо от това, че са направили грешка, тя може да се поправи.

Когато един оркестър свири, диригентът, който има развито ухо, веднага схваща кой оркестрант греши и къде е грешката му. Ако обикновен музикант слуша да се свири, колкото грешки и да се направят, той ще схване само известен дисонанс, но няма да разбере кой греши и къде е грешката. Много естествено – ухото му не е чувствително. Диригентите трябва да имат тънък слух. Отношението на диригента към

оркестрантите зависи от тях самите. Диригентът само посочва грешката, а как ще я изправят, това е тяхна работа.

Понякога оркестрантът като направи някоя грешка, започва да се извинява. Не е нужно извиняване, а да поправи грешката си веднага и да продължи да свири.

Какво да прави цигуларят, като влезе в оркестъра? Да свири. Той трябва да заеме едно място – или първото, или последното, според свиренето си. После да вземе инструмента си и да чака да дойде времето му. Не може да свири, когато си пожелае. В оркестъра той трябва да се вслушва и да чака да дойде определеното за него време. А дотогава той ще слуша как свирят другите. Всеки, който влезе в оркестъра да свири, трябва да спазва онези правила, които самата музика изисква.

ПУБЛИКА

Цигуларят е щастлив само в момента, когато свири. Щом престане да свири, да радва публиката, той живее в отражението на своето щастие.

Сегашните хора са крайно тщеславни, те искат на всяка цена да се прославят. Христос е казал на едно място: „Не търсете слава от хората, но от Бога“. Питам: говедарят трябва ли да търси слава от своите говеда? Овчарят трябва ли да търси слава от своите овце? Художникът трябва ли да търси слава от своите картини? Славата е вътре в човека. Когато аз съзнавам, че съм художник, славата е у мене.

Някой иска да стане добър цигулар и като не може да постигне желанието си, той страда, недоволен е от себе си. Той иска да излезе пред публика, да го слушат и да се възхищават от него. Който иска да стане добър цигулар за хората, той никога не може да постигне това. Добрият цигулар свири първо за Божественото в себе си, а после за хората.

Добрият певец първо пее в ума си. Той повтаря, докато почне да чува гласните като едно далечно ехо, след това те слизат на физическото поле и той ги изразява. Значи най-добър певец е този, който пее за себе си. Той се вслушва в това, което пее и чува думите, които изговаря. Той забравя себе си, забравя, че хората го слушат. На него му е приятно, че пее. Той пръв се радва на пеенето си, а после другите се радват. Искат ли един певец първо хората да му се радват, той е обикновен певец.

Ако си музикант, задоволи първо себе си, а после окръжаващите. Ако си поет, задоволи първо себе си, после ближните си. Ако музикантът или поетът чрез своята музика или поезия могат да се справят със своите мъчнотии и противоречия, те ще могат да помогнат и на своите близки.

Когато цигуларят свири, той сам трябва да е доволен от това, което изиглянява. Цигулар, който свири, за да се хареса на публиката, не е истински музикант. Всеки, който мисли как да се прояви, за да има доброто мнение на хората, той няма права мисъл. Като свири, човек може да се допита до мнението на другите, но първо той трябва да чуе своето мнение.

Способният музикант не иска хората да вярват, че той е способен или не. Същото е и с учения човек. Онзи, който иска да е учен и иска светът да го признае за учен, той още не е учен.

Когато някоя съвременна певица излезе на сцената да пее, тя следи, наблюдава какво впечатление произвежда пеенето ѝ върху публиката. Велика певица е тази, която пее само за себе си, велик музикант или художник е този, който свири само за себе си, велик проповедник е този, който проповядва само за себе си, велик поет е този, който пише само за себе си. Само такива хора познават Истината. И ако техните слушатели и почитатели ги разбират, значи и те познават Истината. И тогава, щом се съберат двама души, които познават Истината,

те ще могат напълно да се разберат. Това подразбира, че Бог живее и се проявява чрез този човек.

Казвам: има един Божествен план, на който вие не сте обърнали внимание. Всички имате слабостта – искате да угодите на хората. Не може да угодиш на хората, докато не угодиш на Бога! Най-първо пред Господа ще свириш, най-първо ще свириш пред професора и той като ти даде одобрение, ще свириш пред другите. Ако Господ те препоръча – добре дошъл. Но ако Господ не те препоръча – всеки ще влезе в стълкновение с тебе. Мислите ли, че за да ви обичат хората, това произтича от тях? Не.

Аз взимам музиката като основа на живота. В музиката ти най-първо ще започнеш с Любовта. Ти, за да живееш добре, трябва да имаш Любов към живота си, непреодолима Любов. В тази Любов трябва да се прояви светлина и топлина, да дойде знанието. След туй трябва да проявиш своята музика. То е истината, то е свободата. Един музикант, който има Любов, който има топлина, който има знание, който има истина и свобода, значи има къде да изрази своята музика, има кой да го слуша. Онези, които слушат, те възприемат. Ти ще дадеш, и те ще дадат.

У вас всякога има една подбудителна причина, когато пеете – да има някой да ви слуша. Бъдете уверени, че имате най-хубавата публика. Когато почнете да пеете, цялото Небе ви слуша. Отгоре имате най-хубавата преценка. Не се страхувайте, че горе няма кой да ви слуша. Има публика, която ще оцени пеенето ви.

Всичките ви идеи седят във вашето съзнание и самосъзнание. Свири някой, а пък в съзнанието му седи идеята, че свири – ти няма да станеш тогава цигулар. Тази идея трябва да седи в подсъзнанието ти. Ти, като свириш, свири за себе си и не питай дали свириш добре или не. Не вземай във внимание какво мислят хората за тебе. Не да ги пренебрегваш, но

не ги туряй в твоето съзнание като главна точка. При пеенето и при свиренето има един трепет, който се явява под лъжичката. Когато у певеца се яви този трепет под лъжичката, той пее добре. Същото е и за цигуларя. Няма ли този трепет, той няма да пее или свири хубаво. Не мислете, че когато пеете или свирите, Невидимият свят е безчувствен. Не! Те искат вие да пеете или свирите хубаво и ви подкрепят.

Едно от важните неща при свиренето е улавянето на идейния смисъл, т.е. когато музикантът се усеща щастлив, че е схванал първообраза. От това той се въодушевява. Ако музикантът сам не се въодушеви, никой не може да го въодушеви. Като свири така, хората ще останат доволни от него и ще пожелаят и друг път да им свири.

Чиампи, този италиански виртуоз, е бил роден при много добри условия. Цигулката на Чиампи е от 1709 година и струва около 5 милиона лева. Той свири всеки ден по 4–5 часа. Да се снимат тоновете отгоре на физическото поле не е лесна работа – така ще се подобрят съобщенията между този и онзи свят. В бъдеще Чиампи ще свири два пъти по-добре. Чиампи има много чувствителни ръце. Някои музиканти свирят на дълги вълни, Чиампи свири на къси вълни, да се свири на къси вълни е по-хубаво. При късите вълни няма никакъв дисонанс в музиката. Музикантът си има вътрешна публика, на която външната публика е само отражение. Публиката изчерпва много музиканти, но когато музикантът дойде до мощната страна на музиката, тя го възобновява.

Един цигулар, който свири добре, но с цел да се прослави в света, той не само че няма да успее в своето желание, но ще изгуби и това, което е придобил. Като излезе на сцената да свири, той ще разчита на благоволението на присъстващите, които не са на еднакъв уровень в музикално отношение, и ще се свърже с тях. Като се свърже със съзнанията на присъстващите, той ще усети известно неразположение. Техните съзнания като притоци ще потекат към неговото, като по наклонена

плоч и ще предизвикат едно вътрешно безпокойство. Затова музикантът, като се яви на сцената, нека чака първо всичко в него да утихне. И публиката трябва да утихне. Докато не е утихнала публиката, нито свирене, нито пеене! Някой казва: „Като започна, те ще утихнат“. Не! Не може да се снесе ясен образ, ако няма една тиха повърхност, върху която отражението да остане правилно.

Всеки трябва да свири, да владее своя инструмент и добре да изнася своята част. Щом му се представи случай, той трябва да бъде готов да изпълни своя номер. Никога той не трябва да се извинява, че не му се свири. Но има едно важно правило – човек трябва да свири на хората само тогава, когато види, че в тях естествено се явява някакъв интерес към него.

Публиката може да стане такъв добър проводник, че да вдъхнови цигуларя и той да свири вдъхновено, а същата публика може да се постави спрямо цигуларя така, че той съвършено да изстине. Този цигулар казва: „Не съм вдъхновен, не мога да свиря“.

Какъв трябва да бъде тактът на певеца като излезне на естрадата? Какво трябва да прави той? Сега, разбира се, трябва да попитате някой, който е певец, който е авторитет, който сам е един виден певец, но даже и най-видните певци и оратори в света имат едно голямо безпокойствие. Той се владее, но неспокоен е отвътре. Той като излезне, събрали се 10–15 хиляди да го слушат, той не знае къде да си тури ръцете. Той веднъж като започне, да си отвори устата, после вече върви! Но един момент има, от който зависи успехът му – после или ще го освиркат, или ще му ръкопляскаат. Ако той пропусне този момент на сцената, ако не избере фокуса, отдето ще пее, той ще пропадне. Той трябва да има един нюх, да знае къде да застане на естрадата, за да произведе хармония у публиката. Да знаеш кое място да вземеш, къде да застанеш. И когато говорите някой път, да знаете каква дистанция да вземете. Ако разбирате този закон, всякога речта ви ще бъде намясто.

Но ако попаднете на една точка, която е дисхармонична, веднага ще има скарвания. В природата всичко зависи от това какво движение ще направите.

От две неща зависи успехът на цигуларя – от неговото психологическо състояние и от публиката, която го слуша. Още като пипне цигулката си, цигуларят познава интуитивно ще има ли успех или няма да има. Достатъчно е да се докосне до струните на цигулката си, за да знае какъв ще бъде успехът му. От всяка струна се излива известно течение, и ако той е чувствителен, може да познае хармонични ли са теченията на четирите струни или не са. Ако са хармонични, той ще има успех, ако не са хармонични, успехът му е проблематичен, т.е. зависи от изкуството на цигуларя сам да ги хармонизира. От всеки негов пръст излиза също енергия, която се предава на слушателите. Не предава ли такава енергия, колкото и да са меки или силни тоновете, които излизат от пръстите му, това свирене е лишено от динамика.

Когато музикантът свири, неговият успех зависи и от публиката, която го слуша. Същото се отнася и до певеца. Ако в салона има някой, който го мрази, той няма да може да пее. Онзи, който го мрази, ще праща вълни, които ще стегнат гърлото му и той няма да може да пее.

Когато дойде Любовта, аз с цигулката си мога да взема три октави и половина. Щом вляза между хората, някой път едва една октава мога да свиря, октава и половина изгубвам, изчезват трептенията на звука. Ще кажете: „Къде е другата октава и половина?“ А даже някой път и две октави се губят. Забелязвам, че колкото средата е по-груба, гласът толкова повече се губи, колкото средата е по-деликатна, и гласът се усилва. Щом влезете някъде, дето не можете да пеете, средата е по-груба. Колкото по-хубаво пеете, средата е по-деликатна. Хубаво е всички да пеете, но от Любовта започнете.

При окултната музика се изисква голямо разположение

от страна на слушателите. Тя е свещена музика. Ако човек е разсеян някой път, тази музика може да произведе обратен ефект. В музиката изобщо се изискват две състояния. Вибрациите или музикалните вълни, са отмерени, когато умовете на окръжаващите хора се съвпаднат, иначе получава се един вътрешен дисонанс. Между окръжаващите и всички онези, които свирят или пеят, се изисква спазване на следния закон – пълна хармония между слушателите и музиканта! Няма ли хармония, музиката не може да бъде изразителна. Разбира се, това не може да се наложи. Казват, че великите музиканти могат да се налагат на слушателите си. Тъй е, но много по-хубаво би било, ако слушателите биха могли да разположат музиканта. Това говори в полза на слушателите. Когато пък музикантът настройва слушателите си, това говори в негова полза, а не в тяхна.

Излезе ли музикантът да свири пред публика, той чувства нейното неразположение или разположение към себе си. И тук той трябва да прилага волята си, да преодолее тези енергии, за да може да свири добре. Не може ли да се справи с тях, той трябва да изразходва много вътрешна енергия от себе си, за да се освободи от всичко отрицателно, което се е наслоило върху него.

Докато публиката не престане да критикува цигуларя, той всякога ще чувства, че е изразходвал много енергия, вследствие на което се е изтопил. Ето защо, като свири, цигуларят трябва да омагьоса слушателите си, да престане всякаква критика от тях. Гениалният музикант настройва публиката и тя започва да го слуша с внимание. Ако той очаква на публиката, на условията, на времето, неговата гениалност е проблематична.

Хуберман и Пшихода са минали в развитието си през Индия. Там те не са били много видни музиканти, както сега. Те и двамата свирят много добре, но ако на Пшихода му се даде музикална публика, той ще свири 10 пъти по-добре. Сега на Хуберман са му дали едно препятствие в очите, за да

не го съблазни света. Музикантите са подложени на големи изкушения.

За да свири човек, той трябва да обича музиката, да обича и хората, за да издържи на подигравките им. Колкото повече неуспехи, освирквания и подигравки е преживял той, толкова повече условия има за успех. Всички велики хора са минали през тези състояния. Който осмива някого, той му мисли доброто. Обаче, човек успява повече, когато го осмиват, отколкото когато го хвалят.

В една публика, на която свириш, има няколко души, които те радват, окуражават, вдъхновяват, а другите са като нещо допълнително.

Знаменитият цигулар разбира каква е публиката и според това свири. Ако публиката е по-музикална, той свири добре, ако не е музикална, той свири по-лошо. Защото, ако публиката не е музикално настроена, и най-добрият музикант не може да изгълни програмата си добре. С ума, с мисълта си, слушателите трябва да подкрепят музиканта. Те трябва да взимат такова участие, че мислено да придружават певица или музиканта. Като го слушат, всеки в себе си чувства, като че хор пее. Мислите на всички трябва да се отправят към него и да го придружават. Мисъл се изисква и от певица, и от слушателите. Колкото повече любители на музиката има сред публиката, толкова повече и музикантът ще се вдъхнови. Ако публиката не разбира от музика, тя може с това да му попречи. Имало е случаи, когато някой музикант или певец се е съвършено провалял на сцената заради публиката, която не го е разбирала, и по този начин не е могла да го вдъхнови. Затова който свири или пее било пред публика или пред един човек само, той трябва да бъде обичан от тях.

Къде да пее човек? На всяко място той не бива да пее. (...) На умрели хора окултните песни не трябва да се пеят.

На кого трябва да пее човек? Ще се пазите! Едно правило има в музиката: на глухи хора не пей! Художникът трябва да се пази от една погрешка: на слепи хора да не рисува. Който говори, и той трябва да се пази от една погрешка: на неми хора да не говори. Мислете! Кой хора мислят хубаво? Философите. На глупави хора да не говориш. В себе си на този, глупавия човек, да не говориш. Какво трябва да правиш с глупавия, то е друг въпрос. Но в себе си ще кажеш: „На глух не свиря, на сляп не рисувам, на ням не говоря“. Свири на онзи, който има ухо. Рисувай на онзи, който има око. Говори на онзи, който има ухо. Всякога трябва да имате нещо живо, разумно. Вие не дръжте отрицателни мисли в ума си. Дръжте в ума си идея, която е жива. Дръжте в ума си ония, живите идеи. Идеята на слушането, идеята на гледането, идеята на говоренето. То са идеи, които растат, които дават импулс на човека, които дават плод. Щом свириш, на човека се придава нещо. Има обмяна между хората, които слушат, и ти, който свириш. Щом рисуваш на един човек, който има зрение, той вече придава нещо на твоето изкуство. Говориш нещо на човек, който слуша, и той придава. И човек, който слуша, и той ти придава. Който мисли, и той ти предава нещо на твоята мисъл. Следователно те са правила, които трябва да ги пазите.

Ние в света, когато се приближаваме към идеята за Бога, трябва да знаем, че няма същество с по-деликатен слух. Той е същество в свят, в който всичко чува: и най-слабите трептения, и най-слабите въздишки. Неговото око всичко вижда, пък в света няма същество, което да говори по-красиво от Него. Няма и друго същество, което да мисли така ясно, като Бога. Ти казваш: „Защо ще мисля за Бога?“ Ти като мислиш за Него, има обмяна между ума на Бога и твоя ум и между говора на Бога и твоя говор. Той ще ти предаде нещо. Ти си представяш Бога като нещо отвлечено.

Изисква се от нас едно изкуство. Ще излезеш, ще кажеш: „Аз ви давам най-хубавото, което имам!“ Аз считам един певец добър, като се качи на сцената, като запее, всичките

изведнъж да имат хубаво разположение. Това е добър певец. Първото положение е – всички да добият разположение, всички лоши мисли да изчезнат; второто положение е – всички да вземат участие в пеенето, да се яви в тях желание да пеят, да се отвори сърцето им, не само да го слушат, но и вътрешно да пеят. Аз, като слушам някой певец да пее, и аз пея вътрешно, помагам му. Някой човек иска да изяви своята Любов – ако вие не вземате участие, Любовта не е изявена. Любовта е най-хубавото пеене, което съществува в света. Тя е магическо нещо. Като чуеш тона, всичко се преобразява. Тя като дойде в света, всичко израства. Любовта като дойде, растенията растат, плодните дървета плод дават, децата добре учат, в семействата навсякъде влиза хармония. Болните оздравяват.

Не всеки, който свири, е майстор. Като ти посвири добрият цигулар, ако си болен, ще оздравееш.

Ако аз бях един цигулар, щях да правя така: аз няма да свиря най-първо на здравите хора, а на болните. Например някой е малко нервен, ще отида да му посвирия и той ще оцени. Той се превива малко, свива си корема и аз ще му свиря. Той дава ухо, престава да го боли. Аз усилявам и най-после той ми казва: „Много добре стана, че дойде!“ За мене неговото мнение е вече меродавно, защото му е въздействала музиката. Каквото правиш, направи го най-първо с най-слабите хора. Болните хора са най-слаби. Ако те одобряват твоята музика, то силните, способните още повече ще я одобрят.

Като държа беседа, първо аз трябва да бъда променен от нея, тогава тя ще въздейства и на другите. И за музиката е същото: щом музиката, която музикантът свири, въздейства на него, ще достигне и до слушателите.

Истинският певец преживява това, което пее и като запее, състоянието на всички присъстващи се променя от скръбно на весело, от безнадеждно – в надеждно. Така той задоволява себе си, задоволява и слушателите си.

Съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеене става за развлечение, за почивка, и това е хубаво. Но има песни, които като пееш, събуждат твоята мисъл, има песни, които събуждат хубавото и красивото, има песни, които като пееш, събуждат в тебе чувството на справедливост.

Мен ми разправяше един познат: Камила Русо, ученичка на Паганини, свирила „Сънят на живота“. Той казва: „В този момент, когато свиреше, бях готов да се примиря с целия свят!“ И пак: „Такова настроение създаде! Бях готов да си раздам имането. Но като излязох от залата, изчезнаха тия желания – не съм готов да раздам всичко, не съм така глупав. Като престана музиката, полака-лека се изгуби туй състояние и останах със старото.“

Като дойде Божествената музика, готови сме всичко да дадем. Като излезем от концертната зала, връщаме се пак на старото. Туй няма да бъде така – една гъсеница е определена да бъде само за известно време гъсеница. Човек във вечността е определен за нещо велико, но ще мине всичко това, което е определено. Той ще мине през шлифовките като скъпоценен камък, който е излязъл из утробата на Земята, ще го шлифоват, за да стане диамант, да пречупва светлината. Ако не мине, не придобива цена.

Някои свирят – никакво настроение, никакво решение. Пееш, пееш – пак си на същото място. То е обикновеният живот, говорим, то е обикновеният живот: „Това да направим, онова да направим“, а каквото Бог иска, не виждат. „Ама да се обичаме!“ – и остават пак същите. На другия ден пак: „Да се обичаме!“ Някои хора, съберат се, и гледам – толкоз години не са прогресирали – нещо извратено, нещо стеснено има. Не могат свободно да попеят. Да чукаш пипер в чутурата, значи всичките хора да кихат наоколо. Не искам да критикувам, защото всинца ще кихате. Не искам пипер в чутурата. Целта ми е да се обясни схващането за музиката.

Велик певец е онзи, който може да преобрази човека. Ако някой търговец чуе един велик певец и разбере неговото пеене, в него моментално трябва да стане голям преврат. Щом

се върне дома си, той веднага трябва да вземе тефтерите си, да заличи в тях всички лъжи, всички неправди и да каже: „По този начин не може да се живее!“

Има такъв цигулар, който щом засвири в кърчмата, българинът отмества чашата настрана и слуша. Това много рядко се случва – душата се е събудила и тогава българинът разсъждава: „Това пиене е непотребно“.

Един апаш отишъл да слуша една опера, в която пеела една видна певица. Апашът си взел билет, та когато хората се захласнат в пеенето, когато богатите се захласнат, той да ги обере. Но като слушал апашът тази певица, и той се захласнал. Отива веднъж, два пъти, 5–6 пъти отива с цел обиране, и все се захласва. Казал си: „Ще си загубя занаята“.

Ако бихте развили таланта на пеенето, ще повлияете и на лошите хора. Музиката съединява хората и премахва грубите елементи. Музиката във физическия свят организира нещата. Ако произнесеш нещо музикално, то дава резултат. С музика се влиза в свят на прогрес. Светът на музиката е организиран и щом прекрачиш в този свят на хармония, имаш бъдеще. Преди да влезеш в него, имаш страдания.

От какво се вдъхновява един цигулар? Той се вдъхновява, когато неговата музика е в сила да направи преврат в душата на падналия човек. Какво по-голямо възнаграждение може да има за музиканта от това, когато той свири в една кърчма на пиияници, и половината от тях се откажат от пианството веднага? Те ще кажат: „Бог да те благослови, че дойде между нас да ни посвириш!“ Някой цигулар, свършил в странство, търси средства за прехрана, но чака случай да даде някакъв концерт. Докато му се представи такъв случай, той нека отиде в някой локал, там да свири. Той казва: „Как може, аз, такъв виден цигулар, свършил в странство, да отида в някой локал да свиря на пиияници!“ Нищо от това! Ако отиде при тези хора и им посвири малко, така той ще направи някаква жертва от

себе си, ще ги повдигне. А ако даде някакъв голям концерт, публиката, която го слуша, ще погали малко честолюбието му, но от това той нищо няма да спечели. Когато цигуларят свири идейно, макар и пред пияни хора, той прилича на чисто-сърдечен, прост, смирен човек, който възнася своята молитва пред Бога, и Бог му отговаря. Когато обаче цигуларят дава своя концерт пред висшето общество, той прилича на владика, облечен в парадната си мантия, с корона на главата, със златен кръст на гърди, с кадилница в ръка и ходи из църква, обикаля, кади, но молитвата му не е приета от Бога.

Пиияницата като вдигне чашата, казва: „Туй червено вино започна да пее!“ Другите, като гледат, казват: „Дайте и на мене“. Всички пиияници имат песни. Чували ли сте песента на пиияницата? Но ако на пиияницата изпееш песента на трезвостта, казва: „Няма да пия вече!“ В него се заражда желание да не пие. Като му изпееш песента, вече му идва на ум, че вода трябва да пие. Излее виното, казва: „Вода ми дай!“ Започва да усеща една жажда: „Дълго време не съм пил вода“.

По какво се познава добрият цигулар? Ако онзи, който слуша цигуларя, реши да направи някакво добро, това показва, че цигуларят е свирил добре. Не е ли готов да направи някакво добро, цигуларят не е свирил добре.

Добрият музикант произвежда добри и възвишени мисли у слушателите си, той носи изкуството в себе си и преобразява хората. Той гледа на музиката като на изкуство, което внася живот в човека. Като изсвири или изпее нещо, добрият музикант събужда Божественото в хората. Той изучава и прилага законите на акустиката на човешкото съзнание. По тези закони човешкото съзнание може да се развива.

Бъдещата философия, бъдещето изкуство и художество така ще се усъвършенстват, че достатъчно е да прочетете някакво произведение или да видите някоя картина, за да се откажете веднага от всички престъпления, от всички не-

правилни мисли и нечисти желания, които минават през вас. Бъдещите музиканти ще свирят така хубаво, че тяхната музика ще въздейства моментално върху съзнанието и на най-големия пияница или скъперник.

Казвате: „Кой ще ни учи на тази музика?“ Няма защо хората да ви учат – музиката като чувство е вложена в човека и затова той трябва сам да упражнява тази своя способност, а отвън ще потърси някой учител, който от време на време само да го напътва.

Музикантът е чувствителен и когато слезе от сцената, възприема мислите на тези, които са доволни и на другите, които не са – тогава изпитва чувството, като че го режат.

Цигуларят трябва да свири на сцената така, че да забрави всичко наоколо си. Ако свърши да свири и публиката веднага се разотиде, това показва, че музиката на този човек не е произвела никакво впечатление. Ако свърши цигуларят и публиката остане на местата си около 10 минути да мисли, значи музиката е произвела своето въздействие. Започне ли се разговор веднага, това не е музика. И в пеенето е същият закон.

Моля за ред при концерта, който ще се даде след няколко дни: да няма невръстни деца и не искам да виждам хора, които да влизат и да излизат! Онзи, който прецени, че няма да стои до края, да не влиза в салона. Защото там, където има ред, има и изпълнение, има и Божие благословение. Музиката е свещенодействие. Всеки шум пречи на това свещенодействие – както на предаването, така и на възприемането му.

Някой път казва някой: „Какво ли мисли Учителя?“ Аз да ви кажа какво мисля: „Отгоре като ме гледат, какво мислят за мене? Така, както съм направил, какво ли мислят?“ Щом дойдат при мене хората и ми кажат: „Много хубаво говориш, отлично говориш!“ – казвам си: „То е писано вече във вестниците. Отиде вече! Приех си заплатата.“ На другия ден пак

някой каже: „Как приятно говориш! Отлична беседа!“ Казвам си: „Отиде и тая!“ Някой път мисля какво да направя без да ви излъжа – да говоря така хубаво, че да не ме похвалят, да ви замотая като един цигулар: той свирил тъй хубаво, така пренасял хората, че като си отишъл, 20 минути не му ръкопляскали, а после, като дошли на себе си, ръкопляскали, но него го нямало. Та и аз искам така да ви говоря, та не за мен да мислите, а за онзи свят, и като слезна от сцената, тогаз да ръкопляскате. Много мъчно е да свирите така на хората, че да омагьосвате! Много малко са тези, които са слизали така от сцената.

Ако вие сте разбрали това, което ви проповядвам и започнете да пеете, тези, които ви слушат, ще се зарадват, или ще заплачат. Ако не пеете така, не сте изучили добре изкуството.

СТИМУЛИ

Миналата вечер бях на концерт, свиреше една виолонистка. Публиката ѝ даваше букети в знак на одобрение на нейното свирене. Питам: какво отношение има между свиренето и тези скъсани цветя? Тя свири, а публиката ѝ дава цветя, букети, но тези цветя препятстват на пеенето, на свиренето. Имаше случаи, когато цигуларката се смущаваше, нещо пречеше на правилния ход на свиренето – това се дължеше на цветята, които тя получи. Миризмата им противодействаше на свиренето. Правилно е да се дадат тия цветя на другия ден, след като тя свърши свиренето. Докато тя е на сцената, цветята развалят пеенето или свиренето.

Хората обичат букети от скъсани цветя, но това е едно голямо нещастие за тях. По-добре е цветята да си живеят. От ваше гледище, с какво може да изкажете благодарността или признателността си към една певица или една цигуларка? С какво може да замените цветята? Аз бих занесъл на една цигуларка или на една певица една хубава круша и ще ѝ кажа: „Сега, след като свърши свиренето, заслужаваш един

хубав обед с тази круша!“ Това вече има практическо приложение. Ако вземете това нещо буквално, вие ще преобърнете целия строй на нещата. Ако на всички певци или музиканти се дават хубави круши, ябълки или други плодове, всички вестници ще почнат да разискват върху този въпрос, как да се замени даването на цветя с даването на плодове. Това не се отнася до буквата на нещата. Аз взимам този въпрос само за изяснение.

Съвременните музиканти се вдъхновяват или когато се харесват на публиката, или когато им се плаща добре. А какво в музиката трябва да вдъхновява човека? За да има вдъхновение, той трябва да обича музиката, да слуша добри певци и музиканти. Само при такива условия той може да се вдъхнови.

Някой музикант е написал песен, но не се решава да я изнесе пред света. Тогава нека я изсвири пред няколко музикални деца, 4–5-годишни, и да следи какво впечатление ще им направи. Ако децата харесат песента и се въодушевяват от нея, и възрастните ще я харесат. Но ако аз напиша една песен, ще я пея за себе си. Дали другите ще я пеят, това ще бъде за мен безразлично. Ако другите подемат песента – добре, ако не я подемат, тя си остава само за мен.

Вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да се усъвършенствате. Дали рисувате, пеете или свирите, вие трябва да задоволите първо себе си, а после другите. Ако певецът очаква от публиката одобрение, той не е пял добре. Най-добрият слушател и ценител на изкуството, което даден човек проявява, е той самият. Щом той е доволен от своето пеене, свирене или рисуване, и публиката ще бъде доволна. Най-добрият учител на човека е той сам. Вътрешният учител на човека всеки момент му нашепва дали е постъпил добре, дали е разрешил задачата си правилно.

Останете ли сами, пейте за себе си! После трябва да бъдете мислители пак за себе си. Учете ли, учете пак за себе

си. Щом можеш да пееш за себе си, ще можеш да пееш и за другите. Щом можеш да мислиш за себе си, ще можеш да мислиш и за другите. Щом можеш да учиш за себе си, ще можеш да учиш и за другите. Законът е такъв. В този закон е смисълът. Вие започвате с обратния закон – вие пеете за хората, а не за себе си. Пеете ли така, вие никога няма да се научите да пеете! Пеенето е вътрешен закон. Човек трябва да чувства музиката в душата си, за да може музиката да излезе отвътре навън.

Гласът трябва да се упражнява. Гласът като не се упражнява, огрубява. Та понякога път ще седнете и ще четете нещо на глас. Вие се слушайте като четете. Първото нещо, като четеш, слушай се как четеш. Като четеш сам, виж приятно ли е, или не. Не викай другото да те слуша. Пей и криво ляво, как да е. Ти ще пееш дотолкоз, доколкото можеш себе си да слушаш. Понеже човек е много снизходителен към себе си, и да намери погрешка, не е толкова строг. Казва: „Няма нищо, ще се науча!“

Едно от главните правила при пеенето е човек да пее за себе си. Всеки трябва да се научи да пее вътрешно. Докато не се научи да пее вътрешно, в душата си, той не може да се научи да пее. Като пее вътрешно, човек трябва сам да се хареса. Той трябва да бъде и певец, и слушател. Най-първо ще пее тихо, умствено на себе си. Ще седне, ще концентрира ума си, ще затвори устата си, мислено ще изпее една песен, докато започне да слуша тоновете. На себе си ще пее 5–10 минути тихо, но много вярно. Като пее за себе си, човек опитва силата на музиката. Щом пее за себе си, той в дадения момент е по-голям от всички хора наоколо. Физически е по-малък, но духовно е по-голям. Когато човек пее първо за себе си, това е идейно пеене, а пее ли за другите, той се афектира и гласът му започва да трепери. Човек трябва да пее за себе си, не за това лично „себе си“, но за Божественото вътре в него.

Тълкуванието е една форма: отиваш като войник – имаш

войнишки дрехи, ставаш съдия – имаш съдийска дреха. Като отиваш съдия, ще туриш мантия, един гердан, ако си офицер – ще вземеш пашка, ако си свещеник – ще извършваш службата. Тия неща са хубави като упражнения, но след като научи човек всичките упражнения, те не са нужни. Запример ти изучаваш музика. Важно е времето, но щом станеш музикант, разбираш времето, не е нужно да мислиш за това, има един закон вътре, който ритмично определя колко време трябва да дадеш. Ако вие бихте придобили гласа на Ерна Зак, какво ще правите? Ще бъдете като нея, пари ще взимате, не вярвам нито един от вас да идва тук, горе (на „Изгрева“). Всички ще пеете, ще ви плащат хората. Защо? Даром не пеете. Никога не бих пял на един човек, който не ме обича! Ще кажете: „Как без пари?“ Аз искам повече. Ако има Любов, ще свиря за Любавта. В света даром сте взели, даром давайте! Това криво се разбира. Нещата, които се плащат, то е най-лесната работа. Най-лесно е туй, което с пари става. С пари са временните работи, без пари – вечните.

Казвам: за да бъдем последователни в онова, което Бог е вложил в нас, трябва да изменим начина на постъпките. Не да казвате какво съм ви казал сега, но има едно право вътре: ако не постъпваш тъй, както Бог е поставил, не можеш да растеш.

Когато цигуларят е добър, човек е готов да му плати повече, отколкото е искал. „Не може ли човек да слуша даром?“ Това зависи от онзи, който свири. Който много дава, той всякога е готов да дава даром. Но колкото и да плащат на добрия цигулар, в края на краищата изразходваната енергия от него с нищо не може да се плати.

Изкуството да пееш, то е привилегия само за малцина – да бъдеш певец, да излезеш на сцената, всички нямат тази дарба. Такъв певец може да станеш в друго някое прераждане. За себе си обаче можеш да пееш. Сутрин излез на сцената, пей колкото искаш, но за външния свят кредит трябва. Има песнопойци родени, изпратени специално за света. Тяхното

място е определено. Такъв певец нека взема пари, стига да пее хубаво – това нищо не значи. И цигуларят също нека взема пари, стига да свири хубаво. Той все ще внесе нещо хубаво и благородно в хората. Хубавите неща с пари не се купуват. Че сме дали 50, 100 или 1 000 лева, нищо не значи. Едно хубаво свирене струва повече от 1 000 лева. Едно хубаво свирене с нищо не се заплаща.

Казвам: у всинца ни трябва да се зароди онова силно желание да оценяваме талантите. Видите ли един музикант или един певец, оценете го. Ако не оцените него, оценете поне благо, което той носи в себе си. Когато певецът пее или музикантът свири, той дава от себе си хиляди. Това, което той носи в себе си, струва хиляди! А тъй, някой дал 100 лева за билет – това нищо не струва в сравнение с хилядите, които музикантът дава от себе си. От музиканта или от певеца излиза една енергия, която струва хиляди. Когато излизате от един концерт, вие излизате с голямо разположение. Това разположение не може да се купи с никакви пари. От него излиза нещо хубаво, нещо Божествено. Всички, които слушат концерта, са участвали в него. И дали даден човек приема нещо или не, това не важи за музиканта. Той дава от себе си и който е готов, приема. Достатъчно е човек да има уши да чува и да възприема. Ти четеш една поезия и тази поезия те вдъхновява. Тези стихове за тебе са като светиня.

Добрият цигулар развива в себе си голяма чувствителност, вследствие на което той преживява тежки страдания. Обикновеният цигулар малко плаща, а гениалният – десетократно.

Гениалният музикант сам определя своята заплата. Той за една вечер може да вземе 50–60 хиляди лева. Отива един европейски цигулар в Америка, викат го в едно семейство да свири и за половин час му дават 1 000 долара – това са 100 хиляди лева. Гениален е човекът, свири. Ти, ако идеш с „Цвете мило, цвете красно“ да свириш... Не „Цвете мило ...“, но друго ще свириш. Всеки не може да бъде музикант.

Един пример, как човек е готов да даде всичко, за да чуе хубавата музика. Един американски милионер чул, че в Ню Йорк ще свири виден цигулар. Той се качил на влака и тръгнал за Ню Йорк, но закъснял. Когато стигнал до театъра, концертът бил свършил. Понеже имал силно желание да чуе този цигулар, той научил къде се е установил и отишъл при него с молба да му посвири малко. Цигуларят се обадил от стаята си, че си е легнал вече и е уморен. „Давам 1 000 долара!“ „Уморен съм, не мога да свиря!“ „Давам 2 хиляди долара!“ Цигуларят отворил прозореца на стаята и посвирил малко. Милионерът останал много доволен от свиренето. Изводът от този пример е, че колкото по-големи са страданията, толкова по-скъпо ще платиш. За обикновените концерти се плаща малко, но за страданията се плаща много. Защо? Защото от тях се получават ценни уроци.

Казвам: аз мога да накарам всеки един от вас да пее. Как? Ще обещая 10 хиляди лева награда на този, който излезе да пее тази вечер. Ако обещая 20 хиляди лева, ще пеете и то как! В света цигуларят свири хубаво, защото има пари. Я накарайте онзи свирач да свири без пари, ще видите има ли стимул. При сегашното състояние парите са един стимул. Вие сега за какво ще пеете? Все трябва да имате един стимул – или пари, или някакъв идеал. Все трябва да имате нещо, за което да пеете, не може иначе.

Казвам: има три вида музиканти: едни, които свирят за удоволствие, други, които свирят за пари, и трети, които служат на Бога. Те са бъдещите музиканти. Те като дойдат, като засвирят... Сега двата вида музиканти ги имаме: за удоволствие и за пари.

Истинският певец пее без пари, от любов към пеенето.

Когато човек пее, в душата му да няма ни помен от пари! Музиката трябва да бъде дар.

Пееш ли даром, значи служиш на Господа, а щом вземаш пари за пеенето, живееш за себе си.

Когато човек престъпи някой от великите закони на живота, духът се оттегля от него, докато изправи погрешката си. Някой има известна дарба, или някакви видения, но започне ли да разправя на хората какво е постигнал, дарбата, виденията му веднага изчезват. Ако днес много хора губят своите дарби и способности, това се дължи на факта, че те продават Божественото в себе си. Божественото не се продава. Ако музикантът свири за пари, той има право да задържа за себе си само толкова, колкото му са нужни за прехраната, а останалите да раздаде.

Отличителното качество на музиката е щедростта – тя дава на всички. Човек пее и нищо не очаква отвън. Защо? Защото богатството е в песента, в самото пеене. Ще пееш и ще благодариш за благо, което ти се дава. Певците, които пеят за пари, лесно губят гласа си. Така е било от памети века и така ще бъде. Някой певец, след като спечели много пари, казва: „Не искам повече да пея“. Кажеш ли така, гласът му го напуска. Същият закон се отнася и до музиканта, и до оратора. До известно време той говори красноречиво, задоволява публиката. Като забогатее, казва: „Няма защо повече да ораторствам!“ Щом каже така, красноречието му го напуска. Когато материалните блага господстват над човека, той изгубва дарбите, които Бог му е дал. Езикът не ти е даден да печелиш пари с него. Парите трябва да вървят след тебе, като сянка на твоя живот, като средство, но не като цел. Те трябва да те търсят, а не ти тях. И да ги отблъскваш, те трябва да те следват неотклонно.

Често ходя на концерти, слушам видни музиканти да свирят Бах, Бетовен. Един дава едно изпълнение, друг – друго изпълнение.

Аз слушах Марто. Той свири една класическа пиеса, но не излезе много хубаво. Той свири правилно, но му липсваше не-

що. При свиренето, в известни пиеси, има особени трептения, като че някакъв отлив става в тях. Тия моменти Айнщайн ги нарича „вливане“. Та в свиренето на Марто липсваше именно това вливане и този отлив. Той не може да влее душата си. Втората пиеса хубаво я изсвири, бързо ставаха тези вливания. Третата песен пак изсвири хубаво. Марто свири хубаво, но като му плащат, той губи половината от силата си.

Всички музиканти се критикуват. А българите сега се намират при най-добрите условия на своето развитие. Двама музиканти не могат да се срещнат и да свирят. Този не свири хубаво, онзи – хубаво, това е една лоша черта, това е неразбиране на живота. Лошевината знаете ли къде седи? В погрешните разбирания. Ако този български музикант беше повярвал, че той е един грешник, един велик, голям грешник, който иска да учи и като учи музика го очаква един велик живот, той другояче щеше да живее и всякъде можеше да прояви своята дарба. Но той, щом свърши музикалното училище, иска да свири за пари, свещеник да стане за пари, навсякъде само за пари.

Когато един музикант дава концерт, той не мисли само за пари, но иска да сподели изкуството си с хората, да чуе тяхното одобрение. Понякога за него казват: „Този музикант влага чувство в свиренето си“. Влага чувство, защото иска да има благоволенieto на публиката, иска да му ръкопляскаат. Друг музикант, като свири, прави особени жестове, и казва: „Нали хубаво ги направих?“ Не, когато музикантът свири, той трябва да свири за себе си, да се вдълбочи и никого да не вижда.

После, някой като слиза от сцената, очите му са обърнати към слушателите. Истинският музикант трябва да свири без пари, без цветя, без всякакви ръкопляскания. Той трябва да свири безкористно. След като е свирил на сцената, музикантът трябва да слезе, без да очаква букет. Нека свири на хората тъй както разбира и после бързо да излезе навън. Пък те са свободни след него да изкажат мнението както искат – то е тяхна работа.

Добрият цигулар, който разбира окултната наука, не ходи да подава шапка. Той, като започне да свири, слушателят става весел, някаква идея му идва и той казва: „Най-сетне и аз да се проявя като човек, ще дам един лев!“ Почне да бърка в кесията, извади един лев, два лева... Цигуларят още свири. Този вади 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 20 лева и като ги дава, нему е приятно. Това показва, че в свиренето на добрия цигулар има вибрации, нагодени за разширение на съзнанието.

След такъв един концерт, всеки, който е слушал, ще каже още: „Аз чух една музика – чудо!“ – и ще иде да уреди сметките си. Скарал се с жена си – ще се помири. Всички онези 10 хиляди слушатели ще уредят работите си. Това ще стане в една вечер, в резултат от свиренето на добрия цигулар.

Сега е време за учение. Я, да се създаде един хор от любов между вас, всеки, който пее, да пее от любов, той да е самостоятелен, да е свободен, с въодушевление да пее. Да има любов между диригента и хористите. Вие ще ми възразите, ще кажете: „Можем ли да бъдем такива музиканти, може ли така да се пее?“ Аз мога да направя един опит. Може да се пее, но трябва един стимул. И на най-немузикалния от вас, който казва, че от него няма да стане музикант, да му определим първите три месеца по 100 наполеона на месец. Вторите три месеца по 200 наполеона, следните три месеца по 300, да увеличаваме. Аз ви казвам, че за три години този човек ще забрави, че не може да пее. Ще каже: „Мога да пея, пари са това, ще пея!“ Премахне страха, пее. Значи парите могат да накарат човека да пее. Че тогава може и Любавта да стане като стимул. Необходима е Любавта в света, да се създаде едно хармонично общество. Всичките тия противоречия, които сега съществуват, те са немустикални.

Като влезете в света, мислите, че този свят ще бъде благодарен. Каквото и да направите – искате да напишете книга, да свирите и т.н., вие се заблуждавате във всичко. Вие свирите на една плоча или аз може да ви свиря, утре дойде цигулар, който свири по-добре от вас, от мене – него ще предпочете

светът. Дойде някой, казва: „Нищо не е твоето свирене, виж – неговото свирене!“ Ще дойде трети, четвърти... В света признателност няма. Ако мислите, че за нещо, което вие направите, ще ви бъдат признателни, вие се лъжете. Ако вие не сте признателни за онова, което вие сами направите, как ще бъдат другите признателни?

Обръщам вниманието ви на една философия, на един градеж, който трябва да поставите. Не ви проповядвам да не ходите в света. Изучавайте всичко, но не мислете, че в науката или в изкуствата вие ще намерите разрешение на живота. Това са условия само. Защото за бъдещия живот има нещо, което тепърва ще се развие.

При сегашните условия ние оставаме сами. Тогава, ти искаш да се самовъзпитаеш. Как ще се самовъзпитаеш? Ти от сутрин до вечер мислиш за себе си. Пакостта е там. Не мисли само за себе си! Понякоя път излез, погледни небето, помисли за онези хиляди звезди – те са параходи, които носят хиляди и милиарди същества – с каква бързина се движат! Погледни ги малко. „Ще се отдалеча от пътя.“ То е влияние. Колкото и далеч да е тази звезда – светлината ѝ до нас достига за 3 години, за 10 години, за 100 години, за 1 000 години – но тя може да упражни влияние. Има движения много по-бързи от движенията на светлината. Като погледнеш, ако се свържеш с една звезда, тя ще упражни влияние върху тебе. Разбира се, звездите трябва да ги свържеш с разумни същества; тези, които светят, са разумни. Светлината е израз на разумност. Тогава избери според състоянието си една светла звезда. Да допуснем, че някой от вас е музикант. Той трябва да знае кой ще му помогне. В музиката трябва един стимул. Откъде иде стимулт?

РАБОТА

Писането, пеенето, това са средства за развитие на човешката душа. Те имат по-висока цел. Ние употребяваме пеенето

като средство, едно от мощните средства. Пеенето, размишлението, това са средства.

Сега, вие трябва да работите, защото чрез тия неща ще се научите да се концентрирате. Най-потребното е концентриране на ума! Запример, защо ви давам музиката? Ще кажете: „Без музика не може!“ Може! В нашия живот по-напред светлината и чувствата са минавали през човешкия ум и са се поляризирани през сърцето – човек е слизал към Земята. Следователно тия лъчи са се стеснявали, стеснявали и ние сме дошли в пресичането на този триъгълник. Сега правим един подем нагоре, процесът е обратен: всичките наши чувства и желания трябва да ги пратим през ума си, не да ги премахнем, но всичките наши чувства трябва да ги прекараме през призмата на нашия ум. Тук те ще дойдат в един център, ще се смесят при тия концентрирания, и ще усетите като че изгубвате всичко, но след като преминат през центъра на тази призма, те ще се разширят и ще вземат такава ширина, каквато душата иска. Та, чрез пеенето – един метод – вие ще развиете вашата чувствителност. Няма да мислите за окръжаващите, че някой ще ви се смее. Туй не е важно, ти ще гледаш да се концентрираш, ти се упражняваш за нещо по-велико. За бъдеще важното е концентрирането, а не разсеяността на ума.

Вашият ум може да е зает с хиляди неща, но тия хиляди неща няма да ви помогнат. Те може да ви помагат временно, но знаете ли в какво положение ще се намерите след като напуснете тялото? Всичката ваша философия няма да струва нито един грош, всичката ваша религия и молитви няма да струват нито един грош. Защо? Знание се изисква, и то Божествено знание!

Аз съм един певец, който може да пее на четири октави. Мислите ли, че ако дойда във вашия дом и ви изпея една песен, ще остана гладен? Вие всинца ще напуснете работата, ще ме слушате. След като ви изпея, ще ми дадете най-хубавото ядене, ще кажете: „Заповядайте!“ Ще кажете: „Този човек има

ангелски глас“. Човек, който пее четири октави, е ангел. Такива ангели няма в историята на музиката. Казват, че една певица имала приблизително такъв глас. Да оставим – те са невъзможни работи.

Но четирите октави съществуват в човека: първата октава е човешката воля, втората октава е човешкото сърце, третата октава – това е човешкият ум, четвъртата октава – това е човешката разумност. Много малко хора има, които боравят с разумността. Защото да мисли човек, трябва да знае как да пее. Да пееш – това е изкуство. Всеки, който пее, е като един грънчар, който е направил едно хубаво гърне, или един колар, който е изработил хубава кола, или един зидар, който изгражда хубава къща – той е майстор. Всеки, който пее, е един художник, който рисува хубава картина, или един музикант, който изпълнява едно творение. Изкуство е, когато онзи човек може да направи в даден случай нещо. За да направи човек нещо, трябва да има подтик, трябва да разчита на нещо.

Погрешката на съвременния живот седи в това, че ние разчитаме на външните причини повече, отколкото на вътрешните. Външните причини са необходими. Това са условия, но ония възможности седят в самия човек. Възможностите седят в ума на човека, в неговото сърце и в неговата воля. Под думата „воля“, аз разбирам човешкото тяло. Човешкото тяло, това е сбор на разумни клетки, които са събрани. Милиарди са събрани на едно място и живеят под един велик закон. Служат на човека, помагат му в неговото предприятие.

Искаш да се занимаваш с музика, но ако туриш страха и тщеславието, нищо няма да стане. В музиката има една привлекателна страна на тоновете. В музиката има едно музикално течение, в което тоновете се нареждат един подир друг. Тоновете се нареждат като на магнитния полюс. Ти, ако имаш този музикален магнетизъм, тоновете сами се нареждат и всичко върви хармонично. Ако нямаш този музикален магнетизъм, една погрешка, втора, при всичките погрешки търсиш тона да намериш. Щом имаш този музикален магнетизъм, всичко иде наред. За музиката което е вярно, вярно е

и за всичките работи. Има една магнетична страна, при която всичките неща лесно стават. Ако твоята памет има този магнетизъм, веднага всичко иде навреме. Ако нямаш този магнетизъм, всичко се е изгубило, търсиш го тук, търсиш го там. Туй аз го наричам животворен магнетизъм в човешкия живот. Чрез този магнетизъм всичко става лесно.

Казваш за някоя задача, че е неразрешима, че не е за теб. Щом мислиш така, наистина няма да успееш. Откъде знаеш това? „Не ми е дадено да стана певец.“ Не ти е дадено да бъдеш голям певец, да удовлетвориш една голяма публика, но имаш възможност да пееш, да се опиташ да удовлетвориш себе си. Какво ще правите, ако трябва да изкарвате прехраната си с пеене? Ще си послужите с метода на котката. Когато срещне препятствие на пътя си, тя търси начин да го избегне. Обиколки оттук-оттам, огледа цялата обстановка, да не става нужда да прескача направо. Обаче, като се намери на тясно, нищо не мисли, направо прескача препятствието. Колкото и да е високо, тя се хвърля и минава препятствието. Значи докато не е в притеснение, човек търси лесния път, да мине с малко разходи и усилия, щом изпадне в затруднение, нищо не мисли, минава и през най-лошите условия. Какво се иска от човека? Едно малко усилие.

Мъчнотиите и трудностите са условия за развиване на човешките дарби. Запример един човек отива в гората и среща на пътя си една река, широка около метър и половина. Той стига до реката и веднага отстъпва, връща се назад. Защо? Не се решава да прескочи. Обаче, ако същият човек е преследван от разбойници, като дойде до някоя река, и поширока да е от първата, той я прескача и бяга напред. Значи мъчнотиите в живота заставят човека да реши задачата си по-лесно, отколкото при спокойни, добри условия.

Силно чувство аз наричам онова чувство – аз говоря за дадено чувство, дадена способност – което може да превъзмогне всички спънки. Ако един екскурзиант пътува по планински

върхове, нали ще срещне спънки, но желанието да се качи на високия връх трябва да ги превъзмогне, ще намери пътища да се качи. Ако няма туй желание, ще се върне назад, ще каже: „То е непостижимо!“ Непостижимо е за онзи, който няма силно желание. В природата има закон: турят спънки за способните хора. Щом имаш спънки, в тебе има нещо. Туй сега не ви го казвам за утеха, не искам да ви утепявам. Ако ви обезсърчавам, искам да ви опитам дали ще се обезсърчите. Обезсърчението и насърчението, те са два противоположни полюса. Като се насърчаваш, не се насърчавай повече, отколкото трябва и като се обезсърчаваш, не се обезсърчавай повече, отколкото трябва. Ти си повярвал, че дарбата тъй ще дойде. За дарбата трябва да се работи.

Човек е даровит, ражда се с известни способности. Способен музикант е, но това дете трябва да учи. Ако е цигулар, трябва му 10–15 години, ако е пианист – пак толкоз години. Ако е на арфа, ако е на китара, ако е на някой тромбон, или ако вземете най-простия инструмент – барабана, и там трябва да се учи. Не е лесна работа един барабанчик. Барабанът дава тон на целия оркестър.

Вие как се лекувате от сиромашията? Сиромашът е сиромах, понеже той ходи инкогнито, не с името си, банката не го познава, а той, за да си извади влоговете, трябва да мине с истинското си име. Докато си сиромаш, никой не ти вярва, то е инкогнито. Трябва да престанеш да си сиромаш! Ще ви приведа един пример. Веднъж Аделина Пате отишла в Ню Йорк, няма пет пари. Има един чек от 25 хиляди долара, отива в пощата да си вземе парите. Казват ѝ: „Не ви познаваме, нека някой да ви гарантира, да ви подпише“. Тя не познава никого в Ню Йорк. Тя се изправила в станцията и запяла. Като пяла, казват: „Дайте ѝ парите!“ Казвам: всеки, който носи Любовта в себе си, да я изяви веднага, без гаранция ще има ли успех тази работа. Ако Аделина Пате нямаше този глас, трябваше да ходи, да търси хора познати, можеше да мине цяла седмица, докато намери един свидетел, че е тя. Обаче нейният глас казва, че е тя. Друг не може, само тя пее така.

Снощи бях на един концерт (12.10.1938 г.). Свири един млад българин, 12-годишен, доста талантлив. Всички му ръкопляскаха. Свири хубаво, така пипа струните, че всеки тон е правилен. Ако не беше добър музикант, тогава другоаче щяха да го посрещнат, но на голям майстор и букети се дават! Всички големи музиканти, които го слушаха, казват: „Този човек свири по-добре от нас! Талантлив е.“ Казвам: този е развил таланта, който Бог му е дал!

Най-първо нямаме едно истинско понятие за Бога. Той, Който е съвършен, не може да вземе един звук неверен. Той е единствен, който взема тоновете верни, без погрешка. Следователно всеки музикант, който иска да изучава музика, трябва да иде при Господа, Той да Му изпее основния тон, да му изпее гамата, да се научи как да пее в света. Всеки, който се учи от друго място, да се коригира. Казва някой, че вярва в Господа, че чул гласа Му, чул и ангелите да пеят. Аз не намирам никаква промяна в неговия живот, а той иска да ме убеди, че бил при Господа.

Не се обезсърчавайте! Мнозина идват при мене и ми казват, че не им върви. Казвам: този път, по който вървите, никъде няма да ви изведе, нищо няма да излезе от вас. „Как така?“ Преди всичко, вие не вярвате в Бога, а искате другите хора да ви направят гениални. Очаквате ли на хората, нищо няма да излезе от вас! Най-първо ще проверите, че вие имате дарба в себе си да пеете и можете да пеете. И второ, ще вярвате, че Бог ви е надарил. Не туряйте в себе си мисълта, че нищо нямате, никакви дарби не са вложени във вас. Не, вярвайте, че Бог ви е надарил и ако работите, ще развиете дарбите си. Та сега две неща ви препоръчвам: да вярвате, че сте даровити хора, и че имате много дарби в себе си.

Никога не реагирай на доброто в себе си! Защото, като реагираш на доброто в себе си, тогава ще си създадеш зло. Ако ти не пропускаш енергиите да минат през твоя ум, през благородните чувства и благородните идеи, тази енергия ще мине през

отрицателните ти черти и ще ти причини пакост. Не реагирай против себе си! Ако си гладен, яж, наяж се. Казваш: „Няма да ям“. Ако си бос, обуй се. Не отричай! Някой ще каже: „И без дрехи може“. Не, не отричай съществуването, към което твоят дух се стреми. Искаш да пишеш, пиши, макар и да не станеш поет. Искаш да философстваш, философствай, макар и да не станеш философ. Каквото желание имаш, изпълни го, за да станеш човек. Всичко е за тебе! Както е създаден светът, ако ти един ден го разбереш, ще имаш нужда от всичко: от музика, философия, архитектура, и те ще бъдат намясто, но ти трябва да работиш в себе си, да учиш, без да бързаш.

Всеки от вас трябва да намери няколко думи, да ги съчини сам и да си ги пее, но те да бъдат специални думи, които да упражняват известно влияние.

Когато ти дойде на ум някоя нова мелодия отвътре, запиши я веднага, защото после не ще можеш да я намериш и възпроизведеш. Трябва да се записва всичко, което ти иде отвътре.

Покрай многото си работи, аз се занимавам малко и с музика. Ако има една наука или изкуство, с което най-малко да съм се занимавал, това е музиката. За музика отделям най-много 5–10–15 минути, не повече. Аз пазя следното правило: когато ми дойде на ум да свиря или да пея, и в леглото да съм, ставам и започвам да пея или да свиря най-много 5 минути. Но никога не обичам да смущавам хората около себе си. Свиря или пея много тихо, никой да не чува. Дали е студено, това не ме спира, свиря си. Добре е човек да свири, да пее, да мисли по 5 минути на ден. Дойде ли ви някаква идея, и в леглото да сте, станете и си я запишете. Ако постъпвате по този начин, в продължение на 30 години, вие ще свършите много повече, отколкото ако бихте следвали няколко академии на изкуствата или науките. Човек не може да усвои едно изкуство, или една наука, ако няма Любов. Любов трябва да имате към всичко, което предприемате.

От вас, ако не пеете, ако не мислите, ако не чувствате, какво ще остане? Ако не свириш, ако не искаш да имаш сила, ако не искаш да имаш топлина, ако не искаш да имаш светлина, ако не искаш да имаш мекота, какво трябва да желаеш? За какво трябва да те обичат хората? Хората могат да те обичат за три неща: или за твоя ум, или за твоето сърце, или за твоята воля – каквото кажеш, да го направиш. Всеки ден каквото ти дойде в ума, прави го. Дойде нещо малко, направи го, не отлагай. Искаш да пееш, не търси удобства. Искаш да пееш, пей, нищо повече! Пей със затворена уста, ако е студено. Когато въздухът е топъл, пей с отворена уста. Пей! „Аз не мога да пея.“ Ти предреждаш нещата. Казваш, че не можеш да пееш. Не трябва да казваш нещо, което не е вярно. Може да не пееш на глас, но на себе си ще пееш.

Законът е: при всеки подтик, който имате, не се колебайте! Някой път вие имате известни подтици да направите нещо, но отлагате, казвате: „Няма да го направя“. Щом ти се вдъхновиш от нещо, направи го, за предпочитане е да го направиш, отколкото да го отложиш! Вие все отлагате, отлагате. И има безброй неща, които вие сте отложили. Като погледнеш – това си отложил, онова си отложил, мислиш, че някога ще имаш благоприятни условия. От тези условия по-благоприятни не могат да се дадат на човека. Ако ви дадат бъдещите условия, какво ще направите? Да кажем, ако сега ви дадат най-хубавата цигулка, какво ще направите с нея? Имате най-хубавата цигулка, която има цена 10 милиона или 20 милиона. Един гениален музикант с една обикновена цигулка ще изкара 20 пъти повече. Онези, които не са се упражнявали, и най-хубавото да им дадеш, не могат да го използват.

Ако си роден праведен, праведен ще си останеш; ако си роден грешен, грешен ще си останеш. Ако се родиш невежа, такъв ще си останеш. Ако се родиш учен, учен ще си останеш. Такъв е законът. Ще кажете: „Ако е така, няма защо човек да учи“. Обаче има неща, които трябва да си припомните. Следователно като учиш, ти събуждаш в себе си онова минало

знание, складирано в твоето подсъзнание. Не че миналото е всичко, но в него е основата на твоето знание. Аз ви говоря за онзи свят, в който няма минало, няма и бъдеще. Там има само настояще. В обикновения свят, в който сега живеете, има и минало, и настояще, и бъдеще. Миналото и бъдещето ползват човека само като стимули. Мислиш, че си музикант или философ и можеш всичко да направиш. Но това не е реалност. Миналото носи известни опитности. Обаче важно е настоящето, т.е. това, което в даден случай носиш в себе си.

Аз не казвам човек да се мъчи. Само умните хора работят, обикновените се водят, а глупавите се мъчат.

Като изучаваме черепите на по-низшите същества и се приближим до човека, ще установим, че има едно прогресивно развитие. Всеки от вас може да направи един малък опит в това отношение. Ако вземете един човешки череп или черепа на кое и да е животно и го осветите със свещ отвътре, ще видите, че на някои места костта на черепа е по-тънка. Там са били центровете, върху които човекът или животното е работило най-много. Например, ако човек е бил прекалено религиозен, горната част на черепа е много тънка. Ако пък този човек е бил философ и много е мислил в живота си, тогава ще забележите, че черепът му отпред на две места на челото е най-тънък, там светлината прониква най-много. Ако пък някой човек е бил много груб, много жесток, тогава черепът при ушите му ще бъде най-тънък. Значи, ония места от черепа, които са най-тънки, показват, че на тия места именно са способностите, които са функционирали най-много.

Със своите опити учените са доказали, че човешкият мозък не е еднакво развит, вследствие на което и черепът не е навсякъде еднакво развит – дебел или тънък. Ние питаме: защо някой човек не разбира известни работи? Има хора, които и след 100 години, а други и след 200 години не биха могли да разберат това, което днес се преподава. Например има музиканти, които биха могли да свирят, да създадат нещо, но те не разбират дълбоко музиката. Същото може да се

каже и за някои художници. Тези музиканти и художници не могат да се сравнят с гениалните художници и музиканти, които имат гениални черепи. Гениалният череп е гениален сам по себе си: и по устройство, и по структура, и по вещество на мозъка, както и по ръба на черепа. Шевовите на този череп са много деликатни. Ако се наблюдава черепа на един обикновен и един гениален човек, ще се види голяма разлика и във вещество, и в структурата на самото вещество, и на самите нишки на мозъка, а също така те се различават и по силите и по способностите, които функционират в техните черепи. Това е същото както разликата между един съд, който грънчарят е направил от хубава глина, и един съд, който е направен от обикновена глина.

Всеки човек, който люби Господа, става гениален. Всеки човек, който е обикнал Бога, става светия. Който не се е научил да го обича, никакъв не става. Той става най-големият грешник.

Сега ще ви наведе на следното: всичките спънки в живота произтичат от факта, че ние не разбираме стойността на думите, които говорим. Един цигулар в една година може да стане талантлив, не ти трябват 15–20 години да търкаш по 10 часа на ден. То е хубаво, отлично, но ти този труд може да го съкратиш в една година отгоре, но трябва да знаеш как. Сега, не искам да ви направя за една година талантливи, да ви кажа как може да стане, но за едно поощрение – да се събуди във вас желание да изучавате новия език или смисъла на думите. Когато говориш, никога не оставяй в ума си една дума да има две значения. Казваш: „Ще се науча да пея!“, но в ума си държиш мисълта: „Я се науча, я – не“. Казваш: „Ще стана талантлив“, но мислиш: „Я стана, я – не“. „Ще забогатя“, но мислиш: „Я стана, я – не“. После казваш: „Както Господ даде“. То е двусмислен език. Искай малко, но да имат едно значение думите.

Сега имате известни затруднения, които са следствие на

вашето разбиране. Ако вземете запример три месеца наред да си повтаряте: „Няма да стане, не може да стане, и след три месеца няма да стане!“ – тази мисъл ще ви прикове като камък. Пък ако три месеца повтаряте: „Ще уча, ще уча, ще уча!“ – ще учиш и отгатък ще минеш. „Ще свиря, ще свиря!“ След три месеца ще свирите и отгатък ще минете. Кажете: „Ще пея, ще пея!“ След три месеца, като повтаряте ден и нощ, след три месеца вие може да бъдете един отличен певец. Ще пеете и отгатък ще минете.

Вие сега казвате: „Да има някой професор, да ме учи!“ Онзи професор е отвътре. Има един професор отвътре.

Слушате един цигулар да свири. Бог иска да ви каже: „Така можете да свирите всички“. Когато срещате добрите хора, от Невидимия свят искат да ви кажат: „Такива трябва да бъдете!“ Всички велики хора са носители на Божественото в света. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите, че даден музикант не е сам, но има около него цяло едно общество от музиканти, които пеят и свирят. То е една задружна работа!

Та вие не искайте да бъдете музиканти сами. Съединете се с целия музикален свят и станете едно с тях. Не да се изгубите, но влезте в небесния хор. Вас ви е страх, че като станете даровити, ще ви задигнат от Земята на Небето. Бъдете уверени, че дълго време няма да ви вземат. Ще чакат да се научите, и после ще ви вземат. Ако се запишете за небесния хор, няма да ви вземат горе, понеже ще ви оставят да се упражнявате тук 40–50 години, та като се научите да пеете, да бъдете готови за Небето.

Вие се поддавате на едно инертно състояние, което трябва да преодолеете. Приемате ли музиката като изкуство, не можете да пеете. Ако вземете музиката като необходимост, човек да станете – тогава има смисъл. Гледате ли само в нотите – това не е пеене.

В музиката има правила, но вие ако с правила пеете, нищо няма да научите. Без правила ще пеете.

Всеки човек, ако иска, може да се ползва от музиката. Ако изучавате музиката механически, ще имате едни резултати. Но може да я изучавате така, както наблюдавате растенията. Един органически тон прилича на едно дърво, което дава плодове. Казвам: в музиката не трябва да си служите с външни правила. Външно се изучава само механиката. В механиката нещата са точно определени. Щом дойдете до органическите правила, човек трябва да бъде свободен. Ти, като останеш сам, започни да пееш, докато пеенето те удовлетвори.

Нали на някои певци гласът им трепери, за да предадат по-голям ефект? Има и музикално трептение, но има и едно трептение, което не е намясто, едно колебание се забелязва – „тремоли“ ги наричат в музиката – едно колебливо състояние. Седи човек на мястото си и постоянно трепери. Има колебание, което показва нарушение в нервната система. Ако има болка в дробовите, го изразява по специфичен начин. Като го чуя, виждам какво му не достига. Като пее някой ДО, виждам, че причината е в главата. Някой като пее, причината е в дробовите, има нещо, което го спира. На някои намирам, че причината е в стомаха.

Казвам: музиката има три стимула – стомашен стимул, дробен стимул и мозъчен стимул. Всеки един тон три стимула има. Този закон работи. Онези, които свирят, каквото и да вършат, три стимула трябва да имат едновременно. Ако трите стимула действат едновременно, ще работиш добре, но ако не действат, ще кажеш: „Не ми се работи“. Нямаш равновесие вътре в себе си.

Музиката по-лесно може да се заучава, ако турите 3-те пръста на корена на носа. Може да турите и двата пръста, тогава човек по-лесно се настройва музикално. Може да пеете някой път и да поставите вашите пръсти на върха на носа – ще имате друг резултат.

Сега, изпейте тоновете: ДО, МИ, СОЛ, ДО.

Силата, смисълът на един тон зависи от туй, да внесем в

този тон нещо разумно. Щом внесем разумното в един музикален тон, добива се едно малко трептение, една мекота в гласа.

(Учителя пее ДО.) Харесвам ДО-то: „О“ винаги дава форма, носи естествена форма на един тон. Буквата „А“, „А“-то, този тон е натоварен. Има съдържание, плътен става. „И“–то дава широчина на тона, „Е“–то дава височина на тона, „И“–то дава сила. Щом искаш да усилиш един тон, тъй ще го усилиш.

Най-първо пейте умствено, после ще дойде физическото. Където и да сте, навсякъде си пейте мислено, така ще се подготвите да пеете и гласно. Може да пееш криво–ляво, но пей и се вслушвай в тези, които могат да пеят, вбъдепче ще си разработиш талантите. Някои от вас трябва да имат глас три и половина, четири октави. Може първо да пеете на дърветата в гората и тогава ще бъдете свободни, няма да се смушавате от никого. И най-лошият певец да изпратя между дърветата, те ще кажат: „Ангелско пеене е това!“ Когато човек пее в гората и мисли, че никой не го слуша, тогава пее много естествено. Първо пей на себе си, защото се стесняваш да не те критикуват хората. След това намери някого, който те обича и пей пред него; ако по-напред пееш пред тези, които не те обичат, ти ще замръзнеш. Разбира се, при сегашните условия човек не може да отделя много време за музика, но трябва 10 минути да пее всеки ден. Някой иска изведнъж да стигне върха – не, после ще дойде голямата музика, а сега работи да имаш постижение в малкото. За да се научите да пеете, трябва да се упражнявате върху звуковете А, Е, И, О, У. Пейте тези букви. Винаги, когато имаш желание да пееш, пей, иначе се осакатяваш. Също, когато ти се свири, свири, защото ако не го направиш, се осакатяваш.

Певците, когато се упражняват, пеят гамата с „А“, „О“, „И“, „Е“, „У“. Защо си служат с гласни при пеенето? Ако искаш тоновете ти да бъдат мощни, да имат сила, трябва да

ги пееш с „А“. За да дадеш широчина на тоновете, трябва да ги пееш с гласната „О“. За да дадеш сила на движението, да дойде точно на място, трябва да употребиш „И“. За да има тонът разширение, трябва да го пееш с „Е“. Пък за да постигне тонът своето предназначение, ще пееш с „У“. Най-мъчно се пее с „У“. То е крайната цел. Затуй певците го заместват с „Е“ и с „И“. А непременно трябва да се пее с „У“! Законът на „У“ е друг, не трябва да го заобикаляте. Когато човек слиза на Земята да си уреди работите, „У“ ще му помогне. Той е в хармония със земните сили. Друг иска да си уреди работите на Небето. Правилно е първо на Земята, че после на Небето – това е еволюция, движение отдолу на горе.

Някои от вас казват: „Аз съм бездарен човек“. Не казвай, че си бездарен. Може да си ленив, може да си мързелив – не си неспособен. Способността има двояк смисъл. Дарбите са онаследени. Всичките хора имат известни дарби и способности, но нямат метод за развиването на тях дарби. Не учиш. Имаш глас, не го упражняваш.

Аз съм забелязал между учениците, че всички бързате и дълго време ходите из тоя път. Казвам: ти може да ходиш дълго време, но не си учил. За един малък опит в цигулката, само да намеря един ритмус, 10 години съм работил. Само за да намеря един ритмус, цели 10 години всяка сутрин съм работил и след 10 години се домогнах до този закон. Разбирате ли? Ама трябва да стане известен проблясък. Ще работиш, ще работиш – закон има! Да кажем, вие искате с вашите молитви да достигнете добри резултати. Ще се молите ден, два, три. След 10 години ще имате един много малък резултат. Един ритмус само. Разбирате ли?

Като работиш – да се радваш. Има музиканти, които по 8 часа свирят. Много е 8 часа! На един гениален музикант достатъчно е 1 час, 8 часа е много. Един час стига, то е пресилено – 8 часа.

За да развивате гласа си, трябва да пеете поне по 1 час всеки ден.

Който иска да стане добър певец, той трябва да пее сутрин, когато по-лесно може да схваща основния тон. Той може да пее и преди обяд, и преди вечеря, но тогава условията за музика са по-трудни. Той трябва да пее най-малко по три часа на ден – сутрин, преди обяд и преди вечеря.

Сега нали в България дойде един българин, голям певец, и българите се учудиха, че имат такъв един голям певец, който можел да се състезава с Карузо. И като може да се състезава с Карузо, туриха му един медал за гражданска заслуга. Че има един пехливанин по музика, който може да се бори, да се състезава с Карузо. В какво седи силата на този Карузо? Той знае как да изпраща из въздуха интензивни вълни, образува музикални вълни. Гледах как се състезаваха в операта. Мазаров беше главнокомандуващ, имаше генерали, полковници, капитани. Още като запя, в гласа му има нещо. Казвам: колко време е взело на Мазаров да пее така, да дойде до това положение? Мазаров в миналото е пял всеки ден по 3 минути и тия 3 минути са образували 48 музикални години, за да стане певец. 48 години по 3 минути, колко хиляди години правят? За да направите 48 години, като всеки ден пеете само по 3 минути, колко хиляди години трябва? Направете сметка.

Казвате: „Да бъдем набожни!“ Набожният човек трябва всеки ден да се моли по 4 минути и тия 4 минути да образуват 48 години, за да стане той светия. Питам: за да стане той светия, колко хиляди години трябва по 4 минути всеки ден? За да стане някой сега светия, той вече е работил в миналото, има нещо в себе си. Погрешката е, че вие не оценявате онова, което сте придобили.

Но според моите изчисления, най-малко 30 хиляди години по 3 минути е пял, за да направи 48 музикални години.

Тодор Мазаров цели 30 години е работил, за да добие това

постижение на гласа си. Има още да постига. В Мазаров взема участие духът на Карузо, който беше тенор като Мазаров.

Тази музикантка жъне сега плодовете на работата си от минали прераждания. Поради своята отлична работа в минал живот сега тя съкращава времето за изучаване на музиката и това, което добива за 1 година, друг трябва да го добие за 30 години.

Вие казвате: „Но хубаво е човек да стане одарен, даровит!“ Дарбата на човека в един живот не идва. Тя е един резултат на много съществувания. Дарбата на човека е един резултат на миналите условия, които той е направил. Не може в един живот да станеш даровит! Трябва работа, трябва да работи човек.

Цигуларят се ражда с известни възможности. Но за да се научи да свири хубаво, трябва му 10–15–20 години свирене. Той трябва десетки години да се упражнява, за да овладее позициите, да може леко, естествено да минава от една позиция в друга. Колкото по-нагоре отива, толкова по-големи мъчности среща. Не е лесно да стане човек виртуоз. Той трябва да свири най-малко 4–5 часа на ден, ако иска да стане виден музикант.

После и пръстите си трябва да учиш. Я, виж онзи пианист, 20 години той учи, докато научи пръстите си как да свирят. Като ги научи, всеки пръст знае вече по клавишите на пианото да свири; пръстите като че ли имат светлина в себе си, знаят къде са клавишите.

С музиката се проверява какво е състоянието на човека. Музиката е една мярка в живота. Ти не можеш да проявиш Любовта, ако не пееш. Ако искаш да прогресиращ, трябва да владееш един от тези гласове (бас, тенор, сопран или алт) и да пееш по 3 пъти на ден по 15 минути.

В музиката човек трябва да има голямо постоянство. При най-неблагоприятните условия ти ще намериш 5 минути време. Вечерно време, преди да заспите, 5–10 минути ще попееш, ще посвириш, ще си легнеш.

Кажи: „Ще стана утре в четири часа!“ Като дойде времето, не закъснявай нито секунда. Като дойде часът, веднага хвърли юргана и стани. Сега събудиш се, почесваш се по врата, по тила – смешна работа. Като дойде мисълта за ставане, хвърли юргана и стани, облечи се! Отвън е студено – всичко туй да не те смущава. Че юрганът – тънък, че студът е неприятен, нищо да не те смущава, стани в четири часа точно. Разбира не трябва. Какво ще стане, че настроение нямаш? Природата обича точност! Там, дето няма точност, нищо не става. Точност до секунда, до половин секунда, една десета, една хилядна, една милионна от секундата, една стомилионна – вече много мъчно се долавят тия сили. Светлината за една секунда изминава 300 хиляди километра; един човек, за колко време ще изходи туй, което светлината изминава за една секунда? Ако той пътува по 60 километра на ден, колко дни ще му вземе да измине това разстояние? Колко години му трябват, за да изходи 300 хиляди километра? Какъв интензивен живот, какво разбиране на светлината! Зад светлината съществата какво съзнание имат, за да се движат с такава бързина!

Дръжте в ума си трите думи – „работа“, „музика“ и „мисъл“, за да бъдете във връзка с Разумния свят. Той иска да подведе работите на човека към общ знаменател, за да се развива правилно. Свърже ли се с Разумния свят, човек може да работи, да пее, да свири и да се моли съзнателно. Всички хора не могат да бъдат музиканти и работници, но всички могат да мислят право. Понеже човек е мислещо същество, мисълта му трябва да бъде права. Не е достатъчно само да мислите, но право трябва да мислите. Правата мисъл изтича от Бога. Следователно свържете се с Бога, за да създадете своя мисловен свят. Работете, свирете, молете се за Бога, за себе си, а не за мнението на хората. Каквото правите, мислете първо

дали Бог ще го одобри. После вижте дали вие го харесвате. Ако имате одобрението на Бога, всички хора ще го одобрят. Пейте и свирете, като че сте сами в света.

Работете върху трите неща: работа, музика и мисъл – отдолу нагоре, и мисъл, музика и работа – отгоре надолу.

Музиката на Земята е единственото условие, което помага на човека да се развива, затова приложете музиката навсякъде в живота си. Неразположени сте, почнете да пеете каква и да е песен, да въдворите у вас хармония. Така ще помагате на вашите мисли, на вашите чувства, на вашите действия. Ако сами не можете да пеете, идете в градината, седнете под някое дърво, и ако има вятър, в това огъване на листата ще има такава движение, че ще започнете полека-лека да утихвате, да се унасяте в това шумолене, което аз наричам „музика“.

ХАРМОНИЯ

СЪЩНОСТ

Път, Истина и Живот – това са трите основни тона на идеалната хармония, която съществува във Всемира. Върху нея се гради разумният живот.

Светът е основан на закона на хармонията. Рано или късно човек трябва да възприеме тази хармония – музиката в природата. Цялата природа е проникната от музика – невидимият свят свири, видимият – също свири. Човек трябва да внесе тази хармония вътре в себе си и да чувства, че в него, в сърцето му нещо тихо пее, като че някъде дълбоко слуша тази хармония.

Ще кажете: „Какво отношение има музиката?“ За мене всичко в света е музика. Всяко нещо според мене, което не е музикално, то не е реално. Всяко нещо, което е реално, то е музикално. И всяко нещо, което не е реално, то не е музикално. Единственото реално нещо в света е онази вечната Божествена хармония, в която всичко се движи и дава своя смисъл. Ако вашият живот няма хармония в себе си, вие сте в един живот нереален. Щом влизате в един свят, дето чувствате хармонията, реалността, вие сте в предградието на онзи велик Божествен живот.

Музикалният свят е свят на посредничество. Не можеш да мислиш правилно или да чувстваш правилно, ако нямаш музикална способност, ако нещата не ги схващаш музикално, хармонично. Всички разумни неща в света стават по законите на музиката, те са отмерени в своите действия. Някой път ги наричат причини и последствия, ритъм, права мисъл, морал. Морал – това е хармонията в човешката душа – хармонията между мисли, чувства и воля.

Когато човек органически е добре тониран, взема тоновете правилно, когато органически не е добре тониран, не взема тоновете правилно. Вземеш ли ДО-то вярно, започни, направи усилие да се тонираш, да вземаш тоновете правилно. Защото природата си служи с музика. Природата е крайно музикална. Ние виждаме само opakото на тази природа, в която ние сме вложили известен дисонанс. Целият живот на хората от 8 хиляди години е внесъл един дисонанс. Този дисонанс е човешки, той не е на природата. Ако отмахнем този дисонанс, ще дойдем до истинската природа и веднага в тебе има една мощна сила и ти дохождаш до една строго определена мисъл, до едно строго определено чувство и до една строго определена постъпка, до установения хармоничен ред на нещата.

Природата представлява верига от форми, така свързани една с друга, че взаимно да се подпомагат, а музиката е един велик Божествен закон, който царува в целия Космос, в цялата природа и осъществява връзката между всички тези форми.

Човек е създаден по законите на природната музика, която е в цялата Вселена. За него музиката е едно вътрешно състояние на разбирателство с Онзи, Който е направил света. Пее ли, човек навлиза в Божествения свят и се слива с разумните същества там. Но в неговото пеене трябва да взимат участие и двете системи – мозъчната и симпатичната. Тогава човек е във връзка със съществата, които са създали тези две системи и енергиите им действат нормално.

Човек може да влезе във връзка с който поет, философ, учен или музикант иска, стига да бъде в хармония с него. Красотата на живота седи в това, човек да бъде в съгласие с мисълта на тия същества. Това значи хармония, музика в мисълта.

Човек сам по себе си е един инструмент, който може да бъде в хармония със силите си, а може да бъде и в дисхармония.

От него самия зависи какво и как да направи, за да запази или наруши хармонията в себе си.

Когато мислите на хората са хармонични, те се сливат в един общ акорд. Тогава работите им вървят добре и те се чувстват разположени. Когато умовете на хората са в съгласие с Божествения живот, всичко е хармонично. Значи хармонията между хората зависи от техните мисли и чувства. Дето има разбиране между душите, там има хармония.

Разбиране между хората има само там, където тоновете вибрират правилно, хармонично. Когато съчетанието между тоновете е хармонично, казваме, че между тях съществува известна разумност.

Да бъде един човек разположен към друг, това значи да бъде той в хармония с него – между мислите, чувствата и постъпките на тези двама души трябва да има съответствие и съгласие. Само такива хора могат да се приближават един към друг. В този смисъл всяко приближаване между двама души представлява приятно съзвучие между два тона.

В природната музика съществува една основа, естествена гама, от която всеки човек се ползва. Животът на всички хора се основава на природната гама. Който не възприема и не възпроизвежда природния основен тон ДО, не може да се развива музикално. Слизането на човека на Земята подразбира правилно взимане на основния тон. Докато не вземе правилно основния тон на живота, той не може да се качи на небето. Основен тон, естествен тон е този, при който доброто не среща никакви препятствия, нито външни, нито вътрешни и свободно се проявява.

Много пъти човек ще слиза на Земята, докато се научи правилно да пее и да свири. Под думата „пееене“ разбирам един човек, който правилно мисли, а под думата „свирене“ разбирам човек, който може да свърши нещо на Земята. Когато човек е взел основния тон правилно, състоянието му се

изменя – той чувства светлина, топлина и сила, и се нагласява в съгласие с природата.

(Учителя пее ДО.) За да изпееш ДО, трябва живо да си представиш нещата. (Учителя пее ДО.) Това е амплитудата на ДО. (Учителя понижава и повишава ДО.) В един кръг се движи. Цялата гама ще пее така: ДО с малки понижения и повишения. (Така изпява Учителя и РЕ, и МИ.) Изпейте това всички! Някой ще каже: „Какво ще придобия, като пея?“ Ще подобрите дишането си, ще се научите правилно да дишате. Дишането си има свой тон. Ти не можеш да дишаш правилно, ако понижиш неговия тон. И яденето си има свой тон. Ти не можеш да ядеш правилно, ако понижиш тона на яденето. Също така и движението има свой тон. Като излезеш от дома си, ще се спреш, за да вземеш тона на движението. Трябва да има хармония във всички твои мускули и нерви. Ако ти така вървиш, ще придобиеш сила. Когато отиваш при някой човек, трябва да знаеш и неговия тон. Ако не си го улучил и искаш да му проповядваш, той няма да те слуша. Но като попаднеш в тон с него, ти ще хармонизираш неговия и своя тон и тогава ще знаеш как да му говориш. Щом не знаеш неговия тон, няма да се разберете.

Музиката е една среда, в която човек е потопен. Той живее в нея и за да постъпва правилно, той трябва да възприеме музиката вътре в себе си. Всяко нещо в живота, всяка негова проява има свой специфичен тон. За да схване силите на природата, човек трябва да схване техните тонове. Ако той не може да схване разликата между два тона, как ще схване онези велики сили, на които тоновете са по-високи? Като схваща и спазва специфичния тон на нещата, човек всякога ще бъде доволен.

Вие трябва да разглеждате хората като ноти. Всичките ноти нямат едно и също положение – някои ноти са богати, много бавни пасажи са, а при някои преходът е бърз. Онези, които не разбират музиката, правят разлика. Всички тонове

са свързани в едно. Нотите се радват. Една нота не иска да бъде първа, своята придобивка счита за обща и придобивките на другите тя счита като свои. Ако ние, съвременните хора, не можем да се радваме на придобивките на цялото човечество, ние не разбираме закона. Ако не можем да се радваме на онова, което Бог е създал, не разбираме живота.

За всеки човек има специален тон от Божествената гама. Той може да е 1/4 тон, 1/2 тон, цял тон и т.н. Всеки трябва да изучава своя специален тон, по който се различава от другите хора. Този тон никога не се мени. И никой не е в състояние да произведе този тон освен самият човек. Човешкият организъм има свой специфичен ключ, според който се определят различните тонове. Този ключ е в съгласие с общия темп на природата. С негова помощ цялото в човека се превръща в едно живо, ритмично движение. Този ключ е Любовта. В Любовта цялото битие присъства едновременно. С помощта на този ключ човек става израз на колективната дейтелност на цялото битие.

Да живеем добре, значи да познаваме закона, върху който се изгражда животът, който е като музиката. Каквато и нота да сте, вие ще заемете разни места в петолинието. Ако представявате един тон, вие може да бъдете в първата октава, във втората, третата, шестата и пр. И после може да вземете мястото на цяла нота, на половин нота, на 1/4, 1/8, 1/16, 1/32, 1/64 нота. Всички положения, които заемате, зависят от първия тон.

Като се запознаеш с един човек, трябва най-първо да си изясниш дали имате една обща основна идея за нещата. Аз като ви говоря тая сутрин, имам такава идея. Коя е идеята? Да ви приведа към един общ знаменател, към един общ закон, на който почива и моят, и вашият живот. Да приведа в хармония известни ноти, това значи да ги приведа в известно съотношение, да се догълват. И тогава ще се създаде една пе-

сен. Ако няма съотношение между нотите и не се догълват хармонично, няма музикално произведение.

Да любиш, това е най-великата наука, да знаеш кога да любиш. Ти не можеш да любиш когото и да е. Всички да любиш! Вие не разбирате какво значи „всички“. „Всички“ значи: аз образувам един хор. Всички, които са дошли, да ги обичаш. Любовта като приложиш, имаш отличен хор.

Ако хорът не пее хубаво, няма Любов. Музиката не търпи никакво насилие! Може да употребиш насилие, но тогава всичко е мъртво. Капелмайсторът и певците по Любов трябва да дойдат, от само себе си да пеят, с Любов да те слушат, да те разбират. И тогава преди още да си дигнал палката, тоновете излизат верни. Имате отличен хор на Любовта.

Може ли да се разместват тоновете в един музикален откъс, без да се наруши хармонията? Не може. Ако един от тоновете се повиши, тогава всички останали тонове, които са свързани с него, се изменят. За да не се изменят, и те трябва да се повишат с толкова, с колкото се е повишил първият тон. Този велик закон на хармонията регулира всички неща. Светът е основан на закона на хармонията.

Трябва да разберете, че законите в природата няма да се нагодят към вашите разбирания. Природата няма да създаде специални закони за вас, за да ви извини после. Когато говорим за хармония, подразбираме съзнателния живот на човека, животът, в който душата се развива, човешкото „аз“, съзнанието на човека – той е нещо отделно в света, той се е проявил. Човек съзнава, че е едно отделно същество. Сега представете си, че имате една нота в музиката, тя може да бъде 1/2 нота или 1/4 или 1/8, или 1/16. Тази нота сама по себе си е само един символ, един характер, без да има някакъв смисъл. Ако тази нота обаче се постави на петолинието и в началото на петолинието се тури ключът, и се определи какъв ще бъде характерът ѝ, тя вече има смисъл. И тогава всяка от нотите, наредени по ред на петолинието, не може да

има вече свое мнение, да казва: „Аз така мисля – аз иначе мисля“. Тя ще мисли тъй, както ключът е казал, и тонът на една нота в този ключ не може да се измени.

Всички участват в музиката. Хората всеки ден са ноти и при всяко лягане и ставане са в различна гама. Има обаче една вътрешна сила, която урежда живота. Не зависи от човека и от желанието му къде ще бъде поставен да звучи като нота от музиката на Всемира. Само от Великия музикант зависи къде Той ще постави отделната нота. Човек няма право да пита защо е сложен долу или горе – навсякъде трябва да изпълнява ролята си. Долу или горе, на високо или на ниско, като цяла или половина нота, като 1/8 или 1/16, като 1/32 или 1/64, дали в барабана или в друг инструмент, човек трябва да се слива с цялото, да не се чуват ударите му.

Дойде съмнението, съмняваш се, че работите няма да станат, както ти мислиш. И прав си – работите в света няма да станат нито както ти мислиш, нито както аз мисля, а така, както мислят онези разумни същества, които са създали света. Една машина върви по релсите така, както машинистът я води, а не както ние си мислим. Ако ние спазваме законите, по които инженерът я е създал, тя ще върви; ако не ги спазваме – ще се зароди дисхармония между нас и онзи, който е създал тази машина.

Добрият живот сам по себе си е музика. И всяка негова проява има свой специфичен тон, който човек трябва да спазва. Явленията, които се извършват между причините и последствията на нещата, са тясно свързани, както са свързани тоновете един с друг. Животът е една възходяща гама и всеки, който не живее добре, той нищо не разбира от музика, вследствие на което изпада в дисхармонични състояния, т.е. в дисхармонични гами. Ако някой мисли, че може да живее добре без музика, той се лъже. Който иска да живее добре, т.е. да взима правилно тоновете, той трябва да обича, да живее в мир, езикът му да е музикален. Тогава той ще има музика

в себе си и лесно ще разрешава своите въпроси, защото тази музика ще му помага. Всякога за онези, които имат музика в себе си, нещата стават бързо, а за онези, които нямат – нещата се уреждат бавно. И още – за да живее добре, за да има музика в себе си, човек трябва да е минал през живота и да е разбрал неговия смисъл.

Трябва да се вземат вярно тоновете в живота. Живот без музика няма смисъл – той е неорганизиран живот. На съвременните хора им трябва музика. Ти, който се гневещ, не си музикален. Който не може да се въздържа, не е музикален. Ще знаеш как да чувстваш, да се проявиш. Музиката, това е Божествена организация, която слиза да организира света.

Основен тон съществува в природата. Когато някой път проверявам една песен, отивам в природата да видя съществува ли в природата или не, дали е добре копирана или не. Някой път проверявам такта в природата. Природата има свой такт, свой ритъм. Ние имаме 72 удара на сърцето. Сърцето е един такт, без удар е то. Първото число 7 – то е пълнолуние. Когато Луната има хубаво влияние, 2-те, негативната страна, е добре застъпена. Много пъти изобилието не е организирано – богат е този човек, но не знае как да употреби това богатство, даровито е това дете, но не го пращат в училище, не му дават материал да учи, остава недоразвито. Някой път човек е религиозен, но недоразвит религиозен. Те мислят, че това е религия – да знаеш три пъти на ден да седнеш, да коленичиш, да се молиш. То е вече една поза. Но да знаеш как да съпоставиш ума си, да знаеш как да съпоставиш сърцето си, да знаеш как да съпоставиш тялото си в природата – то е религия. То е педагогия, то е възпитание. Тогава, ако аз знам как да се съпоставя с окръжаващата среда, с хората знам как да се съпоставя – всичко ще върви добре.

Човек не бива да прекъсва хода на музиката в себе си. Той трябва да остави сърцето на живота да работи в него. Целокупният живот представлява вътрешна непрерывност.

В този смисъл, ако човек се свърже с един звук, той се свързва с всички звуци. Всеки музикален тон има отражение в природата. Попадне ли в това съзвучие на тоновете, човек се ползва от магическата сила, която се крие в тях.

Хармонията е възвишено състояние – преминаване в йерархията на херувимите и съществата на красотата.

Думата „хармония“ означава съзвучие. В какво седи съзвучието на два тона? В съотношението на вибрациите. Когато два тона се допълват, образува се съзвучие, когато два тона не могат да се допълнят, ражда се дисонанс. Всички тонове от различните гами не си хармонират. Понякога преходът или преминаването при гамите от едно състояние в друго се съвпада, а понякога не се съвпада. Това несъвпадение съвременните музиканти наричат „дисонанс“.

ДИСОНАНСИ

Дето има хармония, там има право. Хармонията изключва всякакви противоречия – тя е закон на Божествения свят.

Божественият свят е свят на велика хармония. Въпреки това наред с хармонията съществува и дисхармония в живота. Кой създава дисхармонията? Хората я създават. Обаче те носят последствията за това, което са създали. Дисхармонията отклонява човека от правия път, същевременно тя го отдалечава от Бога. За да се върне отново в правия път, човек трябва да внесе Божествената хармония в себе си. Но обикновено преди да внесе хармонията в живота си, човек се натъква на дисхармонията. Внесе ли една нечиста мисъл в себе си, той попада в дисхармонията или в дисонанса на живота.

Нещастieto всякога започва тогава, когато се спре музикалният ход на нещата.

В древността са учили религиите без музика, затова са

нямали никакъв успех. Там, дето има музика, има успех. Християнството в първите времена имаше музика. Религиозната музика се измени, стана тъжна, миньорна музика. На един религиозен човек като му запееят весела песен, казва: „Не може весела, само тъжна, миньорна!“ Туй не е естествено състояние, но болезнено състояние. Цялото християнство е приело тия изопачени идеи. Казват: „Тъмен е животът, мрачен“, какво ли не казват! Значи един свят, който Господ е направил, ние го възприемаме мрачен. Светът е светъл! Ние сме онези пътници, които дигат прах около себе си и мислят, че целият свят е потънал в прах, в облаци. То не е вярно. Щом сте неразположени, това означава, че не пеете, че дисхармония има в мислите ви, дисхармония има в чувствата ви, в постъпките ви. Пък ако вземете да пеете, не можете вярно да вземете тоновете.

Някой казва: „Аз разбирам много от музика, мога да пея“. Аз, който разбирам музиката много добре, често проверявам, когато има буря или когато времето е лошо, придобил ли съм нещо в музиката или съм изгубил. Когато има буря, и като свиря, бурята престава, аз знам, че съм придобил нещо. Когато свиря, а бурята не само не престава, но се усилва, след половин час пак свиря. Аз се стремя да възстановя онова, което е нарушено. Аз знам, че бурите стават всякога, когато някой разумен човек вземе един крив тон. Тогава капелмайсторът в природата казва: „Да се намери този, който е взел крив тон, да се изправи тонът!“ Търсят го, затова е бурята. Бурята продължава, докато се намери. Като се изправи тонът, всичко утихне.

Според вас, какво значи добър живот? Добрият живот значи всичките хора да пеят майсторски! Дойде един, като вземе един фалшив тон, наруши се хармонията. В едно общество като влезе един лош човек, един, който не може да пее правилно, нарушава се цялата хармония. Достатъчно е една мисъл, едно чувство и една постъпка, за да се наруши хармонията вътре във вашата мисъл. Законът е верен не само отвън, но

и вътре е верен. Тогава потъмнее вашата мисъл, намалява се топлината ви и се намалява силата ви.

В музиката – вокална или инструментална, всички тонове не се обичат еднакво. Ако съчетаете няколко музикални тонове, които не се обичат, ще създадете музикална караница, музикален спор. Това става рядко, но най-малкият музикален спор произвежда известен ефект в света на светлината, в света на топлината или в света на силата. Светът на светлината е Божественият свят, светът на топлината е ангелският свят. Ангелите се занимават с растителното царство. Цветята представят изложба на ангелите. Светът на силата е човешкият свят. Човешките мисли и чувства са цветя, които човек излага в невидимия свят. Някои мисли са подобни на магарешкия трън.

Отношенията между тоновете не всякога са хармонични. Тонове на някои гами хармонират помежду си, а на някои не хармонират. За да се познае дали два тона са хармонични, те трябва да се поставят в съгласие. Когато два тона се допълват, те си хармонизират, ако те не могат да се допълнят – ражда се дисонанс.

Има известни тонове, от съчетанието на които се образуват хармонични акорди. Обаче има тонове, които както и да ги съчетаващ, по никой начин не могат да образуват хармоничен акорд. Те всякога образуват дисонанс. А има съчетания от тонове, които човек схваща като някакъв чувствен или мисловен стремеж.

Понеже в музиката има едно опорочаване, в нея често се чуват дисонанси. Всеки неверен, нечист тон нарушава цялата хармония, затова дисонансът трябва или да се изхвърли навън, или да се изправи. От друга страна, дисонансите и в музиката, и в живота са необходими за човешкия ум. Те изясняват нещата.

Понякога в музиката се оставят известни дисонанси, за да не стане разрушение. Те пазят равновесие. Дисонансите,

които хората имат, са необходими. Злото, например, от музикално гледище е един дисонанс в живота. Ако го няма този дисонанс, човешкият организъм ще хвъркне. За да се спаси, сложен е този дисонанс. Следователно дисонансът е потребен, и след него веднага идва една хармония. Или сам по себе си животът е хармоничен, но когато се проявява, забелязват се малки дисхармонии, докато всичко се уравни.

В музиката се говори за чисти, правилни тонове, а в живота – за хармонични и нехармонични действия. Например всяко приближаване между двама души представлява приятно съзвучие между два тона. Там действа законът на хармонията. Нехармоничните отношения между хората всякога са резултат от неправилно взет тон. Тонове там не са чисти, затова се явява дисхармония. После, в музиката има понякога неправилни тактове. Но и по-голямата част от живота е построен върху неправилни тактове. Противоречията в живота, това са неправилни тактове, а страданията – дисонанси.

Човекът е инструмент, който може да бъде в хармония със силите си, а може да бъде и в дисхармония. Целият човек не е въплътен в тялото си, голяма част от него е извън тялото му. Това е двойникът, непроявеният човек, който е около цялото тяло на човека и се разпорежда с енергиите, които идат отвън и отвътре. Съвременните хора са само автомати на същинския човек у тях. Ако двойникът не може да трансформира енергиите, у човека се зараждат ред дисонанси, ред дисхармонични състояния. Но животът може да се продължи именно благодарение на дисонансите. При тях животът е по-устойчив, а материята – по-издържлива. Нервната система на съвременния човек не може да издържа абсолютната хармония в тоновете, в звуковете, вследствие на което и в речта, и в музиката се допуска да има поне един дисонанс. Абсолютната хармония създава голямо напрежение върху нервната система на човека. Всички поети и музиканти, които са писали произведения, издържани в хармонично отношение, млади са умрели.

В този смисъл страданията не са нищо друго освен дисонанси. И както в музиката е необходим поне един дисонанс, така и в духовния живот е нужно едно страдание. При страдание, при дисонанс животът е по-устойчив, а материята – по-издържлива. Абсолютната хармония създава голямо напрежение върху нервната система на човека, а дисонансът е почивка. Той е необходим за смяна на състоянията. Ако дисонансите са на брой много и на малки разстояния един от друг, те предизвикват разпокъсване в нервната система. Обаче ако са бързи, т.е. кратки и на голямо разстояние един от друг, те са необходими за смяна на състоянието в човека.

Ако между ума и сърцето на човека влезе един дисонанс, организмът му постепенно започва да се разрушава. За да се запази от дисонансите в живота, човек трябва да ликвидира със своите атавистични състояния. Те са миризливи течности, в които той несъзнателно попада. От тях само обонянието му може да го предпази. Затова човек не трябва да притъпява обонянието си. Той трябва да избягва дисонансите, които са причина да се притъпи неговото обоняние и организмът му да се руши.

Хора, на които чувствата са загрубели, нямат музика в себе си.

В музиката има известни тонове, които, ако ги вземеш, веднага започваш да се нервираш, този тон те засяга някъде в нервната система, разклаща те. Много музиканти има, на които нервната система е разклатена от тия тонове. Като дойде един цигулар, започне да си играе с тия тонове, той се разстройва с тях. Това не е музика, това е разстройство. Никога не ходи да си играеш с пианото! Аз ако съм пианист, ще взема един акорд и ще спра. Ще слушам този акорд, докато се изгуби. Тогава ще започна да свиря. А той свири безразборно.

Човек остарява и се прегърбва от дисонанси.

Дотогава, докато не можеш да изправиш една погрешка или да превърнеш една погрешка в добро, много малко разбираш. Чистотата от какво зависи? Гледам, въпреки хората не са музикални – не знаят как да говорят, не знаят правилно да вземат тоновете. Наблюдавал съм как се карат хората, кавгите как започват. Има известни тонове в музиката, които произвеждат скандали. Не искам да ви говоря за тази работа, вие я знаете добре. Понеже ще осакатите езика си. Навсякъде в музиката, щом вземеш неверен тон, става голямо сътресение в човешкия мозък.

Както грехът, така и в музиката има песни, написани на такива гами, които рушат. Има ноти, които както и да пеете, те са пълни със съдържание от взривни вещества. Духовният свят образува вътрешното съдържание на музиката. Всеки тон е затворен в известна форма и ако по невнимание вие разрушите формата на един тон, вие можете да причините без да искате голяма пакост. Ако се пукне един тон, човек веднага може да избяга. Някои хора са умирали на сцената. Щом тонът се пукне, и човек се пука. Но благодарете, че формите, в които са облечени музикалните тонове, са толкова устойчиви, затова много рядко стават нещастия. Само една смъртоносна гама има. Коя е тя? Това не е вапа работа. Някои искат да знаят кога се пукат тоновете. Има известни мисли и известни чувства, които произвеждат същия ефект, както и тоновете в музиката. Тези чувства и мисли не трябва да се бутат, те са в сила да произведат цяла експлозия. И те имат своя форма, както и музикалните тонове. Ако формата, в която е затворена тази интензивна мисъл или това интензивно чувство, се пукне, с него заедно ще се пукне и човекът. Затова, като се натъкнете на една мисъл или на едно чувство, които не ви харесват, оставете ги настрана.

В музиката има една опасност: в музиката има една ужасна гама, от която всички хора страдат. Хората, когато влязат в Любовта, опитват тази гама и тогава се раждат най-ужасните работи. Който се влюбва, той трябва да знае, че ще мине

през тази гама на смъртта. И ако твоето съзнание не е будно, в тази гама ще те сполетят най-големите нещастия, каквито не си и сънувал.

Ние се намираме в един свят, дето всеки ден може да ни дразнят. Минава една кола, която не е направена музикално, дразни те. За бъдеще всички коли ще издават тонове. Като натоварят колата, ще издава или ДО, или РЕ, или МИ. Като вървят две коли, ще имат секунда, терца, музикални тонове ще издават. Сега минава, има някакъв крясък, няма никаква музикалност. То е музиката на онези духове, които разрушиха света.

Първото изкуство, с което всеки човек трябва да започне, е музиката. Не трябва да има човек, който да не може да пее и да свири, всеки трябва да разбира нещо от музика. Ако вие разбирате законите в музиката, ще видите, че всяко нещастие в света се дължи на някаква дисхармония. Ако в живота си вземеш един фалшив тон, той ще въздейства върху твоето подсъзнание. Има едно съзнание, при което човек не си дава отчет какво става. Инак у човека съществуват четири съзнания: съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Ако ти вземеш един фалшив тон, непременно те очаква някакво нещастие. В съвременната музика понякога виждам как прониква фатална гама – една фатална гама, която руши. Не искам да ви я изсвиря. Аз съм правил няколко пъти опит с една такава гама – щом навлезеш в нея, веднага се изменя пулсът на сърцето, наставя меланхолия, идва омраза, отчаяние, злоба. Трябва да мине цяла една седмица, да работиш, за да може да се възстанови онази, първичната гама. Често вие изпадате в тази фатална гама. Мнозина са идвали при мене отчаяни и казват: „Тебе ти е добре, но мене пита ли ме?“ Казвам им: „Я, вземи основния тон!“ „Какво ще взема, не ми се пее.“ Казвам: „Вземи основния тон!“

Когато говорим за видими и невидими работи, ние разбираме степени на съзнанието, както има и степени на музиката.

Това са отвлечени работи. Ако река да сравнявам степените на музиката със степените на живота, ще видите, че има едно подобие. Сам по себе си животът е най-голямата музика, която съществува в света, но същевременно в живота има и най-големите дисонанси. Този дисонанс в живота не произтича от самия живот, но той произтича от самите нас. Когато някой музикант има дисонанси в свиренето, те не се дължат на неговата цигулка. Онзи, който свири, той произвежда дисонансите. Ще кажете, че се дължи на цигулката. Не, дисонансът не се дължи нито на цигулката, нито на струните, а на самия майстор, който свири. Като дойде истинският майстор и вземе цигулката, всякакъв дисонанс изчезва. В него всичко е хармонично. Сега вие се обезсърчавате и казвате: „Аз не съм даровит човек“. Според мене всички вие страдате от чрезмерни дарби, които не съзнавате. Аз не знам как сте се заблудили да мислите, че нямате никакви дарби. И другото заблуждение е, че мислите, че нищо не можете да направите. И третото заблуждение е, че мислите, че сега не му е времето и че всички хора трябва да мислят еднакво.

Някой път ми пеят и понеже човешкият глас е много дисхармоничен, имам един уред, турям този уред на ухото, той и най-грубите звукове ги прави мелодични. Когато някой много кряска, аз казвам: „Много хубаво пееш!“ Но ако не е този уред, ще кажа: „Много грубо пееш. Едва те търпя!“ Но тъй, много музикално звучи.

КРИТИКА

Мнозина от вас си дават мнението за музиката. Сам не знае да пее, но казва: „Той не пее!“ Как един човек, който сам не може да пее, си дава мнението, че някой не може да пее? Как онзи, който не е поет, критикува поета? Как онзи, който не е добър, критикува онзи, който е добър? Само добрият човек може да си даде мнението за добрия. Само един учен може да си даде мнението за друг учен.

Ако вие бихте слушали как се пее в едно събрание на другия свят, щяхте да се обезсърчите, щяхте да запустите устата си и не щяхте да пеете вече. Но щяхте да се научите да бъдете най-добрите слушатели на пеенето. Игла да падне на земята, ще се чуе. Сега като пеят едни, други се въртят, говорят, чува се скърцане. Като съм ходил на концерти, гледам някои взели нотите, проверяват като професори, ще вземат ли музикантът вярно тоновете. Онзи човек 30 години се учил да свири, а те следят дали свири правилно, да не би да вземе някой тон невярно.

Наскоро бях на един концерт. Гледам – на една линия се наредили музиканти, критици – извадили лист и молив, всички пишат своята критика. Те гледат ту нагоре, ту надолу, ловят кой как свири. Казвам: тия критици нищо не разбират от музика! Те нямат понятие даже за онази музика, която съществува в природата. Те нищо не разбират от философията на музиката.

Веднъж бях на един концерт. Гледам, една дама взела нотите. Свиреше се нещо от Бетовен. Тя седи, аз слушам спокойно, а тя следи, проверява дали право свирят. Човекът 30 години е работил, проучил е тази работа, тя гледа там. Рекох да я оставя свободна. Щях да ѝ прошепна: „По-добре е да слушаш, отколкото да проверяваш!“ После се обръща, погледна ме, казва ми: „Този не разбира от музика!“ Искане да каже, че тя разбира нещо. Казвам: „Ти разбираш, но най-хубавото ще го изгубиш! Един готвач е сготвил най-хубавото ядене, а на тебе след толкова критика ще ти се отще да ядеш. Какво ще видиш в тия ноти? Ноти написани. Онова, което той свири, то е реалната музика.“ Един гениален музикант няма да се води във всички тия пасажии – само обикновените музиканти го правят. Гениалните, като дойдат до едно място, коригират. Тури някое украшение, не го свири точно така, както е дадено. Но и самата песен Бетовен не я написал както трябва. Той снимал песента отгоре и сам ако я свири, и той ще я коригира.

Важно е човек като критикува, да знае къде точно е погрешката и да може да я поправи. Той трябва да каже: „Ето, така трябва да се поправи!“ Дойде някой музикален критик и критикува пеенето или свиренето на някой музикант. Той трябва сам да даде модел, да покаже как трябва да се изпълни това, което критикува.

Аз искам да събудя у вас подбуждение, а не състезание. В състезанието се ражда ревност, а в ревността се раждат много неестествени работи. Съревнованието в истината е да пееш хубаво, не да се покажеш, че можеш да пееш, но онова, което Бог е вложил в тебе, да го проявиш.

Даже и даровитите хора не живеят правилно. Гледам, някой музикант свири на някой концерт, а друг го слуша и се пържи. Той не може да понася, че не може да свири като него. Другите ръкопляскаат, а той не може да ръкопляска, завижда, защото не може да свири като първия. Та музиката не е частна собственост само на едного! Тя е благо, което всеки може да притежава. Всеки може да бъде музикант. Ако отидете на Небето, между публиката там, и някой млад, още новак, излезе да свири, колкото и да е невежа, там и най-вещите, и най-гениалните, всички го обичат и се възхищават от него! А тук е обратното. Този новак, като погледне към публиката, отчайва се. А на Небето, като види, че е заобиколен от хора, които знаят повече да свирят и да пеят от него, но го окуражават, той се вдъхновява и свири, и пее тъй, както никога не е свирил и пял.

В музиката не коригирайте другите! Оставете всеки свободен. Ако вие пеете хубаво, бъдете като основен тон, като мярка. Когато другите пеят, оставете ги, те сами нека се коригират. Много хора са музикални, но се дразнят. Ако станеш музикант и не вървиш по музикален път, ставаш раздразнителен, понеже в музиката малките дразнения оказват голямо влияние.

Не обиждайте никого! На никого зло не правете и за никого зло не говорете! Казвате, че някой човек е лош. Не говорете така, но кажете, че този човек не си е свършил работата добре. Казвате, че някой цигулар е лош. Не казвайте така! Никой цигулар не иска да свири лошо, но или времето е влажно, или струните не са добри, или лъкът има някаква повреда, или самият цигулар е нещо неразположен. Някои цигулари са любимци на публиката, а някои не са. Как ще свири такъв цигулар? Публиката е шило за него. Който свири добре, той е любимец на публиката. Който не свири добре, публиката не го обича.

Казваш на някого, че пее фалшиво. Ти се заблуждаваш – никой човек не може да пее фалшиво! Само при дадена система човек пее фалшиво.

Човек трябва да бъде господар на своята мисъл. Не мислете за грешките на другите! Даже големи диригенти има, които като се ядосат, хвърлят палката. Мислят, че са много даровити. Онзи, даровитият диригент, гениалният диригент, като направи някой някоя погрешка, само поглежда и се поусмихва. Самият музикант вижда погрешката и веднага я поправя. Като направи някой погрешка, диригентът свие вежди. В един оркестър всички музиканти са специалисти, всичките са свършили академия и някой път сами поправят погрешката си.

Онзи велик музикант в живота, като му кажат погрешката, веднага признава погрешката. Които не са даровити, се докачат. Тонът трябва да бъде прав!

Аз не искам във вас да се измени състоянието ви – който е сприхав, нека си е сприхав, който е разположен, нека е разположен. Кой какъвто си е, такъв да бъде. Карамфилът да е карамфил, розата да е роза, черешата да е череша, сливата да е слива. Но черешата да дава хубави плодове. Ние искаме всичко да стане еднообразно. И тогава започваме да

критикуваме: „Този брат не знае как да постъпва!“ Вие така се ограничавате и не давате свобода един на друг. Всеки сам да се поправи! Имате един брат толкоз години ви свири на цигулка и досега не ви е дошло на ума да му дадете един банкет, освен това го критикувате, че не свири хубаво. Не свирел хубаво! Онзи, който казва това, да дойде на неговото място да покаже. Не само да критикува, но да направи нещо по-хубаво. Някой ме критикува, но не може да свири колкото мен – значи няма право да говори.

Аз гледам някои, като пеете, коригирате другите. Всеки да коригира себе си! Да не обръща внимание на погрешките на другите, кой как пее. Вие трябва съвсем да се абстрахирате от това. Един човек, който вижда погрешките на другите хора, той ще направи същите погрешки – това е закон. Един човек, който вижда добродетелите на хората, той ще ги прояви. И който не вижда погрешките на хората, той не може да ги направи. И който не вижда добродетелите на хората, не може да ги прояви. Ако има опасност да направиш погрешки, то не ги виждай у другите, това е едно от хубавите правила. Ако виждаш погрешките, ти се ползваш, за да се поправиш. А пък ако искаш да бъдеш свободен, не виждай погрешките у другите. И защо онзи прави погрешки, остави това.

Не мислете, че туй, което ви говоря сега, трябва да го учите. Всички вие имате правилни разбирания, но вие не вървите по вашите правилни разбирания. Ще се оставите свободни според онова, което е вложено в душата ви и няма да се спирате от посторонни влияния. Всякога ще вярвате, че разбирате. Слушаш музика, не казвай, че не разбираш. Ще кажеш: „Разбирам, но има нещо, което ме спъва“. Ще оставиш душата си свободна. Когато някой пее, никога не критикувайте! Ако пее лошо, то причините са външни. Защо така пее, има си причини. Ти го коригирай в себе си. Ти можеш всякога да помогнеш. Ти, като го коригираш, той втория път ще пее по-хубаво. Като го критикуваш, нищо няма да допринесеш. Не оставяй погрешки в една песен! Може би гърлото

му е простудено, може би той е неразположен или някой път го е страх какво ще каже публиката, или пък личните му чувства са силни и иска да даде повече, отколкото може, иска да вземе по-високи тонове. Не, той трябва да даде това, което музиката носи.

Често вие се спирате и казвате: „Еди-кой си там не пее хубаво!“ Да, но и ти не пееш хубаво. И аз не пея хубаво, но и той не пее. Трябва да се намери някой друг да каже: „Чакай, аз ще взема правилно тоновете и всички с едно усилие ще се нагласим“. Не е философията там, че еди-кой си пее фалшиво – философията е да се нагласим всички правилно.

Всеки може да стане един виден музикант, но как? Чуваеш един певец пее – да ти трепне сърцето. Като пее, взимай участие и ти, ще се научиш да пееш. Ти като го слушаш, свие ти се сърцето, обезсърчиш се, съмняваш се какъв певец си. Аз, ако съм на вашето място, ще мисля така: „Този певец пее, защото аз пея. Ако аз не пея, той не може да пее.“ Неговото пеене е едно отражение на моето. Един ден, като искам, и аз така ще пея.

Някой слуша как друг пее и в себе си мисли, че той не може да пее. Обърни му внимание, и даже да кряка, изслушай го и кажи: „Отлично пее!“ А ти веднага казваш: „Не струва!“ Така ти на себе си вредиш. Щом мислиш, че той не може да пее, ти себе си спъваш. Като кажеш, че той може да пее, и ти ще пееш, а кажеш ли, че не може, и ти няма да можеш. Затова дръжте положителното!

Когато един свири или пее, всички взимайте участие, подкрепяйте го с мисълта си. И тогава, който пее, ще пее вдъхновено, който слуша, и той ще бъде вдъхновен. Това значи общество от хора, които имат за допирна точка в живота си Любовта.

Аз имам едно правило: когато чуя един да пее лошо, аз го считам това за късмет. И той като пее, аз го записвам. Хуба-

вите песни не ги записвам, но лошите песни си пиша. Имам си един начин, като микрофон е той. Лошите песни ги пиша. И като се върна, ги поправам. И като поправа песента, виждам, че следващия път той пее по-хубаво. Виждам, че законът работи. Като го слушам втори път, изменил се е гласът му.

Не да поправите добрите хора, но като чуете погрешка, поправете я. Като видите погрешката, поправете я, която се е отпечатала във вашия ум. Има погрешки не само в тоновете, но погрешката е някой път в образа, във впечатлението, което сте приели. Какво трябва да правите? Всеки един от вас е справочна книга за невидимия свят. Отдето сте минали, сте записали образите, които сте срещнали. Като вземат тези книги, тези информации от вашия мозък и от вашия слънчев възел, ще ги четат. Като отидете в онзи свят, няма да ви съдят, но ако не си живял добре, ще те турят в едно магаре, тук, на Земята, да живееш вътре в него. Това е адът. Или пък ще те турят в някоя глиста или в някой кърт. Някой иска да знае какво нещо е адът – в тези нисшите форми ще те турят. Нищо няма да ти кажат. И тази глиста ще ти бъде апартаментът, или магарето.

ХАРМОНИЗИРАНЕ

Музиката показва правилното приложение на един закон. Не може да приложите един Божествен закон правилно без музика.

Когато два положителни тона се срещат, те образуват дисонанс. За да има съзвучие, единият тон трябва да бъде положителен, а другият – отрицателен. Те образуват хармонично съчетание. Има акорди, които не са хармонични, образуват дисонанс. Казвате: „Господ да оправи нещата!“ За себе си Господ ги е оправил и направил. Ние трябва да се научим да направим това, което Господ е направил. Ние тепърва трябва да изучаваме тия неща.

Законите, които управляват отношенията между тоновете в музиката, се проявяват и в живота на хората. Във всеки даден момент, човек трябва да знае и на кой интервал съответстват връзките му с околните, за да може да разрешава правилно и бързо всеки дисонанс, който би се явил там.

Казвате, че еди-кого си не обичате. Какво значи това? Щом не го обичате, това значи, че този човек не е в една и съща гама с вас, с него вие не сте в хармония. Трептенията на вашите чувства и на вашите мисли не си хармонират, вследствие на което не можете да се обичате.

Когато пееш сам, не можеш да вземеш един фалшив тон. Фалшиви тонове има, ако един пее в една гама, а друг – в друга, дисхармонични са, не звучат хубаво. Но всеки сам пее хубаво. Има известни гами, в които тоновете са дисхармонични. Някой път вие се чувствате неразположени. Неразположението е вследствие на това, че вашите мисли не са в хармония с вашите чувства и вашите чувства не са в хармония с вашата воля. Не пеете тона вярно. Искате да направите нещо в умствения свят, не излиза както трябва. Същото е в духовния и във физическия свят. Ще поправите тона ФА!

В теорията на бъдещата музика седят следните неразбрани работи: ако аз умножа трептенията на основния тон в сегашната музика на 2, ще получа един резултат, ако умножа на 4, ще получа друг резултат, ако умножа на 5, ще получа друг резултат, ако умножа на 6, 7 – резултатите са други. Който не знае, ще каже: „Как се умножават тоновете?“ Ако умножа РЕ на 2, 3, 4, 5, 6, ще имам различни резултати. Всичките тонове като се умножават, се добиват такива резултати, които са в хармония – да подобрят живота. Вие всички умножавате с числа, които са в дисхармония и се получава един дисонанс в природата. Трябва да знаем как да умножаваме.

С някои хора, за да се хармонизирате, трябва да прекарате мисълта си през още един, двама, трима души, които от

своя страна са в хармония помежду си. А някой път трябва да прекарате 12 души в мисълта си, докато се хармонизирате с един човек.

Ще се пазите да не нарушавате музикалните правила на Природата! Боледуващ – нарушил си тези правила, неразположен си – нарушил си тези правила, гневил се – също. Ще възстановиш музикалните правила на Природата и ще се справиш с мъчнотията си! Срецаш един човек, който причинява неразположение на духа ти. „Какво да правя?“ Приложи терцата. „Как?“ Като смениш един тон с друг. Седем тона има в музиката, може да вземеш който искаш. Един тон не разрешава въпросите – седем тона имаш на разположение. Ако не можеш да си служиш с цели тонове, ще си служиш с половинки, четвъртинки и др.

Ако ти не можеш да се справиш с една мъчнотия в тебе, какво може да станеш? Мъчнотията не е една сигнка, тя е едно състояние, тя не принадлежи само на тебе. Мъчнотиите едновременно са общо достойние на цялото човечество. Следователно когато разрешаващ една малка мъчнотия, ти вземаш участие в разрешението на една велика задача в света.

Нещата трябва да ги правим, както Бог ги е направил, не трябва един милиметър повече да туриш. Та често са ме питали кое е право. Право е, когато човек правилно пее. Щом като пееш и се радваш, ти си на правия път. Щом пееш и не се радваш, ти си на кривия път. В музикалния свят, ако вземеш ДО вярно, ще почувстваш радост. Ако вземеш РЕ вярно, ще почувстваш радост. Ако вземеш МИ вярно, ще почувстваш радост. Всичките тонове като вземаш вярно, ще се усилва радостта ти. Щом вземеш криво, вече имаш един обратен процес: във всяко криво вземане на тона ти усещаш една малка плесница. Ако не вземеш РЕ вярно, като кон рит. Втория път, ако го вземеш по-фалшиво, по-голям ритник има. Колкото са по-верни тоновете, ритниците престават. Туй е за обяснение. Обратно движение имат трептенията.

Понеже езикът на Писанието е иносказателен, там един пророк е казал: „Привлякох ви със закона на Любовта“, т.е. ключът СОЛ ги е привлякъл. Щом хората почнат да се разбират, с хармония всичко може да се уреди. Сега вие казвате например, че православните, евангелистите, нямат тези познания, които вие имате. Не е въпрос да се различавате само по това, трябва да знаете как да пеете по ключа СОЛ, да имате едно съществено различие, да имате хармония помежду си. Ако хармонията преобладава, ако можете да оперирате с ключа СОЛ, тогава ще имате едно съществено различие, тогава може да кажете, че разбирате живота и се различавате от другите. Сега някои от вас сте като онези певци, които като ги викат в музикалното училище или в някой хор, пеят ден, два, после напуснат хора, казват: „Ние нямаме глас...“ Защо нямате глас? Защото нямате хармония. Първо трябва да се въдвори хармонията и гласът ще дойде, като се въдвори хармонията, мисълта ще дойде, като се въдвори хармонията, правилните действия ще дойдат. Всичко това зависи от тази Божествена хармония. Щом тя се нагласи, то като с един магически жезъл всичко ще се нагласи. Като няма хармония, с години може да работиш, нищо няма да направиш.

За всички неразположения, за всяка дисхармония, която се яви между вас, ще търсите де са погрешките и ще започнете от ключа СОЛ. Искам да видя дали вие, жените, поне ще бъдете в състояние да изправите живота си по ключ СОЛ. Аз не говоря сега за изправяне на вашия живот, но казвам, че нареждането на вашите мисли, на вашите чувства и на вашите волеви действия не са по този ключ и трябва едно трансформиране на мисълта, всичко да се нареди по този ключ на Любовта. Или ще кажете: „Колко я познаваме тази любов!“ Вие още на ключ СОЛ не сте били нагласени. Знаете ли каква прекрасна хармония има у този, който се нагласи един път на ключ СОЛ? Това е най-възвишеното, най-благородното у човека. Когато той се нагласи на ключ СОЛ, у него става един подем на мисълта, на чувствата, на съзнанието, той вече не страда от неврастения, не страда от никакви болести.

Аз тълкувам Любовта в ключ СОЛ в първа степен. Казвате: „Да се обичаме!“ За да обичаш, трябва да намериш ключ СОЛ, да се нагласиш според него. Тогава ще имаш хармония и ще започнеш с Любовта. Като казвам „Любов“, подразбирам, че Любовта предшества хармонията, а хармонията е резултат на тази велика Божествена сила, която като дойде, внася здраве, а здравето внася хармония. Външната хармония дава условия за Любов, Любовта – живот, животът – здраве, а здравето внася вътрешна хармония у нас. Тъй че хармонията отвън се формира вътрешно. Това знание, което днес ви давам, ще искам да го приложите.

Във вашите умове се явява мисълта: „Как може да се оправи тази дисхармония?“ Може. Ще насочите ума си към Бога, ще знаете, че Той е великата хармония и само за Него ще мислите. Няма да мислите за Бога като за някой стар, белобрад дядо, а ще мислите за Бога като за велика, вечна хармония, в която всичко живо отдава почит към Него, затова всички се стремим към Него и всеки иска да Го схване. Мисли за Великата хармония на живота и веднага ще ти стане леко. Не се старай да схванеш какъв е Бог, каква е формата Му, а мисли за Него като за Велика хармония и веднага ще ти стане леко. Защото, ако ти гледаш лицето, косата, брадата на певеца, веднага ще се отдалечиш от хармонията, но ако слухът ти е съсредоточен, ще разбереш какво е тя.

Лицето е особена хармония за очите. Ако сте ясновидци, ще видите, че лицето не е спокойно, то е подвижно, в него стават много бързи движения. Но понеже тези движения са тъй трудно доловими, на нас се струва, че е спокойно. В невидимия свят всичко е в движение. Най-първо ще обърнете ума, сърцето и душата си към Бога на хармонията, т.е. към Бога на ключа СОЛ, към която всичко живо е насочило ухото си, към нейните закони. Ще слушате и като възприемете, ще започнете да пеете заедно с този велик хор. Един ден срок ви давам, за да се настроите на ключа СОЛ.

Често казвате: „Нямаме вдъхновение, нямаме разположе-

ние”. Трябва да знаете, че Божествената Любов е хармония, тя не търпи дисхармония. Сега аз ви говоря за хармонията, понеже тя ще ви послужи, за да започнете съзнателно да се организирате. Знаете ли какво е организиране? Всички клетки се организират съзнателно в този Божествен организъм и всички работят правилно. В този живот ние сме Божествени клетки и всеки от нас трябва да разбира и изпълнява добре своята мисия, своето сегашно предназначение, и да не желае ни повече, ни по-малко от определената за него работа. Никой не трябва да се отдалечава от Божествения план! Другите могат да говорят за вас, но това, което вие дълбоко съзнавате в душата си, старайте се да го реализирате и няма да бъдете далеч от истината. Ако вървите по своя план, нищо няма да ви спъва. Нали сте виждали как вървят войниците, всички вървят в такт. Така и вие, като вървите сами, може да си вървите както искате, и по-полека, и по-бързо, но като тръгнете с някоя компания, която си има свой ход, ще вървите според нея. Не вървите ли в такт, ще останете назад.

Когато хората влязат в Божествената хармония, всички трябва да изменят такта на своя ход, за да тръгнат хармонично, правилно. А знаете ли какво значи да ходите правилно? Да ви превода това: то значи, че вашите добродетели трябва да се проявяват правилно. Краката на човешката душа, това са добродетелите, ръцете на човешката душа, това е вашата справедливост, ушите на човешката душа, това са светлите мисли на мъдростта, а устата на човешката душа е Любовта, външната страна на Любовта, чрез нея тя може да говори, чрез нея Божествената Любов ще излезе. Едната Любов, външната, ще дойде като услуга на вътрешната, тя ще дойде отвън, чрез нея.

Бъди доволен от това, което Бог ти е дал, колкото малко и да е то! Малкото богатство с Любов е за предпочитане пред голямото богатство без Любов. Малкото знание с Любов е за предпочитане пред голямото знание без Любов и без приложение. Каква полза от твоята хубава поезия, ако няма кой да я чете и слуша? Каква полза от това, че си виден цигулар,

когато твоите слушатели са глухи? Следователно красотата на живота се състои в това, човек да бъде в съгласие с по-напредналите от него същества, неговата мисъл да бъде в съгласие с мисълта на тия същества. Това значи хармония, музика в мисълта! Каква по-хубава музика от тази, твоята мисъл да бъде в хармония с мисълта на хиляди напреднали същества? Да мислиш и да разбираш правилно, това е най-хубавата музика, която съществува на физическия свят. Музиката подразбира още проява на Любовта във физическия свят. Когато хората са нещастни, това показва, че те не разбират законите на Любовта. Любовта включва законите за лекуване, за забогатяване на хората. Казвате: „Бог е Любов“. И обратното може да се каже: „Любовта е Бог“. Любовта носи живот, животът носи светлина за човешката душа.

Може да имате стремеж, но ако не изберете онова време, което изисква хармонията, ако не се съобразите със законите, които работят, всички ваши усилия ще бъдат безплодни. Сега вие се питате: „Защо аз не раста, защо нямам това схващане, защо мислите ми са малко разбъркани?“ Хармония, хармония трябва! Хармонията трябва да я възстановите по всички начини, при каквито и да са жертви. Възстановите ли хармонията, каквито и жертви да дадете за нея, нищо не е изгубено. Необходимо е да се възстанови тя в душата ви.

Та първото нещо: трябва да се възстановят ония първични отношения, които човек е имал към Източника, отдето е излязъл животът. Животът на човека трябва да се хармонизира с общия живот на битието, с общия живот на природата и с живота на всички оръждаващи същества около него.

Законът е абсолютен – дисхармония абсолютно не се търпи! Не казвай: „Ако ме обичаш, потърпи малко!“ Ако ти обичаш хората, не ги карай да търпят твоите глупости. В това отношение ще гледате да си помагате, ще гледате да се въдвори хармония между вас, тя ви е необходима. Ако не се въдвори, другояче не можете да си помогнете. Може цял ден да се мо-

лите, но излезете ли от събранието, виждам, че хармонията е нарушена. Трябва да държите в ума си мисълта, че Бог е вечна хармония. Тази мисъл трябва да стане у вас плът и кръв, навсякъде да я чувате – тогава ще бъдете доста силни да се борите с външните изкушения на света.

Днес искам да направите следния опит: като излезете от салона, да прекарате пет-шест часа в абсолютен вътрешен мир. Каквото и да ви се случи през деня, да не виждате никакво противоречие, никаква дисхармония. Да си представите, че живеете в ангелския свят. Който и да ви говори, да се вслушвате в думите му и да си представяте, че слушате някаква музика. Ако мъжът или децата ви са сърдити, разгневени, изслушайте ги и си кажете: „Колко хубаво говорят!“ Бъдете глухи и слепи за погрешките на хората! Само така ще разберете Христовата Любов. Христос живее в човешката душа.

На всинца ни трябва хармония, само така ще можем да се разберем. Ако всички сме в хармония в Бога, тогава ще разберем Бога, ще разберете мене и аз вас. Без хармония животът е несъвместим. Това е и в обществото, и в науката, и в търговията, навсякъде. За да е успешна работата, навсякъде трябва да има хармония. Обличате ли се, готвите ли, спите ли, навсякъде и всичко с хармония трябва да се върши; не спите ли с хармония, махмурлии ще бъдете. Ако животът е с хармония, и в най-дребните си проявления той е велик, няма ли хармония, той е безсмислен.

И тъй, сега ви дадох един ключ, един метод, много прост, но много естествен и вие ще го приложите. Вън от тази мисъл – за хармонията, няма да мислите какво е Бог. Ще схващате Бога като една велика, разумна хармония, която се разнася навсякъде из Вселената, из цялата природа и всичко живо. Всяка вечер ще съсредоточавате ума си, мисълта си към един тон от тази хармония. Ако схванеш един тон, това е много нещо. Всеки ден по един тон!

Карах се с мъжа си, с дъщеря си, казвах: „Мъжът ми не

взима правилно тоновете“. Не, трябва да кажеш: „Аз ще взема правилен тон на ключа СОЛ, ще му покажа как се пее“. А ти започваш: „Какво си се раздрънкарал!“ Той дрънка, ти дрънкаш и какво излиза, като се раздрънкат двама души? Две дрънканици. Ще се успокоиш и ще кажеш в себе си: „Любовта, това е ключът СОЛ, чакай да взема камертона“. Взимаш камертона, нагласяваш се и казваш на мъжа си: „Любов и съгласие, Любов и съгласие!“ Ще пееш, ще пееш, ще повишаваш тона си и току го погледнеш, той се засмял, започва да пее и той: „Любов и съгласие! Хайде, да се помирим!“ Туй е Божественото – ще слушаш какво казва Господ отгоре. Тъй като се живее, животът става разумен и лек. А сега ходите от къща на къща, цял ден разправяте какво сте преживели – ходиш цял ден, на 10 места си разправила огорченията си, и пак ти е тежко. Живееш ли в хармония, никому няма да разправяш нищо, и пак ще ти бъде леко на душата.

Ако тръгнете от Земята без песни, докато отидете до рая, ще кажат: „Не приемаме хора, които не знаят да пеят“. Небето е място на песен и хармония; там няма плач, няма тъги и скърби, навсякъде се чуват песни – от всички видове, от най-тихите до най-бурните и всеки може да си избере, да слуша.

Човек е отговорен за всяка своя дума, понеже живее в хармоничен свят, в свят на пълен ред и порядък. Когато се намерите пред Божия съд, вие ще отговаряте защо създадохте огнестрелните думи, с които нарушавате хармонията на Божествения свят. Сам по себе си Божественият свят е хармоничен, но със своето неразбиране и невежество човек внася в този свят дисхармония и мисли, че светът изобщо е дисхармоничен. Човешкият свят е дисхармоничен, но не и Божественият. Понеже тия светове са преплетени, изглежда, че дисхармонията е в целия свят. Не, дисхармонията е частична и принадлежи на човешкия свят. За да се премахне тази дисхармония, човек трябва да мине през страдания, през съдба, да види своите погрешки. Писателят ще бъде съден за лошите книги, с които е внесъл съблазън и нечистота в живо-

та, художникът ще бъде съден за ония свои картини, с които е внесъл нещо порочно в умовете и сърцата на хората. Някои художници рисуват Любовта в човешки образ, в образа на Купидон – Бог на любовта, със стрела в ръка. Досега никой художник не е могъл да нарисува Любовта! В каквито образи да я представят, те са далеч от идеята за Любовта. Каква любов е тази, която си служи със стрела? Това представя любовта на човек, който всеки момент може да те мушне с ножа си. Щом не му се харесва нещо, той веднага вади нож.

Сега и ние на Земята ще започнем да вършим всичката си работа с песни – ще приложим хармонията. Който не приложи хармонията, няма да му проповядвам нищо, няма нищо общо с моето училище! Когато хвана, че не е нагласен, ще го изпъдя навън по всички правила на Божествената наука. Като научи хармонията, пак ще го приема, но докато я научи, вън ще седи. Това ще го знаете, ще бъде без изключение за всички.

Аз ви откривам един практичен метод, как да се тонирате. У вас има един недостатък, че вие, без да опитвате това, което ви казвам, като излезете, започвате да разказвате: „Ето какво казва Учителя!“ Докато не направите опит, не казвайте никому нищо! Всяко нещо, което съм ви казал, не го разказвайте докато не го проверите. Щом сте го проверили, разказвайте, тогава то има двойна сила: от една страна, аз каквото съм ви казал, и от друга, вие, което сте казали и проверили. Направете опит и като излезе опитът верен, кажете на някой и той да го провери. Като направи и той опит и излезе сполучлив, резултатът ще бъде три пъти по-силен. Този трети, като разкаже на свой приятел и той направи опит и има добър резултат, силата ще бъде четири пъти по-голяма. Четвъртият казва на пети, този последният на шести и т.н. Тъй като постъпвате, това се усилва и става като една голяма вълна. А сега как постъпвате? Една от вас чула от друга някоя нещо, но нито едната, нито другата проверили тази работа, и се питат: „Как

беше това нещо, хайде да се върнем назад“. Забравили го и двете, почват отново да сноват. Ние нямаме време за сноване. Нашето платно, петолинието е насновано, иска само да се тъче. Тъкането значи хармония, да се изтъче един плат от едно място до друго. Да пееш, да живееш, да тъчеш, това са синонимни думи. Казвате: „Какво да правя“? Пей! „Че животът песен ли е?“ Ако не можеш да направиш това – тъчи. Това значи тъкане на петолинието. Петолинието е основа, а нотите, това са ключът, турен в началото на петолинието.

Едно нещо е нужно за човешката хармония: всичко, с което човек разполага, да е пластично, огъваемо, живо, никога да не се чуши. Статичните неща се крехки и чупливи, а динамичните – живи, огъваеми, нечупливи. Стрежете се към нечупливите неща и всякога разполагайте с тях.

Мажорната гама е за тялото, миньорната гама е за сърцето, а хроматическата гама е за ума. Всичките тия гами, които минават резките промени, съдържат един процес. Мелодиите изобщо са образци за сърцето ви. В съвременната хармония идем да съединим музиката на човешката воля, на човешкото сърце и на човешкия ум. Те съставят съвременната хармония. Значи Любовта изисква едно хармонизиране между силите на ума, между силите на сърцето и силите на тялото. Това не е един прост процес.

Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка представляват тонове, по които се определя човешкият характер. Те трябва да бъдат правилни. Неправилната постъпка е неправилно взет тон. Какво трябва да направи човек, ако вземе тона неправилно? Ще го изпее няколко пъти, докато го изправи. Музикалност има в постъпките на човека. Когато те отговарят на великия закон на живота, човек е разположен и доволен.

Мнозина мислят, че от тях се иска права мисъл, прави чувства и постъпки, без да бъдат добри певци. Те не разбират,

че човек не може да има прави мисли, чувства и постъпки, ако не знае да пее. Ако не пее добре, нито мисълта на човека е права, нито постъпките му. Всеки човек, който знае добре да мисли, добре да чувства и добре да постъпва, той има музика в себе си.

И духът, и душата, и умът, и сърцето пулсират според ритъма, който е в Бога. Ако вие държите тази хармония, от вас всичко ще стане. Ако нарушите този ритъм, веднага няма никакъв смисъл в живота. Първото нещо: щом се обезсмисли, животът ви вече не е музикален. В съвременната музика музикантите са правили опити: свири на някое плодно дърво или на някое цвете и като му свири някоя песен от някой автор, то се оживява, свири от някой друг автор – гасне животът. Та, мислиш, че ако пееш песента: „Мале ле, мале ле, мила мале, защо си ме родила?“, мислиш ли, че ще цъфнеш и ще вържеш? Ще пееш: „Благословена си ти, майко, която си ме родила, за да видя този Божествен свят, да служа и да те обичам. Благословена си ти!“ Тъй ще пееш и тогава ще цъфнеш и ще завържеш. Всеки ще се радва на твоя плод.

Настанало е време, когато се изисква пеене, нищо повече! Не кой в какво вярва, не кой към кой народ принадлежи! Хубаво е, че си българин, че си англичанин, че си французин. Да си англичанин – навсякъде е отворено, широка империя. Българинът, горкият, където и да иде, все ще се свие. Единствените хубави условия, при които човек ще станеш: ти трябва да служиш, да бъдеш слуга. Аз съм ви казвал, аз определям сега тъй.

Музиката на Земята е единственото условие, което помага на човека да се развива, затова приложете музиката навсякъде в живота си. Неразположени сте, почнете да пеете каква и да е песен, да въдворите у вас хармонията. Така ще помагате на вашите мисли, на вашите чувства, на вашите действия. Ако сами не можете да пеете, идете в градината, седнете под някое дърво и ако има вятър, в това огъване на листата ще има такова движение, че ще започнете полека-

лека да утихвате, да се унасяте в това шумолене, което аз наричам „музика“.

МУЗИКАЛНИЯТ ЧОВЕК

Доброто не седи в една постъпка. Доброто е плод на Божественото, което работи в тебе. Когато направиш една добра постъпка, тя е плод на Божествената Любов, която работи. Ти не можеш да бъдеш добър. Ти си добър, но още не си добър – тепърва има да ставаш добър. Сега хората казват: „Аз искам да стана добър!“ Да бъдеш добър, отпосле ще дойде – то е процес. Ти най-първо ще се запознаеш със закона на Любовта. Ти не можеш да бъдеш добър, докато не минеш през огъня на Любовта, или докато Любовта не ти е станала майка, ти добър човек не може да станеш. Добрината не е нещо механично, което откън можем да го придобием. То е един вътрешен процес. Когато дойде в тебе доброто да функционира, ти ще бъдеш организиран. Добрият не може да бъде човек с недостатъци, той е организиран във всичките области. Той разбира поезия, музика, наука – всичко. Дето и да го туриш, той може да се справи с всичките мъчнотии на съвременния живот.

Мнозина искат да изучават музиката, да се занимават с нея. Как трябва да се изучава музиката: като изкуство или като съзнателна разумна връзка между душите? За да се създаде тази разумна връзка, човек трябва да бъде музикален. За да уравни своя характер, за да образува вътрешна връзка между Бога и своята душа, човек трябва да бъде музикален. Да бъде човек музикален, това не значи само да знае да пее и да свири. Това е външна музика. Истински музикален човек е онзи, който при всички условия на живота си казва: „Такава е Волята Божия, всичко е за добро!“ Това значи музика, това значи хармония на мисълта. Трептенията на думите в този човек не са нищо друго, освен музика и хармония.

Който прави добро, той е музикален човек, той е напълно

хармонизиран в своите мисли, чувства и действия. Който не прави добро и се отказва от него, той не е музикален. В него няма никаква хармония. Добрият човек е музикален, лошият не е музикален. Когато казваме, че човек трябва да бъде музикален, подразбираме да се поддържа в него свещеният огън на Любовта, т.е. да се поддържа и засилва в него стремежът на душата към Бога. Музиката има смисъл дотолкова, доколкото е в състояние да разпали свещения огън на Любовта в човешката душа. Вън от това изкуство музиката няма никаква цел. Щом този огън в човека се разпали, той може да учи, да пише, да работи, да твори. Не гори ли този огън в него, той нищо не може да направи.

Какво виждаме в съвременните хора? Докато са млади, те пеят и свирят, щом остарееят, те престават да се занимават с музика и пеене и казват, че времето им е минало вече. Не, и в младини, и в старини в човека трябва да гори свещеният огън на Любовта. Казано е в Писанието: „Човек трябва да пее и да хвали Господа и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си”. Това значи да бъде човек музикален.

Музиката, пеенето помагат за развиване на дарбите в човека. Всички велики, гениални хора, които са минали през големи страдания и изпитания, са били музикални. Те са имали правилни, високи, добре развити чела.

Всеки човек има музикално чувство, но то не е еднакво развито у всички. Когато музикалното чувство у някого не е добре развито, това показва, че ред поколения преди него не са работили в областта на музиката. Човек трябва да работи усилено върху себе си, да развива своето музикално чувство. Който не може да развие музикалното си чувство, да влезе в областта на космичното съзнание, той не може да влезе и в Божествения свят. Разногласията между хората се дължат на това, че те не развиват музикалното си чувство, вследствие на което стават нервни. Когато някой е разсеян, когато губи паметта си, причината пак е, че музикалното чувство не е развито. Губенето на паметта произтича от дразнене, трево-

ги, насилие. Съвременният свят е пълен с такива тревоги. А музикалното чувство постепенно премахва тези тревоги и дава едно равновесие на душата. Тогава умът се запазва по-спокоен и паметта е по-силна. Скръбта, тъгата, радостта са различни методи, с които невидимият свят си служи като иска да развие музикалното чувство у човека, а дребнавостите в живота пречат на неговото развитие.

Един човек, който има това музикално чувство в себе си, той никога не се обезсърчава. Музикантът най-мъчно се обезсърчава. Между музикантите престъпници, убийци няма. В статистиката няма – така аз зная. Музикантите някой път обичат да попият, но престъпници няма между музикантите. Понякога попият, понеже не ги разбират хората. Но има нещо благородно в тях.

Бог е вложил във вас една сила, за която вие не мислите. Вие мислите за много работи, но за същественото не мислите, за музиката не мислите. Вашата свобода зависи от музиката, вашето знание зависи от музиката, вашият живот зависи от музиката. Ако вие сте музикални, вие ще имате всичко това. Казвате: много музикални хора умират. Аз не споделям този възглед. Човек, който умира, той не е музикален. Той е само напръскан с музика. Не да ми разправя за музика, но да ми свири. Музикантът, като иде отдалече, аз го чувствам, че е музикант – той е музикален. Той може да не свири, но носи нещо музикално в себе си. Той има разбиране. С един музикален човек ти не можеш да влезеш в противоречие. Има хармония на сферите. Всяка звезда има свой път, но има една хармония с всички.

Да бъде човек музикален, това не значи да знае да свири и да пее, но да има дълбок вътрешен усет към музиката.

Музикалният човек отдалече се познава. Без да говори, се усеща, че е музикален, защото носи в себе си музиката. Тя изтича от него, от неговите мисли, чувства и действия, от неговия ум, сърце и воля. Той мълчи, а музиката изтича от

него. От съзнанието му изтичат такива енергии, каквито той сам не подозира.

Човек, за да пее, трябва да има висока култура. Онези хора с ниска култура не могат да пеят. Човек, за да пее, трябва да разрешава противоречието на материалния свят. Ти не можеш да пееш, докато не си излязъл от противоречието на материалния свят. Ти не можеш да пееш, докато не си излязъл от противоречието на физическото поле. Музикалността съкращава времето. Когато човек е музикален, както ние разбираме, нещата лесно стават. Ти с един музикален човек лесно можеш да се разбереш, но много мъчно можеш да се разбереш с немусикален човек. Когато вие не можете да се разбирате, нямате музикалност.

Музикалният човек е добър човек. Той е в хармония с всички. Неговият характер е издържан във всяко отношение, защото мозъчната и симпатичната нервна системи у него са добре развити и хармонизирани. Той има светла мисъл и широко отворено сърце. Такъв човек се радва на всичко. Каквото срещне в живота си, той го разглежда от добрата му страна.

Едно от отличителните качества на музикалния човек е смиреността. Също, той има силно въображение и разсъждава правилно. Той е и математик, и поет, и религиозен човек. Всъщност музикалният човек е силен във всички области. Той има всестранно развитие.

Музиката се отразява върху живота на музикалния човек положително. Той не страда. Всъщност той страда, но е радостен в страданията си. За музиката той има абсолютно разбиране и усет.

Музикалният човек има просветен ум, просветено сърце и просветена душа. Той няма два идеала. Неговият единствен идеал е да служи на Бога.

Най-първо музикалното чувство трябва да работи вътре само за човека. След като придобие опитност, той ще изрази тази музика и навън.

Изящен е Венериният тон. Всеки не може да пее така. Чунали ли сте някой път Венерин певец? Децата, когато плачат. Когато пее човек, той е доволен, доволен от ума си, доволен е от сърцето, доволен от тялото. Онзи, истинският музикант, дава разположение на тялото, тялото си почива. То усеща музиката. Сърцето ти усеща музика и умът ти усеща. Тогава човек е в съгласие със себе си. Музиката дава разположение на мисълта, на чувствата, на действията. Всяко действие на музиката е хармонично. Някоя музика дава разположение на ума, на сърцето, не дава на тялото. Онази музика, която дава еднакво разположение на ума, на сърцето и на тялото, тя е тази музика на природата. Вземам думата „природа“ като област, отдето музиката е излязла – света на хармонията.

Сега, вие не знаете какво нещо е мисълта. Когато мислиш върху един предмет и не можеш да го направиш, това не е мисъл. Аз как определям основния тон, аз, който съм се занимавал с философията на музиката? За да вземеш основния тон, ти трябва последователно да вземеш тоновете, които съществуват на тази гама. То не са един, два, това са хиляди! Значи последователно да можеш да вземеш всичките. Не можеш да вземеш основния тон, ако не вземеш правилно останалите тонове. Той е относителен тон. Сега няма да се спирам върху числото 25, защо го вземам. То е число, което подхожда да обясня известна идея, вътрешния ѝ смисъл. Казва: „Аз вземам един тон правилно“. Ти постепенно можеш да вземеш и другите. Ако можеш да вземеш осем октави, ти на ангелите концерт можеш да дадеш и ангелите ще те слушат.

Сега във вас се заражда желанието – каква сила ще бъде това в човека! Пеенето е само метод в човешката мисъл, то е един от методите, за да мислиш правилно. Музиката е външната страна на човешката мисъл. Ти искаш да направиш нещо – най-първо ще опиташ можеш ли да пееш. Да кажем,

ти искаш да станеш богат човек, или учен, или архитект, или химик, или астроном, или някой гадател. Всяко изкуство, което искаш да вършиш, то има особена песен. Ако можеш да пееш тази песен, ще можеш да постигнеш успех. Ако не можеш да пееш, тази врата ще остане затворена за тебе. И в духовния свят ако искаш да отидеш, ще научиш песента. Ако можеш да изпееш песента, ще влезеш, ако не можеш, ще кажеш: „Това не е за мене. Като изпея една песен, ще знаят какво изкуство може да изуча.” Това го давам само за изяснение. Вие ще кажете: „Много ограничен свят!” Не, определен е. Можеш да пееш – можеш да го научиш, не можеш да пееш – не можеш да го научиш. Тогава ще кажеш: „Тази работа не е за сега”. На Земята човек всичко може да стане. И всичко става, и нищо не става. Колко гениални музиканти имате? Имате доста гениални музиканти.

Вратата е принцип на ума – едно състояние. За да го минете, вие трябва да сте минали вече през първото предисловие – на яденето и да сте влезли във второто предисловие – на музиката. Тогава може да разберете, че Бог възлюби света. Когато Любовта се яви, човек веднага почва да си тананика. Всяко същество, колкото малко и да е то, прави усилие да покаже какво е пеенето. То почва да пее, за да разбере смисъла на новия живот. И тъй, ще ядете, ще пеете и ще се молите. Но това не мислете, че е същността на живота. Това е въведение, въстъпление само на Вечното.

Между знание и действителен живот има една междина. Да знаеш е едно нещо, а да приложиш и да преживееш – то е друго. Щом имате знание, казвам: то е първата стъпка – налял си се, чел си само първото въведение. Второто нещо – ще пееш; на трето място, какво трябва да правиш? Ще се молиш. Ако си разбрал дълбокия смисъл на живота, ще се качиш горе, пък ако не, пак ще се върнеш при ядене, музика, при молитва; ядене, музика, молитва, и все тъй ще обикаляш. А то е най-приятното в живота, което трябва да се върши.

Музиката, като дойде в човешката мисъл, мислено като разбирате музиката, тя ще ви даде подтик, направление.

Пеенето и мисълта са два процеса, които вървят паралелно. Който мисли, той може да пее. И който пее, той може да мисли.

Защо трябва човек да пее или да свири? Ако не пее и не свири, той не може да мисли. В света съществуват три неща: движение, хармония и мисъл. Музиката е необходима за мисълта така, както храната за стомаха. Без музика и хармония човек не може да мисли правилно. Щом не може да мисли правилно, той не може да има никакви постижения. Можем да кажем, че музиката е необходима за ума, за душата и за съзнанието на човека. Тя разширява съзнанието, повдига духа, облагородява душата и помага на мисълта. Музикалният човек лесно се справя с противоречията и мъчнотиите в живота си. Като знаете това, пейте и свирете, да се свържете с Разумния свят, който е готов всякога да помага. Както музиката влияе върху мисълта, така и мисълта влияе върху музиката. Мислете право, приемайте само чисти мисли, за да пеете и свирите добре.

При тихото пение мисълта е силна. Не мислете, че човек трябва силно да пее. Важно е като пее, да мисли.

Онзи, който е роден музикант, свири и пее и докато спи, а онзи, който в сън не пее и не свири, той не е музикант.

Не всичките хора имат музика в себе си. Всичките хора не са музикални. Всички музикално не треперят. Като те е страх, музикално да трепериш. Като мислиш, музикално да мислиш. Като вървиш, музикално да вървиш. Не като вървиш, да тропаш. Музикалното вървене е тихо, едва стъпва, ритмично. Никой да не те усеща. (*Учителя показва, върви тихо, едва се докосва до земята.*) Аз като вървя, слушам краката си, музикално знаей какъв тон издават. Понякоя път, като ходя,

употребявам секунди, някой път употребявам терци, кварта, квинти, в редки случаи употребявам нони, ундецими и т.н.

Музиката е един метод да се смени една енергия, да мине от едно преходно състояние в друго. Човек трябва да бъде музикален. Щом си нервен, ти не си музикален. Най-първо музиката съдържа време. Във всичките музиканти времето трябва да бъде удължено кратковременно. Човек, който не разбира времето, не може да бъде музикален. Музикантът има време, той разбира ценността на времето, малките единици на времето

Българинът, ако го питаш колко е от тук до онова село, казва: „Като прехвърлиш, там е“. Като че е един километър. Пък вървиш час, два, три – не можеш да стигнеш. Този километър е много дълъг! Времето е най-хубаво развито в евреите. Те имат много хубаво развит център на времето. (*Учителя показва къде е музикалният център и къде е центърът на времето.*) Когато времето е развито, челото трябва да бъде широко. Талантливите музиканти имат добре развита тази способност. Когато времето е силно развито в човека, човек е спокоен, понеже той знае, че всяко нещо си има своето време.

Първото нещо: ще се учите да се концентрирате, да внасяте ума и сърцето си в песента. Когато изучавате музиката, вие трябва да имате Любов към Бога. Всички ония възвишени същества, когато се приближават към Бога, с песни се приближават, а след туй идва мисълта. Там всички пеят.

Давид е казал: „Пейте и възпявайте Господа в душата си!“, а аз ви казвам: пейте и възпявайте Господа с духа си, с душата си, със сърцето си, с ума си! И всичко у вас – от краката, от крайчеца на пръстите ви до космите на главата, всяка клетка, всеки нерв, да пее и възпява Господа.

Човек от главата до петите трябва да бъде музикално съ-

щество. Музикални трябва да станат ръцете, краката, очите, ушите – всичко, всяка клетка. Всичко да трепти в едно музикално състояние.

Ако не станеш музикален, не можеш да пееш. Цялото тяло трябва да бъде музикално, от петите до главата – туй всичко трябва да бъде музика, да можеш да пееш. Не само гласът ти, но и цялото ти тяло да бъде музикално. Когато мислиш, цялото ти тяло трябва да взема участие. Всичко да се пробуди! Може ръцете ти да не съзнават, но ще вземат участие в онова, което ти вършиш. Казвам: радвайте се! Вие не можете да се радвате. Вие казвате: „Аз нищо не съм спечелил“. Радвай се на онези придобивки, които природата има – тия придобивки са и твои. Радвай се и на Небето, защото тия придобивки, които са на Небето, един ден ще бъдат и твои. Радвай се, защото живееш в един свят на възможности, които един ден ще бъдат и твои възможности. Радвай се на въздуха, радвай се на светлината, радвай се на земята, радвай се на реките, радвай се на моретата, радвай се на всичко онова, което е около тебе. Радвай се, защото то ще ти въздейства и ще ти даде един подтик, за да може да събудиш в себе си възвишеното, доброто. Ти седиш и гледаш мрачно.

Някои хора не са разположени. Щом лицата им не са разположени, не са музикални. Ако сте музикални, лесно е, разгласени са струните, нагласете ги. Цигуларят като свири, изведнъж понамаже лъка с колофон, вземе цигулката, изчисти с кърпа, ако са влажни пръстите, понеже влагата овлажнява струните, и тогава вземе да свири. Главата ти е да мислиш. Главата ти е за мислене. Най-първо запалете лампите си, осветете салона, дето концертът ще бъде. След туй запалете печката в сърцето си, да бъде отоплено, за да може, като дойде великият артист на светлината и топлината, да изсвири нещо. Вие се приготвявате, започвате да мислите, значи запалвате лампите, започвате да чувствате, отоплявате стаята. След туй ще дойде великият артист в салона, всичко ще бъде чисто, вие ще бъдете публика. Той ще ви изсвири нещо и разбираш, че този концерт е нещо много хубаво. Всеки ден

вие имате условия да ви се даде един отличен, Божествен концерт. След като си отиде великият музикант, вие ще кажете: „Има животът смисъл!“

В човека има две души. На едната душа стремежите ѝ са към центъра на Земята, в нея няма музика, в нея има само шум. Другата душа е Божествената, чийто стремеж е към Слънцето, нагоре, и в нея има музика. Всеки човек, у когото има музика, той е духовен човек. Той може да не ходи на църква, но в него има стремеж към Слънцето и той е според мене религиозен човек. Всеки духовен човек може да бъде религиозен, но не всеки религиозен е духовен. Затова казвам, че музиката има две изражения: реално – несъществуващо, и реално – съществуващо.

Само музикалният човек живее правилно. Той нарежда живота си според законите на великата хармония. За него, в живота по закона на Любовта, всичко е отношение на музикални тонове, които хармонизират помежду си. Той възприема музиката на живота, изтичащ от Бога.

Бъдещият живот ще донесе разумността. Сега за човека вътрешният израз на разумния живот се извява чрез музиката. Докато той не разбере живота като музика, не ще може и правилно да живее. Видимата, външната страна на съзнателния живот всякога започва с музика.

Мислещото музикално сърце на човека сега се устройва. Няма да ви говоря за музиката като изкуство, това е външната страна, но за музиката като проява в живота. Не може да съхраниш великото в живота без музика. Не може да служиш на Бога, ако не мислиш. Не може да мислиш, ако не си музикален. Бог е една основа, на която трябва да градим живота си. Музиката не е чувство, а дарба от Бога. И през музиката трябва да минат всички сили, които има човешката душа, за да се уравни. Ангелите идват отгоре с песни — те пеят. Тази песен, която те са пели, когато е идвал Христос на Земята, разлюлява целия свят сега.

ЧОВЕКЪТ

ЦЕНТРОВЕ

Всеки подтик в областта на музиката е дошъл от възвишения свят, а не от Земята. Човек обаче трябва да има антена, за да възприема движенията, т.е. трептенията от духовния свят. Той не може да се настрои духовно, ако няма антена. Музикалното чувство в човека е проводник и трансформатор на силите в природата. Мястото му е в предната част на главата, от двете страни на челото, над веждите. Щом човек развие своите музикални органи, т.е. антената си, помощ ще му дойде отвън.

В какво се заключава работата на един певец, който е пял цели 30 години? В това време той е развивал своята ципица на ларинкса. През това време той е раздвигвал въздуха — приемал е въздух и го е изкарвал навън. Казват за него: „Добър певец е“. Но след 30 години този певец умира. Какво е допринесъл на света? От сегашно гледище той нищо не е допринесъл, но от гледището на висшата математика, този певец, който е пял цели 30 години, в идеалния свят е създал онези красиви форми, които ще останат за бъдещата култура. През тези 30 години той е създал нови форми, които ще послужат за новата култура. В това отношение всички певци са пионери на бъдещата култура. Благодарение на певците от миналото, сегашният живот е определен. Сегашните певци пък ще определят бъдещия живот.

Ще кажете: „Отде-накъде певците да определят живота?“ Ние не разглеждаме музиката като едно чувстване, но музиката е основа на човешката мисъл. Съвременните наблюдения показват, че има един особен център — този център се намира на челото някъде. Който от вас се интересува, той ще намери точно мястото на този център. В човека има две течения, които вървят нагоре и образуват около очите една осморка. Този музикален център се образува от пресичането на тия два центъра. Тъгълът, който се образува при преси-

чането на тия две течения, тия две енергии, е музикалният център. Следователно музиката в човека е един възел, който съединява електричеството и магнетизма, за да носи човешките добродетели и постъпки. Ако твоята мисъл не се влияе от тези възли, ако тези проводници не са съединени, ти нищо не можеш да прокараш в света.

Всички сте запознати с музиката, всички пеете, всички свирите. За музиката има различни определения. Тя е едно качество на душата. Тя е базирана върху два центъра, които се намират отпред на челото. Всички хора обичат да пеят, но не всички са еднакво музикални, т.е. този център не е еднакво развит у всички, вследствие на което тези, у които центърът е слабо развит, не обичат музиката.

Всеки център е положителен и отрицателен. В човека двойни са центровете. Центърът на разсъжденията е двоен. И в лявото, и в дясното полушарие има по един център на музиката.

Тялото, сърцето и мозъкът са трите главни фактора, които играят важна роля за развитието на човешкия дух и човешката душа. Много клетки има съсредоточени в мозъка, милиони клетки са събрани там. Но за какво всъщност е създаден той? За музика е създаден. В предната му част, там дето се намира центърът на музиката, има един инструмент с 35 хиляди клавиша, т.е. 35 хиляди музикални тона.

Музикалното чувство в човека е проводник и трансформатор на силите в природата. Мястото му е в предната част на главата, от двете страни на челото над веждите. Човек, в когото това чувство е силно развито, там има един ръб. Центърът на музикалното чувство в човека представлява инструмент с 35 хиляди клавиша, т.е. 35 хиляди музикални тонове, които очакват своето развитие. Достатъчно е да се засегне един от тези тонове, за да се предизвика радостно или тъжно чувство в човека. Когато човек пее или свири, той развива своето музикално чувство. Като развива това чувство, той постепенно

прилага един след друг музикалните тонове, които се намират в мозъка и става по-музикален.

Музикалното чувство е проекция на музикалната способност. С музикалното чувство заедно се събужда мисълта, защото музикалният център е отпред на челото, дето са и умствените способности. Затова между музикалното чувство и разсъдливостта на човека има известно съотношение. Колкото по-музикален е човек, толкова и разсъдителните му способности са по-силно развити. Докато не развие своето музикално чувство, човек не може да мисли право.

Ако се съединят центровете на музиката и на разсъжденията у един музикант, който е и философ, той ще даде дълбочина на тоновете. На онзи музикант, на който челото горе е широко и на онзи, на който челото не е така широко, се различават тоновете. Защото в един тон, когато човек пее, може да се разбере развити ли са способностите на онзи, философския център – центърът на мисълта или на онзи – на изящното и красивото.

Без Бога светът изгубва своята форма, с Бога – придобива своята форма. Без Любовта животът няма смисъл, с Любовта животът има смисъл. Без Истината лъжата господства, с Истината какво започва? Музиката започва.

Музиката въобще има произход от духовния свят, от ангелския свят. Нейният произход не е от Божествения свят. Тя е връзка, съединителна нишка между човешкия и Божествения свят. Това място, дето са веждите, долната част на челото, има способности, които се занимават само с обективния, реалния, материалния свят. После, има друго едно поле на способности, през средата на челото, англичаните го наричат „място на ритентивни (събирателни) способности“ или „полуинтелектуални“. В тия места се съдържат набралите се енергии. Тук спадат няколко способности: музиката, времето, пространството, паметта. Всичките тези способности спадат към духовния свят. Математиката, например, спада към материалните науки, геометрията – също. Математика-

та няма духовен произход, но музикантът трябва да владее математиката и геометрията.

После, тоновете изискват време и пространство. До центъра на тона е центърът на времето. И много музиканти, у които времето е слабо развито, не спазват такта. Някой такт правят по-голям, някой – по-малък и създават дисхармония. Трябва да се спазва времето в музиката. Ако времето и тактът следват ритмично едно след друго, в музиката има хармония.

Има едно съчетание на времето. Някой ученик е музикален, но времето е слабо развито – той не може да спазва такта. Учителят казва: „Ти не си музикален“. Той не разбира: музикален е, но времето не е развито в ученика, не знае на всеки тон колко време да даде, продължава повече. Има един вътрешен усет в музиката.

Тук, на челото, странично над веждите, има един ръб, който е центърът на музиката. Над веждите тук е центърът на времето. Някой човек има такт, много е учтив – има време развито. Той знае как да постъпи. Минавате, той ви дава място, отстъпва. Или ще ви търпи да се изкажете. А пък онзи, у когото не е развито времето, той бърза във всичко. Той взема някой път половината нота като четвъртинка, а пък някой път половината взема като цяла нота. И след това, като си създадем една особена музика, ние почваме да се питаме: „Защо светът е такъв?“ Туй е животът, който ние сме си създали.

Един от външните белези на музикалния човек са неговите сини очи и руси коси. Такъв човек не се интересува от материалните работи. Челото при слепите му очи е запълнено. Там е центърът на музикалността. Ако челото му е тясно, той може да бъде изпълнител, а широкото чело показва, че творческите способности са по-големи от изпълнителските.

Широчината на челото показва правилността на тоновете.

Музиката си има свое специфично място от двете страни на челото. На музикалния човек долната част на челото е станала широка, изпъква челото отстрани, а на някои е спитено.

Музиката е на границата на челото, от двете страни по средата. Музиката е границата между физическия свят и духовния свят. Под музиката седи редът и порядъкът, математиката на физическото поле. А пък в духовния свят над музиката седи идейният живот.

Пеенето е проява на човешкия ум и признак, че той е почнал да работи. На главата под центъра на музиката се намира центърът на смятането и човек, като пее, развива и този център. С пеенето се подобрява дишането, кръвообръщението, добива се мек характер. Пееш ли, всичко можеш да постигнеш, ако ли не пееш, и други работи не ти се поддават.

За парите има един център на главата. У някои хора този център е много развит. Той е над слепите очи. В парите има музика. Като вземеш една златна монета и я пуснеш, какъв тон издава? Ако се пусне една английска златна монета и ако пуснете едно българско левче, как ще звънтят? Левът си има свой тон. И златото си има тон, той има най-хубавият музикален тон. И аз бих желал всеки човек, всеки от вас да има по една златна монета в джоба си. Тя действа здравословно. То е емблема на живота, на онзи, разумния живот. Ти като пипнеш златото, ще влезеш във връзка с нещо, не само със самото злато – то е проводник.

Слушаме един виртуоз на цигулката и всичкото му изкуство е в движението на ръката на 30 сантиметра. Най-малко 25 години е работил, за да може да играе ръката му навсякъде по цигулката, да вземе басовите струни, теноровите, алтовите, сопрановите, после прекръстосва ги на две струни, на три струни, на четири. Къде стои това изкуство у човека? Туй представя човешкото чело. Вие имате един инструмент. Най-първо обективният ум е един инструмент. Човек се учи

да свири на пиано или на цигулка. Хоризонталното свирене става в долната част на челото. Разните тонове, разните мисли, се проявяват в долния край. Там седи смятането. До него е редът. Отгоре върху реда и смятането стои музиката. В това малко пространство ти не може да свириш, ако нямаш този инструмент.

Ако не знаете как да посадите нещата във вашия мозък, винаги ще имате противоречия. В мозъка растат и бурени, растат повече и по-лесно.

Музиката ще сееш на челото. Дето е центърът на музиката, там е нивата. После въздух трябва да има музиката. Кой е въздухът? Музиката трябва да има основа, музиката трябва да има движение, подтик. Казвам: при сегашните условия да знаеш къде да посееш тона. Ако не знаеш всеки тон да го посееш намясто, не можеш да бъдеш музикален. От ухото, дето слушаш музиката, до нивата на музиката е 10–12 сантиметра. От ухото до центъра на музиката, да посадиш едно музикално семе, е 12 сантиметра. Това са общи работи. Значи даден ви е мозъкът, който трябва да проучавате. Ако знаеш как да се отнесеш с мозъка, как да сееш в главата, всичко ще ти тръгне наред. Ако не знаеш как да сееш в мозъка, всичко ще тръгне с главата надолу.

Някой мисли, че е музикант, но музиката не се изразява само с двата центъра на челото отстрани. Ако искаш да дадеш красота на тона, има един център на красотата в ума. Трябва да събудиш този център. Някой път искаш да дадеш съдържание. Има център, който може да даде съдържание. С един музикален тон може да се събудят 4–5 центъра. При това може да дадеш на музиката религиозна любов, да събудиш чувството „Любов към Бога“, Божествената Любов. Може да внесеш милосърдие. Милосърдието е чувство, то не е способност. Може да направиш музиката много устойчива. През цял ден като пееш, ще посещаваш мозъка, ще го обработваш.

Престъпността у хората се дължи на това, че музика нямат. Запример хора убийци нямат никаква музика! Следователно музиката е един стимул; щом почнеш да пееш, кръвта се пренася към предната част на главата, мозъкът привлича кръвта към предната част и тъй мозъкът се развива правилно. Като спре да пее човек, мозъкът му загрубява, докато загуби това чувство и кръвта слиза пак в долния център на мозъка, от което всичко благородно в него изсъхва. Като развива своето музикално чувство, човек постепенно прилага един след друг музикалните тонове, които се намират в мозъка и става по-музикален. Колко милиони трептения ще произведат тези 35 хиляди тона? Днес и най-музикалното ухо не е в състояние да възприеме трептенията на тоновете, които се произвеждат от този съвършен инструмент. Бъдещият човек ще си служи с него, т.е. той ще си служи с музиката на своето съзнание.

Вие мислите, че всичко във вас е наред. Много моделиране трябва да се направи на човешката глава! Като ида някой път на концерт, гледам музикалното общество и то ми харесва, доста хубаво устроени глави имат. Има музикално сбутани глави, но изобщо прави впечатление, че главите са хубави. В религиозните хора има най-сбутани глави. Защо? От любов. Чувствата изобщо дават разширение на главата. Чувствата дават материал, но трябва мисъл. Мисълта е, която строи хубавите форми. Виждам главите, които са създадени от сърцето. Природата има сърце.

Петолинието го имате и на лицето. Под брадата е първата линия, устата е втората, под носа е третата, очите са четвъртата, петата линия е при косата. Пак ноти имате. Някои ноти са написани на брадата долу. Широкото лице е за мене едно музикално парче, високото лице е друго музикално парче. Един човек с отворени очи е музикално парче, с един дълъг и сплеснат нос е друго музикално парче, с къс нос е друго музикално парче. Като гледам човешкото лице, мога да взема цигулката и да ви свиря веднага. Като погледна лицето на човека, мога да ви изпея една песен – аз рисувам музикално.

УШИ, НОС, ЗЪБИ

Ухото е орган за възприемане на звуковите вълни. Ухото на музикалния човек се отличава от ухото на онзи, който не е музикален. Гениалният музикант има съвършено ухо.

Ухото на музикалния човек се отличава с дълбочина, то е поставено на главата под особен ъгъл. Когато музикалният човек слуша, той поставя ухото си в такова положение, че звуковите вълни да падат под специфичен ъгъл, да се възприемат правилно. Който не е музикален, като слуша, застава в каквото и да е положение. За него не е важно откъде идат вълните и как ще ги възприема.

Вътрешният ръб на ухото показва музикалността. Кухината във вътрешната част на ухото показва доколко музиката е развита. Колкото по-развита е музиката, толкова и кухнята е по-хубаво развита. Вътрешната кухня може да означава изпълнител в музиката, или композитор, или пък че човек има музикална памет. Всичко това е отбелязано върху ухото.

Ухото показва степента на музикалността, на способностите на един човек. В средата на ухото имате една кухня и една малка част се издава. Ако това е център, тогава около този център имате една кухня, която показва степента на способността. Две криви линии има, които показват музикантът гениален ли е, талантлив ли е, обикновен ли е, или съвсем малко разбира от музика, може само да различи мученето на една крава от лаенето на едно куче. То е музикална способност – да различиш два гласа, то са два различни тона. Или да различиш квиченето на една свиня.

Трябва да знаете как да пеете на ухото. Когато пееш, можеш музикално да погладиш и ухото си. Отде ще започнеш? Как ще гладиш ухото си? (*Учителя изпява октавата, с пръстите на лявата ръка на ушния ръб на лявото ухо.*) Почва се от горния край на ушния ръб и се върви надолу, като се

стигне до долния ръб на ухото и после се извива нагоре до средната вътрешна издатина, там е горно ДО.

Знаете ли от колко нишки е съставена вътрешността на ухото и как възприема то звука и музикалните тонове? За всеки звук и тон има специфичен център. Колкото по-развито е ухото, толкова по-добре и правилно възприема музикалните тонове. Благодарение на това, че човек слуша словото и възприема музикалните тонове, ушите му се развиват. Слушайте разумната реч и хармоничната музика!

И човешкото ухо играе важна роля в процесите на разумната природа. Чрез него човек възприема звуковите вълни, а това е подготовка за възприемане на светлината. Във вътрешността на ухото има специфичен център за всеки звук и тон. Ухото също се развива. Разумната реч и хармоничната музика развиват човешкото ухо. Ухото на човека трябва да се учи първо да чува звукове отдалеч. Колко неща има, които човек не чува! Той чува само обикновени звукове. А ако можеше да чуе други звукове, щеше да гледа другояче на природата.

Ухото има три основни части: горна, средна и долна. Важно е как е устроено ухото вътре и как е поставено то – дали е високо, чак до веждите, дали е срещу веждите или под тях. Когато горният край на ухото е под веждите, това е хубав знак и показва по-високо духовно развитие. Когато горният край на ухото е срещу веждите, това е пак горе-долу хубаво, а когато е над веждите, това не е толкова добър признак. Малките уши са по-будни, по-интелектуални. Малките уши имат малък капитал, а големите уши са с голям капитал. При големите уши човек има голям замах и е по-щедър. При малките уши няма толкова разноски, но и те имат известни дефекти и трябва да се знае колко сантиметра е дължината им. Има си известна мярка. Пет сантиметра не са малки уши. Преди всичко ухото трябва да е голямо, после, не е хубаво ухото да е залепено до главата – трябва да е свободно отзад.

В ушния канал има косми, които освен своята физиологическа служба, представляват антени, които приемат вълните. Тези антени служат за трансформатори, но сегашните физиолози не вземат това под внимание. Те вземат под внимание само простите звукове, които удрят върху тъпанчетата. Тези антени в ухото приемат всички видове вълни от видимия и невидимия свят – близки и далечни, къси и дълги.

Красивото ухо на човека показва безбройните усилия на човечеството да се създаде един отличен, красив език, който да се възприема с ушите. Гънките на ухото са израз на красивата човешка реч. За вбъдеце ухото ще се измени още повече, ще се усъвършенства. Колкото повече гънки има ухото, толкова по-добре.

Окото е цяла нота, ухото е половин нота. Окото е четвъртинка нота с носа, опашката е обърната надолу. Мога човека да го построя музикално. После осминка има тук, на ноздрите, кривата линия около ноздрата отгоре е опашката на осминката.

Не е само това ухо, но човек има три уши: едно ухо на физическото поле, едно – на духовното и едно – в Божествения свят. Главата е, да се координират в едно. В мисловния свят мисълта трябва да схванем като музика, чувствата трябва да схванем като музика и постъпките да схванем като музика. Една постъпка зависи от трептенията, едно чувство зависи от интензивността и една мисъл зависи от разширението. Чувствата може разпо да ги разбирате. При сегашния строй, при сегашното разбиране на хората, като се говори за музика, какво разбират хората? Някой път искате удобства. Защо? Какво се крие в думата „удобство“? Тя е една много хубава дума. Човек казва: „да имаме удобства“, „да имаме добри условия“. Какво разбирате под думите „добри условия“? Добри условия е да имаш една добра глава.

Музиката, например, по-лесно може да се заучава, ако ту-

рите 3-те пръста на корена на носа. Може да турите и двата пръста, и по-лесно се възбужда музикално. Може да пеете някой път като хванете корена на носа и мислите – ще имате един резултат, ако поставите вашите пръсти на върха на носа – ще имате друг резултат. Някой път си сърдит, милвай края на носа и човек утихва. Излишна енергия се събира често на носа. Нали знаете, онези, които са пияници, носът им е червен. Когато човек се разсърди, носът се зачервява. Насъбрала се е известна енергия.

Когато правилно се съединява електричеството с магнетизма, дава правилни форми, тонът е правилен. Щом не се съединяват всичките в едно, тогава има дисонанс, тонът не е верен. Ако има 32 трептения, 16 са положителни, 16 са отрицателни.

Сега някой може да каже: „Що ни интересува нас музиката?“ Че вие ядете, това е музика. Вие имате 32 зъба, всеки зъб има особен тон. Една арфа са зъбите. Понякой път хората изгубват си зъбите, ражда се един дисонанс. Неправилният живот разрушава костите и зъбите на хората.

РЪЦЕ

Къде е ДО в ръката? Цялата дясна ръка е ДО. Имате 3 стави в ръката: китката – една, до лакътя – две и до рамото – три. От рамото до лакътя е ДО, от лакътя до китката е РЕ и от китката до пръстите е МИ. Ако започвате от женската страна, лявата ръка – и там имате ДО, РЕ, МИ. Ако вземете пръстите, и там имате 3 стави. Първата фаланга е ДО, втората е РЕ, а третата, най-крайната, е МИ.

Та, казвам: всяка една става съдържа един основен тон. Има преплитания, понижения и повишения в човека. Човек, ако разбира закона, един ден като музикант ще може да моделира всички удове. Може да моделирате веждите, може да моделирате ушите, може да моделирате космите си, всичко може да моделирате. Може да моделирате стомаха си, как да

ядеш и колко да ядеш. Може да моделирате дробовете си, как да дишаш. Съдържанието става музикално и тогава имате един приятен живот.

Ти ще бъдеш тъй подвижен! Като разбираш музиката, ще вземеш един тон хубаво и никой няма да те вижда. Има тонове, които като вземеш, ставащ невидим. Ако искаш да станеш видим, ще вземеш друг тон и ще станеш видим.

На каква музикална форма е създадена ръката? Терца: китката, лакетната част и раменната. Пръстите – и те са създадени по терца. От мисълта до чувствата на човека, това е секунда, от мислите до човешките постъпки е терца, а от реализирането на нещата, това е кварта. Да ви приложим музиката: пръстите на ръката, това е петолинието. Ръката е петолиние, на което са написани нотите. Петолинието не е нещо произволно. Онези, гениалните музиканти, са го взели от ръката. Сега това на вас не ви е дошло на ум. Петолинието – това са петте пръсти на ръката. Под петолинието, под малкия пръст, е РЕ. На първата линия, на малкия пръст е МИ, на безимения – СОЛ, на средния – СИ, на четвъртия – РЕ горно. Показалецът показва движение. Показалецът иска всички хора да се движат музикално.

Тогава аз, ако съм един певец и искам да науча МИ-то правилно да го пея, ще хвана малкия пръст. Той ще ме научи правилно да пея МИ. Правилно да пея СОЛ ще ме научи безимения пръст. Средният ще ме научи правилно да пея СИ – то е Божественото в света, то е Божествената правда и човешката правда. СОЛ има винаги връзка, то е красотата на нещата, то е узрелият плод, който носи красотата, нещо изработено в себе си. Като се изучава хиромантически, когато този пръст е дълъг и добре устроен, всички са музикални, обичат природата, красотата, естествените науки. Които не са музикални, този пръст не е развит. Наричам го „слънчев пръст”, другите го наричат безимен. Малкият пръст е Меркурий, безименият е на Слънцето, средният е на Сатурн, показалецът на Юпитер. А палецът на кого е? Нека остане нещо, което да не знаете.

Кои хора се обезсърчават? Хора, на които показалецът е по-дълъг от другите пръсти. Такива хора всякога се обезсърчават, те са песимисти. Това е общо твърдение. Хора, на които безименият пръст е по-дълъг, те са оптимисти, те са слънчеви типове. Аз съм правил опити с хора, които са се обезсърчавали и казвам: като се обезсърчи някой, нека хване безимения си пръст и започне да му пее и да казва: „Синко, иди да помогнеш на брат си, на показалеца!” И ще видите, че няма да се мине много време и състоянието ви ще почне да се сменя. Вие всеки ден трябва да пеете на този пръст. Показалецът никога не пее, той се е научил само да заповядва и затова трябва да му пеете. Нещата не стават със заповед. Ще изберете най-хубавата песен и ще му я пеете. После вие трябва да благодарите на малкия си пръст – на кутрето. Той казва: „От мене искайте шапки, дрехи, ядене, пиене, да ви назнача на служба като учител, професор, каквото пожелаете!” Вие казвате, че този пръст нищо не работи, а всъщност той урежда всички материални работи в света. На безимения пръст дайте да свири, да пее, да пише стихове, той е поет, музикант – малко идеалист е той. Средният пръст следи за справедливостта. Той гледа да не стават някъде обири. Показалецът пък е законът. И най-после идва големият пръст, който е бащата на четиримата синове. Бащата ще минава през четирите пръста – през синовете си да ги възпитава. Той на показалеца ще каже: „Синко, ти няма да заповядваш много, ще слушаш каквото ти казвам”. На средния пръст казва: „Ти пък ще следиш за справедливостта”. На безимения пръст ще каже: „Ти ще свириш и ще пееш”. На малкия: „Ти пък ще гледаш добре търговията”.

Безименият пръст от ръката на музикалния човек е по-дълъг от показалеца му. Това показва, че той е готов да служи първо на изкуството, после на своята личност.

При сегашните условия средният пръст е най-голям. Той дава тон на всичките. Успоредни са. Те трябва да бъдат успоредни. Ако безименият пръст е по-дълъг от първия, какво

показва? Туй показва музикалност в човека. Ако първият пръст е по-дълъг от третия пръст, музикалността не е така развита. Ако първият пръст е по-дълъг от третия пръст – показва, че един човек каквото намисли, не се колебае да го извърши. Ако първият пръст е по-къс от безимения, такъв човек е колеблив. В едно отношение показва музикалност, а понякога път показва защо се колебае. В дадения случай, щом третият пръст е по-дълъг от първия, колебанието върви като сянка подир вас, вие не можете да се избавите от колебанието. То са две възможности: за да бъдете музикант, третият пръст трябва да бъде по-дълъг, а за да не се колебае в живота, първият пръст ще бъде по-дълъг. Каквото искате избирайте между двете неща. Вие не искате да се колебае. Ако отхвърлите колебанието, ще изгубите музиката, ако сте музикален, каквото искате да направите, ще се колебае. (...) Кое предпочитате в дадения случай? Ако искате да станете господар, трябва да посочите първия пръст. На всичките господари първият пръст е по-дълъг.

Музикантите търсят камертон. Аз, като нямам камертон, ударя двата пръста – показалеца и средния пръст – и те произвеждат същия тон. Може това да е фокус, но е един факт. Не всеки може да направи това. Ако твоите пръсти са сакати или ако пръстите са недоразвити и в тях няма чувствителност, не можеш да произведеш тона – съвсем други трептения има. Тонът, който издават двата пръста, такава мекота има, че трябва много остър слух, за да се чуе. Има хора, в които слухът е развит и като си поставят ухото на земята, от един километър чуват шума на хората, които идат.

Някой път аз като удрия с двата си пръста, слушам тонове. Ти казваш: „Как ги слушаш?“ Не мога да покажа. И най-верните тонове вземам по този начин. И не изведнъж. Има случаи трябва да минат 5–10 минути, за да ги чуя, понеже външната атмосфера някой път препятства. Един тон трябва да преодолее външната атмосфера, защото има бъркотии.

Във всички части на тялото трябва да има известна съ-размерност. Човек е създаден разумно, обаче срещнете ли някакво несъответствие, това се дължи на самия него, на известно отклонение от правия път в живота. Ако срещнете човек, който е един и половина метра висок, а ръцете му са извънредно дълги, ще знаете, че това се дължи или на самия човек, или по наследство от своите деди и прадеди той е получил наклонността да пипа, т.е. да пооткрадва. Дългите ръце имат своя произход някъде в миналото, но ако този човек е работил върху себе си в сегашния живот, дългите ръце показват известна сръчност. Ако пианистът има дълги ръце и дълги пръсти, той има възможност да свири добре. Онзи, който има къси пръсти, и той има възможност да свири, но не така добре както онзи с дългите пръсти. Следователно дългите ръце, които в миналото са били свързани с известен недостатък, днес трябва да се впрегнат на работа, да извършат една красива работа.

Ръката е направена от разумни клетки. Ръката сама по себе си не е разумна, но клетките са разумни. Ако ги оставим да действат самостоятелно, като че те чувстват, те знаят повече. Цигуларят, ако остави ръцете си, те знаят музиката. Той като ги учи, има препятствия. Като остави на тях, те са музикални. Като иска да се наложи, не върви.

СЪРЦЕ

Сърцето е един капелмайстор и най-хубавата песен излиза от него. Някой път мога да ви изпея песента на сърцето.

Някои казват, че сърцето е храм, а други – олтар. Как го описват поетите, като храм или като олтар? Вие много голяма цена му давате. В тялото каква роля заема сърцето? Природата му, ролята му е проста – да подтиква кръвта. Като един проводник е то. Всякога давайте на всеки орган такава мярка, каквато му съответства на големината. Сърцето си има

своята математическа големина. И в духовно отношение тия съотношения се спазват, и в духовно отношение същите отношения съществуват. На физическото поле сърцето е малко, а вие в духовния свят му давате всички функции, то става господар на всичко, когато не е тъй. Господар на всичко е само човешкият дух.

Аз наричам ключа на мисълта СОЛ. Ключът на сърцето е ФА. Той е басов ключ. Знайте, че сърцето има басов ключ. Сърцето работи с китара, бас, чело, виола, а пък умът – с цигулка, пиано, орган. Те са горните регистри.

Кой е основният ритъм в света, който трябва да приемете за мярка? Според вас кой е основният ритъм? Аз да ви кажа: основният ритъм в природата е човешкото сърце. Този ритъм показва какво е нормалното състояние на човека. Сърцето показва дали човек е в хармония с природата или не. Когато сте в хармония, вашето сърце бие по един начин, щом сте в дисхармония – бие по друг начин. Има едно нормално биене, което всеки трябва да спазва. Истинският живот върви по този ритъм на сърцето. Някой път, когато този ритъм се наруши, като спре ритъмът, хората умират, излизат из ритъма навън. Тогава изчезва земният живот. Туй сърце, този ритъм регулират мисълта, регулират и човешката воля. Защото каквото е сърцето, такъв е и умът, каквото е сърцето, такава е и волята на човека.

Сърцето върви по един музикален ритъм. В природата има един музикален ритъм. Като си туриш ръката на сърцето, виж има ли сърцето този музикален ритъм. Някой път сърцето бие неправилно. Например, когато се уплаши човек, сърцето бие бързо. То бие бързо, понеже не се контролира. Има един нерв, който излиза от главата и контролира сърцето. И когато този нерв го контролира, то сърцето бие правилно, 72 пъти в минута. А пък щом не го контролира, то може да бие 180 и даже 200 пъти. И някои казват тогаз: „Ще ми се пръсне сърцето!“ При сегашните музикални условия сърцето бие 72

пъти. Седем е мъжки принцип, а пък две е женски принцип. Двете показва мекия елемент. Най-първо в биенето на сърцето още преобладава мъжкия принцип. А пък един ден може сърцето ни да се измени и да бие друго. Ако сърцето бие 80 пъти, то това не е нормално. Осем е женски принцип, който събира нещата. Щом сърцето ти бие 80 пъти, то ти вземаш повече и даваш по-малко. А пък при 72 вземаш по-малко и даваш повече. Здравословно състояние е, когато даваш повече и вземаш по-малко.

Сърцето винаги пее ФА. Ако искате понякога път да имате камертон, турете ръката на сърцето си и ще имате тона ФА. Ако вземете тона ФА, пулсът ви ще бъде много редовен, няма да има прескачане на пулса. Който не пее ФА, започва да се омаломощава и лекарите казват, че клапите се разхалтавили. Разхалтавили се клапите, понеже не пее ФА. Ония рала, с които орат земята, имат ли ръжда? Те нямат никаква ръжда, но щом се оставят на почивка десетина дни и веднага ръждата иде. Докато човек страда, сърцето е чисто. То е ралото. Щом престане да оре ралото, ръждясва, щом сърцето престане да страда, оцапва се.

Страданието, това е орането, за да бъде ралото чисто. Без страдания сърцето ръжда хваща. По-добре да оре, отколкото да ръждясва. Вие мислите да не страдате. Ще ръждясате! В страданието се очиства ръждата. Ралото, което оре, е винаги здраво. Тъй трябва да се разбира животът.

Имаш някакъв дефект, нетърпелив си, пей ФА! Не чакай да ръждясаш. Защо ще чакаш да ръждясаш, да те турят някъде да те бият? Преди да те бият, попей. Тури страданието в музиката. То е хубавото, понеже ти свързваш ума и сърцето. Образува една хармонична връзка между ума, сърцето и волята. Музиката образува най-добрата връзка между човешкия мозък, човешкото сърце и човешкото тяло, между всичките органи. Те са създадени по закона на хармонията. И когато човек пее, всичко се добре хармонизира.

Основният тон, основният ритъм, правилният ритъм на сърцето е ФА. Вие още не сте учили какъв е ритъмът на ФА. Много работи знаете, но ритъма на сърцето не знаете. Знаете колко е голямо сърцето, знаете колко пъти Месечината е по-малка от Земята, знаете, че на Месечината няма въздух и хора няма там, знаете, че Слънцето е едно горещо тяло, после знаете в колко дена е създаден светът. Много работи знаете! Но ако дойде до същественото за вас, какъв е ритъмът на вашето сърце, това не знаете. И вследствие на това, някой път се свива сърцето. Ти казваш: „Вледени ми се сърцето“. Значи изгубил си ритъма на сърцето. Това сърце не пулсира както трябва.

Здравословното състояние на човека зависи от капилярните съдове. Всички болести в човека се дължат на разширението и на свиването на капилярните съдове. Когато при кръвообращението капилярните съдове се свиват повече, отколкото трябва, в резултат на това могат да се явят различни болести.

Ако връзката между електричеството и магнетизма не се образува правилно, в мозъка не може да се образува онази правилна светлина, която е необходима за мисълта. Тази топлина и светлина са необходими при процеса на растенето на човека. При това и сърцето на човека не може нормално да бие. Пулсът на сърцето е точно определен. Той показва нормата, при която става тази връзка. Пулсът на сърцето показва онази точка, в която става връзката между електричеството и магнетизма. Това е един постоянен импулс. Всяка връзка е един удар на сърцето. Когато става една връзка, сърцето отбелязва това. Следователно биенето на човешкото сърце показва връзките, които стават в една минута. Нашето сърце не ги хроникира точно. Сърцето на един човек бие по-малко от това на един ангел. Обаче, сърцето показва всички онези връзки, които стават между електричеството и магнетизма и които в резултат образуват светлина и топлина. Това е една нова теория, един нов начин на обяснение.

ЛАРИНКС

Гласът на човека не спада към физическия свят. Той спада към духовния свят, защото е качество на ангелите. Едно дете на 7 години не може да има хубав глас. Едва като стане човек на 19, 20, 21 години, тогава може да се прояви гласът му. Ларинксът е инструмент, нещо като радио, а гласът идва от другаде. Само ако се съедини с музикалния свят, човек може да види, че музиката съществува някъде извън Земята, надалеч в пространството.

Някои от вас казвате, че нямате глас. Всеки човек, който диша, има глас.

Много енергия е складирана в човешкия организъм! Ако знае правилно и навреме да я използва, човек ще се развива добре, а ако не знае – други ще я използват. Човек е едно динамо, което в различни моменти произвежда различни сили. Енергията от която и да е част на мозъка се отразява върху музикалните центрове в човека. Чрез мозъка той може да развива тези центрове. Например в дихателната система се намира един от важните музикални центрове – ларинксът. Човек трябва да владее своя ларинкс. Когато загуби своето равновесие, тоновете спадат и човек не може да вземе верен тон. Колкото повече той огрубява, толкова огрубява и неговият ларинкс, вибрациите му стават груби, пречупени. Музиката е като диагноза. В горния случай чрез нея се вижда, че енергията на човека отива в низходяща посока. Ларинксът е най-голямото благословение, което Господ е дал на човека. Този орган е свързан с неговите мисли, свързан е и с неговите чувства. Затова той трябва да го държи в изправност. Човек често трябва да съсредоточава своята енергия в дробовите, между симпатичната нервна система и ларинкса. Там именно, между тези два възела започва да се върти колелото на мозъка. А чрез мозъка си човек трябва да развие своите музикални центрове.

Никога светът не е свирил така хубаво, както сега свири. Едно време не е имало такива музиканти като сегашните. Какъв бил инструментът, на който Давид свирил? Арфа. Много елементарна арфа била! В него имало музика, вдъхновение. С туй вдъхновение даже при един прост инструмент той могъл да изкара такива особени звукове. Казвам: всички имате едно благословение, което Бог ви е дал, от което иде вашето щастие. Ларинксът, който имате, е едно благословение. От вашия ларинкс, от вашата уста зависи цялото ви щастие.

Забелязано е, че когато характерът на човека става по-благороден, по-изгладен, по-възвишен, тогава и гласът и вибрациите му имат съответен израз, а онези хора, които са груби, и гласът им съответства на техния характер. Изобщо всяка тревога се отразява върху ларинкса. Когато действат низшите чувства, страстите, гласовият орган загрубява. И първото нещо, с което започва черната ложа, когато попадне човек в нея, е огрубяването на гласа. Щом почне да огрубява гласът, изменя се и характерът на човека, понеже тези вибрации са много чувствителни. Гневът, съмнението, ядът, безверието, всички тия неща рушат гърлото. Може някой да е много талантлив, но тия отрицателни качества постепенно ще повлияят на неговия ларинкс, а след туй ще повлияят и на неговата мисъл.

Някой път се явява една каплица. Това показва, че енергиите на човека не вървят правилно. Друг път става у човека едно притъпяване на гласа. То пък се дължи на това, че човек не се е научил да владее своята воля. Той трябва да прави известни упражнения, за да може да пренесе разумно волята си в своя ларинкс.

Гласът на човека трябва да бъде ясен, звънлив, чист. Това е най-голямото благословение, което Господ му е дал и той трябва да го владее и да го държи в изправност.

Човешкият ларинкс като инструмент не може да се сравни с никой друг, направен от човека – нито по сила, нито по тон,

нито по израз. Трябва да се цени този инструмент. Когато се казва на човека да не се гневи, да не се обезсърчава, това значи, той да се пази от всичко, което може да развали този инструмент. Всяка лоша дума, която минава през гърлото на човека, е в сила да го разстрои. А за човешкия ларинкс трудно се намира акордьор. Ако той сам не е в сила да го акордира, никой не може да направи това. Само ангелите могат да помогнат на човека, да нагласят неговия ларинкс, т.е. да нагласят човешките мисли и да ги турят в съгласие с неговите чувства и желания.

Един тон, за да бъде мек, не зависи от гласа, а от ларинкса. Трептенията на милосърдието, като минават в ларинкса, тогава гласът става мек, а за да даде на своя тон пълнота, човек трябва да влезе в чувството на почитание, обич и Любов към Бога. Тонът, излизащ от ларинкса, не може да бъде пълен, ако в него не влиза Божията Любов съзнателно.

В ларинкса си вие имате една малка ципица, за направата на която са отишли най-малко 100 милиона английски лири. Материалите, които са употребени за направата на тази ципица, са взети от Слънцето, от всички планети, както и от най-далечно стоящите звезди. Цели експедиции са ходили по тия места, за да доставят нужните материали за създаване на ципицата на ларинкса. Магическа ципица е тя! Така е създадена, че каквото кажете с нея, да стане. Някои наричат това място „Адамова ябълка“. Да, там е Адамовата ябълка, но на това място е ципицата, с която може да се пее, да се говори.

Десет милиона струва едно гърло, един ларинкс! Вие имате най-хубавия инструмент, който ви е даден. Отгоре на всичко не го оценявате. Като не го употребявате, губите. Когато не сте разположени, значи дошло е време да пеете.

Ако някой от вас не може да пее, това показва, че той не е разположен. Казвате: „Защо трябва да пеем?“ Ще прекарате двойника в гърлото си и ще придобиете вдъхновение. И тогава като пеете, като говорите, гласът ви ще бъде мек,

благороден, няма да е рязък. Всички ученици в една школа трябва да имат мек, приятен глас.

Ако аз искам да дам една чувствителност на своя тон, на гласа си, щях да хвана гърлото си с показалеца. Ако искам да дам благородно изражение, с палеца си ще пипна гърлото. Ако искам да предам всичките тия качества, тогава с цялата ръка, с всичките си пръсти ще пипам ларинкса. Сега, вие като ме слушате, ще помислите, че като се пипнете, изведнъж ще стане. Много разочарования ще имате! Пазете се от раздвояване! Щом има раздвояване в чувствата, нищо не се постига.

Да чувстваш – това е музика, да постъпваш – това е музика, да мислиш – това е музика. Това трябва да се изрази чрез вашия ларинкс. Ако ларинксът не е така пластичен, за да може да образува тези ситни трептения, как ще пеете добре? Три пъти на ден трябва да се молите, за да благослови Господ гърлото ви.

ТРАНСФОРМАЦИИ

ВРЪЗКА С НЕВИДИМИЯ СВЯТ

Музиката е Божествен метод за успяване в света. Чрез музиката по-висши същества достигат до нас. Вие, ако пеете, ще спомогнете по-напреднали същества да дойдат и да ви помогнат. Ако не пеете, няма да се интересуват от вас.

Колкото по-съзнателно пее човек, толкова повече може да се ползва от магнетичната сила на музиката. Без да подозира, той се свързва с всички разумни и възвишени същества, които му се притичват на помощ.

Има същества, като вземете ДО, веднага се свързва вашето съзнание с тяхното. Има същества, като вземете РЕ, свързвате се с тяхното съзнание. Като изпеете цяла гама – всички тия същества се интересуват от вас – вие ставате близки, щом пеете. Щом не пеете, прекъсват се съобщенията, вашето радио не работи.

Невидимото, неуловимото в музиката, в Словото, това са проявите на Духа. Дето е Духът, там има разширение, подем, светлина, радост, сила, простор. Когато кажем „Дух Свети“, разбираме съвокупност от светли духове, свързани с Бога. Те излизат от Бога по двойки. За тях именно е казано, че са направени по образ и подобие на Бога.

Всички тонове са живи същества в невидимия свят. ДО е един специфичен тон само на известни разумни същества, РЕ е тон на други същества и т.н. Когато пеем гамата, ние сме във връзка с тези същества. Щом пеем, те прииждат и се обменяме с тях. Умът и сърцето са основа на законите на пеенето. Всички, като работим едновременно, ще постигнем онова, което Бог иска. Много същества, като пеят, като мис-

лят, мисълта върви правилно. Човек сам да мисли е много трудна работа. Като пеете, мислете, че ви помагат гениите на музиката. Сегашният свят само по този начин може да се избави от мъките. Хората, като започнат да пеят, ще престанат да мислят лошо.

Когато Бетовен е писал своите произведения, той е имал съвсем друга идея от тази, която сегашните музиканти разбират. Той е писал върху един музикален свят, от който е правил ред преводи. Той не е казвал своята опитност, но се е мъчил това, което е горе, да го преведе на Земята, да му даде по възможност най-верен израз. Това е цял един свят на тоновете! Но ако вие влезете в света на музиката неподготвени, там ще ви сполетят най-големи нещастия. Обаче, ако взема кого и да е от вас, който има най-големи нещастия в живота си, но е подготвен за музиката и го заведе в този възвишен свят на музиката, всичките му нещастия моментално ще изчезнат, нищо няма да остане от тях. Те ще отскочат от него така, както прахът отскача от тъпана, когато се бие. Каквото нещастие или страдание да сте минали, всичко ще изчезне от вас за една секунда и тогава ще разберете колко сте били глупави, че сте се поддавали на такива работи. И тогава животът ви ще влезе в друга една форма.

Казвате: „Защо трябва да пеem?“ Вие трябва да пеете, не защото силата е в пеенето, но чрез пеенето, чрез музиката, вие ще се свържете с един възвишен свят, отдето животът иде. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не пееш, ти не можеш да бъдеш учен човек, ако не пееш, ти не можеш да бъдеш любящ човек, ако не пееш. Това е закон, който е проверен в живота. Ставаш сутрин, запей си! И да не знаеш много да пееш, потананикай си малко. За да пее, човек трябва да си представи, че всичките му работи са наред. Очите ти са наясто, ушите ти са наясто, ръцете и краката ти са наясто, какво има да се смущаваш от другите работи? Ако Бог ти е дал очи, той ти е дал възможност да виждаш, ако ти е дал уши, дал ти е възможност да чуваш. Той всичко е предвидил!

В главата на човека съществуват около 100 центъра, обаче досега са известни само 40. Всеки добре развит център представлява една красива песен. Ако всички центрове в човека са добре развити и се проявяват навреме, животът му е добър. А музиката, която слиза от възвишения свят, се предава именно на онези хора, у които центровете са добре развити, и животът им по тази причина е добър. Това са добрите хора, хората, които имат Любов в себе си. У хората без Любов, лошите мисли и желания са натрупвания, които изменят състава на техните тела, изменят вибрациите на космичните течения и тогава се образуват неправилности в техния живот, чувствата им потъмняват. И само ако вложат Любовта като побуждение в себе си, те ще могат да възприемат музиката или трептенията от духовния свят.

Ако вие бихте се пренесли между ангелите, които се отличават с необикновена красота и интелигентност, с особена музикалност, вие бихте чули такива песни, такава музика, каквито нито с око, нито с ухо можете да я възприемете. Ангелите разполагат с пиана, които имат повече от 25 хиляди клавиши.

Казвате: „Вярно ли е всичко това?“ Вземете го като един факт. Знайте, че нашата музика е едно малко отражение на ангелската музика. Като видите една малка река, вие веднага знаете, че тя е излязла от големите океани. Същото представя и нашата музика в сравнение с небесната. Тази малка река съществува по причина на Великия Тихи океан или на Индийския океан. Оттам е дошла малката вода. Като слушате музиката на Бетовен, на Моцарт, на Бах, вие се чудите откъде е дошла тази музика. Музиката на всички наши велики музиканти представя едно малко течение от музиката на небесния свят, от Божествената музика. Благодарете, че са дошли тия музиканти в света, за да може през тях да протече Божествената музика.

И вие можете да бъдете такива проводници. От вас зависи да станете не като Бетовен, Моцарт и други, но да станете

проводници, да протече и през вас нещо Божествено. Всеки от вас може да напише поне една песен в живота си. И като запее тази песен, работите ви ще тръгнат напред. Ако нямате хляб и запее тази песен, хлябът ще дойде. Ако децата ви са болни и запее тази песен, децата ви ще оздравеят. Ако нямате къща и запее тази песен, и къща ще ви се направи. „Може ли да стане всичко това?“ Може. Всеки човек носи в себе си известни качества, с които може да разреши всички противоречия в живота си.

Ако вие бихте били добри певци, можехте да се съобщавате с другия свят. Някой казва: „Може ли да имаме съобщение с оня свят?“ Има музика, с която може да се свържете с оня свят. Индусите имат песни, с които могат да събират змиите. Но има една музика, която аз зная: като запееш, светии отгоре слизат, ангели слизат да те слушат. Ако ти имаш една публика от ангели и светии и след като си пял, те са останали доволни, те не ще те оставят без възнаграждение. Лицето ви ще светне. Бих желал да имате одобрението на тия, напредналите ваши братя.

Като слушате талантливи певци или музиканти, вие се свързвате с напредналите същества, които се проявяват чрез тях. Трептенията на тези същества се разнасят далеч в пространството чрез гласа на този певец и повдигат душите. Малко песни има, които се разнасят в пространството. Редки са случаите, когато може да се улови някоя древна египетска или индуска песен. Песен, музика, която не остава в пространството, не е истинска музика.

Музиката, това е съединителното звено между ангелския свят и човешкия свят. Съединителна нишка е музиката. И затуй всичките религиозни упражнения, всичките духовни упражнения започват все с музика. Тя е език на духовете. Духовете познават този език. И когато вие искате да привлечете някой дух, да му действате или да ви разбере, трябва да пеете или да свирите.

Музиката крие в себе си магическа сила, която трябва да се използва разумно. Колкото по-съзнателно човек пее, толкова повече може да се ползва от магическата сила на музиката. Без да подозира, той се свързва с всички разумни, възвишени същества, които му се притичат на помощ. Те се интересуват от музиката и взимат участие в пеенето или свиренето на певеца, или музиканта. За да се свърже с Разумния свят, човек трябва да пее с разположение и да съзнава, че не пее само той – цялата Природа пее.

Човек трябва да пее, защото в пеенето има една привлекателна сила. С пеенето си той може да привлече ангелите и те ще се заинтересуват от него. Той ще им каже: „Аз изучавам вашата музика, искам да пея като вас“. Те ще кажат: „Много добре! Ние ще ти дадем нашето присъствие и съдействие.“ И тогава човек ще пее като тях. Неговите сили ще се хармонизират и каква благодат, каква хармония ще излезе от него – ще се излива като една струя, като един извор!

Някой път вие се смущавате. Не, ще се борите, вие можете да пеете добре! Ще се молите на ангелите, ще кажете: „Моля ви се, елате, научете ни да пеем тъй, както вие пеете!“ Те все ще ви дадат малко от своето изкуство, поне от трошиците ще ви дадат малко.

Всяка песен може да се пее силно и тихо, меко. Ако пеете силно, ще привлечете по-нисшите същества, ако пеете тихо, ще привлечете по-напреднали същества.

Сега мислим, че умът е сила. Умът е връзка между разумни същества. Това е човешкият ум! Когато говоря за сърцето, разбирам: това са същества, които са развили велики добродетели. Чувствата са връзка между тях. Следователно между моя ум и тия разумни същества трябва да има връзка, и между тия добри същества и мене пак трябва да има връзка. После, под „воля“ разбирам ония същества, които са

добили онази мощната сила, които са строили света. Волята е една връзка, която ни свързва с тия силните същества. По тази сила постоянно върви този вътрешен ток. Ти трябва тъй да мислиш – че всичко може да направиш. Само така може да имаш големи постижения в света.

Човек, който иска да стане музикант, трябва да се свърже с велики, гениални музиканти, които преди него са завършили своето развитие. Щом се свърже с тях, той гениален става. Ако иска поет да стане, пак е същият закон. Каквото искате в света, съществува. Туй, което съществува, което е станало, и у тебе може да стане. Туй, което не съществува и което не е станало, и у тебе не може да стане. Всички неща, които не стават, от две неща зависят: или че не са реални, или че връзка няма с тях. Следователно, ако не са реални, няма защо да стават, ако са реални и няма връзка, връзката трябва да се образува.

Според мене надеждата, вярата и Любовта, това са три велики връзки в реалността на битието, на разумното битие.

Музиката изтича от човека по два пътя – през ума и през сърцето. Като мисли право, това е пеене, като чувства правилно – това също е пеене, и като постъпва правилно – и това е пеене. С това пеене човек се проявява в духовния свят. Не пее ли човек чрез ума и чрез сърцето си, там го считат ням. Неговите мисли и чувства са песен, говор в духовния свят. Няма по-хубаво нещо от правата мисъл, няма по-хубаво нещо от благородното чувство, няма по-хубаво нещо от възвишената постъпка. Те са музиката на живота. Най-първо умът трябва да почне да пее, после сърцето, после тялото и чак тогава устата. Така музиката е свързана с умствения, сърдечния и волевия живот на човека. Тя трансформира енергиите на ума и на сърцето. Тя е контакт, връзка между двата свята – физически и духовен. Човек не бива да прекъсва този контакт, за да не спре развитието на своя ум и на своето сърце. Чрез музиката човек предава лесно мислите и чувствата си. Музиката е най-хубавата форма на онзи живот, който човек трябва да прояви.

Някои хора мислят, че може без музика. Само умрелите могат без музика, а живите – никога! Музиката е един метод за проектиране на човешките мисли, чувства и страсти от низшия свят към висшия, за да се даде храна на причинното тяло да се развие. Пеенето, музиката са храна за човека. Чрез тях той се развива, чрез тях той привлича и онези сили в природата, които са хармонични на него. Красотата на живота седи в това, човек да бъде в съгласие с по-напредналите от него същества – неговата мисъл да бъде в съгласие с мисълта на тези същества. Това значи хармония, музика в мисълта. Всеки човек носи музиката и Любовта в съзнанието си. Те имат своите центрове в неговия мозък, но ако не са проявени, представят нули, вън от единицата човек. Щом се проявят, те се нареждат след единицата и обогатяват човека.

Аз бих предпочел една гайда, отколкото една овца. Една овца ще блее, а една гайда ще развеселява хората. Като свири, всички хора се радват. Та казвам: ако на тази овца не биха одрали кожата, откъде щеше да излезе гайдата? Често пъти от нас правят по една гайда. Да бъдеш една гайда в ръпете на един майстор, не е ли хубаво? Някой път, да се отсече едно дърво и да се направи една цигулка, не е ли хубаво? Може би преди 150, преди 200 години е отсечено туй дърво, от което е направена една цигулка и туй дърво живее още. Виждаш го и целия ден свири за нас, живо е дървото. Ако от туй дърво не беше направена тази цигулка, щеше ли да бъде живо? По-добре е отсечено едно дърво и от него направена цигулка, отколкото да седи някъде в гората и никой да го не знае. Нашите страдания мязат на такива цигулки. От едно твое страдание ще направят цигулка и с хиляди години ангелите ще свирят. Не е ли по-хубаво човек да страда? Защо тогава трябва да роптаем, че сме пострадали? Ако нашите страдания служат за повдигането на света, тогава страданието е намясто.

Почнеш ли да пееш, ти заинтересоваш висши разумни същества. Тогава те идват да помагат дори за някоя работа,

която с години си желал и вършил, но все не ѝ е вървяло; от този момент нататък в много скоро време се свършва от тях. Някои от вас сте работили в областта на музиката още в миналото, на други им купя усетът за време, не са работили върху време и ритъм.

Музиката е съзнателна, разумна връзка между душите. Човек може да бъде проводник на мислите на ангелите, той може да стане проводник и на Божията мисъл, но за това той трябва да стане музикален.

ДОБРОТО

Музиката не е чувство, а способност. Тя има връзка с умствения свят и трансформира енергиите от физическия свят в умствения. Развитието на музикалността е работа на вековете.

Музиката във физическия свят е потребна, за да организира дезорганизираната материя. Физическият свят е дезорганизиран. Чрез музиката материята ще трепти хармонично.

Използвай музиката като велико благо от Бога за доброто на човечеството! Всичко в бъдещата култура ще дойде по пътищата на музикалната хармония. Божият Дух чрез нея ще даде на човечеството Своите най-красиви форми за постиженията на доброто, справедливостта и разумността.

В музиката има една притегателна сила – както магнитът привлича железните стърготини. Ако човек посее една череша и всяка сутрин ѝ пее, тя ще даде много хубави плодове. А ако посее друга череша, на която не пее, нейните плодове ще са твърде различни от първата, на която е пял. Това е динамичната сила в музиката. Всеки, който пее или свири, трябва да произвежда динамични сили в себе си или в окръжаващите.

Ако той е внесъл в своите тонове нещо разумно, нещо възвишено, тогава около него се създава особена аура, с която той разполага хората към добро. Същевременно той придобива една мекота в себе си, но и една активност, която се изразява в желание да приложи своите добродетели. Динамичната сила вътре в човека го прави радостен и готов на всякакви жертви за великото в света. Тази е силата, която кара хората, когато излизат от концерт, да се стремят да правят добро. Музиката може да настройва външно хората, а може и да ги преобрази вътрешно, да проявят доброто в себе си.

Основният тон на физическия свят е доброто.

Между вас има някои, които казват, че не могат да пеят. Глас имаш, гърло имаш, въздух имаш, значи можеш да пееш. Въпросът е, че с пеенето пари не можеш да спечелиш. Всеки може да пее. Под думата „пея“ аз разбирам една права мисъл, която става по закона на пеенето. Ти не можеш да мислиш право, ако не можеш да пееш. Под думата „музика“ разбирам правите мисли, правите чувства и правите постъпки. Това е музика. Ти не можеш да направиш добро извън музиката. Доброто е само по себе си основата на музиката. Има гама ДО–мажор. ДО–мажор аз разбирам доброто в света, основата, от която започваш. Ти не можеш да дишаш, ако нямаш въздух. Ти не можеш да имаш понятие за света, като нямаш светлина. Трябва да разберете даденото.

Може да предадем само това, което знаем. Доброто може да го предадеш, истината може да я предадеш. Истината може да мине през тебе. Музиката трябва да мине през тебе. Ти трябва да бъдеш един добър проводник. Оставете старите теории! Бъди добър проводник на Истината. Обръщай внимание на истинския певец, на гениалните хора, които пеят хубаво. Ако искате да бъдете добри, обръщайте внимание на всички добри хора в света, на всяка добра постъпка. Доброто е едно правило за хубавото пеене. Ако можете да пеете, ра-

ботите вървят гладко. Всякога, когато в живота си срещнем трудности, когато не ни върви, значи музика нямаме. Когато изгубим музиката, работата не върви добре.

Казваш, че не можеш да живееш без музика. Прав си, музиката е метод, чрез който се разрешават всички въпроси. Тя трябва да влезе вътре в човека. Ако не мислиш, не чувстваш и не постъпваш музикално, нищо не можеш да постигнеш. Тази музикалност в човека наричаме „вечно добро“. Без музика не можеш да бъдеш добър – това е изключено! Обръщаш се към някого грубо и го питаш: „Какво искаш?!“ Това е животинско отношение, така и животните се обръщат едни към други. В това няма никаква музикалност.

В злото няма музика. Единственото нещо, което няма музикалност, е злото. Доброто, това е Божественото изявление – то е музикално. В злото няма музика, понеже тоновете там са разхвърлени.

Още при създаването на света Бог е поставил силите на човешкия мозък в хармония. Следователно човек трябва да се пази от всичко, което нарушава тази хармония. Тщеславието, гордостта, страхът, гневът са сили, които нарушават хармонията на мозъка. Те са подобни на червеите, които изяждат плодовете на дърветата.

Ако намерите основния тон на вашите погрешки и им засвириш, те ще изчезнат и ще дадат условия да се прояви доброто. Щом намерите основния тон на доброто, то започва да расте, а щом намерите основния тон на злото, то започва да се руши. Музиката създава сцепление между частиците на телата. Докато хората пеят, те се чувстват като братя, готови са да се примирят. Музиката носи живот.

Пеенето представлява мощна сила в живота. То е мощно течение, в което пее всяка клетка. Чрез музиката може да се стопи и най-коравата обвивка около човека. Музиката може

да се уподоби на Слънцето в живота. Тя има сила да разрушава леда, омразата, изобщо всички отрицателни мисли – разсипва ги. Тя дава подтик в живота и кара човека да върши благородни дела. Тя го импулсира, подтиква напред неговите мисли и чувства. Като пее и свири, човек се въодушевява и започва да мисли и чувства, да постъпва право.

Музиката – това е прилагане на Божествените добродетели.

Доброто, за да се прояви, непременно трябва да употребим музиката.

Ти не можеш да станеш музикант, ако не си добродетелен. Ти не можеш да станеш философ, ако не си добродетелен. Ти не можеш да станеш красив, ако не си добродетелен. Ти нищо не можеш да станеш, ако не си добродетелен. Добродетелта е основа на живота. Доброто е основа на живота. Това трябва да го знаете.

Доброто, това са сили, които идат отгоре. Знае се от музиката, че колкото по-високи са тоновете, толкова по-голям брой трептения имат. Същият закон се отнася и до доброто. И в него има степени – възходящи и низходящи. В доброто, също както в музиката, има интервали: секунда, терца, кварта, квинта и т.н. И в него има гами. Изобщо под думата „добро“ в музиката се разбира, да се установи един ред, една поредица. Днес доброто може да издава само отделни тонове, но въбъдеще то ще проговори.

Да бъде човек добър, това е музика. Добрият човек е цигулка, от тоновете на която всеки се възхищава. Който прави добро, той е музикален човек, напълно хармонизиран в своите мисли, чувства и действия. Който не прави добро и се отказва от него, не е музикален. В него няма никаква хармония. Само добрият човек е музикален.

Казвам: да бъде човек в сегашния свят добър е опасна работа, затова хората не искат да бъдат добри. Сега този порядък ще го оставим тъй, както съществува. Аз разсъждавам: как трябва да разбирам новия живот? Като срещна един човек, аз се радвам, че имам една възможност да се проявя. Намеря някъде някоя хубава цигулка, цигулар съм, радвам се, че мога да посвирия на нея. Възможността на добрия човек е онази цигулка на цигуларя, който досега е нямал възможност да се прояви. Доброто е цигулката. Що е доброто? То е онази, хубавата цигулка, която ти ще намериш, за да свириш на нея. Ако знаеш да свириш, тогава от тази цигулка ще извадиш хубавите тонове. Ти ще се прочуеш, всичките хора ще те знаят. Ако не намериш тази цигулка, ти не можеш да проявиш доброто, ти не можеш да се прочуеш. Доброто е, което ще накара човека да се прочуе.

Казвам: в живота човек не може да бъде здрав, ако не е намерил доброто. Той не може да е умен, ако не е намерил доброто.

Гениалните музиканти имат гениална енергия. Каквато песен да изсвирят, струва. Тя е направена не от злато, от диаманти, от скъпоценни камъни е тя. Тогава питам: по какво се отличава добрият човек? Човек не може да бъде добър, ако не е музикален. Пророкът казва: „Чух пеене в оня свят. Всички пеят и свирят!“ Били ли сте в оня свят да знаете какво нещо е пеене? Сега това трябва да бъде един идеал.

Ти трябва да знаеш специфичния тон на много неща. Имаш някое чувство, трябва да знаеш специфичния му тон. И златото си има специфичен тон. Ако знаеш как да му пееш, то идва. Но ако не знаеш как да му пееш, то не идва. Или да кажем, че искаш да бъдеш търпелив. Търпението е свързано с музиката. Но то не е чувство в човека, и то си има специфичен тон. За да бъдеш търпелив, трябва да знаеш как да пееш. Най-мъчното изкуство в света е, човек да бъде търпелив, защото в търпението се преплитат всички противоречия на живота. Случват се неща, които ни най-малко не ги желаш.

Всяка добродетел има свой специфичен тон и цвят. От добрия човек излиза приятна музика, хубава песен. Цяла симфония се чува от добрите хора. Добрият човек мяза на арфа, струните на която са нагласени по такъв начин, че само от докосването с въздуха се чуват нежни, приятни звуци. Добрите хора се наричат свирещи арфи, от които при най-малкото докосване чувате да се разнася Божествено дихание. При това, от добрите хора се отделя особен аромат, отдалеч още се усеща някакво благоухание. Има добри хора по света, които наричат светии.

Музиката е един правилен начин как да постъпва човек. Туй, което наричаме „добро“, е отмерено, музикално. Всеки един тон е мярка, има съчетание. Човек сам по себе си е арфа с няколко милиона струни – ключове има. И вие сте все музиканти, които не знаете как да свирите. Човек мисли, ако бутне правилно една правилна мисъл. Не постъпва добре, значи не знае да свири. Неговите чувства са криви – не знае как да нагласи арфата си.

Щом детето излезе на бял свят, ангелът му стои близо до него и му дава тон. Детето чува този тон и го произвежда. Щом чуят този тон, всички окръжаващи се радват, че се е родил човек на света. Не само при раждането си човек се нуждае от основен тон, но през целия си живот. Когато човек намисли да направи някое добро дело, ангелът на доброто веднага му дава основния тон. Не вземе ли правилно този тон, доброто дело не излиза както трябва. Обикне ли човек някого, ангелът на Любовта му дава основния тон. Не вземе ли правилно основния тон на Любовта, човек изгубва любовта си и не може да пее както трябва. Не е лесно човек да обича, т.е. не е лесно да попадне в основния тон на Любовта. Всички добродетели – Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Доброто имат свои основни тонове, които не се ли вземат правилно, и добродетелите не се извяват правилно.

Да прави добро може онзи, който знае да пее и да свири. Затова преди да направиш някое добро, пей! От пеенето зависи как ще направи човек доброто. Без песен добро не се прави. Доброто, за да се прояви, непременно трябва да се употреби музиката – тя е една обвивка.

Музика се крие в доброто, но за това са нужни упи да възприемат. Тази музика внася мир и спокойствие в човека. Тя е в състояние да укроти и най-разгневения, тя е в състояние да стопи леда в човека, както светлината и топлината топят снега и леда в природата.

Давайте ухо на доброто! Отправяйте погледа си към доброто! Така ще привикнете да възприемате музиката на разцъфтяването.

В музиката се образуват всички добродетели. Тя е основата. Добродетелите са класическа музика. Всички те имат определен тон и цвят. Музика има в тях. Види ли човек няког с един от тези тонове, той може да разчита на него. Всеки трябва да работи върху себе си, за да придобие тоновете и цветовете на добродетелите. Човек не може да бъде добър, ако няма тона и цвета на доброто. Колкото и да се говори за доброто, каквито и знания да се дават, хората не могат да станат добри, ако не са придобили тона и цвета на доброто. Време се иска за това.

ВЪЗПИТАНИЕ

Пеенето въздейства на хората в три важни насоки – да оздравеят, да забогатеят и да започнат да мислят. Човек може да чете за музиката, може да се занимава с философия на музиката, но ако не знае да пее, той нищо не разбира от музика. Днес има философи и учени колкото искаш, но светът се нуждае главно от хора, които прилагат и изпълняват. Има само един начин за изправяне на света – прилагане на музиката.

Музиката е в сила да разпръсва тъгите и скърбите в човешкия живот. Тя внася едно радостно чувство във възходяща степен, чувство на творчество. Чрез музиката всички способности на човека взимат правилно направление. Онова, което е заложено в човека, може чрез музиката да се развие, за да се създаде нов образ. Значи чрез музиката човек може да създаде в себе си един здрав характер.

В музиката има сили, с които можеш да надделееш всичките препятствия, които съществуват. Ако ние при сегашните условия сме музикални, бихме надделели хиляди препятствия, мъчности, които сега ни се случват. Сега туй е човешко. Ще кажете – затова вече се изисква опит. Опит може да се направи, изисква се известно условие. При възпитанието на децата може да се направи един опит с музиката. Музиката си има свои методи, свои формули.

Съвременните хора трябва да употребяват музиката в живота си като средство за възпитание. Тя е един основен метод в новото възпитание, един от най-хубавите негови методи.

Музиката трябва да се вземе като възпитателен метод. В природата музиката съществува като възпитателно средство за човека. Страданията са все миньорни методи. Страданията са музикални парчета. Като започнеш да страдаш, това са музикални парчета. Професорът е много възискателен, казва: „Повтори, повтори, не вземаш верно, коригирай, коригирай!” Не те оставя, не ти дава нов урок. Прати те наново да учиш и ти стане неприятен животът. За да ти стане приятен, научи се да пееш. Казваш: „Аз не съм роден да пея”. Ами за какво си роден? Че като ядеш, това е музика! Имаш арфа с 32 струни – ти пееш. Таман разгневиш се някому, като се разгневиш, удряш тъпана. Вие не можете да видите в малките работи красотата, която съществува в природата. Гледате на външната страна, която не е съществена, гледате на хубавите дрехи, кой как е облечен, обувката, шапката. Те са второстепенни работи тия.

При възпитанието на хората за вбъдеще музиката трябва да влезе като един от мощните начини за въздействие. Това е истинският метод за възпитание.

Човек, който не пее сам вътре в себе си – не да кряска да го слушат хората, но да пее на себе си – той не може да се възпита. Не може да мисли правилно, не може да чувства правилно, не може да постъпва правилно. На всяка една работа ще ѝ пееш в себе си. Ти казваш: „Да мисля!“ Ти не можеш да мислиш за даден предмет, докато не го обичаш. Всички ония учени хора, те обичат тия предмети, и тогава учат. Онзи, който се занимава с астрономия – обича я, затова се занимава с нея. Онзи, който се занимава с геология, той обича геологията, обича Земята, интересува се как се е образувала. Онзи зоолог, който се занимава със зоология, обича животните, проучава ги. Всеки човек учи това, което обича.

Искат да възпитават съвременното поколение – съвременното поколение без музика не може да се възпита. Туй да го знаете! Всичко може да направите, да положите всички усилия и пари, и книги да пишете, но възпитание, култура да създадете – не може без музика. И виждам, че от няколко хиляди години всичките усилия на човечеството все са допринесли нещо.

Цялата съвременна музика, европейска музика, е поставена на математически отношения. Онези, които работят с разни композиции, те математически работят, нотите не са произволно поставени. Всеки музикант трябва да бъде математик. Той, ако не е математик, никакъв музикант не може да бъде. После, той трябва да бъде поет. Той, за да бъде поет, трябва да дава простор на музиката. Музикантът трябва да бъде поет, трябва да бъде математик, после, трябва да знае философията на музиката – да знае защо така е поставено. От това всички трябва да се интересувате. Вие може да кажете: „Защо ни трябва музика?“ Ако вие не се занимавате с музика, вие ще си останете такива, каквито сте сега, никакъв прогрес

не може да стане у вас, нищо повече! Без музика абсолютно никакъв прогрес в света не може да има.

Първото нещо – ще вземеш чист тон. Музиката е вътрешно състояние, разбирателство с Онзи, Който направлява света. Любов към Бога и справедливост към ближния си – това е основният тон. Един ден музиката ще влезе като един от най-хубавите методи на самовъзпитание.

Всеки тон, силен или тих, висок или нисък, мек или груб, оказва различно влияние върху човека и произвежда различни промени в него. С пеенето на отделните тонове човек може да се самовъзпитава. Много важно, обаче, е тонът да е чист.

За смекчаване, за облагородяване на характера трябва да се изговарят специални звуци, специални думи. Всеки звук, всяка дума действа по различен начин върху човешкия характер. Ако човек иска да се възпитава с музика, той трябва да употребява ниските тонове за подкрепа, за засилване на характера си. Те дават стабилност на душата. А високите тонове дават интензивност, движение. Който иска да мисли бързо, нека да пее високите тонове, а който иска да придобие стабилност на характера си, да издържа на страданията – нека пее ниските тонове.

В обикновената музика няма нещо реално, но при истинската музика можеш да моделираш лицето, устата, носа, ръцете си. Това е наука! Музиката трябва да поправи линиите на твоята ръка, погледа ти и пр. Новата музика ще бъде един подтик за придобиване на външна красота, за развиване на човешкия ум, сърце, душа, за създаване на нов характер.

Онези хора, които са музикални, одарени, имат музикални дарби, са всякога по-търпеливи от онези, които не са музикални. Кой човек е търпелив? Търпеливият човек е всякога музикален.

Чрез пеенето се развиват такива способности, каквито по друг начин не могат да се развият. Музиката развива търпението. Немузикалните хора са нетърпеливи, припрени – те искат бързо да постигнат всичко. Щом бързаш много, не си музикален. Животът е най-хубавата музика, но човешкият живот не е толкова приятен, понеже тонът не е взет добре. Има нещо немусикално в него. Като прибавите онази музикалност, която му липсва, той ще стане приятен. Както пеете сега, не е лошо. Ще пеете, за да се самовъзпитавате и да развивате известни способности.

Музиката като възпитателно средство не трябва да се отделя от живота. Нейните трептения влизат в живота. Чувствата, мислите, поведението ни трябва да бъдат музика. Всеки един от нас трябва да пее, ако не гласно, поне наум. И да нямаш хубав глас – пей! Човек, който не може да владее своя ларинкс, не може да създаде характер в себе си.

Трябва да се научите и да говорите музикално. Станете ли музикални, почват и да мислите правилно. Ако се разсърдите, представете си, че свирите на пиано и размърдайте пръсти – така ще се успокоите. В бъдеще музиката ще бъде възпитателно средство, за да уравни човешкия дух.

Много лоши навици у нас бихме победили, ако знаехме как да вземаме основния тон. Щом се колебаеш, тонът не е верен. Щом вземаш един тон правилно, обертоновете се раждат, става едно съединение, обединение между ума и чувствата. Ако имаш противоречие в ума, ако в сърцето си имаш някакво противоречие, щом запееш, всички противоречия изчезват. Вече ти влизаш в един нов свят.

Когато се роди Христос, дойдоха ангели да пеят и през целия Му живот пяха. Ако не Му пяха, тази работа не можеше да свърши. Той имаше големи противоречия, които музикално трябваше да победи. Как мислите, че се побеждава злото?

Злото без музика не може да се победи. Всяка немусикална идея, всяка немусикална дума носи отрова в себе си. Най-лошите отрови се зараждат без музика.

Питам: ако гледате бащата да налага сина, какво ще кажете? Най-първо ще направите забележка, че много силно го е ударил. Защо? Кой такт ще му даде? Бащата бие музикално. Виждали ли сте как бащата бие? Музикално удря, казва: „Да вървиш напред!“ Започва да налага по задницата музикално. Ако бащата обича сина и го напари музикално, синът веднага ще се коригира. След като бащата го удари музикално три-четири пъти, веднага ще стане една корекция вътре в неговия ум.

Човек, който не пее в себе си, не може да се възпитава, не може да чувства правилно. За да приложи музиката като метод за самовъзпитание, човек трябва да пее за себе си поне по половин час на ден. Музиката ще събуди неговите способности, чрез нея той ще стане по-нежен, по-мек и ще се примири с всички хора. Музиката има мощно възпитателно въздействие върху човека. Той не може да свърши работата си както трябва, ако не е музикален, ако не пее и свири.

Музиката има практическо приложение. За да има такт, благоразумие, умение да се постави, това зависи от музикалността на човека. Добрият човек е музикален, художникът също е музикален. В благородната постъпка има музика. Да направиш всяко нещо на времето, да знаеш как да се отнасяш с хората, пак се изисква музикалност. И на Небето, ако не си музикален, не можеш да пипнеш дръжката на вратата, която води към Царството Божие. За да бъдеш музикален, трябва да имаш известни качества. Който има тези качества, получава диплом. Ако искаш да се справиш с мъчнотиите на живота, ти трябва да бъдеш музикален, да знаеш да пееш и свириш.

Има един пример за една жена, която пяла, учила музика. Един, който не можел да търпи, ѝ казва: „Какво си креснала да пееш!“ „Пея, за да стана богата.“ „То с пеење не се става богат, ти с пеење нищо не можеш да направиш.“ Един ден тя като пяла, той дига един кошер и го оставя при нея. Казва: „Я, да ида да ѝ тръпна един кошер, да я нажилят пчелите, да видим ще пее ли!“ Хвърлил кошера и избягал. Но тя като пяла, всичките пчели се превърнали на златни монети, цял един куп. Вече не са хапливи мухи. Казват: „Господарке, заповядай! Каквото заповядаш, ние ще изпълним.“

Казвам: музиката може да направи хапливите мухи на злато. Всичките лоши мисли и желанија са хапливи мухи, но те не са лошо нещо. Те са лоши, понеже не знаеш да пееш. Щом пееш, казват: „На ваше разположение сме!“

Докато в една къща има пеење, работата върви. Престане ли пеењето, опасна е работата.

Една сестра, ако знае да пее, тя може да живее много добре с мъжа си. Като го види, че иде, тя да запее: „Колко ми е приятно, че моят възлюбен вече иде! Толкова ми е приятно, че моят възлюбен вече иде, иде! Колко ми е приятно, като го виждам, че иде така весел и бодър!“ Ако той влезе и тя му се скара, тогава тя пее: „Ти защо не донесеш това и това? Тези деца гладуват!“

Когато мъжът на некоја жена е неразположен, тя не трябва да се разправя с него, но като го види, че си иде неразположен, а знае да свири на пиано, нека седне пред пианото и да вземе няколко акорда, неколку музикални тона. Щом чуе тези тонове, той веднага ще измени настроението си. Рече ли да му дава съвети или да го морализира, той още повече ще се раздразни.

Казвам: днес всички говорят за бъдещото възпитание на децата. Ако бях учител, щях да карам учениците си по 3 пъти

на ден да пеят. Като пеят, те ще бъдат здрави. Като влезе в един дом, няма да проповядвам никакъв морал, но щях да накарам и мъжа, и жената, и децата да пеят по 3 пъти на ден. Ако влезе в едно съдилище, ще накарам и съдиите, и адвокатите да пеят по 3 пъти на ден. „Ама ние не вярваме!“ Не е въпрос за вярата. Приложете пеењето и ще видите неговите резултати. Не така да пеете, че от едниот до другиот край да ви чуят – не е важно всички да ви чуват като пеете, но в тихото пение и в Небето ще ви чуват. А като крискате, и на един километър няма да ви чуват. Тихото пеење, но от Любов, се чува и на онзи свят. При тихото пеење мисълта е силна. Не мислете, че човек трябва силно да пее. Важно е като пее, да мисли.

Практически-възпитателното влияние на музиката, онова което тя може да произведе в човека – то е важно! Музиката може да се приложи и при възпитанието на децата. Тя ще внесе в тях ред и порядък. Даже най-упоритите, най-своенравните деца може да се възпитаваат с музиката. Затоа трябва да се развива тяхното музикално чувство, защото ако то не е развито, никаква идеја не може да се всади у тях.

Пейте упражнения с букви. Те са добри за неразположени хора. За вбъдење, ако искате да възпитаваат малките деца правилно, можете да ги възпитаваат прекрасно с музика.

Чрез музиката могат да се премахнат всички лични, семејни и општествени противоречия. Щом в дома на некоје семејство възникне известно противоречие, мъжът трябва да пее с гласниот звук „и-и-и“, жената – със звука „а-а-а“, а детето – със звука „у-у-у“. Запејат ли и тримата в един глас, всякакви противоречия от този дом ќе изчезне. Чрез звука „и“ мъжът ќе поддржа нормалното состојание на ума си, чрез звука „а“ жената ќе поддржа нормалното состојание на дишната система или на срцето си, а чрез звука „у“ детето ќе поддржа нормалното состојание на својата воля. Детето представлява волевиот принцип во светот.

Нещо се разсърдиш – изпей си наум гамата. Преди да направиш скандал – изпей гамата или клекни един път, после стани, после пак клекни.

Някой иска да направи нещо лошо. Свири му и той ще се откаже. Събуди Божественото в човека и той ще се подчини на Неговия глас.

Някой път не можете да се примирите със своя ближен. Като запее една песен, у вас ще се появи готовност да се примирите. Това е силата на музиката.

Изобщо музиката, пеенето имат за цел облагородяването и възпитанието на човека. Като пее някой талантлив певец, всеки, който го слуша, се свързва с него, а с това заедно и с ред още същества, свързани с певеца. Всеки талантлив певец или музикант е колективен израз на много души, които се проявяват чрез него с цел да възпитават хората. Вибрациите на тези разумни възвишени същества се носят далеч в пространството чрез гласа на даден певец и с това оказват благотворно влияние върху човешкия характер. Музиката е признак на висока култура. Който пее, той не се занимава с дребни работи. Чрез пеенето човек ще влезе в онзи висш Божествен път, и като слезе, пак ще го носи със себе си.

Възпитателното влияние на музиката седи в това, да пее човек за себе си. Най-първо той трябва да пее и свири за това, което има в себе си. Като дойде в по-горен стадий, той ще пее вече и за другите, и те ще го слушат. Като пее, той ще изяви милосърдието си и ще познае нуждите им. И както дрехарят крои хубави дрехи, така и той ще допринесе нещо хубаво със своето пеене.

В новото възпитание музиката ще е основен метод. Ние влизаме в областта на живата музика. Пейте! Яденето ви трябва да бъде музикално, мисълта ви и говорът ви трябва

да бъдат музикални. Музиката ще влезе в живота като един от първите хигиенични принципи. Хубаво да пеете, хубаво да говорите, хубаво да се движите е здравословно. Музиката образува най-добрата връзка между ума, сърцето и волята. Някой иска да знае какъв е езикът на Природата. Музика!

ЗДРАВЕ И БОЛЕСТ

Музиката е едно условие за добрия човек. Без музика човек не може да бъде здрав, без музика той не може да бъде и морален, без музика не може и дом да образува. Без музика и в личните чувства, всичко е аномално. Музиката трябва да имаш като едно условие, което Бог е вложил. Музиката е условие за здравето. Някой път вие не искате да пеете, и ако сте болни, болестта ви мъчно може да се излекува. Болест, при която можеш да пееш, лесно се лекува. Ще пееш! Не пееш ли, това показва, че нямаш светлина, която да е носителка на Божественото. Казвате: „Не ми се пее!“ Ти ще заставиш себе си да пееш.

Здраве – това е вътрешната хармония между всички органи на тялото. Онзи, който е здрав, той е организиран, той има добре организирано тяло. Такъв човек е в контакт с всички живи същества.

Пеенето е проводник на здравето. Природата е направила хората певци, за да бъдат носители на жизнените сили. Онези хора, които пеят, са по-здрави от онези, които не пеят. Онези, които пеят, са по-щастливи от онези, които не пеят.

Онези, които обичат да слушат пеенето и музиката, са щастливи; онези, които не обичат да слушат пеенето и музиката, не са щастливи.

Пеенето е зов на човешката душа към природата. Като отзивчива, тя изпраща своите разумни, съграждащи сили към човека да му помагат по-скоро да оздравее.

Вие още не сте си послужили с музиката като средство за лекуване и за развиване на вашите способности. Чрез музиката може да произведете сила в себе си, да премахнете обезсърчението си или да премахнете болките си. Ще изпеете един, два, три, четири, пет пъти един тон или цялата гама и ще видите как ще се смекчи положението.

Казвам: трябва приложение на музиката. Дотогава, докато музиката не се приложи, вие не можете да се ползвате от нея. Дотогава, докато музиката не се приложи за вашето здравословно състояние, вие няма да можете да разберете цената на музиката.

Много от сегашните лекари, особено на Запад, лекуват болните с музика. Българинът по естество е песимист, затова е създал хороводните песни да се лекува от песимизма си. Веселата музика действа здравословно. Има тъжни песни, които турят и здравия на легло. Българските хороводни песни са лечебни.

Окултната наука препоръчва пеенето като метод за превръщане на отрицателните енергии в положителни.

Музиката от най-стари времена се прилага като метод за трансформиране на енергиите и за лекуване.

Вие сега очаквате да станете здрави и тогава да пеете. Знайте, че здравето почива върху музиката. Дотогава, докато ти си здрав, ти си музикален. Щом престанеш да пееш в съзнанието си, болестта вече иде. Всичките болезнени състояния са дисонанси в музиката. Дали органически – вашето тяло, или вашите чувства страдат, то е дисонанс. Пеете правилно или мислите правилно – законът е същият. Сега, като ви говоря, опасността е, че мълчно може да се направи опит. Да кажем, дайте един тон от 19-та октава. Как ще го дадете? Може да ми направите изчисления, да кажете колко трептения има,

но трептението не е тон. В този тон има вече друга сила. Ако ти можеш да вземеш в 19-та октава този тон, ти можеш да направиш и много други работи. Даже на пианото ако можеш да го вземеш, пак е добре. За бъдеще ще се увеличат тоновете на пианото, ще направят пиана с повече тонове.

Съвременните хора толкова са се отдалечили от правилния начин на живеене, че са създали изкуствен живот. Те трябва да знаят, че способностите и дарбите, които им са дадени, са свързани едни с други. У човека има кардинални способности и чувства, с които той няма право да злоупотребява за свои лични, материални изгоди. Например едно от кардиналните чувства у човека е музиката. Щом е така, той не трябва да продава своята музика, а трябва да я употребява изключително било за своето здраве, било за това на своите близки.

Да допуснем, че някой от вас е музикален и иска да се хареса на другите, да пее добре. Какъв резултат ще имате? Ако пеете за себе си, ще имате за резултат вашето здраве. Всички хора, които добре пеят на себе си, са винаги здрави. Всички хора, които пеят на хората, са болни. Знаете ли защо са болни? Ти като пееш, казват: „Не ти струва пеенето, туй не можеш да го изпееш хубаво“. Изпееш на друго място, казват: „Последния пасаж не го изпя хубаво“. Ти вече започваш да се смущаваш. Ти, като се смущаваш, от смущение не си здрав. Като пееш за хората, не си здрав, като пееш за себе си, си здрав. Сега един закон извеждаме: живейте един добър живот не за хората, но заради вас. Защото, ако живеете за хората, ще ви намерят някоя погрешка.

За да бъде здрав и нормално развит, човек трябва да придобие вътрешно равновесие между силите на материята, от която е направено тялото му, както между мислите и чувства-та си. Музиката е едно от средствата за поддържане на това равновесие. Който знае законите на природната музика, той

може да спре разрушителното действие на паразитите в своя организъм и да подобри състоянието си.

Първоначално човек е бил добър певец, но след грехопадението той изгубил способността си да пее. Едва сега той се връща към първото положение. Днес музиката може да се въпрегне като метод за лекуване. Ако накарате болния всеки ден да пее по малко, той скоро ще оздравее, и обратно – ако здравият престане да пее, той лесно ще заболее. Музиката е на границата между физическия и духовния свят. Чрез нея човек може да трансформира енергиите си. Чрез песента в човешкия организъм се влива особена жизнена енергия. Ако си нервен, неразположен, започни да пееш. Състоянието ти веднага ще се измени.

В сегашния живот големите тревоги и бързите промени от едно радостно настроение в друго, скръбно, оставят в човека известни утайки от отрови. Музиката е едно средство против тези отрови. Има известни чувства, които след като човек ги премине, ако не знае как да ги лекува, те ще отровят целия му организъм, ще повлияят на черния му дроб, на жлъчката му. Затова е нужно човек да знае как да пее. В такъв момент, в такова състояние, той трябва да си наложи с воля да пее, защото ако не пее, тази отрова няма как да излезе. Тази отрова е психическа, под нейното влияние човек става толкова жлъчен, че не може да вижда доброто у хората, а вижда само злото. Който иска да бъде здрав, да се освободи от всички психически и физически болки, трябва да пее. Ако музиката не съществуваше, животът на хората щеше да е най-голямото страдание, най-голямото мъчение, най-големият ад!

Ако се предадете на грижите на физическия свят, вие ще престанете да пеете. При недоволство и неразположение на духа човек не може да пее. Затова поставете се в положението на дете, което сега се учи да пее. За да сте здрави – пейте!

Пеенето не е развлечение, то е средство за тонизиране на

енергиите. Трябва да пееш, за да придобиеш известни енергии. Ако болният не пее, ще умре преждевременно. Той трябва да пее, за да набави изгубената енергия на организма си.

Който пее, малко боледува. Ако заболее, лесно се лекува. В това отношение музиката е добро лечебно средство.

Ако болният иска да оздравее, той непременно трябва да пее – от неговото пеене зависи дали той ще оздравее, или не.

Ако един болен пее на болестта си, ще оздравее. Без музика, без пеене, човек се демагнетизира. Душата също се тонира чрез музика.

Ако пееш по три пъти на ден, от каквато и болест да боледуваш, ще оздравееш. Не говоря за музиката като изкуство, а за онази Божествена сила, която минава по закона на музиката. Където има музика, където има светла мисъл, негодите отстъпват.

На физическия свят музиката представлява правилно съчетание между тоновете. И наистина, ако човек не е здрав, той не може да извърши никаква работа. Музиката в това отношение е съединителна връзка между физическия и духовния свят. Здрав човек наричаме този, у когото всеки орган има свой определен тон и свои определени вибрации. Щом всички органи у човека действат правилно, от тяхната дейтелност се произвеждат приятни и хармонични тонове. Значи, ако дейтелността на човешките органи е правилна и създава музика, човек може да се нарече напълно здрав. При това всеки музикален тон има и свой определен цвят.

Запример, ако устните на някое дете почерняват, това показва, че черният му дроб е в безпорядък. Забележат ли родителите на това дете, че устните му почерняват, те трябва веднага да вземат мерки за неговото лекуване. Как трябва

да се лекуват хората? За вбъдеще лекарите трябва да бъдат добри певци и музиканти, за да могат чрез музиката да лекуват своите болни.

Когато някоя система в човешкия организъм действа музикално във всички гами, това значи, че тя е нормално развита. При най-малкото нарушение на тази система, нейният основен тон се изменя, минава в друг тон, а това вече създава известна дисхармония в някой от нейните органи. Тази дисхармония именно е начало на едно заболяване. Ето защо, за да не заболее някой орган от дадена система, тя трябва да запази честотата и броя на вибрациите на своя тон. Когато пее съзнателно, човек поддържа здравословното състояние на своя организъм.

Всички болести се дължат на неестественото разположение на мислите и чувствата в човека. Ако той не знае как да чувства, в него се образува неестествен ред на постъпките. И ако той не знае естествено да постъпва, в него се образуват болезнени състояния. Така започват всички болести. Значи болестите показват неестествения порядъкът на човешките мисли, чувства и постъпки. И за да възстанови правилния ред и порядък на своите мисли, чувства и постъпки, а оттам – да ликвидира с болезнените състояния, предизвикани от нарушения естествен ред, човек трябва да си служи с музиката. Тя е един процес, чрез който се внася в организма един правилен, хармоничен ритъм. Този ритъм именно освобождава човека от дисхармониите и от непотребната чужда материя в него.

Един от начините за повишение трептенията на тялото е възприемането на музика. Тя действа лечебно. Нейните вълни проникват навсякъде в тялото и възстановяват изгубения правилен ритъм в етерната част на органите, а това вече въздейства за преорганизиране на самите органи.

Музиката организира тялото, а оттам и мисълта, организира мисълта, а оттам и всички клетки. Музиката повдига вибрациите на организма.

Когато пее, човек трябва да вложи в песента и душата си, и духа си. Те изменят трептенията, повишават ги, а всяко повишаване на трептенията се отразява здравословно върху организма.

Всяка болка е свиване на капилярните съдове и всички болки се дължат на капилярните съдове, защото има непоносимо налягане. Когато почнеш да пееш, става разширение и престава свиването на капилярните съдове. Налягане може да има върху аурата на сърцето, на стомаха и пр. Когато пееш, това налягане се премахва. При болест е важно да се повдигнат трептенията на организма. Сърцебиенето е резултат на една вътрешна дисхармония, но има гама, която щом се изсвири, то веднага ще изчезне. Музиката твори вътре в теб и когато пееш, всички клетки в теб работят и се нагаждат.

Здрав човек наричам този, у когото всеки орган има свой определен тон и свои определени вибрации.

Когато вратът задебелява, пулсът на сърцето се намалява. Когато вратът изтънява, пулсът на сърцето се увеличава. Та вратът с удебеляването и изтъняването си едновременно регулира ритъма на сърцето. И в правилното биене на такта, сърцето е като капелмайстор. Човек е едно музикално движение, но неорганизираната материя едва сега образува музика, този хор в него, сега го учат на елементарните работи на музиката. Капелмайсторът е сърцето, постоянно дава команда на всички как да работят. Този такт работи. Не мислете, че е главата, капелмайсторът е сърцето. Всеки орган трябва да има друг капелмайстор. Та това са хиляди и хиляди капелмайстори. Този е главният. Като командва, образуват се хорове, безброй хорове в човешкото тяло свирят. Някой път излиза галимация, чува се крясък. Големият капелмайстор не спира, коригира постоянно.

Музиката регулира биенето на сърцето. Ако изпее ритмично една песен, тя може да уравни пулса на сърцето.

Музиката образува най-добрата връзка между мозъка, сърцето и тялото, между всички органи.

Хубава е тази активност, но тя изтощава хората. Ти ще вземеш един тон, но ако се напругнеш, може да си повредиш гърлото, може да повредиш струните на гърлото си. Какво те ползва? Като пееш, трябва да усилиш гърлото, да внесеш здраве.

Хване ви треска, ако знаете да пеете, треската ще си иде, ще се намали температурата. Ако имате разстроен стомах, ако знаете да пеете, ще поправите стомаха си. Искате да се съзнаете. Как? Най-първо има един строеж в мозъка.

При болести се явява едно понижаване на темпа на ума и на сърцето. И затова всякога този темп трябва да се държи над общия уровень – тогава болестта не може да победи човека. И в онези, които не разбират този закон, се явява едно смущение, а след всяко смущение идва болест. Има, обаче, известни музикални тонове, които са в състояние да повишат вибрациите на човешкия организъм. Ако човек ги пее, неговото състояние може да се подобри. Също ако човек вложи духа си и душата си в своето пеене, и те могат да изменят трептенията, да ги повишат. Духът и душата са гами, които лекуват. Значи, за да не боледува човек, трябва да се повишават вибрациите на неговия организъм, а затова е нужно той да пее.

Музиката има свойство да изменя трептенията на тялото. Всяка болест показва, че в човека има известно музикално понижаване. Той е под нивото на музиката. Болният не е разположен да пее. Ако болният не пее, той е осъден на смърт. Ако болният е склонен да пее, той има условия да оздравее. Има една статистика в това отношение. И наистина, ако убие в човека желанието да пее, вие го осъждате на смърт – него става понижаване.

Щом се понижат трептенията на стомаха, идва стомаш-

на болест; щом се понижат трептенията на белите дробове, иде болест на белите дробове. Тогава можеш да употребиш музиката, за да се повдигнат трептенията на тялото и да оздравееш.

Някой път човек се превъзбуди; за да му мине, нека пее. Или някой път се сепне и за да възстанови своето предишно състояние, нека да изпее някоя песен.

Някои болести са аномалии, остатъци от миналото, с които човек трябва да се справи. Чрез тях той музикално се тонира. Когато боледува, човек става по-чувствителен, по-мек. Като полежи известно време, той се тонира и в скоро време оздравява. Но за да се справи по-бързо с болестта, човек трябва да се ползва от силата на музиката.

Класическата музика има лечебни свойства. Трябва да слушате класическа музика. Някой казва: „Не я разбирам“. Няма какво да я разбираш! Като пиеш едно лекарство, разбираш ли го? Важното е да се излекуваш. Щом принася полза, добро е.

Имаш око. Ще упражняваш окото с цветовете. Червеният цвят е музикален. Червеният цвят, той е ДО. Портокаленият е РЕ. Другите вървят по същия начин. Музиката има същата гама на светлината, само че тя е възвишена музика на ангелите. Ние ги схващаме като цветове. Да кажем, имате една болка. Кривите тонове се отразяват на здравето. Ако не вземеш вярно един тон, ще ви заболи нещо. Всичките болки, които имаме, се дължат на неправилно пеене, свирене, мислене, чувстване. Неправилните тонове се отразяват.

Всяка болест е дисхармония, която може да се лекува чрез съответна музика. За всяка болест си има особена музика, особен ритъм.

Музиката във вас да стане нещо насъщно. Под думата „музика“ имам предвид следното – ако се разболея и като запя стана от леглото, болестта си е заминала. Няма болест, на която аз съм пъл, и да не си е заминала. Тя не може да издържа нейните трептения. Или ще си замине, или ще ми стане приятелка. Много болки има, които са ми станали приятели, вече живеят на земята, сега работят с мене заедно. Всички болести в света се произвеждат от немусикални същества. Те са най-грубите същества. Щом научиш туй, живото същество, то се привързва към тебе, казва: „Ти за мене си всичко, научи ме да живея!“

Дойде сега някоя болест, ще викат лекар. Ще каже, че кръвта се отровила. Болестта не е в кръвта. Едва сега модерната наука съзнава, че всичките болести в организма се дължат на известни микроорганизми, някои даже са толкова малки, че с най-големите микроскопи едва се виждат. Те се размножават бързо, много нечисто живеят и всичките извержения остават в нас, в нас остават лайнушините. Те тъй се размножават, че ти и да чистиш – отиде вече! Предпочитай да напуснеш къщата, отколкото да я изчистиш. Законът тогава е: ще турите филтър. Тия неканени гости ще ги турите на карантина отвън. После ще турите най-добрите певци да им пеят. Като попееш на чумата, тя трепери вече. На холерата като попееш, и тя трепери.

Сега вие може да попитате: „Туй, което говориш, истината ли е?“ Аз ви питам: туй, в което вие вярвате, истина ли е или не? „Какво може да се постигне с това, което ти казваш?“ Ето какво се постига с туй учение, с туй веруо: музиката като стане метод, ще имате в 10 години едно заболяване.

Някой път професорите по музика съзнателно ще ви лишат от самата музика. Когато искам да пея за себе си, тогава се освобождавам от всички правила на музиката, турям ги настрана. Когато пея за другите хора, тогава спазвам всички правила, всички тактове, една четвъртина, осмина, шестнайсетина и т.н. Спазвам всички повишения и понижения, спазвам всички смени на гамата и т.н. И в музиката има смени

на настроенията, смени се едно тъжно настроение с радостно, или обратно. Като туриш един бемол, тъжното настроение се развличва. Много е мъчно в музиката да се предаде едно настроение, главно страданието. Когато искаш да предадеш страданието чрез музиката, ще го развлечеш, ще го развлечеш, докато го смениш. Страданието музикално може да се разточи, да се предаде легато. Затова именно музиката представя едно действително лечебно средство. Тя може да разточи страданието. Като го разточи, тя освобождава човека. В това отношение се правят ред опити.

Ако някога няма лекар на разположение, можете да викнете някой беден музикант да ви свири, но в музиката му да няма бемоли. Нека свири мажорни гами, като преповтаря често някои тонове. Каквато болест и да имате, ако пеете или свирите около половин час, болестта ви непременно ще мине.

Като пееш на болката, тя престава. Ще се излекуваш със съответен музикален образец. Дългите вълни не могат да проникват, затова ще употребиш късите, те действат по-силно. За лекуване пейте мажорни гами. Музиката трябва да мине през тялото на човека. Във всеки ще има музика за подобрене на кръвообращението, на белия дроб и пр. Има много да се изучава в музиката, в нея няма все още всички знаци, които са потребни.

Трябва да пеете, понеже музикалните тонове регулират електромагнитните течения в тялото. Дали разбираш музиката или не, дали пееш или друг пее, електромагнитните течения се влияят от музиката. Някой път вятърът като духа, слънцето като грее, музикално се регулират теченията. Светлината е толкоз музикална, че регулира тия течения. Казвате: „С пеене ли става, с въздуха?“ Въздухът не е пеене. Въздушното пеене е много проста работа! Има етерно пеене. При въздушното пеене и с най-силните тонове на половин, най-много на един километър може да те чуят. Ако пееш по етера, в Лондон, пък и на Месечината може да те чуят.

Казвам някому да изпее диез, после му казвам да изпее бемол. Ако вземете тия два тона на пианото, ще видите, че всъщност те са един и същ тон. Привидно е така, обаче има разлика в трептенията на тия два тона. Всички тонове от мажорните гами или всички тонове, в които има повишение, т.е. диез, имат особеност, разположение за даване. И в природата е същото: всички мажорни гами, всички тонове, които имат един или два диеза, дават нещо от себе си. Като се намери в затруднение, човек влиза в природата между мажорните ѝ тонове и чака нещо да му даде. Не минава много и природата му дава. Тази е причината, поради което музиката в някои отношения лекува. Значи, има начин за лекуване чрез музиката. За да се лекува чрез музиката, човек трябва да разбира нейните закони, да знае как да ги използва.

Музикалните тонове са свързани с човешкия организъм. Мозъкът има свои определени тонове и вибрации, стомахът има свои определени тонове и вибрации, черният дроб има свои определени тонове и вибрации, мускулите, костите на човека също така имат свои определени тонове и вибрации. Тъй щото за вбъдеще музиката ще служи като средство за лекуване. Болният през целия ден трябва да пее, да взима разни тонове, които се отразяват лечебно върху неговия организъм.

Как се обяснява лечебното действие на музиката? Човешкото тяло изпуска радиации. Всеки орган излъчва специални радиовълни със съответен основен тон и от него излиза специална музика. Радиовълните на болния орган са изменени. Когато пееш или свириш, какво става? Музикалните вълни, които се образуват при пеенето или свиренето, влизат в аурата на органите, присъединяват се към радиовълните на болния орган, изменят ги в положителен смисъл и органът оздравява. Всяка болест си има музика, която я лекува. В бъдеще ще има лечебна музика. Мозъкът има свои определени тонове и вибрации, сърцето, черният дроб, мускулите, костите – също.

Когато болният пее или слуша да пеят – оздравява. При пеенето се предизвикват ония трептения, които лекуват. Човек носи в себе си всички възможности сам да се лекува. В това отношение музиката и пеенето са по-добро средство за лекуване от всякакви лекарства и инжекции. Музиката и пеенето са сили, чрез които човек уравновесява енергиите в своя организъм. Щом енергиите в човека се уравновесят, с това заедно се подобрява и кръвообращението му. Докато пее, човек е добре, между електричеството и магнетизма в организма му има равновесие, но спре ли да пее, той се демagnetизира, т.е. губи част от магнетизма, който е причина за неговото здраве. Пеенето е една здравословна мярка, една необходимост за човека, за да е здрав.

Материалният свят произхожда от хаоса, затова е неорганизиран. Слънчевият свят организира неорганизираната материя. Ревматизмът е неорганизирана материя, натрупана по ставите, и пречи на кръвообращението. На тази материя ще пеете! Като пеете, създава се едно движение, което изчиства калта. Пеенето е мощно течение, което чисти целия организъм, но това пеене, в което пее всяка клетка, всяка фибра, в което природата пее, птиците през май пеят, в което уханието на цветята е пеене.

Има болни, които се лекуват като им се свири на цигулка, други – като им се свири на китара, трети – на флейта и т.н. Различните инструменти оказват специфично влияние върху отделните хора. Ако болният обича да слуша цигулка, ще му посвирите нещо, но с възходящи вибрации, а не миньорни песни.

Щом заболее, не се страхувайте, не търсете веднага помощ отвън, но почнете да се разговаряте с болестта. Питайте я отде е дошла и какво иска от вас. Като разберете намеренията ѝ, попейте ѝ малко, не я пъдете, тя ще ви погостува малко и ще си замине. Всеки човек иска да бъде здрав, но не знае как да придобие здравето.

С различна музика се лекуват различни болести: главоболие, гръдобол, ревматизъм и т.н.

Всяка част на тялото отговаря на един тон. РЕ засяга едни мускули, ДО засяга други мускули и т.н. В най-деликатните места, дето нищо не може да проникне, там музиката прониква. С вяра ще пеете!

Човек трябва да знае и да разбира музиката на своя организъм, за да лекува някои свои заболели органи. Например: сърцето представя тона ДО, дихателната система – тона РЕ, черният дроб – тона МИ, бъбреците – тона ФА, далакът – тона СОЛ, жлъчката – тонът ЛА. В този смисъл, като знае човек тона на всеки свой орган, той ще се лекува като често ги пее, т.е. сърцето ще лекува с тона ДО, дихателната система с тона РЕ и т.н.

Като се лекува, човек трябва да пее най-вече основния тон на живота – тонът ДО и по него да нагласява организма си. Ако стомахът му е разстроен, за да не страда от коремоболие, той трябва да взема правилно тона ДО. Веднага стомахът му ще се оправи. Когато човек диша и се задушава, това значи, че той не знае как да вземе правилно тона ДО. Ако го изпее правилно, веднага дихателната му система ще се оправи. По това как един болен човек пее тона ДО, може да се познае къде е неговата болест. Ако причината е в неговата нервна система, ще има едно колебание в тона, едно постоянно трептене, което показва нарушение в нервната система.

Когато се появи някаква повреда в един от органите му, човек трябва да пее или да свири повече такива песни, в които се повтаря тонът ДО. Човек може да се лекува с пеене на гамата. Например, ако някой има цирей, той трябва да пее гамата три пъти вечер. Ако той пее правилно, в скоро време циреят ще мине.

Ако свирите, вие може да се ползвате от музиката. Мене, запример, като ми се развали стомахът някой път, аз пея ДО. Докато пея, поправам стомаха хомеопатически. Ама

туй, което ви говоря, то цена не хваща за вас, понеже вие нямате вяра. Вие казвате: „Как ще бъде това?“ Вие искате да разберете. Неразбраното е реалното. Ти мислиш, че знаеш. Аз вземам ДО!

Сърцебиенето например се лекува с песни, които започват с тона ДО, обаче не тона ДО, взето по камертон, но естественият тон ДО. Ако вземете този тон вярно, веднага ще почувствате в себе си успокоение, малка радост, като че сте придобили нещо. Колкото и малка да е тази радост, тя внася в душата ви светлина, проблясък, като че слънце е изгряло. Основният тон ДО е ключ за живота. Всеки може да прави опити в това направление, да провери тази истина. Когато иска да пее, човек предварително трябва да се настрои, за да попадне в естествения тон, в естествения ключ. Той ще се изправи, ще постои спокоен 10–15 минути, докато се освободи от всички мъчнотии и противоречия, които съществуват в ума му, ще помисли за разумността в живота и ще запее. Това значи, че този човек е успял да завърти правилно един от музикалните ключове, който му е даден. Това значи още да изгрее Слънцето в него и разумната енергия да потече в организма му. Ако тонът ДО е правилно взет, човек може да възприеме животворната енергия от Слънцето и да я предаде на всички органи в своя организъм.

Ако ти вземеш правилно един тон, например тона ДО, който е основата на живота, то ако си болен и веднага оздравееш, само тогава тонът е верен. Щом се наруши броят на трептенията на нашия организъм, ако спаднат под нормата, човек се разболява. Тонът, който внася здраве в тебе, е ДО. Когато сте болен, ако се вслушвате дълго време в себе си и почувствате, че вътре нещо във вас пее, болките ще утихнат. Когато минавате през недоволство, скръб и доловите, че нещо пее във вас, веднага ще се смени състоянието ви и ще почувствате една малка радост. Щом чуете песен отвътре, това е вече здравето.

Ако имам анемия, ще взема тон ДО, понеже е тон на живота. Трябва да внесе малко злато. Ти, ако го вземеш по обикновен начин този тон, нищо няма да постигнеш. Но има известни трептения, например „ДО–ДО–ДО!“ Като вземеш правилно това, ще почувстваш свещен трепет, нещо ще трепне под лъжичката, една нова мисъл ще дойде в ума ти. Вече при ДО-то ти си попаднал в естествения жив процес на музиката. Аз виждам, че тази музика произтича от ума на едно същество, което седи в една област много висока. В този тон чувам нещо разумно, което говори и отговаря, в мене се влива известна енергия.

Всяка дисхармония води до заболяване. Енергиите от сърцето минават към черния дроб, обаче от черния дроб към сърцето няма път. Отрицателните чувства навреждат на черния дроб.

При повреда на дихателната система пейте музика, която повтаря тона РЕ.

Когато дихателната система на човека действа музикално във всички гами, ние казваме, че тя е нормално развита. При най-малкото нарушение на тази система нейният тон се изменя, минава в друг тон, а това вече създава известна дисхармония в някой от нейните органи. Тази дисхармония наричаме „заболяване“.

Болният по цял ден трябва да пее, за да оздравее, а здравият също да пее, за да запази здравето си. Колкото по-правилно човек взема тона РЕ, толкова състоянието на дробовете се подобрява.

Охтиката също може да се лекува с музика. Тя произвежда едно разширение в човека, което е особено нужно за охтичавия. Болният от охтика мисли само за себе си, всичкото му внимание е концентрирано само в неговата личност. Голяма завист има в него! Охтичавият човек, където и да ходи, в

никого не може да види доброто. Той става краен песимист. Всички тия отрицателни черти в него са живи същества, от които той трябва да се освободи. Те черпят от неговите сокове. Ето защо, по един естествен начин, чрез музика той ще може да се освободи от тези същества. Но той трябва да пее!

Ако човек страда от зъбобол, да не бърза да търси лекар. Нека концентрира мисълта си към Разумната природа и да започне да пее на болката си. След известно време болката му ще престане.

Който го боли крак – да пее! Който го боли кръст – да пее! Който го боли корем – да пее! Който го боли глава – да пее!

Болни ли сте, пейте. Колкото и да ви е лошо и висока температура да имате – пейте! В природата всичко е музика.

Често се оплакват от болести и страдания. Казвам: пейте на болестите и на страданията си. Ако си болен и не можеш да движеш ръцете и краката си – пей! Дойде обед – пей! Цяла година пей на болестта си, да видиш какъв ще бъде резултатът.

На мнозина гласът излиза от плитко – гласът трябва да излиза от дълбоко. Вие ще си представите, че сте в един кладенец дълбок и гласът от дъното ще излиза, не отгоре при устата да излиза, но от дъното. Гласът трябва да излиза отдолу. По-голямата част от болестите се дължат на това, че ние не упражняваме мускулите. Има един голям мускул, който покрива стомаха и е под дробовете, диафрагмата. Та всичкото препятствие седи, когато диафрагмата се подигне – тя се подига при големите скърби и при големите радости – и като не може човек да го снесе, образува се хълцане и много болести се явяват. Ще дишате дълбоко! Диафрагмата не трябва да се дига; трябва да дишате дълбоко, за да дойде в нормално положение. Някой път като ядете много, вашият стомах по-

дига диафрагмата. Някой път подигането на диафрагмата става от много ядене. По-малко яжте и дълбоко дишайте, за да заставите този мускул да дойде на своето място.

При пеенето най-първо ще вземете дълбоко дъх, да се намести диафрагмата. Ако вие контролирате вашите мускули, най-малко 75% от неприятностите, които имате, ще ликвидирате по-лесно.

Музиката е начин за тониране на умствения, духовния и физическия живот. Когато музиката завладее света, няма да има болести. Дори и да има болести и неразположения, чрез музиката лесно ще се освобождавате от тях.

Всяка болест представя едно опитно училище за човека. Чрез болестите се изпитва силата на човешката мисъл. Ако с мисълта си човек не може да се освободи от главоболието си, силна ли е тази мисъл? Или каква любов е тази, ако с нея човек не може да подобри състоянието на своите дробове? Ако любовта ви към човечеството, за която говорите, не е в състояние да се справи със стомашното или коремното ви разстройство, тази любов не е силна. Любещият носи болестите си с радост! Като го заболи глава или корем, той пее. Правете същото и вие.

Като ви заболи коремът, започнете да му пеете. Нека всеки от вас съчини по една песен за болката в корема си и да я пее. Щом изпее тази песен два-три пъти, болката му ще изчезне. Не пеете ли на болката си, с часове ще се въртите на леглото си и ще страдате. Който не се лекува чрез мисъл, чрез музика и песен, той е изгубил най-голямото богатство. Като се лекува по този начин, той изучава себе си, а същевременно изучава и другите хора.

В пеенето е лекуването! Който иска да бъде здрав, той трябва да пее и като е тъжен, и като е скръбен, и като е неразположен. Заставете болния да пее, и той ще се излекува. Като

пее, той сам си помага. Страшно е положението на болния, който няма разположение да пее! Такъв болен непременно ще замине за онзи свят. Но ако пее тихо в себе си, той ще придобие онази енергия, която организмът му е загубил и в скоро време ще оздравее.

Някой път влизам при някой болен, гледам го, останал сам и той, като седи, ту си попее, ту си поплаче, но плачът му пак във вид на песен. Аз знам, че това плачене е музика и си казвам: този човек ще оздравее. Престане ли да пее, няма да оздравее.

Който знае да пее както трябва, той може да лекува и себе си, и ближните си.

За да се възстанови енергията на заболялия, може да помогне и друг човек отстрани с пеенето си. Но има едно условие: и болният да пее. Болният не пее ли, не му пей и ти! Пее ли той, пей и ти с него! В самозабравата при общото пеене, когато гласовете се сливат като че са един, в това именно се крие лечебното действие на музиката. В това отношение може да се съберат няколко души и заедно да употребят музиката като средство за лекуване. На болния те трябва да пеят само в мажорната гама. И да не пеят силно, а много тихо, защото ухото на болния е много чувствително. Те трябва да пеят тихо, но живо.

Има болести, които така се лекуват – с пеене, но не всички. Някои хора ще изпаднат в крайност и ще кажат: „Имам операция, нека ми попеят за здраве!“ Не, за операцията пеенето не помага.

Здравето на човека зависи от това, може ли да пее или не може. (...) Всеки човек трябва да пее като условие за поддържане на здравето. Пее ли, върши ли всичко музикално, той винаги ще бъде здрав.

В бъдеще, когато човек постави музиката за основа на живота, той ще разглежда процесите в организма си като музикални процеси. Какво представят процесите „излизане“ и „връщане“ назад в човешкия организъм? Излизането е движение на артериалната кръв, или в музикално отношение – мажорната гама. Връщането назад е движение на венозната кръв или миньорната гама. Когато кръвта минава през дробовете, през Божествения център – имаме пак мажорно движение. Човек трябва да разбира процесите „мажор“ и „миньор“, за да разбере как става пречистването на кръвта и разнасянето на чистата кръв по тялото, за да го храни. Мажорното движение е възходяща гама, която излиза от центъра и отива към периферията. Мажорните гами са духовни гами, на духовния свят. Миньорното движение е низходящо – то върви от периферията към центъра. Миньорните гами са на физическия свят. Тези две гами са преводи на известни състояния в човека. Мажорната гама внася разширение в него, а миньорната – свиване. С мажорните гами човек събира възходяща енергия, радва се. Той трябва да изпрати тази енергия в мозъка, да се обработи, тъй като главната мозъчна система е свързана също с мажорната гама.

В бъдеще лекарите ще лекуват с музика и песни. Вие се смеете на това, но хората не подозират колко са смешни и изопачени без музика. Музика в отношенията, в движенията, в чувствата, в мислите, в постъпките.

Бъдещите лекари ще бъдат музиканти. Лекарят, като дойде, ще изпее три тона. Кой са, няма да ви ги кажа. И като изпее тия три тона, веднага чувството на коремоболие ще изчезне. Имате някаква тежест на сърцето – тогава ще изпее една кварта – веднага всичката тежест на сърцето ви ще изчезне. Някой предмет не можете да разберете – той ще дойде и ще изпее една квинта по един начин и веднага ще дойде светлината във вашия ум. Лесно ще стават работите! Сега мнозина от вас кварта пеете, квинти пеете, но това е механическата страна на музиката.

Говорите за музиката, но не знаете какво представлява музиката. Музиката е едно възпитателно средство за човека. Музиката е същевременно и лечебно средство. За в бъдеще, когато някой човек заболее от треска, няма да му се предписват никакви лекарства от аптеката, но като дойде лекарят, той ще носи със себе си своята цигулка или друг някакъв инструмент и ще започне да пее и да свири на трескавия. От звуците на тази музика треската ще започне да играе и след малко болният ще се почувства по-добре. След това лекарят ще прати болния да отиде сам в някоя музикална аптека да си купи едно ново парче и сам да го свири. Като се върне от аптеката, трескавият ще започне да свири и да пее, докато отново разиграе своята треска. Като ѝ се изсвирят няколко парчета, тя съвършено ще напусне болния и ще си замине.

Сега аз ви представям работата в много лека форма. Казват: „Смешна работа е тази – лекарят да свири и да пее на болния, и по този начин да го лекува!“ За онези, които не разбират процесите на природата, това е смешно, разбира се. Това е само за изяснение. То е един от най-хубавите методи. Не се знае кога ще дойде това време, но все таки ще дойде. По-хубаво ли е да дойде лекарят при болния и да му каже, че след няколко дена ще замине за оня свят? А тъй, като влезе лекарят при болния, ще извади цигулката си и ще му каже: „Ти се нуждаеш от класическа музика“ – и започва да свири. Като изсвири парчето, ти му даваш 100 лева. Лекарят благодарно и ти пожелава и втори път да го извикаш. И ти благодариш и пожелаваш втори път да дойде да ти посвири едно класическо парче. Какво правят сегашните лекари? Дойдат при болния, препоръчат му един горчив хап и дълго време след отиването си болният ще плюе, да се освободи от тази горчивина. Питам: ако сегашните хора могат да търпят тази система на лекуване, защо да не могат да търпят бъдещата, която ще бъде само музика и песен? Ако можем да търпим лошия живот, защо да не можем да търпим бъдещия? Това показва, че не разбирате живота.

В шестата раса няма да има лекарства за болните, но като дойдеш при един болен, ще му изпееш ДО и той ще стане. Ще му кажа: „Хайде, стани и ела! СИ, ДО, СИ, ЛА!“ И човекът ще стане.

ПОДМЛАДЯВАНЕ

Много ви говоря за музиката, но вие казвате: „Ние сме стари, пеенето е за младите“. Каква е песента на младите и каква на старите? Младият пее: „Изправих се!“, старият пее: „Изкривих се!“, значи станал е криволинеен с още един център, с нов център. Човек, когато не мисли музикално, навеща си главата, защото му тежи. Мисли: това не е уредено, онова не е уредено, тук го боли, там го боли. Ако пее на болното място, понеже нататък е съсредоточена мисълта, повече кръв ще приижда, скоро ще оздравее. Без пеене капилярните съдове се стесняват и кръвообращението става неправилно.

В това отношение младите започват добре своя живот – с хора, с музика, с песни. На стари години обаче престават хората, престават песните и хората казват: „Остаряхме вече, не ни се играе и пее“. Каква е тази философия? Не само на млади години, но и 120-годишни да сте, пак играйте и пейте. Такъв е Божественият закон. Сега човек като остарее, казва: „Като бях млад, играх и пях, но на моите години е срамно да пея и да играя“. Този човек мисли, че не е благочестиво да играе и да пее сега. Ако той на млади години е играл и пял от Любов, това е било от Бога. Ако и сега, на стари години, пак играе и пее от Любов, и то е пак от Бога.

Хората, които стават съвършени материалисти, веднага гласът им става бас. Бедните хора са все сопрани, с малки изключения. Който мисли постоянно, сопран е той. Богатият е бас. Сиромашията, това е началото на живота, богатството, това е краят на живота. От бас по-надолу не можеш да идеш.

Вие, младите, трябва да имате една ясна представа. Някой студент си въобразява, че може да стане бас, да забогатее. Богатството не може да бъде идеал на човека – идеалът е край. В края какъв идеал може да имаш? Никой не намира смисъл в сиромашията. Аз в сиромашията намирам смисъл, понеже е начало. И погрешка да направиш, има време. В богатството нямаш време – разполагаш с онова, което вече си придобил. Човек не трябва да се радва на крайната сила. Когато прояви крайната сила, той не трябва да мисли, че е решил нещо. Втори път нищо не може да разреши, при повторението няма вече разположение. Ако си остарял, втори път не искаш да пееш. Старите хора защо не искат да пеят? Защо младите пеят, а старите не искат да пеят? По-лесно можете да накарате едно дете да пее, отколкото един стар дядо. Защо именно този дядо не иска да пее? Казва: „Не искам да пея, напаял съм се“. Не е въпросът, че се е напаял, няма за какво да пее.

Тук миналата вечер абитуриентите се веселяха. Гледам – свирят, въртят се, след туй викат – свободни са. Не се смущават. Вие казвате: „Учителя как ли е прекарал нощта?“ Те не викаха повече от Ниагарския водопад, те не викаха повече отколкото някои бури, които са минавали. Седяха абитуриенти и абитуриентки, веселяха се, въртяха се на един квадрат от цимент, изучаваха Питагоровата теорема. Като играха младите, една стара жена казва: „Господ живот и здраве да им дава на тия младите, че нас старите ни оживиха!“

Понякоя път едно съчетание става на нещата. Иде една неприятност. Някой път ние съпоставяме нещата тъй както не са. И вие, на тяхното място ако сте, така ще направите. Не че те правят погрешка, но понеже служат на себе си, искат да бъдат свободни. Казват: „Който не иска да ни слуша, да бъде надалеч!“ Аз ги наблюдавах до два и половина, после станаха тържествено и си заминаха. Аз разгадавах съдбата на всички, каква ще бъде. И като пееха и като викаха, веднага в картини виждах кой как ще завърши живота си, какво ще стане. Всичко туй е една картина, какво ще стане от тях. Те

пяха толкоз хубаво, че сутринта докараха дъжд. Хубаво пяха, понеже дъжд донесоха. Те пяха песни, които носят дъжд.

Това са сенки на живота, които произтичат от известни енергии. Известна енергия се е набрала като в някое планинско място. Като дойде пороят, наводнение става. В младите понякой път иде тази енергия и тя ще изтече, докато остане онова, същественото в живота. Същественото е, което остава.

Музиката продължава живота, немусикалността го скъсява. Едно течение на живота може да се отбие, както една вода може да се отбие. Едно музикално течение може да се отбие. Щом се отбие едно музикално течение, явяват се тия сокове, които пречат на живота. Това се отразява на ума, сърцето и тялото. Те не могат да се подкрепят. Тялото се гради чрез музика, умът, чувствата и волята – също. Забелязвам във всички онези хора, в които музикалното чувство е развито, дълъг живот живеят.

Ако вие бихте слушали един ангелски хор или един хор на светиите, вие ще разберете какво нещо е пеене. Тук пеенето го считат за срам. Казват: „Само младите трябва да пеят!“ Но когато старите пеят, или тъй наречените „напреднали души“, у тях има едно чувство на преживяване и дълбочина на духа. А сега има едно заблуждение, че само младите могат да пеят хубаво. Млад човек е онзи, който иска да прояви Божията Любов. Когато човек е в началото на Божията Любов, е млад, а когато човек прояви най-високата струя за Божията Любов, той е стар. Младият е в началото, а старият е в края на една и съща песен. И двамата са едно цяло. Ние ги разделяме, но те са едно.

Казвам: когато човек остарее, тогава ще оцени цигулката. Вие казвате: „Ние остаряхме“. Сега е време да свирите! Пък вие седите и очаквате да идете в другия свят. Мислите – кой ще ви погребее, какъв паметник ще ви турят. Какъв паметник ще ви турят? Който не свири, никакъв паметник не му турят! Ти като свириш, това е паметникът.

Вие остарявате, защото не пеете. Без музика не може да се подмладите. Свирите ли или пеете, но мислите за пари, това не е музика.

Ти трябва да пееш, понеже законът е, че който пее, продължава живота си. Който не пее, скъсява живота си. Който много малко пее, той много малко живее. Колкото повече пееш, по-дълго ще живееш. Колкото по-добре пееш, по-добре ще живееш. Колкото по-лошо пееш, по-лошо живееш. Пей хубаво, за да ти бъде добре. Както пееш, така ще живееш.

Някои от вас казват: „Пеенето е за младите, за глупавите хора, но ние, старите, не трябва да пеем“. Не, старите трябва да пеят повече от младите. Младите и без това пеят. Човек, който пее, не остарява скоро. Стани сутрин, изпей една малка, хубава песен! Пей тихо, без да безпокоиш другите. В това отношение бих желал да приличате на ангелите. Приложете пеенето като благо в семейния живот.

Човек, щом престане да пее, остарява. Станеш сутрин и благодари, пей. Кажи: „Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на Земята да уча! Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на Земята да проявявам доброто, което е вложено в мене! Благодаря ти, Господи, че си пратил да проявя своята сила, която Ти си ми дал! Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на Земята да помагам!“

Вие станете сутрин и се оплаквате. Оплаквайте се после, вечерно време, преди да заспиш, оплачи се. Но сутрин никакво оплакване! Сутрин, като станеш, весел да бъдеш. Вечерно време имате право да се пооплачете, понеже има набрана опитност, но сутринта, като станете, дигнете си очите, благодарете, запейте си: „Благодаря Ти, Господи!“ Аз си пея вътре, няма да ме чуят отвън, аз пея вътре. Има едно пеене в причинния свят, когато се събудите.

Човек, колкото и да иска, каквото и да прави, без музика

не може да се подмлади. И всяка работа, която се захваща без музика, няма да има успех. Музиката е нещо Божествено. Светът е създаден по законите на музиката.

Пеенето е едно средство за подмладяване. Когато пее, човек привлича духовете на музиката, а те донасят нещо много хубаво за него – обновление. И според степента на вдъхновеност при пеенето, стават и съобразни промени в духовния свят на човека. Ако знае как да пее, човек може да се обнови, да стане като малко дете.

Пеенето подмладява човека, защото премахва всички ония вътрешни окислявания на живота. Като пее човек естествено, без усилие, това пеене именно го подмладява.

Човек трябва да пее, защото без пеене не може да се поддържа младостта, а младостта носи живот. Който не пее, остарява скоро. С музика, с пеене човек може да продължи своя живот.

Музиката, песните влияят добре върху психиката на човека. Който иска да живее дълго време, той трябва да пее.

Който не пее, остарява по-бързо, отслабва, изгубва светлината на ума си, топлината на сърцето и силата на волята си. Тялото, сърцето, умът се изграждат чрез музиката.

За ваше добро и да не остарявате предварително, ви казвам да пеете и да се вслушвате в песента на цялата Природа.

Човек остарява, защото не се обновява. Ще пеете, ще свирите, ще играете, ще се разхождате, ще мислите върху стиховете, дадени за освежаване от „Заветът на цветните лъчи“ и ще се обновите.

Музиката е един метод от невидимия свят за възпитание на човешката душа. И трябва да пеете. Единственият начин е чрез пеенето да внесете нещо ново в душата си. Той е един език. Трябва да се учите. Той е един език на Небето, трябва да усвоите музикалния ритъм. Вие казвате: „Остаряхме!“ Като остаряхте, не пеете. А пък искате да ви обичат. Любовта без пеене няма приложение. И свободата без пеене няма приложение.

ТОНИРАНЕ

Чрез музиката се доставя най-мощната енергия, най-хубавото в света.

Музиката е едно от великите средства в света, с които човек може да се тонира. Това ще рече, че чрез музиката човек може да се настрои, да се нагласи според хармонията на природата. Музиката е едно средство за уравновесяване на енергиите в човешкия организъм. Тя не е нито в скръбта, нито в радостта, но тя уравновесява силите, които създават тези състояния на човешката душа. И човек като пее, то не е за развлечение, то е за тониране на енергиите. Първо той трябва да употреби музиката за тониране на организма, а после вече като изкуство.

Най-правилното трансформиране на всички енергии във възходяща посока става с музиката. Чрез пеенето човек внася разположение в своята душа. Така се премахват тревогите, дразненето, успокоява се умът и се усилюва паметта, а в сърцето се внася мир, спокойствие и тишина. Пеенето е необходимо за хората, за да са добри и весели. Чрез него те се тонират, животът им се улеснява и подрежда според нуждите им.

Ако във вас преодолява чуждата материя, музиката ще бъде много слаба. Ако преодолява водата, музиката ще бъде

течна. Водата е добър проводник, но водата много дава и много взема. После, ако преодолява въздухът, той ще ви придаде динамичност.

Има песни, които употребявам да стимулират ума. Има песни, които употребявам да стимулират сърцето. Има песни, които употребявам да стимулират волята, тялото. Следователно, щом волята ми отслабне, подновявам я с тия песни.

Музиката образува най-добрата връзка между ума, сърцето и волята на човека. Тя тонира умствения, чувствения и физическия живот, т.е. чрез нея човешкият ум, човешкото сърце и човешкото тяло се съединяват в едно. Тогава във всички мускули на човека започва музикално да тече Божествена енергия и той става отзвук на светиите, на Божествените гении, на всичко, което Бог е създал в света и тялото му се хармонизира.

Музиката, пеенето тонират човешките чувства, те тонират и нервната му система. Като пее, човек прекарва своите чувства през ума и добива едно приятно разположение и сила. Ако той не знае как да ги прекара чрез пеенето, тези енергии ще вземат направление към центъра на Земята и у него ще се родят най-лошите неразположения.

Като пее съзнателно, човек съпоставя своите мисли и чувства според законите на хармонията. Всяка дисхармония в мислите или в чувствата е едно обсадно положение, вследствие на което той се чувства неразположен. В такъв случай човек трябва да изпее една песен, и ако е взел основния тон правилно, неразположението му веднага ще изчезне. Също, ако сутрин като стане от сън, човек се чувства неразположен, пак с пеене той може да се тонира. Нека изпее основната гама ДО, след това да пее тоновете в терца, в кварта, квинта, докато се разположи и настрои добре.

Духовният свят се проявява чрез законите на хармонията и мелодията. Нервната система на човека възприема и хармоничните, и мелодичните тонове като различен вид енергия. На физическия свят хармоничните тонове се изявяват като електричество и се предават чрез ума на човека. А мелодичните тонове се изявяват като магнетизъм и се предават чрез сърцето. Тези два вида енергия често сменят местата си – електричеството прониква в сърцето и му дава тласък, усилва движението му, а магнетизмът влиза в мозъка и го нагласява.

И тъй, музиката е едно средство в живота да даде импулс първо на човешката мисъл, после на човешките чувства. Животът всякога започва с музика. Всяка работа също започва с музика. Така е между ангелите, така е и между хората. Отнемете музикалното чувство на когото и да е, той не може да работи, внесете в него музиката, той ще заработи. Засвирете на онези войници, които във време на поход са отпаднали, ще видите, че не само те ще се съживят, но и конете им ще заиграят. Това са факти.

Някои казват: „Не ни трябва музика!“ Не, в музиката трябва да има едно качество – тя трябва да оживява. Може ли музиката да оживява, може ли да дава импулс към работа, събужда ли мисли, чувства, тя е правилна музика. Сега, разбира се, съвременната музика еволюира тъй, както еволюират сегашните музиканти. Ако биха поканили един наш музикант да даде концерт в духовния свят и запалят много лампи наоколо, то всичките тия лампи ще загаснат. Такъв гръм ще бъде тоя концерт! Знаете ли на какво ще мяза той? Ако се съберат 100-ина души и започнат да удрят на тенекии, каква музика ще чуете? На това ще мяза пеенето или свиренето на този човек в духовния свят. Туй ни задоволява сега. Такава е съвременната музика.

Когато се опитваме да пеем или свирим Божествената музика, винаги ще правим грешки. Не че грешката съще-

ствува в Божествената музика, но се изисква време, за да се научите да не правите грешки. Трябва да се научите да се тонирате.

Щом не искате да пеете, вие сте в болезнено състояние. Щом имате желание да пеете, вие сте здрави.

В условията, при които човек сега живее, той често трябва да се тонира. Как? Като пее съзнателно, за себе си, като същевременно дава дълбок вътрешен израз на музиката. По този начин той внася в себе си онзи ритъм, който съществува в разумната Природа и се тонира.

Сега вие казвате: „Че ние сме големи хора, може ли да пеем такива упражнения?“ Та вие правите много пъти по-лоши работи от тия упражнения. Тогава не мислите ли, че сте големи? Когато се разгневите и свиеш юмрук, това по-хубаво ли е? По-добре да пеем „ха-ха-ха“, отколкото да сочим юмрук. В пеенето има разширение, а в гнева – свиване.

Тъй щото ще изучавате всички действия в природата. Има действия, които предизвикват разширение на гласа, на чувствата, на мисълта и у човека се явява едно малко пробуждане; колкото и да е малко, то е хубаво. Всяко движение, всеки слог, който и да е, има двойко въздействие: ограничава и разширява. Вие ще изберете тия слогове, които ограничават, за най-доброто разположение на духа. Когато пък имате едно неразположение на духа, ще употребите слогове, които разширяват. Някой път в живота ни ще дойдат некрасиви работи, но те трябва да дойдат при най-доброто разположение на духа ни. Те ще бъдат като граница. Добрият човек и да направи погрешка, не се вижда.

Сърцето пулсира в ритъм. Неговият ритъм е низходящ и възходящ. Когато човек е тъжен, пулсът му се изменя. Музиката със своя ритъм може да влияе върху пулса на сърцето. Например, ако ритъмът на някой музикален откъс не съответства на ритъма на човешкото сърце, той може да го умъртви, но ако съответства, човек ще се въодушеви.

В природата съществува един правилен ритъм, който се изразява в прилив и отлив на Божествена енергия. В прилива всички същества се радват, пеят и веселят. И в ада, и в рая, всички същества взимат участие в този прилив. Дойде ли отливът на Божествената енергия, които разбират този закон, пак се радват и веселят, които не го разбират, стават тъжни, започват да плачат и да скърбят.

Ритъмът има строго определени закони. Човек трябва да ги знае и да ги спазва, за да бъде доволен и да разбира явленията в живота.

С влиянието на музиката върху мозъка и сърцето може да се обясни онзи процес в човешкия организъм, който хората наричат „сън“. Сърцето пулсира в ритъм. Когато пулсът му стане еднообразен, тогава клетките в мозъка почват да си разглобяват „крачката“ и човек заспива. Щом клетките си починат, пулсът пак става разнообразен и човек се събужда. С музика човек може да регулира своя пулс. Една ритмично изпята песен уравновесява пулса на сърцето.

Мъжът ви започне да се кара. Казвате: „Чакай, да видя на коя гама той пее!“ Той дирижира една песен, той е капелмайсторът. Ще кажеш на мъжа си: „Ти не взимаш верен тон!“ Вие мислите, че това е една алегория. Не, в тези противоположности на нещата вие ще намерите много верен отговор. Някоя жена, като се разсърди, не може да даде отговор на това си сърдене. Нека извира човек! Човек трябва да се гневи музикално. А съвременните християни казват: „Човек трябва да бъде кротък, смирен, добродетелен“.

Вие трябва да приложите новата музика. Да не заприличате на онзи американец и да казвате: „Защо ми трябва да пея?“ Този американец става евангелист, казал, че научил всичко и се отдал на размишления. Един ден 10-годишното му дете го пита: „Защо не пееш като другите хора?“ „Аз се утвърдих вече!“, отговорил бащата. Един ден впрягат коня в каруцата, но конят се спира, не върви. „Татко – казва момчето

– конят се утвърди.“ Много християни приличат на тези коне, затова гледайте и вие да се не утвърдите. Утвърдяването не е музика.

Кой от вас е пял на Господа? Изгрее Слънцето, изпей една песен! Видиш цъфнала черепа или круша, изпей една песен. Видиш една река тече, изпей една песен. Видиш узряла ябълка, узряло грозде – изпей една песен.

Пейте вътрешно, но така, че като пеете, сами да се харесвате. Всеки от вас сам трябва да бъде и певец, и слушател, Най-първо пейте тихо, умствено на себе си. След месец, най-много след 2–3 месеца, туй пеене ще слезе в сърцето, от сърцето – в гърлото, и гласът постепенно ще се подобрява. Вие трябва да пеете!

А сега, ставате сутрин, не пеете, а си казвате: „Тежък е животът!“ Къде му е тежестта? Колко тежи животът? Никаква тежест няма животът! Той е само едно благо. Тежест е, когато нямаш живот. Затуй започни да пееш. Първото нещо е това!

Казва се, че ангелите винаги пеят. Първото нещо – като се събудят, започват да пеят. Събират се заедно около 50–100–200–500 хиляди ангели и всички започват изведнъж сутринната си молитва. Те отправят своята тиха утринна песен нагоре към Бога. Те, макар и да живеят на Небето, отправят песента пак нагоре, защото и над тях има небе. Над това небе пък има друго небе и т.н. Пеете ли и вие, ще забравите света, ще забравите и материалните работи. Само по този начин душата ви ще се разшири и ще кажете: „Струва си да се живее между тия ангели, които така хубаво пеят!“ Като свършат пеенето си, пак с пеене тръгват на работа. Те пеят толкоз тихо, че никой не ги чува. Трябва да имаш ухото на един ангел, за да ги чуеш. И ние, като се събираме, трябва да пеем, за да изразим душите си в трептението на песента.

Освен вокална и инструментална музика, съществува още

и музика на живота, която е различна за различните хора, според гамите, в които се движат. Всеки човек е създаден по особена гама, по особен начин, но той трябва да изучава гамите и като състояния, през които минава. Като изучава музиката във връзка с тези състояния, той дава възможност на мозъка си да работи и да се развива.

Мнозина вярват в късмет. Има късмет в света, но той се основава върху музиката. Ако ти знаеш да изпееш гамата от седемте тона както трябва, ще бъдеш късметлия. Не знаеш ли да я изпееш, няма да бъдеш късметлия. Колкото късметлии съм срещал, те са все хора умни, духовити, нещо ново има в тях. Те не знаят какво нещо е мрак, те не знаят какво нещо е неуспех. Преди години срещнах един късметлия човек, който имал един ортак, но го изиграл 8 хиляди лева. Той казва: „Няма нищо, аз пак ще спечеля тия 8 хиляди лева, но той ще остане без нищо“. И наистина, след две години го срещнах, той ми каза: „Аз спечелих 8-те хиляди лева“.

Аз съм правил ред наблюдения по отношение на музиката и съм забелязал, че всички богати и щастливи хора имат една щастлива песен, няма да я кажа каква е. Те си я тананикат и стават богати. На тези хора им върви, а на онези, които не върви, причината е тази, че не знаят песента, която богатите свирят и пеят. Има цяла статистика за това. Онези ученици, които обичат да пеят, които имат своя песен, всякога им върви в уроците. На всички способни, гениални, даровити деца или ученици им върви в училището, понеже те си имат своя песен, която постоянно си пеят в училище. Никой не ги чува, те тихо си я тананикат. Те сами си дават такт. Като влезе в клас, учителят погледне към учениците си, способният ученик го погледне спокойно, с отворено лице и като че ли иска да каже на учителя си: „Дигни ме, аз знам урока си!“ И учителят го познава, че е готов с уроците си, но не иска него да дигне. Учителят ще погледне към другите ученици и като види, че някой се е сгушил, крие се, него ще дигне на урок.

Защо човек трябва да живее добре? Най-първо, ако пея, аз няма да пея за хората, но ще пея за себе си, защото с всяко правилно вземане на тоновете, аз увеличавам своя живот. Когато боледува човек, той не трябва да търси никакво лекарство, но да започне да пее и да свири някоя своя песен само за себе си. Като пее и свири за себе си, и болестта ще изчезне. Каква е тази песен? И цял свят да ви дават, не казвайте тази песен. Тя е собствено притежание. Нито вие трябва да я дадете на някого, нито тя иска да има друг господар. Тя казва: ти можеш да ме пееш, колкото искаш, но друг господар не искам. Ако вашата песен сама съизволи – разбирам, но никой не може насила да я застави да отиде при друг господар. Щом се усъмните в силата на своята песен, тя не може да ви лекува.

Чрез музиката човек може да прави опити върху себе си. Искате ли да знаете какво е настроението му, да се опитате да изпее най-простата песен и да видите как ще му подейства тя. Ако може да вземе тоновете ясни и чисти, без да има дрезгавина в гласа му, неговото състояние е отлично. Всяко приятно настроение в човека се дължи на музиката.

Тонирането върви по закон. За да се тонира, човек трябва да пее от силно към тихо, тъй че гласът му постепенно да изчезне. Ако някой човек е набрал повече енергия в себе си и се усеща неразположен духом, нека изпее гамата със слога „ха“ от силно към тихо, с постепенно отслабване. Като пее слога „ха“, човек прекарва енергията нагоре, през мозъка, и после я проектира в чувствата.

Докато пее човек, той е тониран, т.е. силен, престане ли да пее, той отслабва. Трябва постоянно да пее човек, за да се тонира. Само така той ще дойде до правилно разбиране на живота, ще се вгълби в себе си и ще бъде доволен и разумен при всички условия на живота си – и добри, и лоши. Това положение човек може да постигне само ако прилага съзнателно музиката като средство за тониране.

ПОСТИЖЕНИЕ

Да развиеш своята музикалност е първият окултен метод за работа.

Чрез пеенето се развиват такива способности, каквито по друг начин не могат да се проявят.

Развитието на дарбите и способностите на човека зависи от пеенето. При пеенето ще дадете възможност да се развият вашите способности.

Музиката е единственият Божествен метод, чрез който можем да разберем нещата най-лесно. Най-лесният начин, по който можем да разберем Божествения път, е музиката. Вън от музиката хиляди години се изискват. В музиката процесът е скрит.

Музиката съществува в Природата като един от най-добрите начини за постижение. В този смисъл тя не е изкуство – тя е една необходимост както въздуха. Без музика постижения не може да има. В музиката трябва да се съединят човешкият ум, човешкото сърце и тяло в едно, навсякъде по Земята да има хубави мисли, хубави чувства и хубави постъпки.

Мнозина се запитват за какво се дължи неуспехът в живота им. Отговорът е много прост: който не обича да пее и да свири, който не се стреми да развива музикалните си способности, той не може да има успех в живота. Музиката хармонизира мислите и чувствата на човека. Щом мислите и чувствата му са хармонизирани, и постъпките му ще бъдат хармонични. Това се нарича музикален живот. Музиката регулира чувствата. Страшно е, ако чувствата не са регулирани. Такъв човек се отличава с голяма разсеяност. Каквата работа започне, не може да я свърши. Приложи ли обаче музиката в живота си, чувствата му постепенно ще се уравни.

Един човек, който има успех в живота, в него музикалното чувство добре е развито, понеже такт има. Съобразителността трябва да е развита. Ако няма такт, значи той не е музикален. Да поставиш една работа в своето време, значи такт трябва да имаш. Да се постави всяко нещо точно на времето, изисква се музикалност. Значи хора, у които чувството за време не е развито, те не могат да прогресират. Онези оратори, у които времето е музикално развито, те знаят да говорят музикално, а у които то не е развито, те не могат да говорят хубаво, те не говорят музикално. Значи по-низшите способности след време ще служат и за по-висши процеси. Всички способности, които служат за механическите процеси, след време ще служат за Божествени процеси. Всяко нещо трябва да се тури на времето.

Чрез музиката нещата се реализират. Това, за което пее човек, може да се реализира. А онова, за което не пее, не може да се реализира. Не можете да отидете при Бога, ако не пеете. Не можете да бъдете поет, ако не сте музикален. Не можете да отидете при хората и да ви обичат, ако не пеете.

Ако един цигулар всяка сутрин отива да свири на дърветата, когато цъфтят в неговата плодна градина, те ще имат по-хубави плодове, отколкото тия, на които не са свирили. Може да се направи опит. Той, като иде, не да се колебае, да казва „празна работа“, но да иде и да свири, и тогава непременно ще види, че плодовете в неговата градина ще са по-хубави. От опит ще знае, ако го направи.

Казвам: ако на някой от вас има някой да му свири, той за бъдеще ще стане по-способен ученик. Ако има някой да му свири, след време ще стане по-силен от онзи, способния, на когото не са свирили. Гениалните хора са станали от музика. Ако ми кажат, че без музика е станал гениален, то е немислимо. В природата е попаднал в музикално течение и затова е музикален. То е туй, което вие наричате „благоприятни условия“. Някой път то е едно съчетание: майката е била

музикална, бащата е бил музикален. Под „музикалност“ не разбираме само да пееш. Музиката, като творчество на мисълта, да се изрази в звук вътре. Музиката е реализиране на мисълта, реализиране на чувствата, реализиране на постъпките, изразяване. Казвам: всичко онова, което природата е създала, тя го е създала за човека. Човек трябва да се ползва от онова, което природата е дала.

Помни: музиката е истинският път за реализиране на каквато и да е мисъл, чувство или желание. Без музика нищо не се постига!

Музиката е велик закон, според който се определя посоката на човешките мисли, чувства и постъпки. Музиката определя възможността за постигане на красивите и възвишени желания на човека. Ако не е музикален, човек може да има само постиженията на вълка, на овцата, на водата, на въздуха, но не и постиженията на човека. Музикален ли е, човек може да постигне всичко, каквото душата му желае.

Трябва човек да пее и да свири така, че да постигне целта си. Без пеене, без музика той нищо няма да постигне. Най-първо той трябва да има едно приятно настроение, трябва да има музика в душата си.

И тъй, всичко, каквото човек мисли, чувства и прави, се постига най-лесно чрез музиката. Аз говоря за вътрешната музика, която се изразява чрез свещения трепет на душата. Трептиш за нещо и ще го постигнеш. Центърът на този трепет, на това вътрешно чувство е на челото, между веждите.

Пеенето трябва да съдържа три елемента: то трябва да се подтиква от разумната Любов, трябва да се прониква от вярата и надеждата, т.е. човек да пее с идеята, че онова, за което пее, може да се реализира.

ДО е основата на палеца, РЕ е следващата по-горна става на палеца и т.н. Това не го казвайте на другите – утре може да се измени. Това е отчасти сега. Като станете сутрин, изпейте си гамата по този начин и ще видите какво ще добиете. Във втората октава се качвате до МИ. Вие не можете да влезете в красотата само в първата октава. За да имате един изящен характер, ще минете във втората октава. Палецът е свързан с лицето. Той представлява Божественото в човека. Средният пръст във всичко вижда доброто и лошото. Показалецът е на благородството. А пък ако искате изящество в живота, това е свързано със слънчевия (безименния) пръст.

Всичко в природата се превръща. Ако знаеш закона, ще превръщаш: ДО ако превърнеш в РЕ, ще намериш движение, РЕ ако превърнеш в МИ, ще намериш изходен път. Кривите линии се образуват от МИ, препятствията в живота се премахват с МИ. Ако вземеш ФА, богатство ще имаш. Богатство има само онзи човек, който има условие да го задържи. Ти можеш да задържиш водата само в един съд, който е здрав. А пък СОЛ в дадения случай е един цвят, който цъфти. Той придобива тази енергия, в която се проявява един плод. Казваме, че човек мяза на едно растение, което е посадено в земята.

Ако изпея една малка песен или изпея тона ДО и нямам нито пет пари в джоба си, след като изпея ДО, като бръкна в джоба, намеря пари – взел съм вярно тона. Щом след като съм изпял тона ДО и като бръкна в джоба, няма пари, не съм го взел вярно. Като пея и мога да видя един зрял плод на дървото – взел съм вярно ЛА. Ако пея и няма плод на дървото, не съм взел вярно ЛА.

Когато говоря за музиката, разбирам: музиката е един Божествен път, по който нещата се реализират. Някой път пея ДО, в трамвая съм, нямам пари; като изпея тона ДО, бръкна и парите са там – верен е тонът. Искам да зная дали трамвайът ще върви добре – ще пея РЕ. Искам да пристигне навреме трамвайът – ще пея МИ. Дали ще може да слеза от трамвая,

това е СОЛ. Дали ще стигна в къщи навреме, това е ЛА. Дали ще ме приемат вкъщи, то е СИ. Цял процес е.

Тебе те гони сиромашия, ще се научиш да вземаш ФА. Искаш в света дипломат да станеш, министър да станеш, ще се научиш да вземаш СОЛ. Искаш цар да станеш, ще се научиш да вземаш СОЛ. Искаш светия да станеш, ще се научиш да вземаш ЛА. Хайде не светия, гений да станеш. Най-после искаш да идеш при Бога, ще се научиш да вземаш СИ.

Ти не можеш да станеш богат, ако не знаеш правилно да вземеш тона ФА. Онези, които са станали богати, пеят добре тона ФА. Онези, които са станали умни, пеят добре тона МИ. Набожните, духовните хора взимат много вярно тона СИ. Който не може да вземе вярно тона СИ, той не може да бъде набожен. Някой казва, че е набожен, че се занимава с философия. Може да си много набожен, но основа на живота нямаш.

Сега някои от вас искат да бъдат богати. В моя ум за богатството седи една смешна идея. Хубаво нещо е да бъдеш богат, но в музикално отношение, когато си при ДО-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Когато си при РЕ-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Когато си при МИ-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Като дойдеш при ФА, имаш право да бъдеш богат. В музикално отношение един човек има право да бъде богат само тогава, когато може да вземе правилно ДО, РЕ, МИ, ФА. Като дойде до ФА, той вече е кандидат за богатството. Музикално щом не можеш да вземеш ФА-то правилно, не можеш да бъдеш богат. Щом можеш да вземаш трите тона правилно, ти си кандидат за богатството, щом не можеш да ги вземеш, ти ще носиш сиромашията. Казваш: „Какво да правя със сиромашията?“ Ще се научиш да вземаш правилно – ДО, РЕ и МИ и като дойдеш до ФА, богатството се ражда, както лимоните.

Сиромахът е певец, но не е пял и затова е сиромах. Като започне да пее, ще стане богат. Сиромахът има възможност да пее и ще забогатее, нищо повече. Казва: „Сиромах съм!“ Не си пял. Започни да пееш. Започни от „ДО, РЕ, МИ, ФА, СОЛ“. После ще започнеш със степените на музиката: ще съединиш първата степен с третата степен, втората степен с четвъртата степен, третата степен с петата степен, четвъртата степен с шестата степен. После ще започнеш разни комбинации на степените. Ами че степените са различни.

Като ви дойде някоя песен, пейте, тананикайте на себе си. Изпейте тона ДО 50 пъти. Ако сте анемичен, мързелив или ленив, изпейте тона РЕ 99 пъти. Ако не обичате да мислите, изпейте тона МИ 80 пъти. Ако сте малко разсеян, разточителен, не обичате материалните работи, изпейте тона ФА 75 пъти. Ако не обичате правото, изпейте тона СОЛ 101 пъти. Ако не обичате изкуството и художеството, изпейте тона ЛА 110 пъти. Ако не сте религиозни, не сте набожни, а искате да станете такива, изпейте тона СИ 150 пъти. Това е теория, лесно се казва. Но има училище, в което човек се учи как да съчетава тия тонове. Има едно съчетание в тези тонове. Първо ще се пеят в тактове. Трябва да се знае какви ще бъдат интервалите, едните и другите тонове. После трябва да се знае цели тонове ли ще се пеят или половинки, четвъртинки или осминки и т.н.

Всякога, когато започвате една работа, каквато и да е, изпейте една песен. Така ще си създадете един подтик.

„Какво да правим, като не вървят работите ни добре?“ Пейте! Ако и с пеене не успявате, молете се и съзерцавайте. После започнете отново да работите.

Щом се затрудните в работата си, започнете да пеете. Ако и с пеене не ви върви, молете се. Работа, песен или музика и мисъл са три свята, които се преплитат взаимно и образуват кръга, в който човек се движи. Като се движи в кръга на

своите възможности и условия и ги използва разумно, човек развива съзнанието си, дохожда до състояние да работи, да пее и да се моли, и да мисли съзнателно.

Пеенето е един закон. Докато човек пее, работите му се нареждат добре. Като изпее една песен в себе си, работата му върви по-добре. Затова, срещне ли човек някоя мъчна задача, нека започне да пее. Като пее, той има условия да мисли добре, а като мисли добре, и работата му ще се нареди добре.

Каквото предприема, преди да го е започнал, човек трябва да изпее една песен. Тогава ще се създаде една хармония.

Ученикът трябва да отделя всеки ден по 10, 15, 20 минути за пеене и след това да започне да работи.

Ако домакинята пее, когато готви, тъче или меси хляб, работата ѝ ще върви по-добре. Пеенето внася подтик в човека, разбужда енергиите му, прави го активен.

Всяко нещо трябва да става музикално. Когато ме канят някъде на гости, аз си давам ухото да чуя, дали като са готвили, са пели или не са пели. Ако са пели, вкусът на яденето е съвсем друг от този, ако не са пели. Ако не са пели, яденето се отразява неприятно върху стомаха. Мнозина са ме питали как да готвят. Досега не съм казвал, но сега ще ви кажа: като се готви, трябва да се пее. Като се копае лозето, пак трябва да се пее. Като се сее и жъне нивата, пак трябва да се пее. Като се шият дрехи и като се кроят, и като учи човек, все трябва да се пее. Каквото прави човек, все трябва да пее! Според мене пеенето е една формула. То представя правата мисъл. Ако пееш, ти всякога ще имаш едно разположение на душата си.

Аз бих желал, като отида на гости, да ми поднесат хляб от жито, при чиято сеитба сеячът е пял, после този, който го е месил и пекъл, също да е пял, и който ми го поднася, също да пее.

Ако можете да пеете, ако можете да изпеете тия трите тона, веднага небето ще се изясни. Сега не знам колко време трябва да пеете, за да се изясни небето. Вие ще ми кажете: „Изпей го ти!“ Хубаво. Като изпеем, като се изясни небето, какво ще стане? Ако можеш да пееш така, ще се създаде един нов свят. Ако аз изпея, пак ще се създаде един нов свят. Светът още не е готов, защо ще пея? Защо ще пея, когато светът не е готов? Няма нищо посято в земята, защо ще се моля за дъжд да дойде? Посейте семето, тогава може да се моля. Няма нищо посято – няма да се моля. Нека да бъде суша. Има нещо посято – трябва да дойде дъждът.

Казвам: Любовта е необходима, за да израснат Божествените неща, които са вложени във вас. Има Божествени неща, които са вложени, и ако не почнете да пеете, още малко време има, тия работи ще вкиснат. Искам да ме слушате не със страх, но с Любов.

Някои от вас имат хубави гласове, но не се упражняват. Има музикални часове, които трябва да различавате. Като пишнете гърлото си по особен начин, така му предавате нещо. Също така музикален човек като ви пишне по гърлото, може да предаде нещо на гласа ви. За съжаление, като ви се каже един опит, вие го разгласявате, преди да сте го направили. Например, когато се готви ядене и ври, изпейте три песни и онзи, който го яде, ако има някаква болка, може да му мине. Също така, който носи дреха от музикален шивач, ще почувства нещо хубаво. Докато не почнете да правите всичко музикално, работите ви не могат да потръгнат.

Правило е: ако иска човек през целия ден работата му да върви добре, той трябва като стане сутрин да си потананика, да си попее поне 15 минути. Без музика човек нищо не може да извърши, всички негови усилия в каквато и да е насока ще бъдат напразни, ще бъдат парализирани. В този смисъл музиката подразбира реализиране на нещо. За онзи човек, който не я възприема, нещата стават бавно. С помощта на

музиката положението на човека може да се подобри най-малко с 50% във всяко едно отношение. Затова той трябва да живее в музиката, да си служи с нея, ако иска да има успех в живота си.

Може да се каже, че един градинар, който обработва краставици, ако им пее, краставиците стават по-хубави, отколкото онези, на които не пее. Като им се пее, стават по-дълги. И на черешите като им се пее, стават по-сочни. Туй е само твърдение. Може да се направят опити. Ония деца, на които майките им са пели, са израснали по-добре, отколкото онези, на които не им са пели.

С пеене всичко можеш да направиш. Ако посадя един декар земя и пея, тя ще ми даде десет пъти повече жито, отколкото на един, който не е пял. Какво ще кажете? Това е опит. Ако садя дини и пея, тия дини ще растат по-хубаво. Всичките ония хора, които работят добре, те пеят. Човек, който има Любов, той пее вече. Онези, които правят една работа без Любов, те не могат да успеят.

Любовта е потребна за живота. За вас е важно да имате едно правилно разбиране за Любовта, защото от него зависи вашият живот. Но и Любовта иска пеене. Без пеене никаква Любов не може да съществува. Като се влюби, човек веднага започва да свири и да пее. Аз съм виждал моми, които като се влюбят, взимат метлата да метат, но в това тяхно метене има музика, ритъм има. Като вземе да маже, в мазането също има музика. Като маже с Любов, чувате, че от ръката му излиза някаква песен. Някой, като тропва с ръката си, във всяко хлопане има музика. Други пък, в тропането им няма никаква музика. Та, ще знаете: единствената сила в света, която регулира живота на хората, това е Любовта. Този живот се изразява във вътрешна музика и песен. Когато човек започне да мисли за Бога, всичко му се вижда красиво. Като мисли човек за Бога, колкото и да е тъжен, веднага душата

му ще се развесели. Тогава човек и художник ще стане, и музикант ще стане, и поет ще стане – всичко може да излезе от него! Тогава светът пред него се разширява. Дето и да отиде, всички хора, всички живи същества ще го обичат.

Казвам: има една музика в предната част на челото, дето има 25 хиляди нишки, настроени както нишките на едно пиано. Някои са дълги, други са къси. Те образуват 25 хиляди тона. Сега, ако вземем първия тон, основния тон, той има 32 трептения, а последния, 25-хилядния тон, ако помножите, може да видите колко трептения ще има според математиката. Следователно при тази музика са възможни много работи, които не са възможни при обикновената музика, не могат да станат. При такава една музика, ако аз пея горе, мога да накарам за няколко часа, за два дена една форма да изникне, да израсте много бързо и да даде плод. Но аз трябва да похарча нещо от себе си. Успехът в живота зависи от тази интензивност, от тази музикалност, защото музиката е едно благо от Бога. Колкото сме по-близо до Любовта, толкова музиката е по-силна; колкото музиката е по-силна, толкова нещата са по-възможни. Тогава нещата стават с най-малко разноси.

Музиката прониква живота на всеки човек. Щастието му зависи само от музиката. Всички изгубват, когато загубят музиката.

Казвам: от качеството на песните зависи вашето бъдещо положение. Така гледам аз на музиката. Тъй щото, ако пееш само за себе си, можеш да знаеш само една песен. Ако се ожениш, ще знаеш две песни. Ако имаш дете – момче, ще знаеш три песни, ако имаш и момиче, ще знаеш четири песни. Ако не знаеш да пееш хубаво, детето ти ще се роди и ще умре. Знаеш ли да пееш хубаво, децата ти няма да умират. Майка, която знае да пее хубаво, децата ѝ не умират. Баща, който знае да мисли правилно, и който чувства и постъпва правилно, децата му не умират. Такъв е Божественият закон.

Тъй щото, когато казваме, че трябва да мислим, да чувстваме добре, това е за наше добро, за доброто на нашия дом.

Ако музиката може в света да управлява, тогава щеше да има много малко потъвания на параходи, много малко аеропланни катастрофи. Ако дойде този музикален свят, най-малко 70% от всички тия катастрофи щяха да се намалят. Статистиката показва, че такива катастрофи всякога се случват при едно немусикално състояние, когато хората изгубят своята музикалност. Когато човек престане да се моли, той губи сили, уморен е, не мисли, не е господар на нервната си система и тогава ще даде криво направление, всичко ще се измени и ще стане катастрофа.

Някой казва: „Дотегна ми, не ми се живее!“ В този момент ще се случи нещо. Човек, като дойде при големите изпитания, изгубва присъствието на своя дух и казва: „Не ми се живее“. От тебе не зависи да живееш, животът на тебе е наложен и ти трябва да бъдеш честен и справедлив – да оправдаеш вярата, да оправдаеш Любовта, която е вложена в тебе. Да оправдаеш себе си пред онези, които са те кредитирали. Когато дойде отчаянието, има нещо, което казва: „Ще се оправи тази работа!“ „Ама как ще се оправи?“ Ще се оправи работата.

Казвам: онези от вас, които искате да се подигнете, започнете да пеете. Който рисува, нека пее за изкуството си, който е чиновник, нека пее за чиновничеството си, който е банкер, да пее за банкерството си. Който е женен, да пее за женитбата си, който има деца, да пее за децата. Ако неговото пеене е много правилно, ще ви кажа – децата ще бъдат много добри. Неговото пеене ще се отрази. Ще има по-малко болести – най-първото нещо. Ако пееш, ще живееш с по-малко дразги, всичко ще тръгне напред, ще има хармония в къщи, една атмосфера много приятна.

РАДОСТ И ТЪГА

Музиката е изкуство за трансформиране на жизнената енергия в човека.

Музиката е метод за трансформиране на човешките състояния. Има състояния, които без музика по никой начин не могат да се сменят.

Музиката трябва да я поставим като един основен метод. Като пееш, да се вгълбиш в песента. Съчинете си една песен, нищо не значи това, че тя не е много сполучлива, една песен, която да може да измени вашето състояние.

Когато човек е тъжен, скръбен, да пее докато се тонира.

Когато не сте разположени, пейте! Най-мъчно е човек да пее, когато е неразположен. Когато е разположен, той е отличен певец.

„Защо страдаме?“ Защото не давате път на вашата музикалност. Като страдаш, Природата ти казва: „Изпей нещо!“ Или: „Изговори нещо музикално!“ Кажи си: „Мисли право, люби усърдно, постъпвай добре!“ Ако мисълта ти е лишена от Любов, нищо не се постига. Любовта внася импулс, подтик в човека. Добрата постъпка е проява на разумността. Ето защо, колкото и да страдате, знайте, че чрез страданията Природата иска да събуди вашата музикалност. През каквито страдания и да минавате, пейте и свирете. Само така ще излезете от кривия път на живота, от меланхолията и от немусикалния живот. „Предчувствам, че ще ми се случи нещо зло.“ Ако не пееш, ще ти се случи някакво нещастие. „Какво да правя?“ Пей! Всеки човек е поставен между двете злини: едната е положителна, а другата – безразлична. Ако можеш да пееш и говориш музикално, ще се повдигнеш. Ако не можеш, ще ти се случи това, което предчувстваш.

Човек трябва да пее в душата си. Аз не съм за външното пеене, което е изкуствено. То отпосле ще дойде, като един резултат. Но има едно вътрешно пеене. Казано е в Писанието: „Пейте и възпявайте Господа в душата си!“ Ама че си бил тъжен или скръбен, пей! Щом пееш, ти ще трансформираш състоянието си. Когато плачеш, това показва, че ти още не разбираш пението. Наместо да плачеш, пей. Ако бях на ваше място, досега щях да имам най-малко 100 песни за скръбта, щях да я възпея. Какво ли не бих направил от тази скръб!

Когато аз говоря за музика, аз не подразбирам само пеене, а смяната на човешките състояния. Ако в музиката човек не може да смени състоянието на своята душа, музиката е безполезна. Имаш едно тъжно състояние, ще го смениш. Ако не можеш да смениш едно тъжно състояние с едно радостно, то не е здравословно. Ще смениш тъжното с радостно и радостното с тъжно. Казвате: „Тъжен съм“. Ни най-малко тъгата не е лоша. В смяната на тия гами, ако можеш да смениш състоянието си, от скръбта ще извадиш радостта. Някой път и самата радост трябва да я смениш в скръб, за да я запазиш. Радостта ако смениш в скръб, ти ще запазиш нейната свежест. На радостта си ще туриш една дреха скръбна и ще я запазиш за по-дълго време. Ако не знаеш да я смениш, тази радост ще изгуби своята сила – радостта за един час се мени. Къде отиде радостта? Изгубил си радостта.

Та казвам: музиката борави с едни къси вълни, които проникват навсякъде. За да се избавиш от песимизъм, трябва да оперираш с късите вълни на музиката. Когато някой човек става песимист, то е болезнено състояние, с много дълги вълни оперират песимистите. Техният ум е така заоблачен, че им трябва проветрение на излишните впечатления и мисли. Защото мисълта, това е един сбор.

Човек трябва да пее и свири, за да се справя лесно с мъчнотиите си. Няма по-хубаво нещо от пеенето, което изправя ума, сърцето и душата на човека.

Музиката и пеенето са най-важното за сегашния живот на хората. Пеенето не е развлечение, то е средство за тонизиране на енергиите. Животът без пеене води към противоречия и спънки, а пеенето помага за правилното разрешаване на трудните проблеми в живота. Който пее, по-малко страда.

Вие какво правите? Слушате какво казват песимистите. Някой казва: „Сериозна работа, страшна работа, какво да се прави?“ Какво ще правиш? Изпей една песен и всичко ще се разреши! Знаете ли как ще се избавите? Ако те срещне на пътя някоя мечка, спри се, започни да пееш. Като пееш дълго време, и мечката слуша. Най-после тя се оттегля, отбива се. Успееш ли да направиш това, ти си от онези песнопойци, които и мечката разбира. Ще кажете: „Как ще ми дойде на ум да пея?“ Страданието, това е мечката. Седни отгоре на страданието, попей му, отправи ума си към Бога нагоре и тази мечка току изведнъж се отбие и ти ще се освободиш.

Като се намерят в известно затруднение, хората се питат какво трябва да правят, как да се освободят от мъчнотията, в която са изпаднали. Един от методите, чрез които хората могат да се освободят от своите затруднения, е пеенето.

В музиката се съдържат всички правила, по които човек може да преодолее мъчнотиите на физическия свят.

В музиката няма достатъчно букви да се изразят гласовете. Ти, като пееш, на колко места може да се покаже, че човек е скръбен? Как бихте изпели вие, че човек е скръбен, или как бихте изпели, че някой има неразположение на духа? Защото неразположението на духа е едно болезнено състояние, а пък музиката не се занимава с патологични състояния. Скръбта е едно патологично състояние на човека, недоволството е друго патологично състояние, страхът и той е патологично състояние, безверието е патологично състояние, безнадежието е патологично състояние, отчаянието е патологично състояние!

Музикалният свят е над тях. Ако прекараш една музикална вълна в този свят, той веднага ще се измени. На един безверник щом му пееш, той става вярващ.

Какво ще ви придаде вашата музикалност? Музикалността все придава нещо на човека. От Божествено гледище животът без музика остава неразбран. Ако в даден случай, при едно тежко положение, ти не можеш да си създадеш било с музиката, било с друго нещо такава философия, с която да се освободиш от нещастieto си, какво те ползва твоята музика или твоето знание? Представете си, че вие пътувате през една планинска местност. В това време една голяма канара се търкаля по пътя, по който вие трябва да минете. От какво зависи вашето спасение? Вие трябва да се отдалечите 20–30–40 крачки и да дадете път на тази канара да мине. Вие ще си починете малко и канарата ще мине по своя път. Трябва да впрегнете ума си на работа. Там, именно, ще ви дойде ума на място. Ако вие не можете да си послужите с ума си в този критически момент, защо ви е той?

Ако вземем един тон правилно, кръвообращението се подобрява. Ако вземеш един тон правилно, силата се проявява. Ако пееш правилно, мисълта се подобрява. Казва някой: „Защо ще пея?“ Ще пееш, защото кръвообращението е музикално. Ти имаш общ такт. Ти си капелмайстор, ще пееш. Сърцето ти бие в такт, в който всички същества пеят вътре. „Туп-туп!“ Някъде сърцето ти промърда, подскочи, не си взел правилно тона. Щом пееш правилно, животът тече. Щом направиш погрешка, сърцето бие неправилно, явява се дисхармония. „Така не се мисли!“ – говорят от Невидимия свят за тебе. Някой път не можеш да се сдържиш в кожата си – пак критика има. Безпощадни са разумните същества! Но да благодарим, че Бог е всеблаг, Той като вижда, всичко регулира. Някои надует работите, Господ мине, не обръща внимание на техните възгледи. Бивола ще направят бръмбар и бръмбара ще направят бивол. Едно правило: бръмбара в

себе си не правете бивол и бивола не правете бръмбар. Не увеличавайте нещата! Нещата да си бъдат, както са създадени. Един ден имате право да направите бръмбара бивол, когато станете съвършени. Сега, като не сте съвършени, биволът да е бивол, и бръмбарът да е бръмбар.

Истинските музиканти наричам „гении на музиката“, тях не ги засяга обезсърчението: дойде някоя скръб, посвирят ѝ и тя си отиде. Скръбта е една ненапреднала душа и ти, когато ѝ свириш едно парче, тя ще дойде, а ако ѝ свириш друго, ще си отиде. Някой път нямаш никаква причина да си скръбен, а скърбиш, това е някое ненапреднало същество, чията скръб приемаш.

Музикантите трансформират енергиите на цял народ. Музикантите не трябва да бъдат охолни, но да бъдат доволни. Докато музиката не се приложи в живота, той не може да се подобри. Магазинерът, като отваря дюкяна си, трябва да пее, болният, като стане сутрин, трябва да пее. И глупавият трябва да пее. Ако имаш мъчнотии, пей.

Всеки човек като пее, трябва да знае, че решава един много важен въпрос. В него понякога има такива кармически състояния, които по никой друг начин не могат да се смекчат, освен със силата на музиката. Но има гами на живота, в които попадне ли човек, мъчно може да се освободи от вредното им влияние. От тях пак силата на музиката може да го спаси. И като пее, или свири човек, музиката е в сила да го освободи от неговото тежко положение.

Та казвам: в туй отношение музиката е една математика, която може да се приложи и в живота. Ти не можеш да измениш своя живот, ако не разбираш математическото отношение на звуковете. Понеже всяка една материя, молекула, атом, вие трябва да я моделирате с музика. Ти не можеш да моделираш тялото си без музика. Защото в музиката, когато

човек става по-музикален, трептенията стават по-мощни, по-силни. Когато ставаш по-слаб, то е едно състояние, което не е музикално. Тия животни, които не са музикални, едва няколко звука издават. В тях животът е много тежък. Всичките ония хора в света, които страдат, те не са музикални. Които не разбират, страдат. Които разбират страданията, стават музикални. Следователно музиката е един метод да впрегнем тази неорганизирана материя, която ни причинява страдания, понеже живее само за себе си.

Аз наричам герой онзи човек, който като носи страданията си в света, и да го ударят, пак да се повдигне и като се подигне, пак да пее. Това е човек с мощен дух.

Някой ви обрал. Какво ще ходите да разправяте тук-там какво ви се е случило или пък да търсите крадеца, кажете си: „Чакай, ще дам един концерт!“

Казвам: „Аз вярвам“. Изпей тези думи: „Аз вярвам!“ Като изпееш „Аз вярвам“, ако си гладен, веднага пред тебе ще има един самун хляб. Този хляб ще дойде. Като заспиш, ще дойде топлият хляб, не алегорично, но „де факто“. Всички плодове и зрънца под музиката зреят. Като им пеят, плодовете се радват и зреят. Ако не им пееха, нямаше да узреят. Благодарение на това, че им пеят, затова узряват. Лъчите, които идват от Слънцето, пеят. Червеният лъч, всичките други лъчи пеят. Най-възвишените същества пеят и ние приемаме тяхната песен. Те гледат на нас както ние гледаме на скъпоценните камъни. Като намериш някой диамант, ще го туриш на пръста си. И те гледат на хората така.

Вие седите и се безпокоите, че имате някаква болка – това не е музикално. Болят те гърдите – това не е музикално. Вратът те боли – това не е музикално. Главоболие имаш – не е музикално.

Сега ще оставим материалния свят. Материалният свят произтича от хаоса, значи е неорганизиран. Материалният

свят е неорганизиран свят. Слънчевият свят организира работите. Казвам: половината от материята, която имаме, е неорганизирана и вследствие на това създава всичките препятствия. Ако разбираме законите, ще бъдем един грънчар, който от тази кал може да направи каквато форма иска.

Без пеене човек мъчно разрешава задачите си. Музиката, пеенето му помагат за правилното разрешаване на трудни проблеми в живота. Често човек се заобикаля от такива мисли, които могат да го смажат. Ако не телесно, то поне мислено в душата си човек трябва да пее.

Вие, на младини като сте пели, гледали сте през прозореца дали ви слуша някой. Значи на Любовта сте пели. А след като се оженят, хората не пеят. Щом не пеят, аз ги считам за паднали ангели. Преди да се оженят са ангели, а като се оженят, са паднали ангели.

Има едно Божествено пеене. Ако ти пееш, много нещастия ще си отидат. Дойде глад, ако ти пееш, гладът ще си отиде. Гладът продължава живота на хората, а изобилието го скъсява.

Всяко препятствие е един нов път. Когато пееш, тури надеждата в себе си, за да се получи едно разширение, да се пробуди умът ти.

Който има мъчна задача, да пее тона МИ. Пее ли го правилно, в ума му нещо ще проблесне и задачата ще се реши.

Всичките хора изобщо имат страх от змиите. Само онези, които са свикнали със змиите, знаят слабата страна на змиите. Ти не хващай змията за опашката. Като хванеш змията, хвани я за шията – близо до главата, стисни я хубаво. Щом я хванеш за опашката, веднага ще те ухапе. Всичките мъчнотии в света не ги хващайте за опашките, хванете ги за шията, близо до главата. Тогава мъчнотията ще се реши. Когато

човек се обезсърчи, къде е хванал змията? За опашката я хванал. Когато се насърчи, той я хванал за шията.

Имате същия закон и в музиката. Някой път някой тон не можете да го вземете вярно. Два пъти, три пъти – хващаш тона за опашката, той хапе. Щом го хванеш за шията при главата, правилен е, ти имаш увереност. От какво произтича увереността? Ако аз пея, няма да питам дали пея правилно. Всеки един тон се определя от мене. Аз зная кой е правилният тон, аз имам камертон. Ако аз пея, този глас, който излиза от устата, съответства на тия трептения, които ги има в моя ум. Когато те съответстват, аз чувствам една приятност. Когато тонът е верен, аз усещам една малка топлинка в лъжичката, зная, че тонът е верен. Когато не е верен, не чувствам топлинка. Може тонът да е верен, да е правилен, но този тон не е съобразен със законите на природата.

Музиката внася в човешкия ум разширение, простор, светлина и затова който иска да разреши правилно някоя своя задача, нека попее поне 5 минути. Който пее, той нарежда живота си добре.

В музиката има 7 начина, по които ти човек може да станеш. В най-лошите условия си, ще се научиш да вземаш ДО. Щом се научиш да вземаш ДО правилно, всичко се тръгне, мъчнотиите ще изчезнат. Не ти върви на пътешествия, имаш големи спънки, ще се научиш да вземаш РЕ, нищо повече. Всичките ти трудности ще изчезнат, всичко ще тръгне по ред, всичките пътища ще бъдат отворени. Но музикално трябва да вземеш РЕ.

Сега вие ще ме запитате: „Така ли магически действа музиката?“ Музиката има магическата сила на царя. Царят каквото каже, става. Като тури подписа си, всичко се изпълнява. Като даде заповед, и тя става. Ако вий разбирате музиката тъй, както трябва, всичко може да постигнете. Тя е пътят, по който Бог е направил всичко. И всичко ще стане тъй, както в музиката. Тебе с някой човек не ти върви, не можеш да се

спогаждаш. Ще вземеш МИ по всичките правила. Туй МИ да е добро, да е справедливо и да е разумно. Или другояче казано: да е красив тонът, силен, ясен. Да съдържа повече мощ този тон.

Сега като говоря за музиката, имам предвид музиката като метод за работа. Като ставате сутрин и не сте разположени, пейте! Не ви вървят работите, пак пейте! Каквото и да се случи в живота ви, пейте. Аз бих желал да видя едно общество, в което всички да пеят. Като се скарат двама души, да започнат да пеят. Като започне единият да пее, и другият ще пее и ще се примирят. Ако един има да дава и друг има да взима, нека и двамата започнат да пеят. Като пеят, работите им ще се уредят. Казвате: „Може ли това да стане в сегашния живот?“ Може, разбира се. Само чрез пеене може да си помогнете. Ако мислите, че светът може да се оправи по друг начин, вие се лъжете. Сегашният свят по никой начин не може да се оправи. Каквата основа му е турена вече, така ще се ликвидира. Затова се иска пеене, да се трансформират състоянията ви.

При каквото и положение да се намирате – пейте! Започват една работа, пейте! Свършват работата – пак пейте! Намират се пред някаква мъчнотия, пейте! Излизате от мъчнотията – пак пейте! Пейте и веселете се. Пейте и хвалете Господа, осветявайте Името Божие с Любов. Търсете Царството Божие и Неговата правда с Любов. Изпълнявайте Божията воля с Любов.

ВЪЗДЕЙСТВИЕ

Музиката крие в себе си магическа сила, която трябва да се използва разумно. Колкото по-съзнателно човек пее, толкова повече може да се ползва от магическата сила на музиката.

Вие искате да знаете какво нещо е музиката. Магия без

музика няма в света! Първата форма на магията е музиката. Първата форма, с която се започна животът, е музиката. И ако ти не си музикален, не можеш нищо да направиш. Ти отиваш при някой банкер, седни на стола и пей. Но не вярвайте в нещо, което не виждате и не сте опитали.

Всичкото свирене се предава по въздуха. Един оркестър принася полза на хората без те да знаят. Като свири някъде един оркестър, музикантите смекчават времето, смекчават нравите на хората. Десет души цигулари свирят в едно кафене и някой казва: „Тук са дошли да свирят!“ Те правят добро.

При органичната, а още повече при психичната музика магичното действие и чарът се дължи отчасти на това, че се усилят обертоновете.

С музиката се влияе, тя е изкуство за влияние. Има известни музикални тонове, с които можеш да събереш бръмбари, мухи, пчели, можеш да ги събереш и да накачат на главата ти отгоре. Индусите имат известни песни с ритъм за змиите и за зверовете, като лъвове и тигри, и когато засвирят, всички те идат отвсякъде укротени. Кротуват, слушат и после се разотиват. При известна музика животните се привличат, а при друга – бягат.

Магическа сила има гласът! Онези, учените хора, адептиите на миналото, адептиите в Индия, пророците, са разбирали музиката. И всичките животни обичат музиката. Ако на едно животно ти започнеш да му пееш и знаеш онзи основния тон, отдето се започва, то ще се спре и ще те слуша – колкото и да е гладно, то ще се спре. Индусите имат известни музикални парчета, които са малки, от няколко тона, еднообразни, но като ги засвирят и змиите спират, и зверовете притихват, или ги разпръсват с музиката. То е една тайна, която те пазят. Индусите не са като европейците: каквото научат, те го държат скрито и не поверяват тайните на другите.

Музиката е един начин, с който може да си послужите в живота. Индусите, които са проучили този закон, те имат известни мантри, малки пасажи, в които влиза една особена група от тонове. Индусът започва да пее, и докато пее, може да мине през най-опасните зверове с тази музика. Нито един звяр не се опитва да му направи нещо. Ако този адепт престане да пее, животните ще го нападнат, в тях се явява онова, зверското, и отиде.

Когато изучите окултната музика, вие като запееете, ще почнат да се групират всички песъчинки на едно място и да образуват камъни. Има окултни песни, при които, само като запееш на един камък, за 10 минути той ще почне да се разсипва. Има окултна музика, която ако запееш, ти можеш да спреш течението на една река. Има окултна музика, като я пееш при някой засъхнал извор, водата ще тръгне. Да! И ако някой път вие изсъхнете и замязате на изсъхнали извори, то е защото не пеете.

Някой казва, че момата не пее хубаво. Пък аз, като я видя, знам, че тази мома може да пее хубаво – цветята хубаво растат, всичко наоколо е чисто, всичко расте. Още като вляза в двора, от цветята знам, че момата пее хубаво. Някой път казват, че момата знае да пее. Виждам, листата на дърветата изсъхнали, казвам: „Тя не знае да пее!“ Вие можете да познаете дали ще станете певец или не: вземете няколко саксии цветя и като пеете, ако цветята растат и цъфнат, вие ще станете певец. Дали ще станете артист или цигулар, все същият закон е.

Човек като пее, привлича живота към себе си. Докато не пее, той не може да живее добре. Ако някой мисли, че може да живее добре без пеене, той се лъже. Човек трябва да пее, защото то е живот! Животът е музика! Той трябва да пее за себе си, за да опита силата на музиката. По-добра форма на живота от пеенето няма.

За да живее правилно, човек трябва да пее. Като прилага по този начин музиката, човек може да постигне всички свои желания. Значи, за да се реализират неговите желания, непременно е нужно да се вложи в тях музика. Теоретично всеки може да е запознат с пеенето – важно е обаче прилагането. Само онова, което човек може да приложи, то го ползва. Само онова, което човек може да приложи, то е знание. Сила има в пеенето на онзи, който като е сухо времето и запее, дъждът веднага идва. А ако е влажно времето и запее, небето се очиства.

Вие искате да знаете кой е езикът на духовния свят. Пеенето. Кой е езикът на Божествения свят? Молитвата. Ако ти не знаеш да се молиш, не знаеш Божествения език. Ако ти не знаеш да пееш, в духовния свят не знаеш езика. Ако не знаеш да пееш, да свириш – то е духовният език, който учите. В духовния език една дума няма две значения. Ако не знаеш да пееш, не произнасяш думата вярно. Ще пееш добре! За да познаете кога пеете Божествено, ще ви дам един метод. Когато небето е покрито с облаци, има буря, вие започвате да пеете и небето веднага се очисти – вие пеете добре. Щом небето е ясно, вие започвате да пеете и се заоблачи – вие не разбирате езика на духовния свят. То е едно от качествата. Като пееш, знаеш езика, небето се очисти, стане ясно.

Ако нашето пеене не може да отмахне всичките облаци, които сега са в умовете ни, ако пеннето не може да отмахне тъгите, които са в нашите сърца, ние тогава имаме един език, който е чисто земен.

Аз сам, който съм много добър музикант, някой път като взема цигулката, не върви. Във въздуха има нещо. Някой ме пита: „Ти с какво си се прехранвал?“ Че аз мога да бъда отличен композитор, музикант. За вбъдеще съм оставил това. Но сега казвам, че много малко знам. В музикално отношение съм правил малко опити: като има буря, вятър, като засвири известни акорди в музиката, бурята престава. Някой е намис-

лил нещо лошо, и като взема няколко акорда, веднага цялото състояние на човека ще се промени.

Според законите на природата, ако вземете един неверен тон, веднага се образува влага, ако вземете верен, веднага цялото небе става ясно. Щом се заоблачава, тоновете на живота хората не ги вземат вярно.

Преди години аз правих своите музикални опити и до днес съм изследвал силата само на три тона. След като изучих цялата философия на музиката, спрях се върху силата на три тона. За мене аз си реших задачата, защото започнах опита тъй, както аз си мислих. Тези три тона са основните тонове в музиката. Когато взема инструмента и взема тези три тона, каквото и да е във времето, веднага се изяснява. По това съдя, че тези тонове са правилни. Ако не взема правилни тонове, времето, даже ако е било хубаво, става мрачно и се заоблачава. Всеки крив тон е в състояние да развали времето.

Аз не искам да ви заставя да вярвате, но ви давам това за обяснение. Дали ще вярвате или не, за мене това е безразлично. За мене е така, а за вас как е, не ме интересува. Когато мисълта е права, небето се изяснява; когато мисълта е крива, небето се заоблачава. Тъй щото, тези три тона, които съм изследвал, според мене съответстват на мислите, чувствата и постъпките на хората. Когато мисълта на човека е права, небето непременно ще се изясни; когато мисълта му не е права, небето ще се заоблачи. Когато чувствата на човека са прави, небето се изяснява; когато чувствата му не са прави, небето се заоблачава. Когато постъпките на човека са прави, небето се изяснява; когато постъпките му са криви, небето отново се помрачава.

Сега като говоря върху този предмет, времето във показва каква е мисълта ви. За мене външното време всякога показва каква е мисълта на хората, както и вашата мисъл. Не че това е грях, но времето всякога доказва каква е мисълта ви, какви са чувствата ви и какви са действията ви. Времето показва реалността на нещата. Ако времето не е хубаво, това

показва, че не мислите тъй както трябва, че не чувствате както трябва и че не постъпвате както трябва. Откровено ви говоря в случая. Ако сега ви изведе навън и изсвиря моята песен, времето веднага ще се изясни, но какво ще ви ползва това вас? Друг път може да направя този опит. Но сега да оставим този въпрос настрана, защото той предизвиква човешкото тщеславие. Не че времето е лошо, защото и то си носи своите блага. Но за мрачния, за болния човек времето трябва да бъде ясно. За здравия човек облачното време е полезно, но не и за болния. За болния човек тихото време е полезно, но не и за здравия. За здравия човек е бурното време.

Аз поставям нещата чисто на опит. Аз съм правил опит с музиката. Правил съм опит да свиря при бурно време – и утихне времето. Правил съм опит, когато е ясно времето, и като свиря, да се заоблачи. Един път, два пъти, три пъти, четири пъти съм правил опити и виждам: музиката има влияние. Когато е голяма суша, ще свиря, като молитва ще бъде – ще дойде дъждът. Пък когато е бурно времето, свиря, свиря, и ще се умири. Казвате: „Каква е тази музика?“ Тази музика не мога да ви я кажа, тя е свещена. Как да ви я кажа? „Изсвири ни я!“ Не мога да ви я изсвиря. Не мога да ви дам изкуството да правите бомби, че после да хвърляте на хората и да ги осакатявате.

Понякоя път съм пял, когато вятър има, и вятърът престава. Като му запея, и той престане. Като спра да пея, той започне пак да бучи. Някой път пея, и той не престава. Не харесва пеенето ми. Като ми хареса пеенето, престава. А като не ми хареса пеенето, не престава. Той бучи, аз пея. Заглушава ме, не му се сърдя. Казвам: „Престани!“, и той престане, когато пея хубаво. Казва: „Харесвам те“. Но когато бучи, и аз го слушам. В големите бури има една музика. Много пъти от бученето на вятъра съм се учил как да пея. Който не разбира музиката, е бучене. Аз разбирам, има скрити тонове. Някой път идват периодично. След като престане вятърът и после запее същата песен, по-хубаво излиза. Затуй, когато в света

ви се случи едно противоречие, то показва, че вашият живот не е в съгласие с Божествения закон.

Тези неща са отвлечени. Ако ви говоря за уханието на цветята и вие нямате обоняние, как ще разберете? Розата има ухание. Ние, съвременните хора, трябва да пазим слуха си. Никога не оставяй ухото ти да слуша, когато хората говорят лоши думи, когато говорят брътвежи или когато се карат двама души! По-добре ти им изпей една песен, или ако си цигулар извири им една песен и те ще престанат да се бият и да се карат. Аз бих предложил на един певец, на една певица, на най-добрите певци, да идат при някой овчар и да запеят: ако овцете престанат да пасат и застанат да слушат певица, той ще стане голям певец. Или пък да иде при говедата и да им запее. Щом той пее и говедата пасат, той е обикновен певец. Щом овцете пасат, когато той им пее, той е обикновен певец.

Препоръчвам на талантливите, на гениалните, да дават концерт на овцете. Някой поет иска да декламира нещо. Да декламира на овцете, музика да има в поезията му. Овцете усещат. Природата е отзивчива на онова чувство, което е в човека. В нас е вложена Любовта и всичко в природата е отзивчиво. Природата има език, на който тя отговаря. Когато говорим на него, всичко отговаря. Щом говорим на наш език, никой не обръща внимание. На този език на природата всеки отговаря. Сега трябва да се изучава езикът на природата.

Нали сте чели онова предание за Орфей: като е свирел, всички играели – и дървета, и камъни, и животни, и хора, всички се събирали около него. Каква е силата на музиката? Онзи, който музикално мисли, който право мисли, грамадна сила има мисълта му. Ако някой човек вземе един музикален тон и го тананика в себе си, мечката в гората може да се спре. Тя ще се спре само като те види и ще почне да се върти. Сега, от вас колцина бихте могли да направите този опит? Първо ще почнеш от малкото, да видиш силата си. Има си известни формули. Например ти слуга си при лош господар, тананикаш, господарят се отнася по човешки. Имаш да даваш

някому, той е скръжав човек. Ще пееш, ще се усмихнеш и той ще каже: „Ами туй е унижение да връщаш пари!“ Един ученик отива при учителя си и му пее – учителят ще го погледне приятелски. А сега хората като не пеят, става това, което ние не очакваме.

Музиката човек може да употреби в своя защита. Тя го предпазва от външните и вътрешните неблагоприятни условия и е един вид броня, с която той си служи. Музиката служи за равновесие, тя пази човека да не се увлича в лошите страни на живота. Музиката същевременно закрепва човека. Където и да ходи, щом пее, той е в безопасност.

Някои казват: „Защо трябва да пеем?“ Има песни за смъртта, от които тя побягва. Който знае тези песни, като дойде смъртта, ако той запее, тя ще се върне назад. Смъртта се бои от тези песни. Ако рече да те пишне с ръцете си, достатъчно е да запееш някоя от тези песни и тя ще те остави. Ние, религиозните хора, като не разбираме това, казваме: „Такава е Волята Божия!“ Волята Божия е да бъдем всички умни, да бъдем добри, да бъдем истинолюбиви. Да бъдем първокласни глупаци, това не е Волята Божия. Да има такова размирие между нас, да има толкова противоречия, това не е Волята Божия. Това е нашата воля, това се дължи на нашето неразбирателство.

Да разбираш от музика, това значи сам да я създаваш; и като засвириш, дърветата да започнат да играят, всички облаци да се премахнат; засвириш ли, умрелите да оживеят, тези, които са се хванали за косите да се бият, веднага да се примирят – кой тогава от вас е музикант? В древността е имало такива музиканти, които, като са свирели, воюващите страни преставали да се бият, спорещите преставали да спорят. Това е музика.

Има песни, като изпееш една такава песен тъй както трябва, и хлябът ще дойде. Има песни, които като изпееш, ако си

болен, веднага ще оздравееш. Има песни, които като изпееш, като не разбираш един предмет, веднага ще го разбереш. Ние сега искаме този свят да го поправим без песни, без мисъл. Искामе всичко да ни дойде наготово.

Преди няколко дена слизам от Изгревния връх. Това беше онзи ден, когато ви говорих за влагата и ми изстинаха ръцете. Една сестра се ръкува с мене и ми каза: „Изстинаха са ти ръцете“. Значи бяха студени. След пет минути казвам: „Пипни ми ръцете!“ Те са топли. За мене не представлява голяма мъжнотия да взема един тон. Аз в музиката имам един тон – няма да ви го кажа – и като го взема, веднага дойде топлината. С музиката във всеки момент можеш да предизвикаш топлина. Скръбен си – има един тон и като го вземеш, ставаш радостен. Сиромаш си – има един тон и като го вземеш, веднага дойде богатството. Нямаш къща – като изпееш този тон и ще дойде къщата. Нямаш одеяло – като изпееш този тон, ще дойде одеялото.

Аз съм карал цветята да цъфтят. Като пееш на цветето, да видиш, че това цвете като че от вятъра се огъва. Аз съм правил опит и с изсъхнали цветя. И съм ги посадил. Като им попея, те веднага се оживяват, растат цветята. Какво ще кажете на това? Не ви казвам да вярвате в това, което ви разправам, но вярвайте в онова великото, което е в живота, в природата, в тези растения, в тези хора.

Аз като пея на камъка, движи се камъкът. Има известни музикални тонове, които вдигат камъните. Сега вас ви се вижда чудно, как е възможно музиката да дига камъните. Музиката туря всичките съставни части на камъка в широка площ и камъкът сам по себе си се дига. Като го дигна, пак събера частите на едно място.

Занапред светската музика има още много работи да постигне. После идва окултната музика, която хората все още не бива да знаят, понеже ще злоупотребят със силата ѝ. В окул-

тната музика има сила. Например с песента „Буря“ бурята ще престане да вилнее. Вие можете да правите опит – като пеете, да се изясни небето, или пък да пожелаете да завали дъжд, за да напои растенията. Ако се схване основния тон, по който е построен един мост, то ако се пее този тон няколко минути, мостът отведнъж може да се разруши. Или пък ако на един камък му пееш неговата песен, можеш да го раздвижиш и преместиш от мястото му. Ако на едно цвете му пееш любимата песен, то ще се развива правилно, ще израства и ще цъфти.

Има цигулари, които много добре свирят. Има пианисти, които много добре свирят, но бих желал, когато някой цигулар дойде да свири и иде буря, бурята да си отиде. Ако е добър цигулар, бурята ще се иде. Искаме годината да бъде плодородна – певците ще пеят, свирците ще свирят, и плодородие ще имаме. Искаме да имаме здраве – свирците ще свирят, певците ще пеят, и здравето ще дойде. Толкоз лесно е! Ние го търсим там, дето никога няма да дойде. Господ казва: „Ако Ме потърсите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, ще Ме намерите“. Той ви е дал дарби, с които трябва да покажете, че знаете да пеете. Да благодарите! Вие не искате да пеете на Господа, вие пеете на хората, не на Господа. Колко души има, които пеят на Господа? Ще кажете: „Господ пеене не иска“. Той не иска пеене, той иска добър живот.

Окултната музика е такава, че като я изпълняваме, онзи, който я слуша, ще извърши това, за което се пее.

Казвам: вярно е, че бурята разбира от музика. Тя се е разгневилла нещо и аз я укротявам с музиката. Щом ѝ посвирия малко, тя престава. Като посвириете и на най-разгневения мъж, той веднага ще млъкне. Ако пред пианото седне една красива мома и започне да свири, тя ще бъде в състояние да укроти и най-разярения мъж.

Всеки, който може по този начин да свири на пиано, той е красив човек. Музикалните хора са красиви хора по душа

– нищо повече! Всички музиканти са красиви хора. За музикантите аз имам високо мнение. Според мене всички немусикални хора са хора от нисша култура. Аз нямам две мнения по този въпрос.

Когато някой лош човек идва при тебе, започни да му свириш и той ще се смекчи. Когато някой иде да те обира, пак му засвири. Като дойде стражар при тебе да те арестува, засвири му. Не се изисква много. Извади пиццалката си и започни да свириш.

Някой път ставам в полунощ, свиря тихо на цигулка около пет минути и пак си лягам. И денем свиря по малко. Когато свиря нощем, всички хора слушат и добре спят. Когато свиря през нощта, хората казват: „Много хубаво спяхме, имаме хубави сънища!“ Казвам: „Стават такива работи“. Когато изпявам нещо тук, в салона, пея и на други същества и това вече се предава във вестниците на музикалния свят. Там всички пеят това, което изявявам тук. Когато пея, не пея сам – то е цял хор, който пее и аз вземам участие. Пеенето не е нещо статично.

Музиката облагородява хората, смекчава времето, смекчава и нравите на хората. На дявола като му свириш, омеква.

В света има една музика, и ако на дявола пееш, той става кротък, и той слуша. Дяволът, като пееш, нищо не може да ти направи, като престанеш да пееш, тогава ще те изкушава. Щом престанеш да пееш, тогава ще ти тури примка. Ако ти пееш и той слуша, безопасно е. Пей и не бой се! Питам сега: каква песен трябва да пеете там, дето всичките дяволи минават? Като минаваш през място, дето мечките минават, ще пееш мечката песен: „Ой, мечки, мечки, който през вашето царство минава, всичко научава“. За всичките животни има песни.

Един виртуоз на цигулката се заблудил в гората през късия

зимен ден. Надвечер го заобиколила глутница вълци и той си казал: „Те ще ме изядат, но поне да посвирия“. Извадил цигулката, засвирил и тръгнал, а всички вълци го последвали. Хората, които тръгнали да го търсят из снега, като го зърнали, че свири и че подир него върви върволица вълци, си казали: „Този човек е чуден! Той дава концерт на вълците!“ Зверовете, като усетили голямата група хора, се разбягали.

Ако вие знаехте да пеете хубаво, щяхте да уредите всичките си работи. Ако вие знаехте да пеете, тенджерата ви сама щеше да отиде на огнището, и яденето ви само щеше да се сготви. Аз ще пея, и стомната сама ще се напълни. А сега всичко трябва сами да правим. Голяма е силата на пеенето! Ще ви разкажа един случай. При един директор отива една певица и иска да я прослуша, но той нямал време. Тогава тя запява една ария, макар че той не иска. Директорът е възхитен от пеенето ѝ и вече е готов да ѝ помогне. Като имаш работа с банков чиновник, изпей му една ария, ама с Любов. Значи при най-лошите условия приложи Божията Любов! И на дявола щом му запееш, той няма да те изкушава.

Значи единственото нещо, което може да те препоръча пред директора на една опера, е хубавото изпълнение на една трудна ария.

Аз съм привеждал този пример: отива една млада певица в Ню-Йорк при един богаташ, банкерин, който минавал за много скръжав. Тя влиза вътре, покланя се и му изпява една песен: „Дом, дом, сладък дом“. Като му изпяла песента, банкеринът се разположил, казва ѝ: „Какво ще заповядате?“ „Ако обичате, да ми дадете 25 хиляди долара.“ „На ваше разположение съм!“ Изважда парите и ѝ дава. Казва ѝ: „Пак заповядайте, аз ще ви услужа“. Тя изпява една песен и той ѝ дава 25 хиляди долара. Ама пее!

Не мислете, че като сгрешите, вие ще можете да пеете. Като пееш, да бъдеш израз на цялото небе, което се изразява в твоето лице. Трябва да излиза онази сила, от очите, ушите, устата, навсякъде трябва да блика светлина. Всичко в нас

трябва да бъде музикално. Казвам: бих желал всички да бъдете така музикални. Туй ви пожелавам. Кога ще бъде? Все ще стане някога. Тогава ще се подмладите.

Платон казва така: „Музиката е морален закон. Тя дава душа на вселената, крила на мисълта, утеха на скръбта. Тя дава на всички неща радост и живот. Тя е основа на реда. Тя уяква човека, издига го към всичко добро, хубаво и красиво.“ За кого е говорил Платон? За всички певци и свирци. Щом певецът влезе при болния човек и му изпее една песен, той трябва да стане. Влезеш в една къща, дето хората са сиромаси, дошли до отчаяние – като посвириш с цигулката, веднага щастieto ще дойде. Ще потече като мед и масло. То е музика. Ние изучаваме живота от едно гледище, което не е вярно. Ние изучаваме живота от няколко пречупвания.

Ако хората биха били музикални, биха задоволили себе си. Има някои хора, толкоз алчни са за пари, че с нищо не можеш да ги удовлетвориш. Ако им даваш милиарди, не можеш да ги удовлетвориш, ненаситно нещо, но на този, алчния човек, ако му изпееш едно ФА, веднага ще го удовлетвориш – казва: „Стига вече!“ Не иска повече богатство. Някой религиозен човек минал, изпял му ФА и този, богатият човек, не иска повече богатство, обърне се умът му и стане щедър. От какво е станало? Само един тон са му изпели. Казвате: „Как е възможно?“

Ние трябва да ускорим движението на нашата мисъл. Съвременните хора мислят като жабите. Те, като се клатушкат, мислят, че мисъл имат, че имат философия. Една костенурка, която едва пъпли, какво е разрешила? Нищо не е разрешила според мене. Казват: „Той е отличен певец!“ Ако аз съм отличен певец, ето как ще проверя: най-първо ще застана пред леглото на един болен човек и ще почна да му пея. Ако той стане и оздравее, ще кажа, че съм добър певец. Отивам в друг дом, дето двама души се хванали за косите, бият се.

Ако им пея и те се примирят, добър певец съм. Виждам две кучета, бият се за една кост. Ако се спра и престанат да се бият, певец съм. Какво ще ме критикуват вестниците? Болният, двамата, дето се караха, кучетата, те са най-добрите критици за това, че съм отличен певец. Бих желал и нашата критика да излекува болния, да примири хората, да усмири кучетата. Някой казва, че е добър. Ако влезете в една къща и оздравява човекът, вие сте добър. Ако влезете, дето двама се бият, и се усмират, вие сте добър човек. Ако две кучета, които се карат, като идете при тях, престанат и почнат да си махат опашките, вие сте добър. И тогава бъдете напълно убедени, че сте добър човек. Но докато кучетата се бият около вас, докато хората се бият около вас и докато болни хора има около вас, вие не сте от много учените хора. Стремим се сега. Туй не е за осъждане.

Първите християни не можаха да разберат, че са изпратени в света да дадат подтик на хората. Самата философия: „Не противи се на злото!“ не можа да се разбере от християните; пък и сам Толстой, който поддържаше тази теория, не можа напълно да я приложи. Защо? Защото въпросът не седи само в това да не се противиш на злото, но същевременно да въздействаш на човека да се прояви доброто в него. Бъди активен, за да се прояви доброто в човека, а щом се прояви доброто, ти ще имаш един съработник или съидейник в това добро.

И духът, и душата, и умът, и сърцето пулсират според ритъма, който е в Бога. Ако вие държите тази хармония, от вас всичко ще стане. Ако нарушите този ритъм, веднага няма никакъв смисъл в живота. Първото нещо: щом се обезсмисли, животът ви вече не е музикален. В съвременната музика музикантите са правили опити: свиря на някое плодно дърво или на някое цвете и като му свиря някоя песен от някой автор, то се оживява; свиря от някой друг автор – гасне животът. Ти мислиш, че ако пееш песента: „Мале ле, мале ле, мила мале, защо си ме родила?“, мислиш, че ще цъфнеш и

ще завържеш? Ще пееш: „Благословена си ти, майко, която си ме родила, за да видя този Божествен свят, да служа и да те обичам. Благословена си ти!“ Тъй ще пеец! Ще цъфнеш и ще завържеш. Всеки ще се радва на твоя плод. Та, настанало е време, когато се изисква пеене, нищо повече!

Казвам: от вас се изисква сега разположение. При най-лошите условия на живот да бъдете разположени. Аз често съм правил опити в това отношение и съм успявал. Когато съм пътувал някога в голям студ, достатъчно е да изпея една песен и да стане по-топло. Студът в природата може да се погълне. Ако вие бихте могли да пеете както трябва, даже и със седем октави, с които разполагате днес, вие бихте могли да изпеете една такава сюита или песен, с която да отворите сърцето и на най-скъперника банкер. Като му попеете така, той ще отвори касата си и ще ви даде колкото ви са нужни. Като пееш на банкера, той ще ти даде пари.

Ние се намираме в положението на онзи евангелски проповедник, който запитал един актьор: „Не зная какво правите с хората! Пари им взимате, представяте нещата неверни, какво ли не правите с тях, а при това те плачат, разчувстват ги и пари отгоре на това ви дават. Ние не им взимаме пари, проповядваме им истини, а не можем да ги разплачем, не можем да ги трогнем.“ Тогава актьорът му отговорил: „Ние проповядваме лъжите като истини, а вие проповядвате истините като лъжи. Там е причината. Ти проповядваш, че има Господ, а същевременно казваш: „Я има, я няма!“

Не е въпрос да имаме само една опитност, но тя трябва да бъде обоснована. Според мене, когато се говори нещо, то трябва да бъде абсолютно изпитано, да няма никакво съмнение, никакво изключение. Ако на десет хиляди факти има само едно изключение, то е право. Но, ако на десет хиляди факти само един е верен, а всичко останало е изключение, това не е никаква истина.

Та, моята цел не е да ви застава да вярвате, защото такива вярвания има и в света. Да вярвате в нещата, това не ползва

човека. Могат да ви залъгват, но тези залъгвания не съставят истината. Аз бих предпочел един музикант да ми свири, отколкото да имам за цел аз да се науча да свиря. Докато се науча да свиря, това е дълга работа. Мене ми трябват 30 години да мога да изсвирия едно парче, което ми харесва. Като изсвирия това парче без погрешка, какво ще стане? Чудо ще стане! Всичко ще се изгори: и камъните, и дърветата, всичко да изгори – това разбирам аз свирене! Над 30 години ми трябва да свиря като музикант и никога в ума ми да не проникне никаква отрицателна мисъл. Само така може да се свири.

Ако си един такъв цигулар, в който дом влезеш, не ти трябва да говориш, но като засвириш още отдалеч, тези хора ще престанат да се карат. Ти ще бъдеш като един магьосник: ще отидеш при един банкер, който изнудва хората, който им взима по 45 на 100 лихва и като извадиш цигулката си и засвириш, той веднага ще скъса записите си. Това разбирам аз свирене! Като свириш, няма да убеждаваш хората, че това не е по Бога, не е право, не е човешко, но ще свириш и ще кажеш: „Туй е животът! Аз съм свирил цели 30 години.“ Банкерът тогава ще каже: „От този ден аз се прощавам със своето банкерство“. Тогава аз взимам една цигулка, давам му я и казвам: „Вземи тази цигулка и свири. В твоето лице след 30 години аз ще имам един ортак.“ И аз обичам ортаците, но които свирят като мене. С онзи, който не свири като мене, ортаклък не правя.

Западните народи тепърва трябва да изучават музиката. Има една музика, с която човек може да укротява бурите, зверовете. За всички зверове има известни песни, които ако се свирят, ги укротяват.

По-лесно е да се стане музикант, отколкото светия. Има светии – музиканти. Когато засвири светията музикант, салонът му се осветлява, господар е на положението. А когато обикновеният музикант свири, трябва да му отоплят и осветят салона.

Може да се въздейства чрез музиката по въздуха, а може да се въздейства и по вятъра, което е по-силно, но трябва да се знае метода за това.

Преди няколко дена дойде ми на ум да се занимавам с източна музика. Дойде ми един мотив. Както свирех, явява се пред мене един човек с чалма, израства в съзнанието ми, виждам го като една картина. Един източен тип с чалма. Лице червендалесто, валчесто, без брада, около 30-годишен. Явява се, защото добре свиря. Понеже добре свиря, дрехите му са шарени. Питам: какво ще ме ползва? Някой от хиляди години дошъл със своята чалма – гъжва. Чул музиката, видял съм го в музиката. От вас, ако запеете една българска песен и един българин дойде с дрехите си, вие сте добър певец – той да се яви пред вас. В музикалния свят, в ума се явява само когато пеете хубаво. Приятно му е, иска да послуша малко.

Има известна музика, при чието свирене стават разрушения, даже и струните, щом се дойде до това място, се скъсват. На един германски цигулар цялата цигулка се разрушила при свирене на едно парче. Нали и Ерихонските стени рухнали, когато евреите тръбили 7 дни подред. И може да се каже, че всеки трябва да разбира от музика, понеже всички наши мисли вървят по закона на музиката.

Преди години живях във Варна. Хазайката ми имаше дюкян в къщата си, който даде под наем на един крѣчмар. Всяка вечер се събираха хора в крѣчмата, които свиреха и пееха по цели нощи. Невъзможно беше да се спи. Мислех си какво да правя. Казах на хазайката да помоли крѣчмаря да не вдигат толкова шум, но той не я послуша. Да изляза от квартирата си, и това не направих. Най-после реших да си послужа с музиката. Една вечер, при най-голямата врява и вик в крѣчмата, взех цигулката си и започнах да свиря. По едно време слушам, в крѣчмата настана тишина. Един след друг посетителите напуснаха крѣчмата. Не се мина много време и крѣчмарят напусна тоя дюкян, премести се някъде

далеч от нас. Крѣчмарят напусна къщата, но аз знаех колко ми струваше това свирене. Реших в себе си: втори път няма да свиря това парче. Ако химикът със своите газове произвежда ефект на далечни разстояния, защо музиката със своите тонове да не произвежда известно влияние върху умовете и сърцата на хората?

Аз съм забелязал следното: има известни музикални парчета, които ако изсвиря, ще падне чаша, ще се търкулне картина, ще стане голяма пакост. Тогава аз ще свиря друг мотив, за да противодействам. Някои сте почнали да свирите една гама, която аз наричам „гама на смъртта“ и тогава се зараждат много болести.

Аз съжалявам, че тук, на Изгрева, боледувате. Боледувате, понеже свирите на тази гама, която носи смъртта. Вие казвате: „Ние не живеем добре“. Така не се говори. Вие казвате: „Не сме добри хора“. Добри сте, но не постъпвате добре. Богати сте, но не сте щедри. Имате отлична мисъл, но не изказвате мисълта. Вашата мисъл я изказвате, когато не трябва.

Мисловните радиовълни са музикални. Понякога нашата мисъл попада в дисхармонична гама и образува дисонанс. Чрез музиката това може да се измени и трябва да се разбере кое състояние с каква музика се сменя. Когато имаш тежко вътрешно състояние и изпитваш тъга, ако знаеш законите, веднага ще се справиш, като вземеш два-три тона, иначе ти отиде седмица, даже и повече. Щом пропее човек, от черната ложка не могат да му пречат. Змиите се укротяват чрез музика. И онези чувства у човека, които са змийски, само чрез пеене можеш да ги обновиш.

Хората се питат защо идват страданията и нещастията в живота. Те не се сещат да търсят причината в себе си. Още в далечното минало те се отклонили от музикалния път на живота и до днес не могат да се върнат там. Без музика не можеш да постигнеш загубеното.

Думата „анзохер“ означава „право мисли“. И като мисли

право, човек не може да разреши всички мъчнотии изведнъж – в даден момент ще разрешиш само една мъчнотия. Като прескочиш нея, тогава ще мислиш за друга мъчнотия. В дадения момент от тебе се иска да напишеш едно малко музикално парче. Като го напишеш, ще се заемеш и с по-големи работи, които остават за последния момент. Като прескочиш една мъчнотия, запитай се, ще прескочиш ли и другите или ще останеш с разрешението само на първата. Секундата не разрешава въпросите. При секундата човек е в постоянно движение. При терцата той е в тригълника. В кабалата си служат с думите „хокма“, „бина“. Те означават Вечното начало, Непостижимото, Великата разумност. От Вечното начало произтича Мъдростта, която разумните хора възприемат. Щом възприемем законите на Вечното начало и ги приложим разумно, нещата стават за нас постижими. Разумното води към условията, а условията към постиженията.

Песните, които съм дал, имат магическо действие и трябва да се учат в това направление. У човека е всичката сила, но той не знае как да я употребява. Бог ни е дал всички възможности да се освободим от неприятностите на живота, но ние не знаем как да постигнем това. Пеят ли хората добре, ще се поправи светът.

ОКУЛТНА МУЗИКА

СЪЩНОСТ

Словото е език на Бялото Братство, и музиката е език на Бялото Братство.

Окултната музика, това е един велик Божествен закон, който царува в целия Космос, в цялата природа. Тази музика се отличава със своята крайна мекота, яснота, картинност и природни образи. Тя идва, за да внесе съдържание и смисъл в онази форма на музиката, която е дадена в периода на 19 век.

Окултната музика внася освежаване на ума, разведряване. Ако има да решаваш някоя задача, правилно ще я решиш.

Истинският образ на Любовта е музикален. Който не пее, той и за Любовта да ви говори, за каквото и да ви говори, ще спи.

Повдигане, развитие не може да има без пеене. Който не знае да пее, не може да бъде ученик. За ученика от Божествената школа музиката е един от важните елементи, които му служат като броня, да го предпазват от външни и вътрешни неблагоприятни условия.

Сега ще ви направя една забележка по отношение на музиката. Тя представлява скоба. Между какво? Между два свята. Значи, за да съедините два свята, трябва ви една скоба. Не мислете, че музиката може да създаде всичко у нас. Не, тя създава само по-добри условия за работа на човешкия дух.

Туй какво представлява? Два конуса. Каква фигура се е образувала? Квадрат. Диагоналът е възможността в този конус. Звуковете започват от А и отиват към СД. Туй наричат „духовна музика“, тя отива нагоре, а пък земната музика

отива надолу. Две противоположни движения, които вървят паралелно. Разликата между едната и другата музика е тази, че музиката в АСД разширява материята, а другата, в СВА – сгъстява. Когато на физическото поле нещата се разширяват, какво става? („Образува се пара.“) Ако сгъстявате водата? („Лед става.“)

Сега, на Земята каква песен трябва да пеете? На Земята ако пеете, туй, което имате, ще го изгубите. Често пеете криви парчета и вследствие на това изпарява се животът. Пеете една песен, изгубва се нещо. Ако вземете песента, която е на тази гама СВА, веднага предметът ще дойде. Няма какво да ходиш на врачка, ще седнеш, ще изпееш и след 24 часа вече предметът ще дойде, изгубеният предмет ще дойде на мястото. Пък ако искаш да изпратиш някой подарък някъде, тогава ще изпееш АСД, веднага като го изпееш, подаръкът ще иде на мястото. Ако можеш да изпееш АСД, ще кажеш на един приятел: „Изпращам ти подарък един часовник!“ и той ще има часовник, поставен на масата. Спиритистите са правили опити: искат портокал от топлите места и след около един час на масата – един хубав тропически портокал. Искат да имат смокини – същото. Как ще го обясните? Има хора са правили тия опити. Като пееш, идва. Като не пееш, нищо не идва. Това са магически работи, това е наука. Не може да се разкрие, защото ще направите много престъпления.

По два начина ще пеете: нагоре и надолу. Като пеете, да знаете да разреждате материята, и като пеете, да я сгъстявате. Тогава ще можете да я моделирате. Нали качване и слизване на високите и ниските тонове е моделиране, то е магическият закон.

Наблюдението, което трябва да правите, е при взимането на гамата. Туй упражнение ще го правите за две седмици наред сутрин и вечер преди да си лягате. Сутрин ще изпеете гамата три пъти. Наблюдения ще правите, не само туй. Вие искате да изучавате окултни науки, имате велики идеи – да разбирате силите на природата, но ако не можете да схванете

разликата между два музикални тона, леките вибрации, как ще схванете ония велики сили, на които тоновете са по-високи? Как ще ги схванете тях?

В Школата, който не е музикален, той не може да бъде ученик. Музиката е езикът на духовете. Когато искате да привлечете някой дух, да му въздействате или да ви разбере, трябва да пеете или свирите.

Музиката е един начин да оживее Природата за вас.

Класическите песни, духовните песни, мантрите, които индусите имат, еврейските псалми, те са връзки за минаване от един свят в друг – физически, духовен и умствен. Те трябва да се употребяват. Сегашните хора са станали материалисти, имат много ограничени разбирания. Казват: „Това са детински работи, какво ще пея?“ Ти, като пееш 10 години, ще се подмладиш.

Само окултната музика може да ви дойде на помощ! Ако някой може да ви направи ученици, само тя ще може, друг способ няма, защото Духът работи чрез музиката. И Давид, когато свиреше на Саула, онзи дух се укротяваше. Музиката ни разполага.

Окултната музика се отличава от обикновената по следните две качества: в окултната музика се дават най-първо основните черти. Тя е нещо като художеството – един художник слага най-първо носа, веждите, очите, устата, ушите – главните линии и постепенно картината се развива.

Втората разлика е, че в окултната музика никога не се допускат думи или тонове с две значения. Там всяка една дума има едно значение. Никакви прибавки, никакви завъртания не се позволяват. Всяка дума, всеки слог трябва да се вземе много ясно.

В обикновената музика всяка пауза показва, че музикан-

тът трябва да спре, да поеме малко въздух и отново да продължи. Там паузите подсилват съдържанието на музиката.

В окултната музика няма паузи. Там пеенето е непрекъснато, никакви прекъсвания няма. Ако има паузи, то там пак се чува звук, само че по-фин, по-висок. Всеки тон в тази музика е жив и продължава да звучи и след като прекъсне пеенето. Значи съвременните музиканти поставят паузи там, където те не могат да вземат високите тонове, т.е. тоновете на душата, които спадат към Божествения свят. Паузите, или прекъсването в музиката всякога означава, че има други тонове, друга музика, която човек не може да изгълни.

Непрекъснатостта е спирално движение на музиката. Например когато двама души пеят, гласът на единия трябва да образува път, а на другия – трябва да се движи вълнообразно около него. Точките, в които се пресичат двете движения, са окултни тонове. В тоновете на музиката не трябва да има прекъсване, т.е. човек трябва да се стреми в тях да има непрекъснатост. Щом тоновете се прекъсват, образува се повече електрическа енергия. За да има мекота в музиката, тя трябва да бъде непрекъсната.

Непрекъснатостта е свързана с мисълта. Ако мисълта се прекъсва, и тоновете се прекъсват.

Целокупният живот представлява вътрешна непрекъснатост. В този смисъл, ако човек се свърже с един звук, той се свързва с всички звукове в природата, които постоянно звучат и се възпроизвеждат. Всеки трябва да се стреми да разбере непрекъснатостта в музиката, за да разбере и непрекъснатостта на живота.

Трептенията на обикновените и тия на окултните тонове са различни. Трептенията на окултната музика са по-силни, и с по-къси вибрации. Това са вибрации, нагодени за разширение на съзнанието.

Окултната музика много мъчно се поддава на изучаване.

За нея се изисква остър слух и съсредоточено внимание. Съзнанието на човека трябва да е свободно от всякакви традиции. Изисква се също голямо присъствие на ума, на сърцето и на волята – равновесие се иска.

Музиката не е само тоново изкуство, тя е нещо много повече. Тоновото изкуство е изразител на обикновения човешки живот, а тоновото изкуство, което е изразител на Божествения живот, на Божествените добродетели, това е истинската музика. Тя има специфични тонове, специфични музикални линии.

Музиката ни свързва със силите на живата природа.

Обикновените песни могат да се пеят лесно, но при окултните песни трябва да участва мисълта, тогава тя влияе на гърлото. Ако не участва мисълта, звукът излиза от теб като от тенекия. Ако ще пееш, ще пееш за всички, за цялата Вселена. Ти, като почнеш да пееш за ангелите, те ще те вдъхновяват. Щом човек при пеенето не се свърже с външни влияния, то ларинксът не може да работи както трябва и човек не пее с музикално чувство.

В основата си окултната музика е много проста, но вън е много сложна. Тя е само за хора, чието съзнание е пробудено, а пробуждането е едно висше състояние. Окултната музика не може да се излага пред света, защото още не е достъпна за цялото човечество. Един ден, когато хората се развият музикално, тази музика ще стане достъпна за всички. Тя не е още за света, но може да послужи за един подтик на съвременната музика и всеки един музикант може да се ползва. Чрез нея може да се пробудят някои висши чувства. Изобщо окултната музика има за цел облагородяването и възпитанието на човека. Тя има образи, израз има, идея има в нея. Свещена музика е тя!

Трябва да изучавате класическата музика, за да правите сравнение с окултната музика.

Класическа музика е тази, която може да измени състоянието на човека, да превърне скръбта му в радост. Тя оказва възпитателно влияние върху хората.

Класическата музика е дошла, за да внесе мекотата. Хората не биха имали тази култура, ако не беше дошла класическата музика. Първият тласък към чистата музика е даден в класическата музика. В нея има идея, която е продиктувана от нещо по-високо.

Музиката, която иде, и тя ще внесе мекота. За бъдеще не може да имаме една култура, ако не дойде музиката, която още да смекчи и да внесе новата светлина в ума, в сърцето и в постъпките. Всички трябва да бъдем готови да бъдем проводници. Не искай да бъдеш музикант, но трябва да бъдеш проводник на Божествената музика.

Музиката има бъдеще. Има песни, които създават идеи. Много от класическите европейски песни трябва да ги преведа по моята система. Така, както са написани, много мъчно се свирят, има хабене на излишни енергии и част от така употребената енергия остава неизползвана. Ако ги преведа на моята система, само една трета от енергията ще остане неизползвана, а всичко друго ще се употреби – трябва по възможност да се работи с най-малки загуби. Колкото пъти почна да свиря европейска музика, най-първо се отегчавам, че много енергия хабя, а малко придобивам. Според мен, трябва да се свири нещо, с което да се придобива енергия. Имам цял тефтер с класически песни, които светът не е сънувал, но те се свирят при особени случаи. Те са свещени песни. Песните, които съм дал, са все още окултни упражнения, не са окултна музика.

ПЕСНИ

Трудно е да се снимат отгоре песни като „Аин Фаси“, „Киамет Зену“, „Вехади“, „Венир–Бенир“, „Фир–фюр–фен“, „Ма-

хар Бену“, „В началото бе Словото“, „Имаше човек“ и пр. В бъдеще те ще се разработят в големи музикални съчинения. При окултните песни, щом няма концентриране, не могат да се пеят. Тези, които изпълняват, дават нещо от себе си, а тези, които слушат, вземат участие и приемат.

За мен музиката е изявление на Божественото. Песните са ватански думи като „Махар Бену“, „Венир–Бенир“ и други, не могат да се преведат. Те са свещени песни, те са мантри. Ние сме единствените, които имаме новата музика и никъде в света не са дадени песните, които тук се свалят. Някои от тях трябва да се пазят, но и да ги вземат, не биха могли да ги разберат, например „Фир–фюр–фен“. Тези песни ще си пробият път и хората ще са готови за тях. Някои от нашите окултни песни, които сега пеем, са взети от времето на Египет, когато са ги пеели в храмовете. Ако усвоят нашите песни, ще видят какъв грамаден материал има в тях и ще разберат, че са в пълно съгласие с Божествените закони. Песните, които съм дал, са особени малки модели, преведени от един друг свят.

Всички стари мантри са вложени в песните. Ако ги пеете, ще се ползвате, понеже онези, които са ги създали от паметивека, се застъпват за тях. Тези песни са създадени по законите на бъдещата музика. Това са песни, които не умират. Те са ценни. Аз мога да фотографирам някои. Не е създадено сега „Изгрява Слънцето“. В българското съзнание има нещо, което е родено. Това показва, че в българския ум има нещо, което е проникнало. То е радостта в съзнанието на българския народ. Всичките тия песни показват нивото на развитие на човечеството.

Във всеки един тон има музика. В природата има музика на живота, има музика на смъртта, има музика на щастieto, има музика на любовта, има музика на омразата. Вие сега казвате: „Бог е Любов.“ Но още не е музика на Любовта. Как може да изпълните „Бог е Любов“? „Бог е Любов“, то е един метод за един посветен човек, не на обикновения човек. Обикновеният човек не може да започне с това, ритъмът е много

висок. От де сега трябва да започнете? „Бог е Любов“, то е за светиите. На обикновения човек не можеш да му кажеш, че Бог е Любов.

Аз чувам, когато пеете „Бог е Любов“ как невярно се пее. Една песен, която се пее невярно, е тая. Аз не знам дали само веднъж сте я изпели хубаво! Има нещо, което дразни в това пеене. И то е поради това, че вие, като пеете, не чувствате Любовта. Вие като пеете „Любов“, мислите върху други неща. Думите „Бог е Любов“ не се пеят така! (*Учителя изпя тия думи.*) Аз като изпея думите „Бог е Любов“, другояче пея, другояче схващам пеенето. И по-рядко трябва да се пее „Бог е Любов“. И после, ние се срамуваме от Любовта. Казваш: „За Любовта ли ще пея?“ Да! За Любовта ще имаш един отличен тон. Като помислиш, че Бог е Любов, ти трябва да имаш един свещен трепет, че си пред едно велико разумно Същество. Когато кажеш грубо „Бог е Любов“, този ден Бог ще ти покаже какво нещо е Любовта. Този ден Той ще подбуди един човек да ти направи една услуга, за да видиш какво нещо е Любовта.

Ако вие изпеете „Бог е Любов“, вие бихте могли да се освободите от всяка една болест. Ако имате хрема и изпеете „Бог е Любов“, ще се освободите от нея. Някои имат инфлуенца. Ти си изпей „Бог е Любов“ и инфлуенцата ще изчезне. Това ще бъде подобно на това, което е правил Едисон. Той, след като е работил цял ден в своята лаборатория, оцапвал дрехите си с разни масла, вечерта е пуцал електрически ток през цялото си тяло и през дрехите си и веднага се е очиствал. И човек, като пее „Бог е Любов“, трептенията са толкоз силни, че всички ония пращинки, които са полепнали по неговите мисли, изчезват, изчезват и неговите лоши мисли и чувства! Музиката трябва да бъде толкова силна, че да е метод за поддържане на здравето.

Някой път ще ви изпея „Бог е Любов“. Само веднъж съм пял така – преди 15 години. За такова пеене обаче трябва мно-

го добре да се приготови човек. Всеки ще пее тогава хубаво, но трябва да забрави всичко. И глас може да имаш, но трябва да мислиш. Някой казва: „След като станах духовен и като се повдигнах на по-висок уровень, не ми се пее вече“. Прав е. В живота има една фаза, която е болезнена – преминаване от едно състояние в друго. Всякога при преминаване има един период, когато човек не може да пее. Но това не е естествено положение. Защото вие, като влезете в духовния свят, ще чувате такова пеене и свирене, каквото никога не бихте могли да си въобразите.

И когато човек приложи онзи закон, да знае във всеки момент да бъде търпелив и да знае да се концентрира, той е придобил едно отлично изкуство. И затова аз ви давам тези 12 упражнения. Тази вечер имаме едно друго, 13-то: „Бог е Любов“, едно остава незаучено – „В зорите на живота“. Тия упражнения са за концентриране на вашата мисъл. И вие не може да пеете едно упражнение, ако умът ви не е нагласен по особен начин. Щом ти не мислиш, упражнението не е упражнение. Вие не може да пеете, ако умът ви не е съсредоточен. Тези упражнения не се пеят като обикновени песни. Ако не мислиш, ти не можеш да пееш. Ще мислиш върху това упражнение и всеки един тон, всяка една дума ще упражни своето влияние.

„Фир-фюр-фен Тау би аумен“ – ще ви дам тази песенчица, да се тонирате, няма мъка на душата, при която тя да не може да се тонира. Последната част на песента е най-силна. Когато някому е тежко нещо, например тежко му е на корема и иска да се лекува, с тази песен ще може. Тия вибрации ще поправят теченията във вас. Във вторник не може да изпеем втората част на песента „Фир-фюр-фен“, защото е войнствен ден, влиянията са войнствени. Ти, във войната между гръмотевици, ножове, топове, не можеш да пееш.

Песента „Фир-фюр-фен“ е за главата, а песента „Махар Бену“ е за сърцето.

(Учителя пее с прекъсвания „Махар Бену Аба“.) Като чуят духовете тия думи на стария език, те ви разбират, на новия език те не разбират. Един свещен език е това. Като чуят тия думи, те идват. И мотивът е техен. Източен мотив е, в него умът и сърцето взимат участие. Една свещена песен, едно свещено упражнение е то!

В песента „Махар Бену“ Махар е Божественото начало, което слиза и се ограничава. После почва Божествената еволюция и условията стават все по-леки и по-леки.

В песента „Махар Бену Аба“ Махар е Този, Който слиза. Той носи всички тягости на света, Той слиза и се изявява. Като разберете идеята, може по-добре да пеете. А пък Бену е Този, Който въздига нещата, възкресява ги, възраства ги, дава красота, облича, благославя. Махар е Великият, Който носи тежестите на цялото Битие, Бену е, Който дава живот, утешение на всичко, Аба – приношението, което трябва да принесеш.

Всичко това е една форма. Ако не разбирате тези думи, нищо няма да получите. Спрете се, вдълбочете се, за да схванете трептенията, скритото, което е в песента. В Природата има една вътрешна сила, която трябва да се възприеме.

„Махар“ – посаждане, „Бену“ – израстване. В цялата песен имаме един процес — туй, което съм посял, как ще изникне, как ще израстне и какъв плод ще принесе.

(Седнали са всички. Учителя започна да ни учи мелодията на „Духът Божи“.)

В произнасяне на думата се вижда где е вашето сърце и какво ви липсва. Когато дойдете до туй учение, то ви показва недостатъците на хората. Не се произнася лесно една дума!

Туй са все окултни упражнения, които ще правите, за да се тонирате вътре, това са символи, магически формули, за да се повдигате. Сега, нали някой път имате някое хубаво настроение и някой ви кресне изведнъж. С туй кресване се

разваля вашата хармония. Значи нещо силно е развалило хармонията ви и сега не знаете закона как да я нагласите. Трябва да знаете закона как да се нагласявате. Силно казано нещо, разваля настроението и трябва да се мине час-два, докато се тонирате, а вие трябва да знаете веднага как да се тонирате.

Сега изпейте само думите „В начало бе Словото“. Има нещо, което не е пълно. Изпейте „В начало бе Словото“ музикално, изпейте го като че всичкото ви щастие ще дойде от него, като че всичко ще ви дойде оттам. Сега вие го пеете, като че нищо няма да ви дойде. Представете си, че като го изпеете, веднага 100 хиляди ще дойдат, като го изпеете, един апартамент ще дойде, яденето ще дойде. Болен си. Като го изпееш, ще оздравееш. Думите трябва да се разбират. (Учителя пее „В начало бе Словото и Словото бе у Бога“.)

Дойде ли някой меланхоличен човек, изпей му песента „Цветята цъфтяха“. Тази песен действа лечебно.

Думите „зум-мезум“ в окултната музика регулират, те са равнодействащи сили, които регулират всичко. Когато искате да се тонирате, може да пеете упражнението „Сила жива, изворна, текуща“.

С песента „Благославяй, душе моя, Господа!“ човек може да се лекува. От песните зависят много работи. Те филтрират. Като се вкиснеш, трябва знаеш как да се филтрираш. Отначало пей бавно и тихо – това правило се отнася не само за музиката, но и за живота, за маниерите, за отношенията и пр.

Болни ли сте, гладни ли сте, пейте песента „Благост, благост“.

След всяко смущение идва болест. Когато двама души се скарат, идва простуда или някаква рана, или инфекция. В

този случай пейте „Сладко, медено“. Не всички болести обаче могат да се лекуват с музика.

Вкъщи накарайте болния да пее и той ще се излекува. „Сладко, медено“ го накарайте да пее, после другите упражнения, така може да се излекува.

Болен си или си беден. Не можеш да отидеш на лекар, парични нямаш. Изпей си една песен като нашата песен „Красив е животът на нашата душа, що изпълня цялата земя“, изпей я три пъти и ще оздравееш. После изпей „В начало бе Слово-то.“ „Ама наистина ли ще оздравея, като я изпея?“ Като не я изпееш, ще оздравееш ли? Изпей я, не умувай! Щом пееш, ще оздравееш.

Песента „Зора се светла зазорява“ има две части. Първата част е обективна, в която се представя как работи природата. Втората част е това, в което вие трябва да вземете участие, да използвате условията така, че мъдрите да добруват и добрите да благуват. Ако тази песен научите да я пеете както трябва, то всички възможности ще дойдат при вас.

(Учителя пее „Отче наш“.) Така не се пее! „Отче наш“ още не е. „Отче наш“ и тъй не е. Трябва да дойде една малка топлина, та да стане „Отче наш“. Аз съм пял само веднъж „Отче наш“, както аз разбирам и втори път не искам тъй да го пея. Пях го сутрин. Като се намериш на някой голям зор, представи си едно въже, тебе ще те поставят на въжето и тогава пях „Отче наш“. Тази работа можеше да ме повреди. И като пях, забравих, че има страдания, като започнах да пея „Отче наш“, слязох от въжето, във въздуха седях. Ходих по въздуха. Ако река да вземам криви тонове, започвам да слизам. Като изправя тоновете, ходя из въздуха. Щом вземам криви тонове, слизам долу.

Казвам: пейте „Отче наш“, за да можете да ходите във въздуха, да бъде вашата мисъл светла и вашето сърце топло.

През цялата седмица пейте „Изгрява Слънцето“. Туй слънце да изгрее във вас вътре. Заболи те кракът – попей му „Изгрява Слънцето“, заболи те главата – тури ръката на главата и изпей „Изгрява Слънцето“, смутен си – пей „Изгрява Слънцето“.

Вие ще кажете: „Такива детински работи ще пеем сега!“ Ами когато намръщите веждите, как мислите, намясто ли е? Да пееш е десет пъти по-хубаво, отколкото другото! Някой път някой дига шум. Ще кажа: „Братко, да ти попея“ – ще му изпея „Изгрява Слънцето“. Ако не ме разбере този брат, ще му изпея „Изгрява Слънцето“ на българска мелодия. Много добър сюжет е.

„Когато бях в планината, моето име беше кокиче. Ходих при реката да слушам гласа на водата.“ (Учителя свири много тихо и нежно.)

Да видим ще може ли да пее цигулката. (Учителя я нагласява.) То е щедрост – от високите към ниските тонове. Започва от ниските тонове към високите – това е тщеславие. То е още невъзпитано тщеславие. (Свири тихо.) На какво ви наподобява туй? (Пее.) „Там високо, горе в планината...“ (Пее на разни мелодии. Всички пеем.) „Там високо, горе в планината...“ (Учителя пее.) „Аз знам малко, чисто изворче. От години то иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее, кой как мине, то си пее.“ (Пее на друга мелодия.) „Там високо, горе в планината, аз знам малко чисто изворче. От години то иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее, кой как мине, то си пее: като мене друго изворче чисто няма, от мене изтича живата водица. Всеки, що пие, живот добие. В дома ще се върне и на работа ще се хване.“ (Всички пеем.) „Там високо, горе в планината...“

Сега да ви дам следните думи: „Сила, здраве е богатство.“ Тия думи ще ги изпееете. Всички неща, които не са направени хубаво, имате право да ги критикувате, но хубавите неща не можете да ги критикувате. Умния човек, добрия човек, сил-

ния човек не може да го критикувате. СИ – ЛА – това са два тона. Тук има слизание отгоре-надолу. Къде е ударението? На първата сричка. Тия думи могат да се изменят по много начини, но има само един истински начин. Щом изпееш нещо в съгласие с природата, ще придобиеш нещо. Щом при пеенето не придобиваш, ти не пееш хубаво.

„Възлюбих“ — от тази думичка направете песен.

ПАНЕВРИТМИЯ

Паневритмията е наука, която регулира физическите, духовните и умствените функции на човека и е съчетание на човешките мисли, чувства и действия. Хармоничните движения на паневритмията са метод на разумните същества за самовъзпитание.

Паневритмията обновява и подмладява човека. Тя лекува не само болестите, но и всички телесни и душевни неразположения; при нея целият човешки организъм трепти музикално. А в музикалния свят няма болести, няма смущения. Ето защо чрез тия упражнения човек излиза из света на смущенията, разочарованията, недоволството, тревогите и безпокойствата и влиза в един свят на хармония. Този, който играе една година тези упражнения съзнателно, ще бъде здрав, ще се освободи от много болести или ще ги предотврати чрез повдигане на жизненото ниво на организма.

Паневритмията е велика сила, която ще даде нов подем на света.

Паневритмията, която ви показвам, е съчетание между тон, форма, движение, цвят, число и идея.

Всеки тон си има и движение. Изкуство е да се съчетаят музика и движения. Ако говориш на езика на природата, тя

се отзовава и казва: „Какво ще заповядате, моля?“, но ако не говориш на нейния език, тя мълчи.

В паневритмията са съединени трите свята хармонично и по-хубава система няма. Има ли музика, движение и вътрешен живот, целият човек взема участие. Истината трябва да се тури в движение – при тези движения се отстраняват препятствията и се отваря път.

Всяко движение отговаря на едно душевно качество: има движения на доброто, на милосърдието, на справедливостта. Няма добродетел, която да няма линия на движение. Ще учиш това и ще правиш опити веднъж, два, десет пъти, сто пъти, докато ги намериш.

При паневритмията се поставят в движение всички геометрични линии: прави, криви и смесени. Всяка линия има влияние върху съзнанието и извиква към живот нови сили в човека – физически и духовни. Тези песни трябва да се превърнат в движения, в които ръцете, нозете и цялото тяло вземат участие. Тялото трябва да се постави в разни пози. Ние искаме да живеем като разумни същества, искаме всичко да ни върви напред.

Човек трябва да пази правилно положене между Господаря Бог и центъра на Земята – по възможност гръбнакът трябва да има една много малка кривина. Когато човек почне да мисли право, той ще има и хубави движения. Всеки има специфична красота в своите движения, които зависят от характера му. Човек има един комендант – главата, която разпорежда, нозете изпълняват, а ръцете са помощници.

Концентрирайте се по време на паневритмичните упражнения, мислете върху движенията и върху заложените възвишени идеи и тогава мислите ще преминат в ръцете, нозете и пр. Ако не сте съсредоточени при всяко движение, няма смисъл – всяко движение определя следващото, те са свързани. С тези упражнения българинът се отпуска.

Ако всички българи биха играли всяка сутрин паневритмията съзнателно, никакво зло не би могло да постигне държавата ни. Не биха боледували. Всяко упражнение е привличане на сили. Ако упражненията се извършват правилно, с ритъм, те ще развият много добродетели в нас. Движенията ще привлекат известни същества на светлината, на Любовта, на щедростта, на милосърдието, на вярата и други. Упражненията са най-добрите наши лечители. Когато се играят съзнателно, със своите положителни мисли и енергии те ще ни свържат със силите на невидимия свят, от който ние черпим сили за поддържане на живота, за избистряне на мислите, чувствата и волята и за възстановяване на прекъснатите съобщения с Бога.

Великите души, които направляват света, ще ви чуят като пеете и свирите паневритмията, с което вие им поднасяте ключа на моето учение, което носи мир на човешките души. Този ключ великите души трябва да получат от вас, вие сте длъжни да им го дадете. С него те ще отключват и подадат ръка на човешките души, потънали в света на голямата заблуда. Тогава ще проблесне светлина в тяхното съзнание и те ще разберат смисъла на своя живот. С други думи: великите души ще присадят дивия свят с калема на Любовта. Присаденият свят отвътре ще придобие нова светлина и нов подем, със съвършено други стремежи – от инволюция към еволюция, от непрестанни войни към вечен мир, от човешка омраза към Божествена Любов, от егоизъм към себепожертване. Силата на скоростта ще бъде същата: каквато е била в слизване надолу, такава ще бъде и в изкачване и възлизане нагоре – според въртенето на Земята.

ОСВОБОЖДЕНИЕ

Всякога, когато засвирите на някой човек, в него се заражда желание да се подигне нагоре. Направете опит: засвирете на един човек, който е на умираше, и ще видите, че той ще

си подигне главата. Следователно всички хора, за които се говори, че ще излязат от гробовете си, с музика ще излязат. Казва се в Писанието: „Ангелите като затръбят със своите тръби, мъртвите ще станат от гробовете си“. Тия тръби мязат малко на военните. Като засвирят те, всеки ще излезе от гроба си навън. Какво ще видите? Надигнали се всички от гробовете си, подават си главата навън, да видят какво е това ново чудо, което иде в света. Тия гробове, това са човешките тела, в които сега хората живеят. Варосани гробища са телата. Те представляват гъста материя, в която се развиват човешките души, сърца и умове. В тази гъста материя силите не могат да се проявят.

Когато дойде Любовта, тогава човек пее истински. Хората пеят, когато се раждат, пеят, когато се влюбят и пеят, когато умират. Само че като умира човек, пее до известно време, а пък след като замине, не се чува гласът му. Той пъшка – това е пеене. И след като замине, другите пеят. И как му пеят? Доволни ли сте от пеенето на тези, които опяват? Аз бих му пял на заминалия така: „Колко си велик, ти, братко мой, който тръгна за онзи свят! Аз те виждам вече добре облечен. Напред ти вече върви!“

Всяко нещо в света си има един закон, по който човек може да работи. Запример, вие ако бъдете музикант във физическият свят, вие не можете да бъдете музикант и в астралния свят. Музиката започва в умствения свят, и то във висшето поле, не в нисшето, или музиката е място в рая. Туй, което индусите наричат „будическо поле“. При този, съзнателния живот, там започва музиката.

Поняког път вие не сте разположени да пеете. Щом не сте разположени да пеете, вие сте болни. Щом сте разположени, то е диагноза, че вие сте се повдигнали. Щом човек се повдигне, влиза в рая. Защо всеки ден да не можете да бъдете в рая, в будическото поле? Някои чакат да умрете, че тогава да идете в рая. Щом сега не можете да влизате в рая, и като

умрете няма да можете да влезете в рая. Щом ти можеш да пееш и ти тупти сърцето, ти си в рая.

Музиката е признак на живота. Съзнателният живот, стремеш да живееш добре, това е вече музика. Още, музиката е път за освобождение – възходящ път към Бога. Когато светът се създаваше, ангелите пееха. И сега в света, който се създава, ангелите пеят. И човек трябва да вземе участие.

Препоръчвам на всинца ви сутрин, като станете, да запевате. Оставете Господа свободен да живее във вашите сърца, да ги очисти, да ги преустрои тъй, както Той разбира. Тази песен пейте: „Ние сме от новите хора, които сме отворили сърцата за Господа, Той да живее в нас и ние да възкръснем в Него. Амин.“

Благословен Господ Бог наш.

Аз съм ви разправял оня пример за Аделина Пате в Ню Йорк на пощата. Никой не я познавал, изправила се и изпяла няколко песни. Веднага директорът казал: „Дайте ѝ парите! Не може друга така да пее.“

Та, казвам: когато влезете в другия живот, ще ви кажат: „Не ви познаваме“. Тогава ще започнеш да пееш. Щом можеш да пееш, веднага ще кажат: „Дайте му парите!“ Не искам да кажа, че с пеене всичко може да се постигне, но няма по-хубаво изкуство, с което с най-малките усилия работата може да се свърши. При това, разполага ума, разполага сърцето, разполага тялото. Защото и тялото е музикално, обича да му се пее. Пейте на тялото си! Има особена музика на тялото. Има особена музика на сърцето, има особена музика на мозъка, има особена музика на душата, има особена музика на духа. Най-последно – пейте на всичко!

Преди да възлюбим Господа, да му попеем. Ако ти хареса пеенето, Той ще те възлюби. Ти не можеш да бъдеш възлюбен на един човек, ако не знаеш да пееш. Защото този, разумният човек, няма среда да се прояви. Той има желание да ти

даде нещо, но ако не знаеш да пееш, ти ще внесеш в душата му една тъга и той не може да ти помогне. Той ще те повика и ще ти каже: „Искам да ти направя едно добро, но ще започнеш да пееш“. Казва Писанието: „Пейте и възпейте в душата си Господа!“ „Нима за спасението ни е потребно пеене?“ Потребно е пеене, ти не можеш да се спасиш без пеене. Аз не вземам пеенето в обикновен смисъл. Ако в твоето съзнание пеенето не стане среда, в която съзнанието да функционира правилно, ти не можеш да поддържаш спасението. Този дух на спасението ти не можеш да поддържаш, ти ще се обезсърчиш.

Питам сега: ако Христос дойде втори път, трябва да намери света немусикален ли? Не! Когато Христос дойде, във всяка една къща трябва да се чува песен. Във всяко училище трябва да се чува песен. Не обикновена песен. Ако някой път сте готови, можем да ви дадем само отчасти едно предисловие на такава музика. Може да бъде след години, след 10–20 години. Изисква се специфично време. Тази музика не може да се пее между хора, на които съзнанието не е пробудено. Пробуждането е едно високо състояние. Онези, които поддържат този възглед, те знаят, че когато туй музикално чувство се пробуди, ние ще се простим с настоящия порядък на нещата. То ще бъде началото на Царството Божие на Земята. Разбирателство ще има между хората. Хората ще кажат: „Сбогом сиромашийо, сбогом беднотийо, сбогом болести, сбогом недоразумения!“ На всичко туй ще кажат сбогом.

Сега казваме, че като дойде Христос, ангели ще тръбят. Архангел Михаил ще затръбви. Той няма да тръбви с една бория, той ще засвири така, че като чуят хората, ще кажат: „Това е музика!“ Като засвири, и мъртвите ще възкръснат. Ще възкръснат, разбира се! Човек, като чуе тази музика, не може да не възкръсне. Ще възкръсне! То са евангелски образи, които са верни. Казват: „Това са алегии, мистични работи“. Те са неща, които хората не са ги слушали. Но те са събдени работи, от хиляди и милиони години са събдени. Вие казвате: „Защо ние не знаем?“ Вие останяхте малко назад. „Че как тъй?“ Когато те пяха, вие спяхте.

Ние говорим за една идеална музика, с която възвишените същества градят и оправят света. Ако тия същества го оправяха, както ние го оправяме, светът нямаше да се подобри. Те, като дойдат, ще изпеят една песен, ще се оправят светът. Те, като ти изпеят само един пасаж от една песен, ти няма да можеш да мръднеш. Казва някой: „Как така?“ Че ти ще се втвърдиш като някоя скала. Като ти изпеят, ти ще се разтопиш изведнъж, на вода ще станеш, на пара ще станеш изведнъж. Помнете закона: ако си много твърд в себе си и дойде песента, ако се противиш, тогава се образува триене, образува се топлина. Там, дето има голяма топлина в света, показва, че има голям безпорядък на нещата.

Музиката, именно, въвежда в тази нова област, там дето огънят не разрушава. Музикалният огън не разрушава. Единственото нещо, което не разрушава, то е музиката. Любов без музика руши и то са страстите – Любов с музика никога не руши. Мисъл с музика никога не руши – мисъл без музика руши. Морал без музика руши – морал с музика не руши. Всичките неща, в които музиката влиза като съставен елемент, не рушат, съграждат. Живот без музика се руши, живот с музика не се руши. Това е основното положение, в което трябва да вярвате. За да ви се докажат някои работи, трябва да ги приемете, докато във вас съзнанието дойде.

Щом ти в себе си развиеш това музикално чувство, ти като стъпиш, ще знаеш, че под краката има злато. Вече не ти трябва този уред да се върти. Ти като стъпиш, ще кажеш: „Тук е златото!“ Някой казва: „Кажми ми, къде има пари!“ Аз знам всичките пари къде са заровени в света, в България къде има заровени пари знам. „Защо не ги разровиш?“ Всяка банка е заровено имане. Ако ти идеш по този закон на музиката при един банкер, само като бутнеш ръката, той веднага ще извади, ще ти даде. Щом ти си музикант, щом туриш ръката на главата, той веднага ще каже: „Да дам нещо за Господа, досега нищо не съм дал!“ 20–30–50 хиляди ще даде. Някой път за благотворителни работи може да дадат и 100 хиляди

даже. Такъв човек като Хаджи Калчо и той даде 500–600 хиляди лева. Пипнал го е някой музикален човек.

Сега ви казвам: ако искате да тръгнете по новия път, започнете да пеете, че втори път като дойдете да пеете, да използвате живота си и да възкръснете. Сега не е време да се прераждате втори път, сега е време за възкресение. За да възкръснете, трябва да станете музикални. Научно препоръчвам на всинца ви. Не ви казвам да бъдете религиозни, не ви казвам да бъдете учени, не ви казвам да бъдете силни, най-реалното е да станете музикални.

Първите хора, първата раса, която се яви на Земята, бяха крайно музикални. Най-хубавото, което е съществувало в тогавашната музика, едва сега започва да се проявява. Аз наричам тези хора мъдреци на човечеството. Някои ги наричат музиканти, а други – поети. Забележете, докато хората пеят, те се чувстват като братя и се примиряват. Щом престанат да пеят, всеки започва да мисли за себе си и се явява едно разногласие. Първото нещо, което се изисква от всинца ви, е да станете музикални. Мнозина искат да станат светии, гении, учени, богати, щастливи хора. Всичко това е възможно при условие, че станете музикални.

Пейте сутрин, когато станете, една песен 5 минути, на обед 5 минути и вечер 5 минути – 15 минути на деня да ви бъдат като „Отче наш“. Не да пеете еднообразни песни! Някъде сами ще съберете 3–4–10 думи, и те да са свестни, да нямат две значения. Онази песен е хубава, в която думите са еднозначни: „Истината“ е истина, не е лъжа, „Любовта“ е любов, не е нещо друго, „гладът“ е глад, не е нещо друго, „жаждата“ е жажда, не е нещо друго – имат само едно значение думите.

„Всичко, което чух, ви го казах. Отчасти ви го казах.“ И виждам, вие отчасти ме разбрахте и предвиждам, че отчасти ще изпълните. Но все таки се радвам, че отчасти сте чули и отчасти ще изпълните. Пак е хубаво.

Казвам: ние трябва да бъдем изразители на музиката.

Музиката ние не я създадохме. Ние трябва да възприемем музиката. Около нас целият свят е музикален – Слънцето, което изгрява, вятърът, който вее, всички разумни същества преди хиляди години са излезли от един музикален свят. И ние като се раждаме, сме потопени в музикална среда. Ако нашето съзнание е развито, ще чуваме песен. Ако човек се обърне към Бога, никога няма да бъде тъжен и скръбен. Мислиш, че има сиромашия, болести – то е от незнание. Ние при големите благословения ходим като големи нещастници. Ние сме като онези деца, които са забравили името на баща си и майка си и ходят като немили-недраги. Името не му знаят. Ако знаеш името на баща си, баща ти е княз. Та вие сте нещастни по единствената причина, че сте забравили името на баща си. Че вие не може да произнесете името на Бога. Как му е името? Бог. Как ще кажете, че Бог е ваш баща? Аз, като мисля за моя баща, за Бога, забравям, че имам къща, считам всички неща, които имам, за дрипели. Какво има да нося на земята? Знанието, което имам, то е толкоз малко! Една малка картина от онова, великото.

При Името Божие трябва да забравиш всичко, да се зароди в тебе желанието да направиш нещо за Него. Какво ще му занесеш? Като идеш при баща си, трябва да му занесеш някакъв подарък. Бог, като идва при нас, всякога ни носи подарък. Той като е дошъл при нас, ни е оставил едно несметно богатство. Колкото пъти идва, Той все ще остави нещо. Ние, сега като отиваме при Бога, по същия закон трябва да занесем нещо. Поне да занесем едно признателно сърце.

Първото нещо, ако идете в оня свят, е да ви накарат да изпеете една песен. Как ще изпеете „В начало бе Словото“? Сега много лесно казват: „Кръвта на Господа Исуса Христа ще ни спаси. Наше е Царството Божие.“ Но то е неразбиране на живота. Музиката спасява, но музика, която се пее, не която е написана на книга. Кръв, която се е превърнала на живи мисли, на живи чувства, на живи постъпки, на жива сила, която работи.

Казвате: „В оня свят трябва да се познаваме“. Какво ще правите в оня свят? В онзи свят като идете, ще ви турят в някой хор. Най-първо и за публика няма да ви пуснат, понеже в оня свят, като слушате, трябва да бъдете погълнати от слушането, защото две неща се изискват в музиката: да пееш и да знаеш да слушаш. Едните ще слушат, а другите ще пеят. Тези, които слушат, ще бъдат публика, а другите ще пеят. Този, който пее, това е творческият принцип в света, Божественото, което слиза. Този, който слуша, той е женският принцип – възприема. После женският принцип ще пее. Най-първо имаме пеене на мъжкия принцип, който внася сила на творчеството, после иде пеенето на жената, тя изприда този материал. Има и трето пеене: когато всички пеят и никой не слуша. Всичките пеят едновременно и слушат едновременно. Знаете ли какво е? Това е цялата Вселена, една музика свършена, в която всичките пеят и слушат едновременно.

И в онзи свят има ангели, които свирят с китари. И на онзи свят трябва да имате китара. Ако отидете на онзи свят и не знаете да свирите и да пеете, няма да ви пуснат. Там не пущат хора немусикални. Ако мислите, че можете без пеене и без свирене да отидете на онзи свят, вие се лъжете. Като отидете на онзи свят, каква песен ще засвирите? „Цвете мило, цвете красно“ ли ще свирите? Като идете там, вие ще кажете: „Много се радвам, че мога да видя Онзи, Който ме обича, и Когото мога да обичам. Радвам се, че мога да видя Онзи, който ми даде живот!“ Така ще пеете и ще свирите. Това е поезията на живота.

Някои мислят, че така е само на Земята. Не, като влезете в онзи свят, ще свирите и ще пеете на Господа. Сега аз ви представям тия неща по земному, така, както не са, за да имате представа за това, което е там. Ако имам една китара, ще мога да ви представя положението както е. Сега съм като актьор, вижда ви се малко смешно. Тогава, като взема един акорд с китарата, ще чуете поне нещо, а сега нищо не чувате.

Затова е позволено да пееш, да свириш, да мислиш, да

чувстваш, да правиш всичките добрини, за да бъдеш човек, да бъдеш Син Божи на Земята.

В Царството Божие не приемат човек, който не знае да пее и свири. В музиката всички хора се обединяват — и богати, и сиромаси. Музиката дава онова, което другите изкуства не могат да дадат.

Пейте в душата си, пейте и възхвалявайте Господа в сърцата си!

В Любовта прошка няма. Любовта не обича да се извиняваш пред нея. Тя е толкоз чиста, че е единственото чисто нещо в света. Любовта не обича да си цапа ръцете с нечисти работи. Други сили има в света, но щом дойде Любовта, тя ще те научи как да живееш и как да служиш на Бога. Тя е единственият път, по който човек ще се научи как да живее. Или вие казвате: „Да бъдем безсмъртни!“ Под думата „безсмъртие“ хората нищо не разбират. Те разбират един дълъг живот — то е механично схващане, дългият живот. Ти, в Любовта като влезеш, и да искаш да умреш, не можеш да умреш, и да искаш да страдаш, не можеш да страдаш, и да искаш да бъдеш сиромас, не можеш да бъдеш сиромас, и да искаш да бъдеш недоволен, не можеш да бъдеш недоволен, то е невъзможно! Там всичките неща са осмислени. Ти само ще се радваш. Ще се радваш и ще работиш. Ти няма да чакаш да ти свирят, но постоянно ще свириш. Свириш ден, два, хиляди години. Най-първо ще се научиш да биеш тъпана хиляда години, после кларинет — пак хиляда години, тромбон — хиляда години. Двайсет и пет хиляди инструмента има, и на всеки ще се учиш по хиляда години. Ти ще се научиш да свириш на първия, после ще влезеш във втория, и там ще учиш. И като се научиш, ще свириш на всичките.

Сега някои казват: „Какъв ще бъде краят?“ Писано е най-напред да свириш на всичките, че тогава. Ти още нищо не си научил, и питаш какъв ще бъде краят. Ако търсиш какъв ще бъде краят, ти ще бъдеш извън Любовта. Ако търсиш началото, ще бъдеш в Любовта.